CĂRȚI ROMANTICE

ELOISA JAMES

Jocul dragostei

preludiu

Noiembrie 1780
Moşia marchizului de Wharton şi Malmesbury

Să cunoşti motivul exact pentru care nimeni nu vrea să se însoare cu tine este o consolare prea mică pentru adevărul care se află în spatele acestuia. În cazul lui Lady Roberta St. Giles, dovada fusese mult prea limpede – la fel şi lipsa de pretendenţi la mâna ei. Desenul reprodus în *Rambler's Magazine* o înfăţişase pe Lady Roberta cu cocoaşă şi cu o singură sprânceană, ce se întindea dintr-o parte în alta a frunţii proeminente. Tatăl ei apărea îngenuncheat lângă ea şi implorând trecătorii să găsească un partener respectabil pentru fata lui.

Ei bine, acest ultim lucru era aproape de realitate. Tatăl ei chiar căzuse în genunchi pe străzile din Bath, aşa cum fusese înfăţişat. Aşadar, în mintea Robertei, etichetarea acestuia drept Marchizul Nebun, după cum îl numiseră în *Rambler's*, avea o oarecare doză de adevăr.

– Incest, îi spusese tatăl ei când ea fluturase revista spre el. Ei cred că fizicul tău este afectat de genul de incest care produce astfel de caracteristici. Interesant! Până la urmă, ai fi putut fi periculos de nebună, de exemplu, sau...

– Dar, tată, se văicărise ea, nu poţi să-i faci să publice o dezminţire? Nu sunt diformă. Acum cine o să vrea să se mai însoare cu mine?

– Ei, draga mea, eşti pe de-a-ntregul minunată, răspunsese el încruntat. O să scriu o odă despre frumuseţea ta şi o s-o public în *Rambler's*. O să explic cu precizie de ce am fost aşa mâhnit şi o să includ şi un comentariu despre practicile acelor ticăloşi incorigibili!

Rambler's Magazine publicase cele 818 rânduri de versuri de dojană ce-l descriau pe galantul infam care

o sărutase pe Roberta în public fără permisiune. Readuseseră vorba și despre textul ofensator. Printre strofele pline de furie ale marchizului care vorbeau despre pericolul reprezentat de plimbarea pe străzile din Bath fusese îngropată și o descriere a fetei lui. „Spune-le grațiilor lor când își arată mândre/ somptuoasele piepturi rotunde/ că nu sunt mai elegante-n purtarea lor/ decât Roberta, al unui marchiz odor!"

Degeaba încercase Roberta să demonstreze că „elegante-n purtarea lor" spunea prea puține lucruri despre forma spatelui ei și că „piepturi rotunde" o făcea să pară mai degrabă dolofană.

– Spune tot ce trebuie să fie spus, îi replicase cu seninătate marchizul. Fiecare bărbat cu capul pe umeri va înțelege imediat că ai o siluetă fermecător de somptuoasă, trăsături elegante și o zestre bună, ca să nu mai adaug și o mulțime de așteptări din partea mea. Nu vezi că printre rânduri am făcut și o referire la moștenirea ta?

Însă Roberta nu văzuse decât un vers în care scria că dota ei era o piersică.

– E pentru rimă, îi spusese tatăl ei și o privise intrigat. Dota rimează cu prea puține cuvinte, așa că am fost nevoit să fac să rimeze cu piersică. Este, evident, o sinecdotă. Pentru că Roberta se uitase la el cu chipul lipsit de orice expresie, el adăugase nerăbdător: E o figură de stil în care ceva mic definește un întreg. Întregul este averea Wharton și Malmesbury, și știi foarte bine că avem cel puțin unsprezece piersici. Nepotul meu va moșteni averea, dar pomii fructiferi sunt separat și vor ajunge la tine.

Poate că fuseseră bărbați pe care-i ducea mintea și care înțeleseseră din poemul marchizului că fata lui avea unsprezece piersici și o siluetă zveltă, dar nici unul dintre aceștia nu venise în Wiltshire pentru a se convinge de acest lucru. Probabil că faptul că desenul original rămăsese afișat în fereastra de la tiparnița Humphrey timp de câteva luni purtase o parte din vină.

Și, pentru că marchizul refuzase să mai facă o călătorie în orașul în care fata lui fusese agresată – „O să-mi

mulţumeşti pentru asta mai târziu", adăugase el destul de obscur –, Lady Roberta St. Giles se trezise apropiindu-se rapid de acea categorisire nedorită cunoscută şi sub denumirea de „fată bătrână".

Se scurseseră doi ani. Dacă mai treceau multe luni prin faţa ochilor Robertei şi, odată cu ele, şi viitorul ei – o viaţă petrecută copiind şi catalogând poemele tatălui ei, asta când nu alfabetiza scrisorile de respingere ce soseau de la editori, pentru a uşura munca viitorilor biografi ai marchizului –, avea să-şi ia câmpii. Degeaba explica logic, implora şi plângea. Nici măcar ameninţarea că avea să ardă toate poemele din casă nu avusese nici un efect; abia când înşfăcase o copie din „Pentru desertul pe care Mary mi l-a adus" şi o aruncase în foc, tatăl ei o luase în serios. Şi numai pentru că păstrase singura copie rămasă din poemul despre desert primise permisiunea de a participa la balul de Anul Nou dat de Lady Cholmondelay.

– Trebuie să rămânem peste noapte, îi spusese tatăl ei, iar buza lui de jos ieşise mai în afară, în semn de dezaprobare.

– Mergem numai noi, răspunsese Roberta. Fără doamna Grope.

– Fără doamna Grope?

El deschisese gura ca să protesteze, dar...

– Tată, vrei să am parte de toată atenţia, nu? Doamna Grope mă va eclipsa complet.

– Hmm...

– O să am nevoie de o rochie nouă.

– O idee excelentă. Zilele trecute, în sat, unul dintre copiii doamnei Parthnell era prin piaţă şi părea albastru de frig. Sunt convins că i-ar prinde bine să-i dai ceva de lucru.

Ea dăduse să spună ceva, dar el ridicase mâna.

– Nu ţi-ar plăcea o rochie de la o altă croitoreasă, draga mea. Gândeşte-te la sărmana doamna Parthnell şi la cei opt copii ai ei.

– Mă gândesc, răspunsese Roberta, la doamna Parthnell şi la corsajele ei lucrate de mântuială.

Dar tatăl ei se încruntase când auzise aşa ceva, pentru că avea o părere fermă despre caracterul superficial al modei şi chiar şi mai fermă despre sprijinirea sătenilor, oricât de proaste erau produsele acestora.

Din păcate, balul de Anul Nou nu îi adusese nici el vreun pretendent. Tatăl ei nu se putuse abţine să nu o ia şi pe doamna Grope – „O vă răni prea tare, draga mea" – şi, drept urmare, Roberta îşi petrecuse seara uitându-se la petrecăreţii care chicoteau pentru că printre ei se afla o prostituată notorie. Nimeni nu păruse interesat să vadă dacă fata Marchizului Nebun avea sau nu cocoaşă; fuseseră prea ocupaţi să tragă cu ochiul la curtezana Marchizului Nebun.

Gazda lor fusese ofensată de îndrăzneala tatălui ei de a-şi aduce draga lui prietenă la balul ei şi nu se obosise să o prezinte pe Roberta tinerilor. Tatăl ei dansase cu doamna Grope; Roberta stătuse într-o parte a încăperii şi se uitase la părul doamnei Grope care era împodobit cu funde, pene, flori, bijuterii şi o pasăre făcută din hârtie creponată. Acest lucru îi demonstrase foarte clar Robertei că nu-şi cunoştea propriul părinte.

Când penajul respectiv se îndrepta spre ea, Roberta se furişa afară cu pas grăbit. Mersese la toaleta doamnelor de atâtea ori, încât cei prezenţi ar fi putut crede că avea o problemă femeiască ce însoţea cocoaşa invizibilă.

În jurul orei unsprezece, un gentleman o invitase în sfârşit la dans. Dar se dovedise a fi vicarul doamnei Cholmondelay, care se lansase într-o prelegere confuză despre prostituatele notorii. Părea să o asemene pe doamna Grope cu Maria Magdalena, dar dansul îi tot separase înainte ca Roberta să se prindă de legătură. Din păcate, ajunseseră faţă în faţă cu marchizul şi cu doamna Grope exact când vicarul îşi expunea detaliat părerea despre femeile uşoare.

– M-am prins ce insinuaţi, domnule, însă doamna Grope nu e o femeie uşoară! se răstise marchizul.

Roberta simţise un gol în stomac şi încercase în zadar să-şi întoarcă partenerul în direcţia opusă. Bărbatul

dolofan şi scund, ce aducea cu un porumbel, se sprijinise în călcâie, îşi îndreptase spatele şi replicase:

– Luaţi aminte la vorbele mele, sau necazul etern se va abate asupra sufletului dumneavoastră!

Toţi cei aflaţi în imediata apropiere se opriseră din dans entuziasmaţi să ia parte la un spectacol mai interesant. Marchizul nu îi dezamăgise.

– Doamna Grope este o femeie minunată, îndeajuns de bună ca să-mi accepte adoraţia, replicase tatăl Robertei destul de tare, ca nimeni din încăpere să nu piardă vreun cuvânt. Nu este o femeie uşoară, aşa cum nu este nici fata mea, comoara casei mele!

După cum era de aşteptat, mulţimea se întorsese la unison ca să examineze eventualele semne ale unui regat al prostituatelor, primul interes acordat Robertei în acea seară. Ea icnise şi fugise înapoi la toaletă.

În numai jumătate de oră, Roberta luase mai multe decizii importante. Prima era că avusese parte de suficientă umilinţă. Îşi dorea un soţ care niciodată, sub nici o circumstanţă, nu avea să facă de râs nici propria persoană, nici pe cei din jurul lor. Şi care nu ştia nimic despre poezie. A doua era că singura ei şansă de-a găsi un astfel de soţ era să se îndrepte spre Londra fără tatăl ei sau doamna Grope. Avea să se ducă acolo, să aleagă un gentleman potrivit şi să aranjeze căsătoria cu el. Într-un fel sau altul.

Se întorsese la locul ei într-un colţ cu o stare de spirit mai bună şi începuse să se uite la cei din jur, în căutarea unor caracteristici potrivite.

– Cine e gentlemanul de acolo? îl întrebase pe un valet care trecuse pe lângă ea şi care îi aruncase câteva priviri pline de milă în timpul serii.

– Care dintre ei, domnişoară? întrebase acesta, cu un zâmbet politicos şi lăsând impresia că îl cam mânca peruca.

– Bărbatul în haină verde.

Îi cam făcea o defavoare numind-o simplu „verde“ – era de un verde foarte pal, cu flori negre brodate. Era cea mai frumos lucrată îmbrăcăminte pe care o văzuse

vreodată. Bărbatul era înalt şi se mişca cu graţia şi uşurinţa unui atlet. Nu purta perucă, spre deosebire de ceilalţi gentlemeni transpiraţi care dansau. Părul lui era negru, ciufulit, era străpuns de două sau trei şuviţe strălucitoare albe, iar la gât purta o fundă verde-deschis. Era o combinaţie periculoasă de lejeritate şi eleganţă supremă.

Valetul îi înmânase un pahar, ca să mascheze faptul că vorbeau.

– Este Înălţimea Sa ducele de Villiers. Joacă şah. N-aţi auzit de el?

Ea clătinase din cap şi primise paharul.

– Se spune că este cel mai bun la şah din Anglia, comentase valetul. Acesta se aplecase puţin mai mult şi adăugase amuzat: Lady Cholmondelay crede că este cel mai bun la sport, dacă-mi permiteţi presupunerea.

Roberta pufnise în râs înainte să se poată abţine.

– V-am urmărit în seara asta, zisese el. Cum aţi bătut din picior. Avem şi noi balul nostru jos. Şi se pare că aici nimeni nu vă cunoaşte. De ce nu veniţi acolo, ca să dansaţi cu mine?

– N-aş putea! Cineva ar...

Privise în jurul lor. Încăperea era plină de oameni care dansau şi râdeau. Nimeni nu-i dăduse atenţie şi nu vorbise cu ea de mai bine de o oră. Tatăl ei se perinda din nou cu doamna Grope, mulţumit la gândul că ea era „la vânătoare", după cum spusese în trăsură.

– Sub scări, ei n-o să ştie că sunteţi o lady, spusese valetul. Nu în rochia aceasta, domnişoară. O să creadă că sunteţi servitoarea unei lady. Măcar aşa o să dansaţi!

– Bine, şoptise ea.

Pentru prima oară în seara aceea, tinerii se înclinaseră în faţa ei. Ea inventase o stăpână irascibilă şi se distrase copios când descrisese zbuciumul îmbrăcării acesteia. Dansase de două ori cu valetul „ei" şi cu încă alţi trei. Într-un final, îşi dăduse seama că exista slaba posibilitate ca tatălui ei să i se fi făcut dor de ea, aşa că se îndreptase înapoi spre sala la bal. Apoi îşi spusese că era posibil şi să fi uitat complet de ea şi să fi plecat la han.

Alergase pe hol, deschisese larg uşa îmbrăcată în fetru care delimita zona servitorilor şi se ciocnise de ducele de Villiers. El o măsurase din cap până în picioare cu o privire la fel de rece ca ploaia de primăvară. Apoi îi pusese fără să se mişte, pe un ton răguşit şi tărăgănat care o făcuse să tremure toată:

– Trebuie să-i spui majordomului să te instruiască mai bine.

Ea roşise şi făcuse o reverenţă, uimită de aspectul lui masculin, de obrajii adânciţi şi de privirea blazată. El era întocmai cum nu era tatăl ei. Nu avea nici un gram de sentimentalism. Un astfel de bărbat nu se putea face niciodată de râs.

Viaţa trăită alături de tatăl ei o învăţase să fie sinceră cu emoţiile, altfel riscul era prea mare – acestea puteau fi disecate de un poet. Aşa că ştiuse imediat ce simţea: dorinţă. Îi venise în minte poezia tatălui ei pe acel subiect, confirmându-i senzaţia.

El rămăsese lângă ea şi îi ridicase bărbia cu vârful degetului.

– O frumuseţe uimitoare într-o asemenea văgăună întunecată ca o scorbură de veveriţă, cum este zona servitorilor.

Roberta simţise un fior triumfător. *El* părea să nu fie de părere că ea avea o singură sprânceană sau o cocoaşă. Dorinţa era reciprocă.

– Ah..., zisese ea încercând să se gândească la ceva de spus în afara unei propuneri directe.

– Păr roşcat, murmurase el visător. Sprâncene foarte arcuite, extraordinare, ochi uşor înclinaţi. Un rubin în locul buzei de jos. Te-aş putea picta în acuarele.

Descrierea lui o înfuriase puţin pe Roberta; se simţea ca o iapă scoasă la vânzare.

– Aş prefera să nu arăt estompată; nu v-aţi putea descurca în ulei? îl întrebase ea.

El ridicase din sprânceană.

– Nu e vocea unei servitoare, ci a unei lady. Mă tem că ţi-am judecat greşit statutul.

– De fapt, tocmai mă duceam să mă alătur familiei mele în sala de bal.

Privirea lui trecuse peste dantela simplă din partea din faţă a rochiei ei şi peste pliurile nefericite care arătau de parcă le croise chiar ea. Apoi lăsase mâna jos.

– Asta te face să fii chiar mai încântătoare cât şi totodată de neatins; o femeie împovărată de statutul nobil. Te-aş putea avea fără întârziere dacă aş şti că ai câţiva bănuţi în spatele numelui familiei, draga mea, dar până şi eu am o fărâmă de moralitate. Un punct slab, de altfel.

– Presupuneţi prea multe lucruri, îi zisese ea.

Voise să spună că el presupunea că ea era săracă, deşi supoziţia era destul de corectă ţinând seama de hainele pe care le purta. Dar el trăsese concluzia mai evidentă.

– E posibil să nu mă vrei. Deşi o să-ţi spun care e secretul succesului meu la femei, şi asta n-o să te coste nici un bănuţ, din moment ce nu ai unul în plus în pungă.

Ea rămăsese tăcută şi analizase poleiala hainei şi perfecţiunea aspectului ciufulit al părului lui.

– Dar puţin îmi pasă dacă te pot avea sau nu.

– N-o să mă aveţi, spusese ea pe un ton înţepat. Pentru că şi eu simt exact acelaşi lucru cu privire la dumneavoastră.

– În acest caz, o să-ţi sărut vârfurile degetelor şi o să mă retrag.

În timp ce înaintase spre ea, ea observase marginile hainei lui care se pliau perfect. Nu degeaba era fata unui scriitor. Verde pal nu era suficient de descriptiv; taftaua mătăsoasă a hainei era celadon, verdele frunzelor tinere. Iar broderia neagră, la o inspecţie mai atentă, avea culoarea dudelor. Era o combinaţie rafinată. Îndeajuns de puternică încât să-i schimbe complet părerea.

Ceea ce simţise fusese mult prea profund pentru a fi luat drept o emoţie trecătoare, aşa cum era dorinţa. Ceea ce simţise nu fusese dorinţă – fusese dragoste. Pentru prima oară în viaţa ei... era îndrăgostită.

Îndrăgostită!

– Mă duc la Londra, îi spusese tatălui ei când se întorseseră acasă. Inima îmi este înlănţuită, şi trebuie să-i ascult chemarea.

Deşi un limbaj aşa extravagant nu era deloc modul obişnuit de exprimare al Robertei, simţise că a cita din poemele tatălui ei era o bună măsură de precauţie.

– În nici un caz! replicase el ignorând referirea literară. O să...

– Fără tine, îi spusese ea. Şi fără doamna Grope.

– Sub nici o formă!

Se luptaseră timp de o lună, până când primiseră prin poştă ediţia din martie a *Rambler's Magazine*. Desenele nu erau cu nimic mai puţin explicite decât cele din urmă cu doi ani. Avea cocoaşă şi sprâncene înfiorătoare şi stătea în genunchi, în faţa unui bărbat în livrea, probabil cerându-i mâna. „Aşchia nu sare departe de trunchi", spunea inscripţia. „Întotdeauna am suspectat că disperarea este ereditară."

Roberta nu se îndoise că imaginea se vindea bine din vitrina tiparniţei Humphrey.

– Conştiinţa mea e curată! zbierase tatăl ei când înţelesese aluzia. Sigur bănuiai că servitorii sunt plătiţi pentru bârfe. Cum altfel, ţinând cont că eu şi doamna Grope apărem aşa frecvent în *Town and Country*? Cineva a făcut bani frumoşi după nebunia ta. Nu are sens să mă implori să scriu încă un poem; puterile literaturii mele s-ar putea să nu aibă nici un efect.

Furia marchizului fusese astâmpărată numai după ce scrise patru sute de rânduri în pentametru iambic ce rimau cu „dinte de şarpe" şi „fiică", lucru deloc uşor. Supărarea fetei lui se diminuase după ce îşi repetase în sinea ei că urma să se mărite cu ducele de Villiers, să comande haine din mătase celadon şi să nu mai asculte niciodată alt poem.

Comandase a doua cea mai bună trăsură a tatălui ei şi a doua servitoare din casă ca s-o însoţească la Londra şi plecase ţinând strâns o valiză plină cu îmbrăcămintea de nearătat a doamnei Parthnell, o sumă de bani de care trebuia să aibă grijă cu chibzuinţă

şi un poem de la tatăl ei, singura prezentare pe care el binevoise să i-o facă.

– O, minunată lume nouă! îşi şoptise, apoi strâmbase din nas.

Gata cu poezia! Ducele de Villiers mai mult ca sigur nu auzise niciodată de John Donne şi probabil nu făcea diferenţă între un rondel şi o rişcă.

Era perfect.

capitolul 1

10 aprilie 1783
Reşedinţa Beaumont, Kensington

– În Paris, o femeie măritată trebuie să aibă un amant, altfel e o necunoscută. Şi e iertată dacă are doi.

Uşa salonului se deschise larg, dar tânăra care stătea cu spatele la uşă nu observă acest lucru.

– Doi? întrebă un tânăr îmbrăcat cu bun-gust. Să înţeleg că francezii sunt o rasă de oameni fericiţi? Mi s-au părut plini de toane când am fost ultima oară acolo. Probabil din cauza jenei bogătaşilor; e ca şi cum ai mânca trei deserturi după cină.

– Trei amanţi sunt cam mulţi totuşi, răspunse femeia. Deşi am cunoscut pe cineva care considera că trei sunt un privilegiu, nicidecum prea mulţi.

Râsul ei era uşor, genul care să îl zgândăre pe un bărbat în piept – şi chiar mai jos. Spunea multe despre capacităţile ei de a se descurca cu unul – sau cu trei – francezi cu aplomb. Soţul ei închise uşa şi păşi în cameră. Tânărul se uită în sus, se ridică şi se înclină cu o grabă ieşită din comun.

– Înălţimea Ta.

– Lord Corbin, răspunse ducele de Beaumont şi se înclină.

Corbin era exact pe gustul Jemmei: elegant, sigur de sine şi mult mai inteligent decât recunoştea. De fapt, ar fi fost un om bun în parlament – nu că s-ar fi coborât într-atât încât să muncească. Cumnatul lui, contele de Gryffyn, se ridică şi făcu degajat o plecăciune.

– La dispoziţia ta, Gryffyn, spuse ducele şi înaintă.

– Stai cu noi, Beaumont, îl îndemnă soţia lui şi se uită în sus spre el cu o expresie în care se citea cea mai

sinceră prietenie. E o plăcere să te vedem. Camera Lorzilor nu se întruneşte azi?

Era un rău necesar în războiul pe care îl duceau în ultimii opt ani: conversaţii presărate cu remarci înţepătoare delicate, rareori cu sentimente grosolane.

– E în sesiune, dar m-am gândit să petrec mai mult timp cu tine. Abia te-ai întors de la Paris.

Ducele îşi arătă dinţii într-un fel de zâmbet.

– Deja îmi e dor de el, spuse Jemma cu un oftat exagerat. E minunat că eşti aici, dragul meu, zise ea, apoi se aplecă puţin mai în faţă şi îl bătu uşor cu evantaiul pe mână. O aştept pe Harriet, ducesa de Berrow. Apoi vom lua o decizie cu privire la piesa centrală pentru sărbătoarea de mâine.

– Fowle mi-a spus că dai un bal.

Ducele – pe care îl chema Elijah, deşi s-ar fi simţit foarte insultat dacă i s-ar fi adresat cineva astfel – îşi păstrase tonul echilibrat. Anii petrecuţi în dezbateri parlamentare aveau să se arate folositori odată cu întoarcerea în Londra a Jemmei. Adevărul era că acesta era motivul pentru care rămăsese acasă în timpul zilei. Trebuia să cadă la o înţelegere cu soţia lui care să reducă activităţile acesteia la un nivel acceptabil. Şi n-ar fi reuşit acest lucru dacă şi-ar fi pierdut cumpătul; îşi aducea prea bine aminte de certurile pe care le avuseseră când erau tineri însurăţei.

– O, Doamne! Nu-mi spune că am uitat să te informez! Ştiu că sună cam nebunesc, dar planurile mi-au ţinut mintea ocupată în timpul călătoriei încoace.

Părea cu adevărat cuprinsă de regrete, şi, într-adevăr, din câte o cunoştea Elijah, chiar aşa era. Jocul de-a căsnicia pe care îl jucau necesita maniere strict prietenoase în public. Nu că ar fi fost vreodată doar ei doi în intimitate.

– Tocmai ţi-a spus asta, interveni fratele ei. Ar fi bine să ai grijă, surioară. Nu eşti obişnuită să împarţi o gospodărie.

– A fost foarte urât din partea mea, spuse ea și sări în picioare, ceea ce făcu ca juponul de mătase să i se încolăcească în jurul gleznelor subțiri.

Era îmbrăcată într-o rochie albastră, *à la française*, brodată cu flori de nu-mă-uita. Corsajul mângâia fiecare formă a sânilor ei și talia îngustă înainte să se umfle deasupra crinolinei. Modul în care inelele laterale ascundeau linia șoldurilor ar fi putut părea dezgustător pentru un bărbat, și totuși Elijah trebuia să recunoască faptul că acestea jucau un rol irezistibil în imaginația oricui, conducând privirea de la curba sânilor la talia îngustă făcându-l apoi, inevitabil, pe privitor să își imagineze membrele zvelte și... restul.

Jemma ridică mâna; Elijah se opri un moment, apoi o luă. Ea îi zâmbi, așa cum o mamă i-ar zâmbi băiețelului ei care nu vrea să se spele pe față.

– Mă bucur foarte mult că poți sta cu noi în dimineața aceasta, Beaumont. Deși sunt convinsă că acești gentlemeni au opinii impecabile, zise ea și îi adresă un zâmbet lui Corbin, părerea soțului, evident, are întâietate. Recunosc că a trecut atât de multă vreme de când am simțit că am un soț, încât e aproape ceva nou! Probabil c-o să te plictisesc nespus cerându-ți să-ți dai cu părerea despre fundele mele.

Pe vremuri, în primele zile după ce se căsătoriseră, Elijah s-ar fi arătat supărat. Dar era călit de anii de turniruri din parlament, unde mizele erau mult mai importante decât fundele și bagatelele.

– Corbin se poate ocupa în locul meu de sarcina alegerii fundelor, sunt sigur de asta, spuse el cu amestecul potrivit de dezinteres și politețe în voce.

Cu colțul ochiului, Elijah observă că bărbatul pomenit nici măcar nu clipise la ideea că tocmai fusese invitat de un duce să îndeplinească îndatoririle soțului. Poate că el o putea ține pe Jemma ocupată îndeajuns încât ea să nu stârnească prea multe scandaluri înainte ca parlamentul să intre în pauză. Se întoarse spre ușă destul de brusc, enervat să descopere că frumusețea soției lui părea mai accentuată aici decât fusese în Paris în timpul

rarelor lui vizite. Pe de o parte pentru că Jemma nu-şi pudrase părul. Ea ştia foarte bine că sclipirea blondului-închis era mult mai ademenitoare decât pudra şi contrasta mai bine cu ochii ei albaştri.

Tocmai fiindcă ea era soţia lui – îşi spuse în sinea lui – se simţea într-o oarecare măsură iritat de frumuseţea ei. Sau poate că acel sentiment era cauzat de atenţia ei deosebită faţă de propria persoană. Când se căsătoriseră, ea nu era aşa de fără cusur. În prezent însă, totul la ea era şlefuit până la perfecţiune, de la culoarea buzelor la comentariile spirituale. Ochii ei albaştri se măriră puţin, şi îi adresă încă unul dintre zâmbetele ei strălucitoare.

– Chiar suntem două inimi care bat ca una, Beaumont, zise ea.

– În acest caz, spuse fratele ei, este chiar ciudat că v-aţi petrecut atât de mult timp departe unul de altul. N-aş vrea să întrerup acest exemplu emoţionant de căsnicie fericită, atât de rar în vremurile noastre depravate, şi, cred că suntem cu toţii de acord, o inspiraţie pentru noi toţi, dar ne poţi arăta care este blestemata aia de piesă de rezistenţă, Jemma? Am o întâlnire pe Bond Street, iar prietenei tale, ducesa, nu-i place să se afişeze singură.

– În camera de lângă, în cazul în care Caro a pregătit totul. Nu era gata când aţi ajuns.

Elijah se abţinu să întrebe cine era Caro. Jemma vorbea în continuare:

– Am încredere deplină în ea. Are cele mai elegante gusturi dintre toate femeile pe care le-am cunoscut. Poate doar cu excepţia Maiestăţii Sale, regina Maria Antoaneta.

Elijah îi aruncă soţiei sale o privire care demonstra exact ceea ce simţea la adresa celor care se făleau cu apropierea de regalitatea franceză.

– Atunci să examinăm această piesă de rezistenţă, domnilor, zise el şi se întoarse spre Corbin şi spre Gryffyn. Ducesa e privită ca o expertă în moda din Paris. Personal, n-o să uit niciodată balul mascat din 1779.

– Ai fost acolo? întrebă Jemma uimită. Îţi jur, uitasem, zise ea şi îl bătu uşor pe braţ cu evantaiul. Acum îmi amintesc. Toţi bărbaţii erau costumaţi în satiri... A fost extrem de amuzant... Numai tu te-ai îmbrăcat în negru şi alb, ca un pinguin parlamentar.

El îi lăsă mâna ca să se poată înclina din nou.

– Vai, dar pe mine nu mă avantajează deloc o coadă de satir.

„Şi nici fundurile de francezi“, adăugă în gând, dar nu rosti nici un cuvânt. Ea oftă.

– Ambii membri ai familiei mele au refuzat să participe la distracţie. Atât de englezesc... atât de pompos... atât de...

– Atât de îmbrăcat, completă Gryffyn. S-au etalat în seara aceea nişte genunchi ce n-ar fi trebuit să vadă lumina zilei. Încă îmi vine greu să îmi alung din minte genunchii osoşi ai contelui d'Auvergne.

Jemma aruncă o privire spre uşile sălii de bal. Apoi râse şi le deschise.

– Ce frumos arată totul, Caro! Eşti minunată, absolut minunată, ca întotdeauna!

Corbin pornise repede pe urmele Jemmei, aşa că Elijah îl apucă de cot pe cumnatul lui.

– Cine dracu'-i Caro?

– O femeie al naibii de inteligentă, zise Gryffyn. Secretara Jemmei. E pe aici de patru sau cinci ani. N-ai întâlnit-o niciodată? Cum Elijah ridică din umeri, el continuă: Ea se ocupă de escapadele cele mai extravagante ale Jemmei. Complice la scandal, ăsta este modul cel mai bun de a le descrie. Pregăteşte-te să fii uimit de capacităţile ei incomparabile; nu că le vei aprecia. Nu cred că speri în secret că Jemma are să se transforme într-o nevastă de politician, nu?

– Speranţa mea se limitează la dorinţa ca ea să nu-mi distrugă cariera, spuse Elijah. Să înţeleg, din ce spui, că toate abilităţile secretarei lui Jemma sunt îndreptate spre stârnirea de scandaluri?

– După cum am zis, n-o să-ţi placă, spuse Gryffyn. Ajunseseră la uşă. El o deschise mai larg şi se dădu deoparte. Asta e ceva obişnuit pentru ea.

Elijah intră şi se opri brusc.

– La dracu', spuse el încet.

– E mai bine decât cu satirii. Fără coadă, sublinie Gryffyn.

Când Elijah se uită în încăpere, simţi cum calmul lui păstrat cu greu şi autocontrolul îi scăpau printre degete. Masa uriaşă de mahon care stătea de regulă în camera de zi fusese mutată în mijlocul sălii de bal. În loc de tacâmuri şi veselă pe ea se afla o scoică enormă, roz, ce părea făcută din lut. Peste tot erau înşiraţi boboci de trandafiri care cădeau înlănţuiţi până la podea. Uluit, el remarcă faptul că Jemma părea încântată de cât de reale arătau florile.

– O idee minunată, Caro!

Dar nu acest lucru era de vină, desigur. Ceea ce îi făcuse inima să se lovească de pereţii pieptului lui nu erau sutele de kilograme de flori din pânză, nici scoica, nici măcar perlele – pentru că existau şi şiraguri peste şiraguri de perle. Dumnezeu îi era martor, avea destui bani pentru orice fel de extravaganţă de-a Jemmei. Ceea ce preţuia mai mult decât orice pe lume era stocul de puteri politice, cu grijă adunate şi folosite cu băgare de seamă. Se ocupase de acesta zi de zi. Îşi construise o reputaţie solidă bazată pe dispute energice şi profunde. Cât timp soţia lui locuise în Paris, în ultimii opt ani, el îşi construise o carieră fără ajutorul de care beneficiau alţi bărbaţi din partea soţiilor lor care dădeau serate sau găzduiau evenimente de salon. Ajunsese în vârful Camerei Lorzilor, într-una dintre cele mai respectabile funcţii din regat, datorită inteligenţei sale şi nu acceptase niciodată mită. Se distanţase de politicienii corupţi şi de scandalurile nebuneşti care se abătuseră asupra tovarăşilor căzuţi în dizgraţie ai lui Fox şi ai prinţului de Wales.

Şi acum, când mai avea doar puţin timp până să-şi desăvârşească opera...

Piesa de rezistență nu purta nici o amărâtă de zdreanță.

Și era pictată în auriu; perlele care erau lipite de jur împrejurul corpului ei la intervalele regulate nu aveau nici o importanță.

Cumnatul lui se uita la ea cu o expresie calmă, îngăduitoare, pe care Elijah o ura, deși trebuia să recunoască faptul că numai un mort ar fi ignorat piesa de rezistență.

- Cel puțin nu are coadă, spuse Gryffyn cu veselie.

- La dracu', murmură Elijah printre dinți.

capitolul 2

Roberta intră în încăpere exact când coada de păun apăru la orizont. Pe cale să o anunțe, majordomul înghență, cu gura deschisă. Ea îl bătu ușor pe mână.

- Mă prezint singură, îi spuse ea. Verișoara mea mă așteaptă.

El încuviință din cap și îi făcu loc. Avusese noroc, ținând cont că verișoara ei nu o aștepta. De fapt, era posibil ca ducesa de Beaumont să nici nu știe că exista.

Ducesa era mult mai frumoasă decât în schițele pe care le văzuse Roberta în revista *Town and Country*. Avea părul prins la spate într-o legătură de bucle sofisticate, iar hainele ei erau frumos lucrate. De fapt, arăta ca în portretele mamei Robertei, cu trăsături perfect echilibrate și cu buze de un stacojiu aprins. Dar, desigur, ducesa întruchipa și o combinație evidentă de eleganță și atracție senzuală pe care Roberta se îndoia că mama sa le avusese, izolată undeva la țară, cu un soț catalogat în mod delicat drept excentric.

Roberta înaintă, dar nimeni nu o băgă în seamă. Lângă masă erau doi bărbați care se holbau la femeia goală. S-ar fi putut crede că aceasta era obișnuită să i se acorde atenție, pentru că zâmbea foarte frumos spre ei. De fapt, ea îi aducea aminte Robertei de nimic altceva

decât de un crocodil dinţos - chiar dacă crocodilii nu au sâni mari şi cărnoşi.

Singurul gentleman care nu se uita cu gura căscată la zeiţă se încrunta spre ducesă. Acesta trebuia să fie ducele. Beaumont era deseori ilustrat cu frâiele guvernului în mâini sau biciuind membrii Camerei Lorzilor. Avea aspect de om puternic, cu o tentă de eleganţă furioasă.

- Unul dintre lucrurile pe care aş vrea să le subliniez, zise el cu o mânie ca de gheaţă, este că această femeie scandalos de arătoasă mi-ar putea distruge cariera. Fără îndoială că va asigura o seară interesantă, dar te-ai gândit la decenţă? Aş putea enumera printre cunoştinţele mele importante destul de mulţi oameni care au fete tinere, nemăritate. După doar o privire aruncată la acest spectacol, ei n-o să mai apară vreodată pe la uşa mea!

Ducesa nu părea impresionată.

- Te asigur că nimeni din Camera Lorzilor nu va fi altfel decât amuzat de piesa mea de rezistenţă, Beaumont. Absenţa mea nu ţi-a afectat cu nimic capacitatea de a primi susţinere - şi n-o va face nici prezenţa mea.

- Se pare că anii pe care i-ai petrecut în Paris nu au avut nici un efect asupra inteligenţei tale, se răsti ducele.

Roberta făcu un pas ezitant în spate. Nu voia să ia parte la o ceartă conjugală.

- Se pare că manierele tale s-au deteriorat în aceeaşi perioadă. Păcat.

- El are dreptate, Jemma. Eşti naivă, zise un alt gentleman care îşi luă cu greu privirea de la piesa de rezistenţă despuiată.

Semăna aşa mult cu ducesa, încât trebuia să fie fratele ei, Lord Gryffyn, şi, prin urmare, verişorul Robertei (de gradul întâi, al doilea sau - dacă era să fie scrupuloasă - al doisprezecelea). Sprâncenele erau mai închise la culoare, dar părul legat neglijent la spate avea culoarea coniacului. Aveau aceeaşi formă a gurii, ca o cireaşă, însă el nu avea perfecţiunea surorii lui. Haina era

albastră și părea că o îmbrăcase fără să se gândească, pentru că vesta era de un portocaliu ciudat.

- Cred că această Venus va ofensa jumătatea feminină a înaltei societăți, zise Lord Gryffyn.

- Nu e o Venus, ci regina lui Neptun, interveni o doamnă care stătea într-o parte. Venus a fost la modă acum cinci ani!

Ea strâmbă din buze cu o asemenea emfază, încât era imposibil să nu fie franțuzoaică.

- A, dar nu suntem în Paris, zise Lord Gryffyn. Noi suntem mai sensibili și ne place să pretindem că nu știm cum arată diverse părți ale corpului. În acest fel, domnișoară Caro, nu faceți decât să-i prezentați celei mai de soi părți a Londrei cum arată o pereche de coapse frumoase. Nu merită.

- Fratele tău e de acord cu mine, se răsti ducele. Nu tolerez un astfel de comportament în casa mea.

Urmă un moment încordat de tăcere. Zâmbetul plin de veselie dispăru din privirea ducesei.

- Nu? întrebă ea.

Ducele avea circa un metru optzeci, dar în ochii Robertei părea de cel puțin doi metri.

- Nu.

Rostise cuvântul pe un ton amenințător.

- În acest caz, cred că nu voi fi eu cea care le va face educație englezilor despre lucrurile delicate precum picioarele unei femei, spuse ducesa. Nu atât timp cât o poți face în locul meu, și în biroul tău din Westminster.

Roberta clipi, dar ducesa se răsucea cu spatele.

- Este greu să-ți imaginezi că Jemma e soție de politician, remarcă Lord Gryffyn spre Beaumont. În Paris se obișnuiește ca femeile goale să stea pe mese? Eu n-am văzut niciodată așa ceva în Londra, spuse el, apoi adăugă: Mă rog, cel puțin nu în acest gen de casă.

Își ridică privirea și întâlni ochii Robertei. Ea făcu involuntar un pas înapoi. Cum putea să...

- Se pare că ai un oaspete, Jemma, zise el.

Jemma se întoarse, la fel şi ducele. Al treilea gentleman era încă adâncit în conversaţie cu regina lui Neptun, aşa că nu auzi. Roberta făcu o reverenţă.

– Bună seara, spuse ea. Mă tem că majordomul dumneavoastră a fost copleşit de eveniment şi s-a retras ca să-şi revină. I-am spus că mă prezint singură..

Ducesa îi zâmbi. Roberta fu dintr-odată conştientă de picioarele ei mari. Ba chiar se simţea de parcă geanta ei prea plină şi ponosită, lăsată în hol de un valet zeflemitor, îi cocoşa spatele.

– Te rog să ne scuzi că suntem într-o asemenea dezordine, spuse ducesa, cu o fluturare a mâinii ce (se putea presupune) se referea la femeia goală şi la ciorovăiala cu soţul ei.

– Nu-i nimic, zise Roberta fâstâcindu-se. Numele meu este Lady Roberta St. Giles.

Făcu o pauză.

Pe chipul ducesei nu apăru nici un semn de recunoaştere, dar ducele făcu un pas în faţă.

– Recunosc acest nume, doamnă.

Roberta respiră uşurată.

– Strângeţi fonduri pentru pensionarii din Chelsea, nu-i aşa? Foarte frumos din partea dumneavoastră să mă căutaţi aici, dar vă asigur că nu era necesar. El se apropie, cu chipul marcat de blândeţe, dar cu intenţia clară de a o da afară din casă. Îmi pare rău că aţi asistat la o astfel de scenă. E în măsură să oripileze orice femeie sensibilă.

– Dacă trebuie să mă comport ca o soţie de politician, Beaumont, aş putea foarte bine să încep s-o fac chiar acum, interveni ducesa. Înţeleg că mintea trebuie să-mi stea la acţiunile caritabile, nu la penele de păun, spuse ea şi o luă pe Roberta de braţ. Pensionarii din Chelsea merită acte de caritate, Lady Roberta. Aş fi onorată să aud despre munca dumneavoastră. Doriţi o ceaşcă de ceai?

– Nu înţelegeţi, zise Roberta şi rămase fermă pe poziţie.

Dar, când deschise iarăşi gura, nu reuşi deloc să spună adevărul. Că tot ce avea zăcea trântit pe hol

Că venise – neanunţată şi, fără îndoială, nepoftită – ca să rămână acolo. Ca să-şi caute un soţ.

Fără să le arunce nici o privire soţului sau oaspeţilor ei, ducesa începu s-o tragă spre uşă.

– Vă rog, poftiţi la mine în salon, zise ea. Beaumont, rămas-bun, adăugă ea fără a-l privi.

– Şi piesa de rezistenţă? întrebă ducele, cu vocea rece ca gheaţa.

– Discutăm mai târziu.

– Nu văd de ce mi-aş pierde vremea cu asta. O femeie goală n-o să decoreze niciodată masa mea. Asta-i tot ce am de zis.

– Ha, ha! ţipă ducesa, care se opri şi lăsă jos braţul Robertei. Este o operă de artă.

– Este o ruşine, replică el.

Ducesa nu arăta nici un semn de teamă, ceea ce Robertei i se păru uimitor. Faţă în faţă cu un asemenea specimen de mascul înfuriat, pe ea, una, ar fi luat-o tremuratul.

– N-o să câştigi de data asta, zise Lord Gryffyn vesel. Crezi sau nu, Jemma, soţul tău are treburi importante, care n-ar trebui batjocorite de femeile tale despuiate, oricât de voluptuoase ar fi. Ce părere aveţi? o întrebă el pe Roberta. Păreţi o femeie la locul ei. Credeţi că un bal cu Lady Neptun va fi rău primit?

Roberta aruncă o privire spre piesa de rezistenţă. Chiar era goală – era interesant cât de diferit era corpul ei faţă de al Robertei. În primul rând, sânii ei erau, probabil, de trei ori mai mari.

– Cred că majoritatea invitaţilor vor găsi acest lucru neigienic, spuse ea. Înţeleg că aceasta este masa la care se mănâncă de obicei. Există posibilitatea ca oamenii să aibă o reţinere să mai ia masa aici pe viitor.

Comentariul ei fu primit cu tăcere, apoi urmă un hohot de râs din partea fratelui ducesei.

– Te-a învins aici, Jemma.

Ducele zâmbi, iar Roberta simţi dintr-odată puterea expresiei lui de gheaţă când aceasta se topi într-un zâmbet.

– Mă simt chiar înclinat să ajut pensionarii, zise el încet. O faptă bună merită răsplătită...

Ducesa ridică ușor ironic din umeri, apoi se întoarse și i se adresă franțuzoaicei:

– Caro, dragă, trebuie să fie îmbrăcată. Poți să-i găsești ceva potrivit?

– Glumești, desigur! răspunse aceasta și își duse mâna la frunte. Sunteți de acord cu un scutec?

– Dacă o acoperă de la claviculă până la gleznă, spuse ducele.

Femeia începu să protesteze, cu mâinile ridicate.

– Acum chiar am nevoie de o ceașcă cu ceai, bombăni ducesa și o luă din nou pe Roberta de cot. Mergem la mine în salon? E o dovadă de lașitate din partea mea să-l las pe Beaumont cu secretara mea, dar o merită, nu credeți? Promit să nu încep cu lamentări despre scutecul lui Lady Neptun.

Lord Gryffyn se întorsese; vocea secretarei ajunsese aproape un țipăt.

– Poate că domnișoara Caro va reuși să adapteze modelul la sensibilitățile fragile ale doamnelor engleze, sugeră Roberta, destul de sigură că majoritatea modelelor franțuzoaicelor le-ar înspăimânta și uimi pe femeile pe care le cunoștea.

– Sau poate nu. Atunci o să mă părăsească și o să se întoarcă la Paris, unde cel puțin trei contese salivează după serviciile ei. I-am dublat salariul de două ori în ultimul an. Ceea ce e un lucru înspăimântător de superficial, recunosc, când ai de-a face cu astfel de lucruri serioase.

– Păi, apropo de asta...

– Vă rog, haideți să nu discutăm despre subiecte triste înainte de-a ne așeza la o ceașcă de ceai. Aș cere niște vin roșu; întotdeauna am zis să vinul roșu e o băutură potrivită pentru subiectele neplăcute, dar e prea devreme.

Intrară într-un salon micuț.

– Trebuie s-o redecorez, continuă ducesa și se opri un moment. Abia m-am întors de la Paris, altfel vă asigur că nu v-aș fi poftit într-un asemenea loc ponosit.

Încăperea avea, într-adevăr, un aspect lugubru. Era vopsită într-o nuanță ștearsă de muștar și conținea un tablou mare cu o femeie zâmbitoare care ținea de păr un cap retezat.

- Uitați-vă la ea, zise ducesa. Ține capul ăla cu aerul degajat al unei slujitoare de la o tavernă.

- Trebuie să fie Judith și Holoferne, spuse Roberta. Ținând cont de circumstanțe, Judith arată destul de veselă, nu credeți?

Ducesa se îndreptă spre tablou.

- De fapt, cred că arată cam beată. Nu vi se pare că pare amețită?

- Parcă Judith i-a adus lui Holoferne mai întâi niște vin, zise Roberta. Înainte să-i taie capul. Deși n-aș vrea să critic îndemânarea artistului; aspectul ei beat s-ar putea să aibă de-a face cu faptul că ochii ei nu par a fi la același nivel.

- Și fața ei e exagerat de îmbujorată.

- Probabil de la efort, sublinie Roberta. Cred că este nevoie de un braț puternic ca să tai gâtul unui om.

- Bine zis. Văd că sunteți foarte practică. Vă rog să luați loc aici, Lady Roberta, cu spatele la capul retezat. O să pun să fie luat cu prima ocazie. N-am trăit la Londra în ultimii opt ani, dar tot mă trezesc tremurând când mă gândesc la soacra mea. Acesta este salonul ei special, înțelegeți. Slavă Domnului, trăiește într-o casă moștenită, la țară.

Roberta se așeză.

- Ar trebui să vă explic cine sunt...

- Da, o întrerupse ducesa. Sunteți prima persoană pe care o întâlnesc în postura de soție de politician. Deci cred că înțelegeți că sunt foarte stresată să fac asta așa cum trebuie. Câți bani doriți?

- Nu este vorba spre bani, zise Roberta. Vedeți, eu sunt...

- Fără bani! O, Doamne, atunci e vorba despre timp, nu-i așa? N-o să vă fiu de folos. Nu numai că nu sunt deloc de ajutor când vine vorba despre lucruri practice,

dar tind să adun în jurul meu oameni care sunt la fel de... să zicem... imorali ca mine.

– Chiar sunteţi imorală? întrebă Roberta, pentru că scrupulele ei fuseseră învinse de o mare curiozitate.

Ducesa nu *părea* deloc imorală. Desigur, presupunerile Robertei erau probabil destul de incorecte ţinând cont de faptul că se formaseră timp de ani buni cât trăise alături de amantele tatălui ei, femei care se mândreau cu dispreţul nesăbuit faţă de moralitatea convenţională.

– Chiar sunt, spuse ducesa cu o veselie continuă. Absolut. În totalitate. Femei goale pe masă reprezintă numai începutul, vă asigur. Aşa că mă tem că prezenţa mea nu vă va fi de nici un folos.

– De fapt, cred că poate fi, zise Roberta.

Ducesa păru alarmată.

– Sincer, nu pot. Devin iritabilă... fioroasă... când sunt plictisită – şi mă plictisesc foarte repede.

Roberta începuse să se distreze.

– Cât de fioroasă?

– Cumplit! Odată, în toiul unei mese plictisitoare, am insultat-o pe contesa de la Motte pentru că am fost puţin prea directă când am adus în discuţie originile ei. S-ar fi albit la faţă, dacă n-ar fi fost dată din belşug cu fard roşu.

Uşa se deschise destul de violent, şi apăru secretara ducesei. Gâfâia, avea părul ciufulit şi pumnii încleştaţi. De fapt, era chiar întruchiparea lui Judith, doar că din mâini îi lipseau unul sau două părţi ale corpului retezate. Evident, dacă dorinţele i-ar fi fost ascultate, ar fi purtat în mână capul ducelui.

– O, Doamne! spuse ducesa în şoaptă.

– Mă întorc în clipa asta... în seara asta... în secunda asta pe ţărmurile Franţei, unde munca mea e apreciată! Soţul ăsta al tău este un bărbat care nu are nici cea mai vagă noţiune despre frumuseţe. Nu are simţ estetic. Are un suflet de mizerie. Înoată în mocirlă! Te compătimesc!

– O, Caro, spuse ducesa și se ridică din fotoliu. Doar nu vorbești serios când zici că o să mă părăsești. Pe mine? După toate evenimentele glorioase pe care le-am plănuit împreună? Gândește-te la satiri! Gândește-te la rege, care ți-a trimis un bilet după Pădurea de Cristal!

– Soțul tău nu-mi înțelege geniul, șuieră franțuzoaica înfuriată. Cunosc genul. O să mă bată la cap cu îngrijorările și cu moralitatea lui. Și pe mine nu mă bate nimeni la cap! Eu sunt un geniu!

– Uneori, geniile sunt nevoite să lucreze în condiții groaznice, interveni Roberta și făcu un pas în față. De fapt, atunci dau tot ce au mai bun în ele, cele mai lăudabile opere. Gândiți-vă la Michelangelo, care a stat întins pe spate și a pictat tavanul Capelei Sixtine.

Ochii înnebuniți ai franțuzoaicei se fixară asupra Robertei.

– Michelangelo a fost un italian nebun! Eu sunt din *Franța*! Nu accept ca munca să-mi fie zădărnicită de opiniile unui birocrat căpos!

În spatele ei, Roberta auzi un chicotit din partea soției birocratului căpos.

– Dar să întoarceți spatele unei provocări..., zise Roberta și clătină din cap. Nu stă în firea unei franțuzoaice, *mademoiselle*.

Apoi își spuse că era mai bine să îmblânzească bestia dezlănțuită în limba ei, așa că vorbi pe același ton în franceză și mulțumi în gând guvernantei sale că insistase să învețe limba.

– *Excusez-nous, c'est bien pour ça que Leonardo da Vinci a choisi de vivre en France. Nous étions, encore, des barbares.*[1]

– Are dreptate, gânguri ducesa. Priceperea ta n-a suferit decât o mică amânare.

– Eu sugerez, spuse Roberta, să renunțați la conceptul Reginei Mării – care e atât de redundantă, de plictisitoare – și să apelați la personalitățile mitologice. La cele care purtau haine. Când văd o scoică gigantică, credeți că mă gândesc la Neptun? Nu!

---

[1] Ne scuzați, tocmai din acest motiv Leonardo da Vinci a ales să trăiască în Franța. Încă suntem barbari. (n.tr.)

– Știu, zise secretarea și făcu o grimasă. Vă gândiți la Venus. M-am săturat de Venus și de scoica ei idioată.

– Eu mă gândesc la Elena din Troia, la cea mai frumoasă femeie care a trăit vreodată.

– Și când a apărut Elena într-o scoică uriașă?

– Nu e o scoică, ci un *ou*, explică Roberta. Poate fi vopsită în alb. Oul uriaș se desface și o scoate la iveală pe femeia care a început Războiul Troian. Iar ea, desigur, va purta veșminte din Grecia Antică.

– Ah, spuse Caro și miji ochii. Poate...

– Sclipitor! țipă ducesa. Ador ideea, o iubesc, iar Beaumont va face și el la fel.

– Dar coada mea! zise Caro. Nota de glorie adusă de coada mecanică a Reginei lui Neptun, la care am lucrat două zile...

– Nu-ți face griji, o să folosim coada ta minunată de păun la altceva, promise ducesa.

O conduse repede afară din încăpere și se întoarce cu un zâmbet larg pe chip. Roberta clipi; forța personalității ducesei era tulburătoare.

– Pensionarii dumneavoastră, Lady Roberta, tocmai au devenit proiectul meu special!

– Adevărul este că nu am nici un pensionar, zise Roberta și se întoarse pe fotoliu. Mă tem că ducele m-a confundat cu cineva care face acte de caritate.

– Cât de neobișnuit să facă Beaumont vreo confuzie. Mai că mă aștept să aud corul Aleluia[1] izbucnind din senin.

– Nu mă am decât pe mine, spuse Roberta. Pe mine și bagajul meu.

– Bagajul?

Ducesa părea puțin confuză.

– Sunt verișoara dumneavoastră de gradul trei. De fapt, chiar mai îndepărtată. Oricum, mama semăna cu dumneavoastră. Suntem rude îndepărtate, și speram că mă veți putea introduce în înalta societate, zise Roberta și înghiți în sec.

---

[1] Referire la corul Aleluia din Oratoriul *Messiah*, de George Frideric Handel (n.red.)

Era incredibil de îndrăzneață și, așa cum o asigurase doamna Grope, avea toate șansele să fie azvârlită în stradă. Își împreună mâinile strâns.

- Am o scrisoare de la tata, adăugă ea. Tatăl dumneavoastră și cu al meu au ținut foarte mult unul la altul în tinerețe.

Ducesa nu părea să facă vreo grimasă oripilată.

- Da? Din amintirile plăcute pe care le am despre el, aș fi zis că tata n-a avut nici un prieten. Este înduioșător să-ți imaginezi că a fost odată băiat, zise ea. Dar ce e în salonul meu? Ați venit să stați cu mine. E minunat!

Inima Robertei tresări.

- Da?

Ducesa zâmbea.

- Sigur că da! N-am avut niciodată o soră și întotdeauna mi-am dorit una. Nu vă faceți griji; o să cunoașteți toată lumea în orașul acesta ignorant într-o săptămână sau două și o să vă găsim o pereche splendidă. Dacă nu vă deranjează că vă întreb, sunteți rudă din partea mamei sau a tatălui meu?

- Din partea mamei, spuse Roberta care se simțea puțin amețită din cauza sentimentului de ușurare. Mă tem că e un grad de rudenie destul de îndepărtat. Mama a fost copilul celei de-a doua verișoare a mătușii dumneavoastră. Numele ei de domnișoară era Cressida Enright. A venit rar la Londra, pentru că s-a măritat la șaisprezece ani. A murit când eram destul de mică.

- Stați puțin!

Roberta așteptă, știind exact ce avea să urmeze.

- Marchizul Nebun! exclamă ducesa. E... tatăl dumneavoastră? Poetul?

Roberta încuviință din cap cu reținere.

- Doamne, parcă știam că are o fată... Câți ani aveți?

- Douăzeci și unu.

- Eu am douăzeci și opt. Sunteți un bebeluș în comparație cu mine. Dar sunteți moștenitoare, nu? Marchizul Nebun..., zise ea și făcu o pauză. Îmi pare rău, tatăl dumneavoastră e marchiz de Wharton și...

– Wharton şi Malmesbury, spuse Roberta. E în reg-lă. Oricum nimeni nu-şi aminteşte titlul lui. Am zestr dar cum m-aş putea mărita cât timp sunt izolată la ţar Tata n-a vrut să călătorească nici măcar până în Bath î ultimii ani.

– Vecinii nu vă sunt de ajutor?

– Nu prea avem. Tata a cumpărat moşia de lângă, di nord, în urmă cu câţiva ani. Şi mă tem că i-a înnebun pe cei care stau în apropiere.

– Le-a trimis poezii? întrebă ducesa şi se opri. Nu v simţiţi obligată să-mi răspundeţi; n-o să vă interogh ca o precupeaţă în primele cinci minute. Oricum, a făcut ceea ce trebuia. O să fiţi sub tutela mea. Toa domnişoarele de soi au tutori în Paris; aceştia sunt d folos ca să împiedice pe cineva să găsească scuze pentr a nu ieşi din casă.

– Mie nu mi se pare că sunteţi genul care să găseas scuze pentru a sta în casă, zise Roberta cu timiditate.

Ducesa îi făcu cu ochiul.

– Poate nu *singură*, dar sunt, desigur, anumite m mente când poţi fi atras de, să zicem, ideea de a petre o seară trândăvind. Consider, totuşi, că aşa începe d clinul femeii. Trebuie să te îmbraci bine în fiecare sear altfel devii un trântor.

Roberta încuviinţă din cap. Pentru că rareori avuses ocazia să se îmbrace formal, gândul de a petrece o sea liniştită acasă i se părea total neatractiv.

– Nici n-aţi fi putut sosi într-un moment mai bun. A auzit de izbucnirea lui Beaumont în Camera Lorzil din toamna trecută, nu? Normal, sper că n-a fost dec o criză de nervi, dar...

Lăsă propoziţia neterminată, însă Robertei i se p rea că arăta destul de afectată, ceea ce nu se potriv cu dispreţul înţepător pe care îl observase între du şi ducesă.

– Datoria mi-a impus să mă întorc.

Roberta încuviinţă din cap. Răspunsul tatălui când citise despre ieşirea ducelui de Beaumont în mij cul unui discurs ţinut în Camera Lorzilor fusese să râ

în hohote şi să spună că omul era beat, dar, după ce-l cunoscuse pe duce, ea se îndoia că tatăl ei intuise corect.

– Trebuie să fac un moştenitor şi alte treburi din astea, mărturisi ducesa, ca şi cum ar fi spus că era posibil să plouă a doua zi. Foarte neplăcut, dar trebuie făcut – şi, evident, mie îmi revine sarcina asta.

– Oh! făcu Roberta.

– Cred că vă întrebaţi cum o să ne descurcăm în pat.

Roberta îşi înăbuşi un chicot nervos. Nu mai vorbise cu nimeni aşa cum vorbea cu ducesa.

– Eu..., începu ea.

– Vă asigur că vă împărtăşesc îngrijorarea. Mă înfior numai la gândul ăsta. Eu şi Beaumont abia schimbăm o vorbă care poate fi considerată civilizată. Dar, vedeţi dumneavoastră, Lady Roberta, viaţa unei femei, ştiţi cum e. Jucaţi şah?

Întrebarea o luă pe nepregătite pe Roberta.

– Nu. Mă tem că n-am învăţat niciodată. Tata nu joacă, iar guvernatoarea mea avea alte opinii despre activităţile potrivite femeilor.

Ducesă flutură din mână cu dispreţ.

– Adică să-ţi petreci timpul sortând fire pentru broderii şi să te plictiseşti de moarte? Asta dacă ai noroc să nu îţi ocupi zilele frecând pantalonii unui bărbat.

Roberta nu se mai putu abţine; începu să zâmbească. Când Jemma râdea, nimeni nu putea sta serios.

– Singura problemă pe care o văd eu la faptul că vreţi să staţi aici, continuă ducesa, ar putea avea legătură cu standardele dumneavoastră.

– Standardele mele? întrebă Roberta.

Ducesa se uita la ea şi aştepta un răspuns.

– Etică... moralitate... astfel de lucruri.

– Păi, am aşa ceva, spuse Roberta precaută. Cred.

De fapt, nu putea spune că avea multe standarde morale stricte, ţinând cont de înclinaţia tatălui ei pentru companiile pline de viaţă.

– Ei, eu, una, n-am decât vreo câteva, zise ducesa şi îi adresă Robertei un zâmbet ciudat, strâmb. Dacă o să staţi cu mine, pur şi simplu n-o să pot îndura să văd

că vă uitaţi mereu la mine cu o expresie de dezamăgire pe chip. Iar dacă mă criticaţi, mă tem că o să ne certăm. Printre numeroasele mele defecte se numără faptul că pur şi simplu nu sunt capabilă să accept că greşesc. Vedeţi cât de greu e să trăiţi cu mine?

Roberta râse.

– N-aş putea fi dezamăgită, doar dacă nu cumva vă metamorfozaţi în doamna Grope, care a fost tovarăşa mea constantă în ultimii doi ani. Sincer, Înălţimea Voastră, nu-mi imaginez că mă puteţi dezamăgi cu nimic!

– O, o să găsiţi ceva. Dar ar fi mai bine să vorbim la per tu, nu crezi? Numele meu este Jemma, prescurtarea de la numele respectabil de Jemima. Pot să-ţi spun Roberta?

– Aş fi încântată!

– Ei bine, Roberta, să-ţi înşir defectele mele, da? Şi dă-mi voie să te asigur că, dacă simţi că nu poţi sta cu mine, am câteva rude care te vor scoate în societate cu toate ritualurile şi ceremoniile care se cuvin. De fapt, este foarte posibil să faci asta. Nu cred că fetele tinere, nemăritate, ar trebui să trăiască în case în care există piese de rezistenţă precum cele pe care le proiectează Caro.

– Poate că nu cele complet dezbrăcate, recunoscu Roberta. Dar au o anumită valoare educaţională, după cum a observat şi fratele dumneavoastră.

Jemma chicoti încântător.

– Cine ar fi crezut că e necesară atât de multă vopsea aurie ca să vopseşti pieptul cuiva?

– Exact!

– Tocmai mi-am dat seama că te-ai descurcat cu Caro la fel de frumos cum ai reuşit să-mi potoleşti enervarea stârnită de poruncile soţului meu. Cred că eşti obişnuită cu oamenii cu temperament artistic, nu?

– Viaţa cu tatăl meu este... a fost...

Jemma interveni cu bunăvoinţă.

– Îmi imaginez, spuse ea. Pentru că am trăit în Franţa atâţia ani, n-am fost la curent cu bârfele din

nglia, dar zvonurile despre escapadele tatălui tău culă neîncetat.

Zâmbetul ei era atât de lipsit de orice urmă de critică, ât Roberta se trezi zâmbind la rândul ei.

- Aşa, spune-mi, ai simţit că te ia cu leşin când mi-ai ut piesa de rezistenţă?

- Nicidecum, o asigură Roberta. Apoi adăugă, nerând rezista: Dar probabil că o să simt când o să-mi umeri defectele.

- Nu ştiu de unde să încep, spuse Jemma.

Roberta ridică dintr-o sprânceană.

- Păi, să vedem... În primul rând, sunt o ducesă.

capitolul 3

- O ducesă! Roberta s-ar fi aşteptat la orice când vevorba despre defectele Jemmei, mai puţin la aşa a. Ce e greşit la asta? Întotdeauna am crezut că este o împlinire mult râvnită.

Şi, ţinând cont de faptul că ea îşi dorea din tot suflesă devină ducesa de Villiers, indiferent cu ce preţ, r vorbea serios. Uşa se deschise, şi majordomul voial cărui chip îşi recăpătase culoarea normală, intră o tavă din argint cu ceai.

- O, mulţumesc, Fowle, spuse Jemma. Frumos din ea ta.

După un moment în care îşi făcu de lucru cu tava, eşi. Jemma turnă cu grijă ceai în ceşcuţele fragile întrebă:

- Ai citat dintr-o poezie mai devreme?

- Da, deşi n-aş putea să-ţi spun cine a scris-o. Tata eşte versul destul de frecvent şi mi-a rămas în cap.

- Ai întâlnit multe ducese?

Jemma nu părea să fi întrebat cu răutate; era preocucu bolul cu zahăr. Roberta îşi coborî privirea spre chia ei prost cusută.

- Nu, n-am întâlnit.

– Păi, te asigur că suntem abominabile. Titlul ne dă dreptul să ne purtăm cât de urât posibil, așa că facem asta în mod frecvent.

– Chiar așa?

Roberta acceptă o ceașcă aburindă cu ceai.

– Am câteva ducese printre cunoștințe; de fapt, am format un fel de prietenie bazată pe acest titlu. Vezi tu, faptul că ești ducesă presupune că toți cei pe care îi întâlnești se dau pe lângă tine, dacă nu chiar se prosternează.

– Ah, făcu Roberta și se întrebă dacă acesta nu era cumva un mod mascat de a evidenția faptul că ea nu se prosternase așa cum se cuvenea.

– E mai mult decât obositor. E o dovadă de prostie.

– Cred, zise Roberta, că mi-aș pune la bătaie pierderea inteligenței. Și sunt foarte sigură, spuse ea și lăsă ceașca jos, că o mică doză de ploconeală ar fi un antidot plăcut pentru opiniile doamnei Grope.

– O, vai, doamna Grope pare să intervină în conversația noastră destul de des, zise Jemma. Cine e?

Roberta ezită și apoi se eschivă.

– Am avut un număr limitat de persoane cunoscute în ultimii ani și mi-ar plăcea să mi-o scot din minte.

– Iar eu tergiversez discuția despre ducese. Iată încă unul dintre defectele mele: sunt incurabil de superficială. Îți spun sincer, Roberta, prietenele mele ducese sunt cam ca mine.

– Și ăsta este un lucru așa îngrozitor?

Roberta remarcă bucuroasă că Jemma se comporta de parcă ar fi fost prietene – ceea ce presupunea, desigur, că ea, Roberta, avea stofă de ducesă.

– Superficială. Capricioasă când vine vorba despre bărbați – și trebuie să înțelegi din asta tot ce poate fi mai rău. Asta nu e o gospodărie în care o fată de vicar bine-crescută, să se simtă în largul ei. Suntem înverșunate atunci când vine vorba despre iubiri și chiar mai mult de atât în ceea ce privește disprețul față de soții noștri. Mă rog, acelea dintre noi care au soți.

– Ce s-a întâmplat cu ducii?

- O, chestiile obişnuite, spuse Jemma şi ridică din umeri. Eu şi Beaumont ne-am separat în urmă cu mulţi ani, după cum probabil ştii. Prietena mea, Harriet, o să vină azi în vizită la mine; soţul ei a murit în urmă cu doi ani, aşa că e văduvă. Am o prietenă, Poppy, care este atât de nouă în postura de ducesă, încât abia a înţeles despre ce e vorba; e măritată cu ducele de Fletcher. Dintre toate, Poppy este singura speranţă pentru o căsnicie fericită, dar face totul greşit. Şi mai e şi prietena mea Isidore. Nu prea poate fi considerată ducesă, pentru că încă nu s-a măritat cu un duce. Sunt logodiţi de la naştere, iar ea trăieşte cu mama lui, aşa că, dacă el o să se întoarcă vreodată din Orient, sau de oriunde o fi, ea are să primească titlul odată cu bărbatul.

- Din moment ce eu nu sunt ducesă, interveni Roberta, eşti sigură că doreşti compania mea? Toate cunoştinţele tale par extrem de selecte.

Jemma dădu să răspundă, dar uşa se deschise şi apăru Fowle.

- Înălţimea Voastră, zise el, Înălţimea Sa vă solicită să fiţi bună să...

Deasupra cererii curtenitoare a majordomului se ridică vocea ducelui, de la mică distanţă. Vorbele lui erau înăbuşite, dar furia nu. Jemma lăsă jos ceaşca.

- Mereu uit cât urăsc să locuiesc cu un bărbat, îi spuse ea Robertei. Te rog, rămâi aici şi savurează-ţi ceaiul cât timp mă reacomodez eu cu plăcerile certurilor conjugale.

- O, vai! exclamă Roberta şi sări în picioare.

Jemma se opri o clipă, studiind făţiş detaliile hainelor Robertei, pe care nu le observase până atunci.

- Spune-mi că doamna Grope este croitoreasă şi ai parte de compasiunea mea veşnică.

Roberta simţi că roşeşte.

- Nu.

- O să te îmbrăcăm, spuse Jemma cu severitate. Deşi mă doare să zic asta, aş putea crede jumătate dintre excentricităţile atribuite tatălui tău doar examinându-ţi rochia.

Ajunse la uşă înainte ca Roberta să poată răspun-de. Dar ce-ar fi putut spune? Şi ea credea că doamna Parthnell făcuse o greşeală prin faptul că unise un cor-saj de culoarea pepenelui cu o rochie din mătase de un roşu aprins.

O domnişoară bine-crescută ar fi rămas în salon şi ar fi ignorat zarva. Însă Roberta se duse iute după ducesă. Ducele stătea la intrarea din marmură şi arăta remar-cabil de mult ca-n ilustraţiile ce prezentau discursul lu înflăcărat în Camera Lorzilor.

– El ar trebui să meargă la ţară, tună ducele. Unde poate fi ucenicit să înveţe o meserie decentă.

– Copilul nu se duce la ţară, anunţă Jemma. Doar dacă nu cumva Damon doreşte asta.

Roberta clipi. Cine putea fi copilul cu pricina? Ţi-nând cont că Jemma tocmai îi pomenise despre datoria ei de a da naştere unui moştenitor, nu putea fi al lor.

– Ei bine, el nu vine la *mine* în casă! se răsti ducele.

– Fratele meu vine să stea o vreme cu mine, repli-că Jemma. Iar copilul lui, nepotul meu, îl însoţeşte desigur.

– Pentru Dumnezeu, trimite-l în grija unui fermier zise Beaumont. Nu-l poţi modela după purtările tale inepte, Gryffyn.

Lord Gryffyn se sprijinea de uşa salonului cu o gra musculoasă ce trăda o fire veselă, nu o structură sobră.

– Teddy n-o să fie niciodată fermier, zise el aparen nepăsător în faţa mâniei lui Beaumont. Încă nu l-a cunoscut ca să-ţi dai seama că nu are cum să se fac vreodată fermier.

– Şi de ce nu, mă rog? se răsti Beaumont. Nu ne sp ne că o să dezvălui, în sfârşit, numele mamei lui?

– Attila Hunul, spuse Gryffyn fără să clipească.

– Nu e celebru pentru instinctele lui materne, c mentă Beaumont ironic.

– Oricum, Teddy are sângele lui Attila Hunul în ven zise Gryffyn . Nu-l pot trimite la ţară, pentru că trebu să stau cu ochii pe el.

- Pot să-ţi sugerez cu respect să stai cu ochii pe el acasă la tine, nu la mine?

- I-am spus lui Damon să stea aici, Beaumont, cel puţin o vreme, pentru că mi-a fost dor de el cât am fost în Paris, interveni Jemma. Şi am un nepot pe care nu l-am întâlnit niciodată.

- Ţi-a trecut prin cap că prezenţa unui copil ilegitim în casa mea nu prea e de ajutor pentru cariera mea?

Roberta îl înţelegea pe duce. Ziarele din Londra aveau să găsească prezenţa copilului ilegitim al lui Lord Gryffyn foarte interesantă, mai ales în combinaţie cu piesa de rezistenţă despuiată şi cu întoarcerea ducesei.

- Cariera ta, Beaumont, trebuie să supravieţuiască prezenţei familiei tale. Să-ţi reamintesc faptul că noi *suntem* acea familie? spuse Jemma cu o indiferenţă acidă. Teddy e nepotul tău.

Zâmbetul ei, întruchiparea bunătăţii, fu înfruntat de privirea orbitoare a lui Beaumont. Ea făcu un gest spre Roberta.

- Mi-ai confundat ruda, pe Lady Roberta, cu o persoană care adună bani pentru acte caritabile, Beaumont. O s-o introduc în înalta societate.

Beaumont se înclină cu răceală în direcţia Robertei.

- Şi cum anume o să faci *tu* asta? întrebă el. Mi-e greu să cred că faimoasa mea soţie îşi va adapta preocupările ca să se potrivească posturii de peţitoare.

- O să mă gândesc la asta dacă aşa nu te mai aud văicărindu-te despre cariera ta, zise Jemma şi se întoarse cu spatele.

O expresie atât de plină de furie trecu pe chipul lui Beaumont, încât Roberta clipi. Apoi se înclină spre spatele ducesei şi încă o dată spre Roberta şi ieşi. Când Jemma se întoarse din nou, avea obrajii roşii şi respiraţia sacadată.

- Cum voi putea trăi cu el? zise ea spre fratele ei. Înţelegi de ce am vrut să te muţi aici, Damon? N-o pot face, chiar nu pot.

Fratele ei îşi îndreptă spatele.

– O să vin în vizită dacă vrei cu adevărat, Jemma, da: cred că ar fi mai uşor pentru amândoi dacă n-aş face-o.

– Altfel n-o să supravieţuiesc aici, Damon. Nu po: trăi cu el, spuse ea şi îşi încleştă pumnii. Trebuie să stai cu mine, ca să îl cunosc mai bine pe nepotul meu. Şi... şi am nevoie de tine. Ea zâmbi tristă spre Roberta. Îmi pare foarte rău pentru scenele la care te-am făcut să iei parte azi. Suntem ca într-o farsă. Sau poate mai bine i-aş spune tragedie.

Vocea ei tremură puţin. Lord Gryffyn îşi petrecu braţul pe după sora lui apoi, se apleacă spre ea şi îi murmură ceva. Roberta simţi un junghi în piept. Ea nu avusese niciodată un frate sau o soră. De la moartea mama e. cea mai apropiată persoană fusese tatăl ei – şi fiecare dintre consoartele care se nimeriseră să stea cu e. Se întoarse în salon şi se aşeză. O clipă mai târziu, ven. şi Jemma, urmată de Lord Gryffyn.

– Probabil ţi se pare că suntem lipsiţi de maniere. Îmi cer scuze. Nu mânca toate prăjiturile, zise ea ş înşfăcă farfuria din faţa fratelui ei. Musafira mea încă n-a gustat nici una. Roberta, trebuie să guşti. Beaumont are un bucătar excelent, iar dulciurile făcute de el sunt delicioase.

– Nici nu am cunoscut-o bine pe Lady Roberta, sublinie Lord Gryffyn.

– El e Damon Reeve, conte de Gryffyn, zise Jemma. Cei mai buni prieteni ai lui îi spun Demon, aşa că îţi poţi da seama cât de nedemn este. Beaumont a avut perfectă dreptate în legătură cu trândăveala lui: nu face nimic demn de laudă toată ziua.

– O prezentare fermecătoare, spuse Lord Gryffyn. Te rog, spune-mi Damon. Doar suntem rude, din câte am înţeles, zise el şi mai luă o prăjitură.

Ducesa luă farfuria şi o puse încet pe jos între ea şi Roberta.

– Ia câte vrei, îi spuse ea Robertei. Îl cunosc bine, şi dacă nu acţionez repede, n-o să mai rămână nici una.

Gryffyn îi adresă un rânjet plin de afecţiune.

- Beaumont a avut dreptate în legătură cu cariera lui, Jemma. Reputațiile noastre sub același acoperiș s-ar putea s-o distrugă, ca să nu mai pomenesc despre aspirațiile maritale ale lui Lady Roberta.

- Mi-a fost dor de tine în toți anii ăștia, zise Jemma. Nu renunț la tine atât de ușor și vreau să-l cunosc pe Teddy așa cum se cuvine, spuse ea și se întoarse spre Roberta. Fiul lui Damon nu are decât cinci ani.

- A făcut șase săptămâna trecută, mătușă neglijentă ce ești, o corectă Gryffyn. Și mie mi-a fost dor de tine, Jemma. Dar nu vreau să provoc scandal în căsnicia ta.

Jemma pufni fără eleganță.

- Beaumont nu vrea să fie așa nesuferit, adăugă Gryffyn.

- Doar se poartă așa? replică sora lui. Dar gata cu spălatul rufelor, murdare sau nu, în fața Robertei. Trebuie să-l aduci pe Teddy și pe dădaca lui chiar în această după-amiază.

- Din păcate, în clipa asta nu are o dădacă. Teddy are proastul obicei de a dispărea, iar ultima dădacă a dat bir cu fugiții ieri, după o criză de nervi.

- Să dispară? Unde se duce?

- Oriunde, numai nu în camera lui. În general, se duce la grajduri în timpul zilei. Și bântuie prin casă noaptea până când găsește camera mea, apoi se urcă în pat. Noaptea trecută n-a găsit-o, așa că a dormit în vestibul până am ajuns acasă. Pe podeaua din marmură. Bine, bănuiesc.

- Tata a avut un câine care făcea așa, zise Roberta, apoi își duse mâna la gură. N-am vrut să vă compar fiul cu un câine, milord!

- Te rog, chiar trebuie să-mi spui Damon, zise el fără a părea afectat de insulta legată de copilul lui. Copiii seamănă puțin cu cățeii, nu crezi? Au nevoie de atât de mult antrenament și au obiceiul neplăcut de a urina în locuri publice.

- Îți sugerez să încui ușa de la camera lui, zise Jemma, mai ales acum, că mi-ai reamintit de atitudinea copiilor față de igienă.

– Nu pot face asta, spuse Damon. Dacă e un incendiu? Și, apropo, Teddy a trecut de vârsta la care face pe el. Se pricepe foarte bine să caute câte un copac, ca un cățeluș bine dresat ce este.

– Poate ar trebui să pui un covoraș în vestibul, sugeră Roberta. Dacă vrei să-l lași să continue în această manieră.

– Ce cruzime din partea voastră, se plânse Damon, apoi se uită de la una la alta. Ce ciudat! Dintr-odată observ o asemănare între voi două. Nu-mi spuneți. Experiența mea cu copilul din flori este întrecută de indiscrețiile tatălui nostru!

– De fapt, nu, spuse Roberta. Eu sunt legitimă, dar sunt rudă îndepărtată în arborele genealogic al familiei. Aș vrea eu să semăn cu Jemma.

– Ai ochii ei albaștri, zise el și rânji spre ea.

– Roberta o să fie proiectul meu, spuse Jemma. O s-o aranjez ca să arate absolut superb, așa cum și este, și apoi o s-o mărit cu cine-și dorește. O să fie foarte amuzant.

Roberta simți o strângere bizară de inimă.

– Ești sigură? întrebă ea. O să fie înspăimântător de costisitor. Nu știu cu cât îl pot convinge pe tata să contribuie.

– Soțul Jemmei își poate permite să îmbrace o duzină de debutante fără ca măcar să bage de seamă, zise Damon. Nici nu știu de ce se mai obosește Beaumont cu prelegerile; poate să cumpere pur și simplu voturile de care are nevoie ca să treacă un proiect de lege, în modul cel mai respectabil. Tata așa a făcut mereu.

– Mă tem că al treilea conte... tatăl nostru... a avut o faimă mai rea, spuse Jemma. Dar m-ai întrerupt, Damon. Încercam s-o avertizez pe Roberta că s-ar putea să nu dorească să-i fiu eu însoțitoare și protectoare.

Damon se uită atât de fix la ea, încât Roberta simți că roșește.

– E adevărat că reputația ta a fost compromisă prin simplul fapt că ai intrat în această vâgăună de inechitate sau, dacă nu, acest lucru se va întâmpla cu siguranță după ce doamnele de aici se întâlnesc cu sora mea

E puţin probabil ca Jemma să fie o însoţitoare prudentă. Cei din familia Reeve au avut o proastă reputaţie încă de pe vremea regelui Alfred, şi, deşi nu-mi place s-o spun, am moştenit amândoi acest lucru.

- Jemma a uitat să-ţi spună că eu sunt singurul copil al Marchizului Nebun, ca să folosesc termenul pe care-l preferă presa, zise Roberta. Aşadar, pe lângă reputaţia Jemmei, cei din înalta societate vor avea mai multe impedimente la care să se gândească atunci când vine vorba despre căsătoria mea.

El făcu ochii mari.

- Devii din ce în ce mai fascinantă. Recită-mi ceva.

Ea se încruntă spre el, dar apoi se domoli.

- Scrisoarea tatălui meu pentru tine, Jemma, are forma unui poem în paisprezece strofe.

Deschise gentuţa împletită şi îi dădu scrisoarea.

- Se numeşte „Epistolă pentru o ducesă", zise Jemma.

Roberta privi cum zâmbetul ei se topi într-o expresie ce trăda nedumerirea.

- Nu cred că sunt suficient de inteligentă pentru poeme, spuse ea într-un final.

Replica ei era o dovadă de apreciere blândă.

- Nu inteligenţa ta este pusă în discuţie, spuse Roberta. Mă tem că poezia lui tata este obscură până la extrem.

Damon luă poemul.

- Nu este chiar aşa rău. „Dragă doamnă, dacă a fost vreun tată vreodată,/ Chiar din vremea lui Adam tată". Nu, eu nu văd nici o dificultate aici, Roberta. „Acest lucru nu-i decât tautologie", continuă el. Ce e tautologie? Nu-mi mai amintesc... asta dac-am ştiut vreodată. „Şi-mi pare rău mie." Se scuză, Jemma.

- Pentru ce?

- Pentru că îţi trimite fata pe cap, spuse Roberta cu amărăciune.

Damon citea încă.

- Aici vorbeşte despre „o masă copioasă de raţiune rafinată,/ Scoasă în evidenţă de un desert-desfătare". Ce-o frumoasă!

– Pe alocuri, poezia lui e chiar bună, zise Roberta cu o sclipire de loialitate. De exemplu, scrie un poem excelent despre David şi Bathsheba. Chiar se poate înţelege ce descrie.

– Ei bine, poemul acesta se termină cu „al tău supus“, spuse Damon. Cred că-ţi cere să-i scoţi fata în lume cu toată pompa şi eforturile materiale pe care Beaumont şi le poate permite, Roberta. După părerea mea de expert.

Jemma luă înapoi poemul şi se uită mirată la el o vreme.

– Dar ce-i cu partea despre „o sarcină grea şi ingrată, ce poate face pe cineva să-njure de-ndată“?

– Am descoperit la poeziile tatălui meu că este mai bine să nu încerci prea tare să le pătrunzi înţelesul, zise Roberta.

Damon râse.

– Mai e un lucru pe care ar trebui să vi-l spun, adăugă Roberta.

Fratele și sora se întoarseră spre ea.

– Stai, nu ne spune, zise Damon cu rânjetul lui irezistibil. Ai moştenit şi tu caracterul familiei, chiar dacă eşti rudă îndepărtată. Hai să ghicim: ai un copil... tu aşa tânără şi inocentă...

– Nu! exclamă Roberta.

Înainte ca ea să continue, el spuse:

– E rândul tău, Jemma.

Jemma păru gânditoare.

– La un moment dat anul trecut ai fost la un han. Te-ai uitat pe fereastră şi ai fost deodată lovită de o pasiune de necontrolat pentru fratele meu.

Roberta rămase cu gura deschisă, dar Damon nu observă.

– Foarte bine! Poţi să-l introduci şi pe Teddy în poveste?

– Mai mult ca orice, Roberta îşi dorea să fie mamă, dar, din păcate, circumstanţe nefericite au decretat ca ea să nu aibă copii, aşa că Teddy va deveni cel mai de preţ lucru al ei.

Damon râdea.

- Şi cu mine cum rămâne? Vreau şi eu să fiu cel mai de preţ lucru al ei.

Jemma se întoarse spre Roberta.

- Iartă-ne. E un joc vechi pe care noi... Se opri. L-ai văzut pe Damon vara trecută! Şi te-ai îndrăgostit de el? Ce ciudat. Eşti sigură că vrei să te măriţi cu fratele meu? Te asigur că e teribil de enervant.

Roberta chicoti.

- Nu, nu vreau să mă mărit cu fratele tău!

- Nu e nevoie să fii aşa emfatică, zise Damon. Mie mi-ar plăcea să mă însor cu tine, deşi observ că trebuie să-mi alin inima îndurerată în altă parte.

- Dar am văzut ceva pe chipul tău, spuse Jemma. Sunt sigură că...

- Am fost la un bal dat de Lady Cholmondelay, zise Roberta încercând să treacă repede peste subiectul ăsta sensibil. Şi am întâlnit pe cineva. Mi-ar plăcea să mă mărit cu el. De fapt, mi-am pus în minte să fac asta.

- Asta-i de mare folos, răspunse Jemma. Dragoste la prima vedere. Sunt sigură că trebuie să fie delicios. Mi-ar prinde şi mie bine. M-am îndrăgostit de multe ori, dar niciodată fără să dezbat acel impuls cu cele mai apropiate prietene.

Fratele ei pufni.

- Ca să nu mai pomenim despre prietenele mai puţin apropiate şi despre cealaltă jumătate a parizienilor. Deşi chiar am crezut că a fost dragoste la prima vedere cu Delacroix. Tot Parisul a crezut asta.

Jemma păru insultată.

- În nici un caz! Am vorbit cu fiecare dintre prietenele mele intime înainte să-mi permit să simt chiar şi un grăunte de afecţiune pentru bărbatul acela. Aşa procedez de obicei. Un bărbat despre care nu se ştie nimic este, fără îndoială, ori plictisitor, ori bolnav.

- Aşadar, Lady Roberta, s-ar putea să vrei să te mai gândeşti la dragostea ta la prima vedere, zise Damon.

- Ştiu destul de multe despre el, spuse Roberta cu demnitate.

– Dacă e ceva pe lumea asta care-mi place la nebunie aceea e provocarea, zise Jemma. Cu cât e mai mare provocarea, cu atât mai bine!

Roberta trase adânc aer în piept. Şi le spuse.

Primi, în schimb, tăcere.

capitolul 4

În acea după-amiază

Harriet, ducesă de Berrow, nu mai locuise în Londra de un an şi nu mai fusese la reşedinţa Beaumont de cel puţin opt. Rămăsese la fel, desigur: o harababură de panouri cu ferestre şi turnuri care nu aveau ce căuta în Londra. Terase împrăştiate pe două laterale, ca o sfidare ostentativă a atitudinii corecte şi reţinute a unei case de oraş. Arăta de parcă fusese luată pe sus din Northamptonshire, transportată la Londra de mâna unui gigant şi trântită în plină stradă. Casele din jurul ei – elegant construite din piatra de Portland pe care toată lumea o prefera – păreau jignite de faptul că erau nevoite să stea alături de o asemenea monstruozitate.

Ultima oară când fusese acolo, Benjamin era în viaţă. El urcase în grabă treptele, mereu înaintea ei, şi bătuse chiar el cu ciocănelul. Apoi Benjamin i-o luase înainte în toate privinţele, iar acum valeţii erau singurii care o însoţeau la petreceri.

Uşa se deschise, iar ea încercă să-şi revigoreze mintea. Ultimul lucru pe care-l dorea era s-o indispună pe Jemma. Benjamin nu mai era, plecase de multe luni, şi, după ce avea să facă un lucru în memoria lui – acel lucru –, avea să-l dea uitării. Avea să-l pună deoparte în amintirile ei sau urma să facă întocmai ce se face cu un soţ mort.

Îşi dădu seama, nu pentru prima oară, că un soţ decedat era un inconvenient.

Majordomul o conduse într-un salon micuţ, apoi se ...u în lături.

- Ducesa de..., intonă el, apoi se aplecă în faţă uitând ... mai continue.

...emma stătea pe un scaun, cu spatele la ei. Se apucase ... demonteze un tablou foarte mare de pe perete. Chiar ... clipa în care ei o urmăreau, ea se dezechilibră, cu ...ăiul chiar pe marginea scaunului, iar rama imensă ... clătină în aer.

- Înălţimea Voastră! strigă majordomul şi prinse ... imensă, aurie, exact când aceasta se îndrepta ... podea.

Harriet se grăbi şi ea într-acolo, la timp pentru a se ...se sub Jemma când aceasta se prăbuşi de pe scaun. ...mândouă căzură la pământ cu un vâj! în timp ce cer...e de la crinolină se umflară în jurul lor. În acelaşi ..., majordomul scăpă din mâini tabloul şi acesta se ... de un bufet.

- O, nu! zise Jemma râzând. Cine e, Harriet?

Harriet se strădui să se ridice. Majordomul Jemmei ..., probabil după un valet.

- Eu sunt, spuse ea şi zâmbi în jos spre Jemma.

Prietena ei se schimbase; frumuseţea ei avusese o ... modernă pe care Harriet şi-o amintea din copilă... Dar părul blond şi lucios, buzele pline şi, mai ales, ... luminoşi şi inteligenţi erau la fel. Cu o lovitură ...sată, Jemma îşi coborî arcul drept al crinolinei şi ... se rostogoli pe partea aceea ca să se ridice. Harriet ...se mâna. Încă un vâj! şi arcurile Jemmei explo...ă când ea se ridică şi gata: arăta ca o franţuzoaică ...ticată şi elegantă, aşa cum îşi imaginase Harriet. ...ghiţi apoi într-una dintre îmbrăţişările fulgerătoa... ce care Harriet şi le amintea prea bine.

- Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna, dar atât de ...ă, Harriet. Şi în *negru*.

- Păi, îţi aminteşti...

- Dar au trecut doi ani de când a murit Benjamin, ... zise Jemma şi se dădu înapoi. Ai primit biletul meu ...ă înmormântarea lui?

Harriet încuviinţă din cap.

– Şi am primit şi biletul tău frumos din Florenţ
cu desenele.

– Ei, a trecut un an de atunci, spuse Jemma şi îi făc
cu ochiul. Cred că David are un fizic frumos, deşi poa
puţin cam... să zicem... subdotat.

Harriet râse, uşor superficial.

– Numai tu ai putea observa.

– Prostii! E de ajuns să se uite careva la bărbaţii ita
eni cu o privire suspicioasă, te asigur de asta. În defin
tiv, s-ar putea să fie o trăsătură naţională.

– Ce făceai cu portretul acela? întrebă Harriet.

– O chestie dezgustătoare. M-am tot holbat la el
timpul prânzului, şi apoi mi-am promis să-l dau j
de pe perete.

Harriet se uită înspre el, dar nu i se păru deosebit
deprimant; prezenta un bărbat adormit pe un pat
timp ce o femeie stătea în picioare lângă el cu o stic
cu vin.

– Uită-te cu atenţie, spuse Jemma. Vezi cuţitul?

Între pliurile rochiei era ascuns vârful ameninţăt
curbat, al unui cuţit. La o privire mai atentă, chip
femeii era destul de tulburător.

– Casa este împânzită de versiuni ale lui Judith şi H
loferne. L-aş întreba pe Beaumont despre slăbiciun
mamei lui pentru acest subiect, dar îmi e teamă de r
punsul pe care l-aş primi. În acesta ea e pe cale să-i ta
capul. Dacă te interesează continuarea, o poţi vedea
salonul mare din aripa de vest. Urmările – capul lui
tezat de corp – apar în diverse versiuni prin toată cas

Harriet clipi.

– Cum... cum...

Apoi închise gura.

– Să înţeleg că n-o cunoşti pe văduva ducesă de Bea
mont, continuă Jemma cu voioşie. Să mergem sus, v
Putem să luăm ceaiul în apartamentul meu.

– Ei, ce frumos e aici, spuse Harriet o clipă mai târ
Pereţii erau vopsiţi în alb, cu finisaje de un verde-
chis şi cu boboci verzui pictaţi din loc în loc. Beaum
a renovat camera înainte de întoarcerea ta?

- Sigur că nu, răspunse Jemma. Am trimis un om din Paris acum două luni, imediat ce m-am decis să mă întorc la Londra. Soacra mea făcuse camera aceasta foarte mare, vopsită în auriu şi alb. Normal că a trebuit să remobilez totul. Ştii că-mi plac foarte mult crinolinele franţuzeşti. N-aş fi putut să încap în scaunele acelea proiectate în urmă cu treizeci de ani.

Harriet se opri lângă o măsuţă de şah din marmură. Modul în care erau aranjate piesele dădea de înţeles că jocul se întrerupsese înainte de final.

- N-ai renunţat la şah.

- Îţi aminteşti cum se joacă suficient cât să-ţi dai seama cum stau? Eu joc cu albele, iar regina mea este într-un adevărat cuib de pioni. Aproape sigur sunt înfrântă.

Jemma se lăsă într-un fotoliu confortabil lat, iar arcurile ei se pliară cu uşurinţă sub rochia din mătase. Harriet oftă. Întotdeauna fusese aşa, chiar şi când erau mai tinere şi crescuseră pe moşii vecine. Ea şi Jemma se duceau la picnicuri, iar ea se întorcea acasă cu muşcături de furnici înţepătoare şi cu părul despletit pe spate. Jemma se ducea înapoi acasă agale, cu un buchet de margarete şi cu fiecare fir de păr la locul lui. Aşa, cum era de aşteptat, când se lăsă cu grijă în fotoliul de vizavi de Jemma, arcul ei drept sări în aer ca o băşică imensă. Ea îl forţă să se plieze la loc.

- Mi-a fost dor de tine, spuse Jemma şi îşi întinse picioarele. Iubesc Parisul, după cum ştii. Dar mi-a fost dor de tine.

Harriet afişă un zâmbet trist. În ultimii ani, ea dusese o viaţă de şoricel de ţară.

- Ai fost la *Paris*, zise ea. Vorbăria asta goală nu mai îşi are locul. Apropo, aceia sunt cei mai frumoşi papucei.

- Parisul e plin de franţuzoaice. Sunt frumoşi papucii, nu-i aşa? Îmi place broderia. Îi am în trei nuanţe diferite.

- Nu e nimic surprinzător în faptul că în Paris e plin de franţuzoaice, nu?

– Aceasta e Harriet a mea! Mi-a fost dor de comentariile tale uşor muşcătoare. Întotdeauna mi-ai mai domolit absurdităţile, spuse ea şi se aplecă în faţă. Eşti bine? Pari obosită.

– Ar fi trebuit să trec peste moartea lui Benjamin, zise Harriet. S-au scurs douăzeci şi două de luni. Şi totuşi când mă gândesc la el, simt că obosesc, şi nu mă pot împiedica să mă gândesc, oricât de mult încerc.

– Şi eu obosesc când mă gândesc la Beaumont, şi el nici măcar nu e mort. Oricum, franţuzoaicele îşi fac greu prieteni. Au tendinţa să creadă că englezoaicele sunt, prin natura lor, lipsite de eleganţă şi destul de proaste. Dar, chiar dacă ideile preconcepute despre naţionalitatea cuiva pot fi depăşite, nu m-am simţit niciodată atât de relaxată în prezenţa unei franţuzoiace, cum se întâmplă când sunt cu tine, Harriet.

Şi, parcă pentru a-şi demonstra punctul de vedere, ea se ridică, îşi strecură mâinile sub rochie şi îşi desfăcu arcurile. Acestea căzură cu un zăngănit slab, iar Jemma se ghemui cu lejeritate înapoi în fotoliu.

– Haide, zise ea, fă şi tu la fel! Stai toată ziua cu mine, nu? Trebuie să ţi-o prezint pe Roberta; e o rudă tânără care a venit să locuiască aici cu mine, ca să o introduc în înalta societate.

Harriet ezită.

– Mâine e balul pe care-l organizezi. Sigur ai...

– Deloc! Am o secretară minunată care se ocupă de toate detaliile enervante pentru organizarea unui eveniment. Dar ea e încântată. Rolul meu este rămân în apartamentul meu şi să nu îi stau în cale.

Harriet se ridică şi renunţă şi ea la arcuri.

– Cât urăsc chestiile astea.

– Eu le ador, zise Jemma. Nimic nu e mai bun decât aranjarea fâşiilor imense de mătase aşa; îţi poţi face o intrare grandioasă dacă ai cercurile îndeajuns de mari. Sezonul acesta în Paris sunt la modă arcurile mai mici, iar ăsta în sine reprezintă unul dintre motivele bune pentru a pleca de acolo.

Pentru că pe Harriet n-o încânta ideea unei intrări grandioase, în nici o circumstanță, cu atât mai puțin cu un coș imens de sârme atașat la șolduri, schimbă subiectul.

- Și cine-i Roberta și care e numele ei de familie?

- Lady Roberta St. Giles. E tare amuzantă; sunt convinsă că voi două o să vă înțelegeți de minune. Singura problemă e că este îndrăgostită nebunește de un bărbat total de nepotrivit, spuse ea și întinse mâna spre cordonul cu sonerie. O chem să ni se alăture, da? A fost la modiste pentru rochia de bal, dar probabil a terminat.

Dar Harriet ridică repede mâna.

- Vreau mai întâi să te întreb ceva.

Jemma dădu drumul cordonului.

- Sigur.

- E... e vorba despre Benjamin.

Ori de câte ori aducea vorba despre soțul ei decedat, pe chipurile oamenilor apărea una din două expresii. Dacă ei știau doar că era văduvă, expresia afișată era de compasiune, de multe ori sinceră. Îi ofereau povești cu mătuși care fuseseră văduve și își găsiseră adevărata dragoste la doar câteva săptămâni după aceea, ca și când și Harriet, ar fi tânjit să se mărite imediat ce-și băgase soțul în groapă.

Dar, dacă ar fi știut că Benjamin se sinucisese, expresia ar fi fost cu totul diferită: mai precaută, mai plină de compasiune, ușor oripilată, ca și cum sinuciderea era o boală contagioasă. Nimeni nu avea de spus povești despre rude care se omorâseră. Compasiunea Jemmei părea autentică.

- S-a omorât, zise Harriet direct. S-a împușcat în cap după ce a pierdut un joc la care a pariat o sumă mare de bani.

Jemma clipi și se uită la ea. Apoi sări din fotoliu și se așeză lângă Harriet. Fără arcurile rochiilor, fotoliul era mai mult decât de ajuns pentru amândouă.

- Este absolut îngrozitor, spuse ea și își petrecu o mână pe după ea. Îmi pare rău, Harriet. Nu mi-a spus nimeni.

Lacrimile îi înţepau ochii.

– M-am obişnuit.

– Se poate aşa ceva? Cred că, dacă soţul meu ar face aşa ceva, eu mi-aş reveni doar pentru că nu suntem prea apropiaţi. Dar tu şi Benjamin... Cum a *putut* face aşa ceva?

– Nu ştiu. Împotriva voinţei ei, vocea îi cedă puţin, iar strânsoarea Jemmei se înteţi. Era aşa nefericit. Nu se pricepea deloc să îşi ducă nefericirea.

– Nu, eu mi-l amintesc mereu râzând.

– Nu se pricepea nici să fie formal, nici trist. Nici să-i fie ruşine de propria persoană. Îi era ruşine, de-asta a făcut-o.

– Pentru un joc de cărţi! Şi de ce se arunca la asemenea mize?

– N-a fost la cărţi, spuse Harriet. A fost şah.

– *Şah!*

Fără să vrea, o lacrimă i se scurse pe obraz. Jemma scoase o batistă cine ştie de unde şi îi şterse obrazul. Harriet aproape zâmbi. Era cea mai moale şi mai elegantă bucată de ţesătură pe care o văzuse în ultimii ani, poate chiar în toată viaţa ei.

– Este îngrozitor că plâng după el, spuse ea şi suspină puţin.

– De ce? Cred că ar trebui să-ţi porţi durerea ca pe o medalie de onoare. Doar îţi pasă îndeajuns de mult încât să suferi. Nici nu-mi pot imagina.

– Este îngrozitor pentru că el... el a fost aşa dornic să mă părăsească, încât şi-a luat viaţa.

Rostise acele cuvinte cu supărare.

– E o prostie, draga mea, şi o ştii şi tu. Soţul tău n-a vrut să te părăsească aşa cum nici nu s-a gândit prea mult la faptul că-şi lua viaţa. L-am cunoscut pe Benjamin, îţi aminteşti doar. Am fost acolo când v-aţi îndrăgostit unul de altul.

– Când m-am îndrăgostit *eu* de el, zise Harriet, şi mai multe lacrimi de supărare i se adunară în ochi. Dacă a fost îndrăgostit de mine, a avut un mod foarte ciudat de a-mi arăta asta.

- Chiar s-a îndrăgostit de tine. Dar Benjamin a fost persoană incredibil de impetuoasă. Sunt sigur că a etat faptul că s-a împuşcat în clipa în care a făcut-o, era prea târziu. Pur şi simplu nu a gândit limpe- înainte.

- Ar fi trebuit să se gândească!

- Jocul de şah a fost în public?

- Sigur. Şahul e ultimul răcnet acum. Toată lumea îl că, în cafenele, în case particulare. La White. Uneori impresia că numai despre asta se vorbeşte.

- Surprinzător. Nu ştiam. Am crezut că era aşa numai Franța.

- Benjamin a avut o pasiune imensă pentru şah. putea doar să joace, ştii? Trebuia să se numere prin- cei mai buni.

- Dar nu era, zise Jemma cu tristeţe.

- Îţi aduci aminte? Sigur, ai jucat şi tu cu el uneori, A câştigat vreodată?

Jemma clătină din cap.

- Îi bătea pe aproape toţi, spuse Harriet. Pe bune. nu suporta faptul că nu-i putea învinge pe cei mai jucători. Obsesia lui de a-l învinge pe Villiers era oape ca o boală.

- Cu *Villiers* a jucat ultima oară? întrebă Jemma. Villiers?

Harriet îşi şterse alte lacrimi.

- De ce eşti aşa surprinsă? Villiers este cel mai bun st din Anglia. Sau cel puţin aşa se zice.

- Mi se pare ciudat, spuse încet Jemma. Am vorbit dimineaţa despre Villiers.

- Vrei să joci şah cu el? întrebă Harriet şi simţi o ngere de inimă ca o menghină.

- Nu-i asta. Este vorba despre invitata mea, Roberta. Roberta St. Giles. E îndrăgostită de el.

- Îndrăgostită de Villiers? întrebă Harriet şi zâmbi . Cred că o compătimesc.

- Deci el a fost prieten cu Benjamin?

- Villiers juca tot timpul cu Benjamin, dar nu a ptat niciodată vreo miză. Ceea ce a fost un mod

condescendent de a-i arăta lui Benjamin că nu avea șanse să câștige. Apoi, într-un final, Benjamin l-a provocat, și Villiers a fost de acord să joace. Benjamin a jucat bine la început. Dar acum cred că Villiers a făcut-o intenționat.

– Înțeleg, spuse Jemma și o strânse de mâini.

– Iar Benjamin a început să crească miza jocului. Am înțeles că Villiers a refuzat, dar Benjamin s-a supărat așa tare – asta atunci când câștiga sau credea că era așa –, încât l-a forțat pe Villiers să cedeze. Asta mi-a spus toată lumea după aceea.

– Și apoi...

– Nu cred că Benjamin și-a dat seama la început. Dar probabil s-a dus acasă și s-a gândit la joc, pas cu pas. Eu eram la țară atunci. Nu eram acolo; poate, dacă aș fi fost în Londra, aș fi putut să-l opresc într-un fel. Oricum, probabil și-a dat seama că Villiers l-a subestimat. Că de fapt n-a avut nici o șansă să câștige jocul acela.

– Benjamin iubea atât de mult șahul! zise Jemma.

– Ar fi trebuit să mă iubească și *pe mine* tot atât de mult!

Jemma oftă.

– Șahul este o pasiune.

– Problema a fost că Benjamin s-a dovedit prea bun pentru majoritatea, dar nu îndeajuns pentru cei mai buni. Încerca să-l convingă pe soțul tău să joace cu el; ba chiar a spus că ar fi dat la schimb un joc pentru votul lui în Camera Lorzilor.

– Ha! făcut Jemma. Aici a dat-o-n bară. Beaumont crede într-un singur zeu: onoarea.

– Beaumont a zis că nu mai joacă. S-a ținut de cuvânt, nu-i așa?

– Din câte știu eu, da. Eu am jucat cu el doar de câteva ori după ce ne-am căsătorit.

– L-ai bătut? Pe soțul tău, adică.

– Da. Dar a fost foarte bun.

– E cineva pe care nu l-ai putut învinge, Jemma?

– Toți jucătorii de șah pierd uneori. Am jucat doar un singur joc cu regele Franței, și a câștigat.

- Regele Ludovic? Înseamnă că l-ai lăsat să câştige, spuse Harriet şi zâmbi ironic.

- Prudenţa face parte din strategie, replică Jemma. Dar ştii că n-am jucat cu multă lume, Harriet, aşa că nu prea contează.

- N-ai jucat niciodată cu Villiers?

- Niciodată. L-am întâlnit doar o dată, şi atunci pe fugă. El era în călătorie pe continent în timpul primului an al căsătoriei mele, şi de atunci am stat în Paris.

- Se spune că este cel mai bun jucător din Anglia, spuse ea şi trase aer în piept. Îl *urăsc* pentru ce i-a făcut lui Benjamin.

Jemma clipi.

- Ce i-a făcut?

- L-a făcut de râs. Şi cred că a făcut-o intenţionat. M-am tot gândit la asta. Cred că a acceptat să intre în joc doar ca să-l facă pe Benjamin să nu-l mai bată la cap. Şi apoi... apoi Benjamin a pierdut, evident, dar Villiers s-a prefăcut şi l-a lăsat pe Benjamin să creadă că va câştiga.

- Dar...

Harriet nu terminase.

- Este un om îngrozitor. Un seducător. A avut relaţii cu jumătate dintre femeile din înalta societate, dacă e să dăm crezare poveştilor, şi se poartă foarte urât cu amantele. Se spune că are cel puţin patru copii ilegitimi.

Se auzi un zgomot la uşă, iar Jemma se întoarse cu tava cu ceai. Harriet bău jumătate din ceaiul ei dintr-o înghiţitură mare.

- Vreau să-mi faci o favoare, Jemma.

Jemma întinse mâna spre bolul cu zahăr.

- Orice, draga mea.

- Vreau să-l faci de ruşine pe Villiers.

Ea îşi îndreptă spatele.

- Poftim? Să-l fac de ruşine... *cum*?

- Nu-mi pasă! spuse Harriet cu asprime. Poţi să-l iei drept iubit şi apoi să-i dai cu piciorul. Sau să-l iei drept soţ şi să-ţi baţi joc de el – sau ceva de genul ăsta. Ştiu că poţi face.

Jemma chicotea.

– Îmi place că ai încredere în abilităţile mele, zise ea. Dar...

– Ai putea juca şah cu el.

Urmă un moment de tăcere.

– Despre asta-i vorba, nu-i aşa? Ai venit de la ţară nu ca să mă vezi, ci ca să-mi ceri să joc şah cu Villiers?

Privirile li se întâlniră.

– Am venit să te văd pe tine, Jemma. Nu mai suntem aşa apropiate cum eram în copilărie. Te-ai schimbat, ai devenit sofisticată şi chiar şi mai frumoasă, iar eu sunt doar un şoarece de ţară.

Jemma se uită la buclele ei şatene şi la arcurile lăsate cu stângăcie; probabil ştia că ăsta era adevărul.

– N-am locuit cu Benjamin la oraş, zise Harriet, iar gâtul îi era atât de uscat, încât abia putea vorbi. Pur şi simplu nu m-am putut obişnui cu viaţa asta, să-mi prind părul, să-l pudrez şi să-mi petrec vreo câteva ore numai îmbrăcându-mă. Ideea de a avea menajeră, garderobieră şi alte astfel de lucruri mă *plictiseşte*. Pur şi simplu n-am suportat plictiseala!

– Înţeleg asta, desigur, zise Jemma. Poate fi destul de monoton, adăugă ea şi zâmbi, dar devenise mai rece, mai distantă.

– Aşa că l-am lăsat pe Benjamin aici şi m-am dus la ţară, continuă Harriet încurcată.

– N-ai fi putut să-i stăvileşti pasiunea pentru şah, zise Jemma.

Harriet simţi un val de disperare.

– Nu înţelegi! exclamă ea aproape ţipând.

– Ce?

– N-am putut sta lângă el pentru că... pentru că...

– Mulţi parteneri trăiesc separaţi, spuse Jemma. Faptul că te-ai retras la ţară nu a avut drept urmare sinuciderea lui Benjamin. Nu l-ai fi putut împiedica să piardă în faţa lui Villiers.

– Nu înţelegi, zise Harriet şi îşi ridică bărbia. Am avut o *aventură* cu Villiers.

Jemma sări ca arsă.

- *Tu* ai avut o *aventură*?

Se simţea atât de uşurată să se poată destăinui cuiva, încât cuvintele se revărsară fără opreliști:

- S-a întâmplat cu doi ani în urmă, la un bal dat de ducesa de Claverstill, cam cu o lună înainte ca Benjamin să moară. Benjamin juca şah toată noaptea. Fiecare sală de bal are acum o încăpere în care se joacă şah. E tare [illegible]ctisitor. În unele nopţi nu găseai nici un partener cu care să dansezi. Oricum, Villiers a ieşit din camera de şah şi, cumva, m-a găsit.

- Cum e el? Nu ştiu mare lucru despre el, nimic altceva decât că a fost prieten în copilărie cu Beaumont şi că *s-au îndepărtat unul de altul*.

- Îl urăsc, zise Harriet, iar vocea îi tremura.

- Pentru că ţi-ai petrecut noaptea cu el?

Spre uşurarea lui Harriet, Jemma renunţase la atitudinea distantă. Mai turnă puţin ceai pentru amândouă.

- Pentru că... el nu... ah, a fost întocmai ca jocul cu Benjamin!

- Poftim?

Putea foarte bine să spună totul.

- Adevărul e că noi n-am avut, de fapt, o *aventură*. Eram aşa furioasă pe Benjamin, încât... ei bine, mi-am pierdut capul. Villiers mă conducea acasă şi... dar el...

- Trebuie să fii puţin mai coerentă, zise Jemma. La câte ştiu eu despre bărbaţi, aş zice că ţi-a făcut avansuri în trăsură?

- Nu, spuse Harriet şi mai luă o gură de ceai. Eu am făcut-o.

- O decizie excelentă, răspunse Jemma prompt. Franţuzoaicele cred că e mai bine ca o femeie să aleagă ea dintre admiratori decât să lase acest lucru la latitudinea bărbaţilor.

- Pentru mine nu există nici un bărbat, zise Harriet tristă. Benjamin a fost singurul.

- Şi ce s-a întâmplat cu Villiers?

- M-a sărutat puţin, dar apoi... mă rog... este foarte [illegible]ant. A făcut *lucrul* ăsta.

Ochii Jemmei licăreau de curiozitate.

– Ce lucru?

– Cu... cu mâinile. Şi asta este tot ce mai spun despre asta.

– Chiar dacă-ţi mai torn puţin ceai?

– Chiar dacă-mi torni. Aşa că eu... eu...

– Ce-ai făcut? Să înţeleg că nu te-ai entuziasmat pur şi simplu şi i-ai zis: „Atinge-mă din nou".

Jemma chicotea aşa de tare, încât mai avea puţin şi vărsa ceaiul.

– Păi, am zis, de fapt am ţipat: „Ce faci?" Dar el a făcut-o din nou!

– Şi n-a fost mai bine a doua oară?

– Tu ce-ai fi făcut? întrebă Harriet disperată.

– Păi, contează ce e lucrul ăla despre care vorbim. Îmi plac multe lucruri pe care bărbaţii le fac cu mâinile.

– Eşti mult mai sofisticată decât mine. Eu nu sunt aşa. L-am pălmuit. Ceea ce mama mea – nu că mama ar fi făcut *vreodată* asta –, ei bine, ea ar fi fost de acord, sunt sigură.

– Sunt convinsă de asta, spuse Jemma râzând. Ce a făcut el?

Harriet trase adânc aer în piept.

– O să-ţi redau exact ce mi-a zis.

– Sunt pregătită.

– A zis că întotdeauna l-a compătimit pe Benjamin pentru felul jalnic în care joacă şah, dar că din acel moment are să încerce să fie mai drăguţ cu el.

– Ce meschin! zise Jemma, care părea impresionată.

– Şi apoi a zis că nimic nu e mai dezagreabil decât o doamnă care se prostituează. Şi că am încercat să-l fac să-l înşele pe unul dintre cei mai buni prieteni şi că era probabil beat de uitase cât de plictisitoare sunt femeile ca mine. Şi în final a zis că, dacă am de gând să-i spun lui Benjamin, are să mă omoare.

Zâmbetul pieri de pe faţa Jemmei.

– Nenorocitul!

– Şi apoi m-a lăsat pe stradă. În mijloc de Whitefriars Lane, fără nici un ban la mine. A trebuit să merg pe jos până acasă.

- Şi mai nenorocit!

- Nu i-am zis lui Benjamin niciodată. Am plecat la ... a doua zi, pentru că am fost atât de laşă, încât n-am ... da ochii cu el. M-am simţit atât de vinovată şi atât ... atât de murdară! Dar apoi mi-a scris cineva şi mi-a ... că se anunţase la Parsloe...

- Ce-i asta?

- Clubul Londonez de Şah se reuneşte la Parsloe. ... are decât o sută de membri şi e îngrozitor de exclusi... În orice caz, la vreo săptămână sau două după aceea ... anunţat că Villiers urmează să joace cu Benjamin, în ...lic şi cu miză, la White's Club. Aşa că am ştiut că ...iers a făcut-o intenţionat. Din cauza mea.

- Poate...

- Nu-mi dau seama de ce am flirtat cu el, spuse ...rriet. Ar fi trebuit să fiu sătulă de bărbaţi care pre... să mângâie o bucată de fildeş decât pe mine. ... aşa de meschin din partea mea. Şi cât de... cât de ...nic a ieşit totul.

- Se întâmplă uneori, zise Jemma încet.

- Şi acum, spuse Harriet, care percepu nota de dispe... din propria voce, nu vreau decât ca Villiers să fie ...lit într-un fel sau altul. Numai la asta mă gândesc. ...buie s-o fac pentru Benjamin. Trebuie să-mi şterg tre... cu buretele. Trebuie, Jemma!

Jemma se întinse şi o luă de mână.

- Benjamin nu mai este, Harriet. Nu mai ai de ce să ... asta.

- *Te rog.*

Jemma rămase tăcută o vreme. Apoi spuse:

- N-aş face-o din cauza jocului de şah. Înţeleg că ...jamin s-a simţit umilit fiindcă a pierdut partida. ... mi-aş lua niciodată viaţa, dar înţeleg oroarea de a ...rde. Reacţia lui Benjamin nu este vina lui Villiers. ... bune, Harriet. Şahul a fost de vină.

- Urăsc şahul, spuse ea pe un ton plat, dar cu multă ...vingere.

- O fac pentru că a fost un nenorocit că te-a lăsat ... mijlocul drumului şi că ţi-a spus lucrurile acelea,

Harriet. Nimeni nu are dreptul să spună aşa ceva unei prietene de-a mea şi să scape basma curată. Singura problemă e că va trebui să fiu foarte subtilă.

– De ce? Aş prefera să fie făcut de râs în faţa tuturor londonezilor.

– Pentru că, zise Jemma, ţi-am spus că Roberta este îndrăgostită nebuneşte de Villiers. Este hotărâtă să se mărite cu el, iar eu i-am promis c-o s-o ajut.

– Cum naiba o să-l umileşti, dar totodată să-l împingi spre căsătorie? întrebă Harriet şi începu să-şi frământe mâinile.

Dar Jemma rânjea din nou.

– Cele două chestiuni nu se exclud neapărat, ştii asta. Şi eu ador o provocare. Primul lucru pe care o să-l fac este să-l invit la balul meu.

– El şi Beaumont nu vorbesc. N-o să vină.

– O să vină, spuse Jemma. Lasă asta în seama mea. Acum... tu vii?

Harriet înghiţi în sec.

– Te-ai supăra dacă n-aş veni, Jemma? Nu-ţi pot spune cât de îngrozitor a fost de când a murit Benjamin. Toată lumea se uită la mine cu compasiune, cu excepţia celor care cred că eu l-am împins la un asemenea gest. Lady Lacock îmi tot repetă că Benjamin a fost un copil vesel... de îmi vine să urlu.

– Trebuie să rezolvăm şi asta, zise Jemma.

– Viaţa mea? În altă seară, murmură Harriet.

– Sigur. Dar trebuie să vii să facem planul de bătaie mâine-dimineaţă.

– Te rog, Jemma... Pot refuza? Am promis să mă întorc la ţară cât de curând posibil.

– Cui i-ai promis? Ar trebui să stai aici în timpul sezonului, Harriet. Să te gândeşti să te recăsătoreşti. Nu poţi rămâne mereu o văduvă în doliu.

– Ştiu, zise Harriet. Apoi adăugă, disperată să schimbe subiectul: Eu tot nu cred că o să poţi să-l faci pe Villiers să intre în casa asta.

Jemma zâmbi.

capitolul 5

Roberta era prima care ar fi recunoscut că viața cu tatăl ei nu fusese una menită să transforme o tânără într-un exemplu în materie de modă. Nu că tatăl ei n-ar fi avut bani; ea bănuia că avea destul de mulți. Dar prioritățile lui erau direcționate spre lucruri total opuse celor la care visa Roberta: Londra, baluri, dragoste, căsătorie...

- Dar, tată, s-ar certa ea cu el la cină, nu vrei ca eu să trăiesc cu tine toată viața, nu-i așa?

- Mi-ar plăcea la nebunie asta! ar spune el râzând. Cine altcineva mi-ar cataloga poeziile dacă nu tu, draga mea? Și critica ta, deși uneori prea aspră, a îmbunătățit arta mea. Cu mult! Cu mult! Ai un loc cald rezervat în viitor drept muza Marchizului de Wharton și Malmesbury.

- Tată, ar răspunde ea (pentru că variațiuni pe această temă se repetaseră ani în șir), nu vreau să apar în cărțile de istorie drept muza ta și nu-mi place să cataloghez poeziile.

Uneori ar adăuga că nu-i plăcea nici să critice poezia, dar asta depindea de cât de recent întorsese pe dos unul dintre noile lui poeme. La aceasta, pe chipul marchizului ar apărea linii de tristețe, iar el ar începe să bombăne ceva despre cât de dur era cu el singurul lui copil. Iar dacă ea cerea implorând o nouă rochie, el niciodată nu o refuza, dar nu o plătea decât pe doamna Parthnell din sat.

- Dacă noi n-o angajăm, copilă, cine-o s-o facă?

Una dintre ciudățeniile doamnei Parthnell era că refuza să folosească altceva pentru a înnădi tivul unei mâneci decât pânză de bumbac și, din cauza problemelor pe care le avea de obicei la cusut, partea albă se vedea aproape tot timpul.

Fețele servitoarelor franceze ale Jemmei erau aproape comice în exprimarea disprețului lor când se ocupară de Roberta. Rochia ei fusese cândva croită *à la française*, dar doamna Parthnell tăiase pliurile care atârnau în spate

și folosise benzile ca să tragă în sus lateralele într-o croială poloneză stângace. Când Roberta se plânsese de faptul că talia se aduna într-un mănunchi în zona cu adăugiri, doamna Parthnell tăiase corsajul și îl înlocuise cu una dintre țesăturile de bumbac de culoarea pepenelui.

Se părea că impresia Robertei că bumbacul de culoarea pepenelui nu se potrivea perfect cu mătasea roșie era corectă, drept dovadă stând țipetele de indignare ale croitoreselor franceze. Două secunde mai târziu, rămăsese în cămașă, iar rochia doamnei Parthnell fusese aruncată într-un colț.

– Pentru cerșetori, explicase Brigitte, camerista Jemmei. Nici una dintre noi n-ar purta vreodată așa ceva.

Urmă un cor vesel de aprobări în franceză din partea celorlalte două servitoare ale Jemmei. Rochie de gală după rochie de gală erau aduse, se discuta despre fiecare în parte și era apoi dusă în mod ceremonios înapoi în garderoba Jemmei, pe care Roberta și-o imagina plină de satinuri și mătăsuri. Brigitte avea ordine clare din partea ducesei înseși.

– Trebuie să arate ca o tânără lady de cea mai deplină inocență, dictase ea.

După vreo jumătate de oră în care rochii după rochii fuseseră aduse din garderoba Jemmei în camera Robertei, devenise destul de clar că foarte puține dintre obiectele de vestimentație ale Jemmei erau menite să îndeplinească sarcina de a crea purtătoarei un aer inocent. Câteva dintre cele pe care le probase Roberta își pierduseră rapid orice pretenție la inocență, deși Robertei i se păreau destul de frumoase. Când se văzuse cu coada ochiului îmbrăcată într-una dintre uluitoarele rochii franțuzești, inima începuse să-i cânte. Nu mai arăta ca un șoarece șleampăt de la țară; părea *frumoasă*. Prin minte i se învârtiră amețitoare imagini cu ducele de Villiers în genunchi.

– Sunteți prea generoasă în față, decretă Briggite, și visul acela se risipi.

Roberta se uită în jos la propriul piept. Nu avea ni- c în comparaţie cu piesa de rezistenţă despuiată.

- Este excelent! exclamă Brigitte. Bărbaţii sunt foarte aşi de sâni. Cât mai mulţi sâni!

Din moment ce probabil că Brigitte nu dorise să spu- că bărbaţii preferau femeile cu mai mult de doi sâni, oberta primi acest lucru ca pe un compliment. Din ate, din cauza sânilor ei „mulţi", majoritatea rochi- Jemmei deveneau inacceptabile. Umplea corsajele -un mod pe care Brigitte îl declara mai degrabă *sen-* decât *innocente.*

Dintr-odată, Brigitte bătu din palme.

- Mătasea albă *moiré*! anunţă ea.

Urmă un moment de discuţii aprinse. Una dintre itoare se aventură să spună că Jemma etichetase a rochie drept plictisitoare.

- Plictisitoare, repetă Brigitte. Exact de asta avem oie.

- O, dar..., interveni Roberta nefericită.

Replica ei fu ignorată, la fel ca restul comentariilor care îndrăznea să le facă. Era, cu siguranţă, o rochie moasă, brodată cu flori micuţe care arătau de parcă fi fost împrăştiate de vânt. Lăsa să se vadă mai puţin piept decât celelalte, pentru că linia gâtului era în şi avea ca tiv o încreţitură mică din dantelă albă. ânecile erau strâmte şi se terminau cu zorzoane minu- e. Era deosebită, dar Roberta îşi zise că Jemma avea eptate. Era plictisitoare.

Nu avea nici un cuvânt de spus în această privinţă; te celelalte rochii, fascinante, de un stacojiu aprins de un verde cu dungi, fură îndepărtate, iar Brigitte apucă de sarcina dificilă de a modifica rochia albă ca se potrivească.

- Arătaţi ca o prinţesă din poveşti la bal, spuse Brigit- cu mare satisfacţie. Toate prinţesele se vor înclina la ioarele dumneavoastră.

Roberta era de părere că Villiers nu era genul care să încline la picioarele unei prinţese inocente, dar cum fi putut plânge? El nu s-ar fi plecat nici la picioarele

unui crocodil cărnos înfrumusețat cu vopsea aurie; e[...] sigură de asta. Trebuia să-l studieze mai bine pentru [...] putea hotărî cum să abordeze curtarea.

Când Roberta ieși din dormitor, era deja după-[...]miaza târziu. Casa tatălui era mare, însă reședin[...] Beaumont o întrecea cu mult. După numai o cotitu[...] pe coridor, se rătăci. O parte a problemei era că nu [...] concentra să-și găsească drumul. Poate că Jemma [...] dreptate. O rochie inocentă era ca o armură, o[...]du-i siguranța că nimeni nu avea să-și aducă ami[...] Marchizul Nebun trăia alături de curtezana [...] ce însemna că ea, Roberta, trăise aproape de ac[...] meie. Una peste alta, Roberta credea că prieteni[...] însoțitoarea tatălui ei fusese interesantă. Dar, evi[...] astfel de cunoștințe nu erau motiv de laudă într-o [...] de bal.

Mai urcă un etaj, și tocmai înainta pe un co[...] luminat de razele soarelui, cu uși închise de-o p[...]te și de alta, gândindu-se că era posibil ca acesta [...]ducă înapoi în zona centrală a casei, când auzi zgo[...] de pași.

El ieși de după un colț cum numai un copil mic [...]tea s-o facă. Roberta ghici imediat că era fiul lui Da[...] și își spuse că nu era cazul să-l oprească. Așa că se d[...] într-o parte ca el să poată folosi restul coridorulu[...] post de pistă de curse, dacă dorea acest lucru. D[...] frână brusc lângă ea. Își băgă degetul mare în gură.

Roberta tremură fără să vrea. Avusese puțin de-a [...] cu copiii la viața ei, dar mai văzuse astfel de gestu[...] biserică. Faptul că cineva voia să sugă degetul pli[...] salivă era dezgustător.

El se uita în sus la ea, așa că ea zâmbi. Nu arăta [...] doar că era ciufulit. Se părea că nu avea cine să-l p[...]ne. Desigur, că doar nu avea dădacă.

– Aleargă mai departe, îl sfătui ea.

El continuă să o fixeze cu privirea. Și să își [...] degetul.

Așa că ea merse mai departe. El păși lângă ea.

- Cum te cheamă? întrebă ea, încercând să fie prietenoasă.

- Teddy, spuse el.

Ca să-i poată răspunde, el îşi scoase degetul din gură cu zgomot. Roberta se cutremură. Conversaţia politicoasă luase sfârşit. Dar, un moment mai târziu, el îşi lăsă în jos degetul din proprie iniţiativă şi zise:

- Ce faci?

- Mă plimb, răspunse ea.

- Alerg eu, zise el.

- Eu alerg, îl corectă ea.

Ştia că fusese puţin prea dură, dar, după viaţa trăită [illegible] de tatăl ei, avea prea puţină îngăduinţă pentru [illegible] inversă, fie că era vorba despre poezie, fie că nu.

- Da, spuse el.

Cel puţin nu începuse să-şi sugă din nou degetul. Dar nu strălucea la elocvenţă.

- N-am dădacă.

- Eu n-am dădacă, repetă ea.

- Da. Dădaca, Peg era numele ei...

- Numele dădacei era Peg.

- Da, numele ei era Peg, iar fratele ei a fost trimis la închisoarea Bridewell pentru că a furat o scroafă cu purcei şi apoi a furat un putinei şi a pus purceii în el.

El se opri, dar Roberta nu avea comentarii de făcut despre putinei sau despre purceluşi, iar fraza lui era destul de corectă gramatical.

Aşa că ei continuară astfel pe hol şi dădură colţul, timp în care Roberta strecură din când în când câte un comentariu gramatical, iar Teddy îi povesti despre diverse acte criminale. Unele dintre poveştile lui erau destul de încâlcite, şi, dacă Roberta n-ar fi avut destul de multă experienţă în decodarea literaturii criptice, ar fi putut fi interpretate greşit.

- Să înţeleg, din ce spui, zise ea puţin mai târziu, că [illegible] era cu barbă, al cărei nume e Carper, e măritată cu un marţafoi irlandez, orice-ar însemna asta, dar are [illegible] cu căpitanul Longshanks?

Teddy o corectă. Se părea că acea Carper avea şi mustaţă, iar elementul-cheie al poveştii lui era că ea avea mai mult păr pe faţă decât căpitanul. Pentru Roberta, cel mai interesant lucru era marţafoiul irlandez. Teddy recunoscu faptul că nu-l putea descrie pe soţul lui Carper, dar se lansă într-o poveste despre sora sa, care cumpărase un unguent numit Mormântul lui Venus, ce îi provocase acesteia o umflătură teribilă.

– Un nume nefericit. Ar fi trebuit să aleagă ceva mai adecvat.

După ce îi explică înţelesul cuvintelor „nefericit", „adecvat" şi, în final, „mormânt", Teddy zise că umflătura era în partea din faţă, iar Carper spuse că era o doctorie prost preparată şi că praful de râme al doctorului Jackson ar fi fost mai bun.

Într-un final, ea observă scara spiralată ce ducea în jos, spre miezul casei, aşa că îi spuse lui Teddy să dea fuga în camera lui. El clipi în sus spre ea, apoi îşi băgă din nou degetul în gură.

– Eşti prea mare pentru asta, îi zise ea. Cred că ai cel puţin zece ani.

– Şase, rosti el pe lângă deget.

– Este un obicei urât, continuă ea. Sunt unii care iau praf de râme şi îl pun pe degetele mari ale copiilor, apoi aceştia nu le mai bagă niciodată în gură.

El se încruntă.

– Fugi, zise ea. Altfel îi spun tatălui tău despre praful de râme.

El fugi.

capitolul 6

– O masă intimă în familie, spuse Jemma cu evidentă satisfacţie. Cât de mult mi-a lipsit asta la Paris!

Stătea în capul mesei şi arăta la fel de apetisant ca o versiune franţuzească a păsării paradisului, nicidecum ca o soţie bună. Damon rânji spre ea.

– Viaţa domestică e un lucru nou pentru tine.

Ea strâmbă din nas spre el.

- Beaumont, ți se pare că vârsta te face să devii mai interesat de viața domestică? Obișnuiai foarte rar să iei masa acasă.

Beaumont juca în seara aceea rolul ducelui maiestuos cu o fervoare deosebită; Damon nu-l învinovățea după scena din acea după-amiază.

- Voi face, desigur, toate eforturile ca să mă domesticesc, acum, că te-ai întors de la Paris, zise ducele și mestecă cu zgomot dintr-o bucată de potârniche.

Damon nu petrecuse mult timp în preajma cuplurilor aflate la cuțite, dar i se păru că cel mai bun lucru pe care-l putea face era să schimbe subiectul. Jemma i-o luă înainte.

- Sugerez să facem un efort și să încropim un plan pentru căsnicia Robertei, zise ea și îi adresă un zâmbet noii ei protejate.

Damon nu înțelegea rostul unui plan. Lady Roberta purta una dintre cele mai puțin incitante rochii pe care văzuse în viața lui, dar ea era deosebit de delicioasă. Frumoasă, chiar în ciuda acelei rochii. Ceea ce o făcea să pară devastator nu era însă aspectul ei, ci amestecul de *naïveté* și de agerime ce i se citea în privire.

- Până la urmă, spuse Jemma cu ceea ce o preocupa, ea mi-a oferit o provocare. Beaumont...

Dar vocea lui o întrerupse, iar Damon observă că Beaumont lăsase jos furculița și luase o bucată de hârtie care-i fusese înmânată de un valet.

- Scuzele mele cele mai profunde, zise el. Trebuie să răspund imediat acestei misive. Te rog să mă ierți, Înălțimea Ta, îmi permit s-o citesc acum, pentru că este o masă informală în familie, adăugă el, cu doar o vagă nuanță de ironie în voce.

- O provocare nu-i suficientă, spuse Damon rupând tăcerea care domina masa în jurul scaunului Jemmei.

- Sunt chiar de așa neinteresantă? întrebă Roberta.

- Pe tine te rezolvăm, spuse el și rânji spre ea. Problema e Villiers.

– Sunteţi siguri că ducele de Villiers nu s-a însurat din ianuarie şi până acum?

– O, nu, răspunse Jemma şi renunţă la expresia încruntată de soţie tipică, probabil pentru că soţul ei nu era deloc atent. Villiers nu e însurat.

– Şi-atunci? întrebă Roberta.

– E de neînsurat, răspunse Damon.

Era o neghioabă fiindcă se îndrăgostise de bărbatul nepotrivit.

– E dracul împieliţat cu femeile – se culcă cu ele şi le părăseşte.

– Dar sigur...

– Problema nu e că are câţiva copii pe ici, pe colo, spuse Jemma. Ceea ce e adevărat. Problema e că măcar unul dintre acei copii este al unei femei de viţă nobilă şi tot nu s-a însurat cu ea. Înţelegi ce vreau să spun?

– Puţin probabil să fie atras de o tânără domnişoară, interveni Damon.

Deşi trebuia să recunoască faptul că Roberta nu semăna cu domnişoarele insipide pe care el le încadra în acea categorie.

– Nu sunt o simplă domnişoară! spuse Roberta, vizibil revoltată.

– Cred că, din fericire, începem să realizăm şi noi asta, zise Jemma.

– Sânge de Reeve, spuse Damon. Am o idee. De ce nu te duci la un han, să aştepţi până când un alt individ trece pe-acolo şi să te îndrăgosteşti de el? Aş putea veni cu caii mei suri. Multă lume s-a îndrăgostit de ei.

Dar ea clătină din cap.

– N-o să iubesc pe nimeni altcineva în afară de ducele de Villiers.

Nu încăpea îndoială că Roberta era îndrăgostită până peste cap; din tonul ei reieşea emoţia numai la pomenirea numelui lui Villiers. Damon luă o gură din potârniche. Sigur că nu se simţea ofensat că ea respingea oferta lui de a-l înlocui pe Villiers. Nu că ar fi apucat măcar să îi facă o ofertă.

– Singurul lucru la care mă pot gândi este şiretlicul de modă veche de a-i ieşi în cale lui Villiers cât mai des posibil, începând cu balul, zise Jemma gânditoare. Într-un fel, este provocarea supremă: să te măriţi cu Villiers.

– Dacă ar fi să mă iau după codul de onoare al bărbaţilor, probabil că ar trebui să-l avertizez, spuse Damon. Zilele lui trăite în pace sunt numărate.

– Villiers este tot ce-mi pot dori de la un soţ.

Roberta îşi ţinea mâinile strânse în poală şi avea o privire revoltătoare de adoraţie.

– Nu ţi-ai propus o sarcină uşoară, nu? zise Damon cu intenţia de a o necăji. Nu numai că e putred de bogat, cu titlu şi unul dintre cei mai buni şahişti din Anglia, dacă nu chiar din lume...

– Singurul lucru mai rău de-atât ar fi să te îndrăgosteşti de Damon, îl întrerupse Jemma. Şi mie îmi vine greu să cred, dar fratele meu este unul dintre cei mai căutaţi burlaci din Londra.

Damon nu era afectat de privirea plină de neîncredere a surorii lui. Era mai enervant să vadă aceeaşi expresie în ochii Robertei.

– Am fost invitat la balul de la Cholmondelay, şi, dacă aş fi participat, m-aş fi lepădat de toate admiratoarele ca să te impresionez, îi spuse el.

– Vanitatea este unul dintre cele şapte păcate mortale, replică Roberta şi ridică dintr-o sprânceană.

– Pofta trupească este altul, răspunse el. Dacă-l am pe unul, îl pot avea foarte bine şi pe celălalt.

– Din acest punct de vedere, s-ar putea crede că te dai şi lăcomiei, spuse ea, şi ochii îi coborâră înspre talia lui, în vreme ce privirea surorii lui se îndrepta şi ea tot într-acolo.

– Nu trebuie să-mi fac deocamdată griji din pricina asta, îi spuse el. Nu ca Villiers, care trebuie să fi trecut de ceva vreme pragul a treizeci de ani. Posibil să fi devenit cam moale pe la talie... Uitaţi-vă la părul lui.

– Păcatul geloziei! ţipă Jemma şi bătu din palme.

– Îmi aleg păcatele așa cum îmi aleg iubitele, se răsti Damon. Leneș da, lacom nu. Cel mai important lucru este că *tu*, îi spuse el Robertei, te alături unei hoarde de femei care tânjesc după Villiers și pe care va trebui să le îndepărtezi din cale într-un fel sau altul.

– Nu mai fi așa pesimist, spuse Jemma. Nu cred că este chiar atât de căutat. Eu nu l-am văzut pe Villiers de ani buni, dar e ceva aproape feminin la el, nu-i așa?

– Nu, aici greșești, zise Damon.

În același timp, Roberta protestă:

– Deloc!

Jemma ridică din umeri.

– Ești tu obișnuită cu genurile comune, spuse Damon și îi aruncă o privire lui Beaumont, dar ducele părea adâncit în epistola lui. Genul care se îmbracă în negru, care practică boxul ca sport, care știe să se descurce la grajduri și a îmblânzit unul sau doi cai... Sau cel puțin se laudă cu asta.

– Deși de obicei nu-mi apăr soțul, zise Jemma, dacă Beaumont a susținut vreodată că a îmblânzit un cal, să știi că este adevărat.

– Apreciez asta, spuse Beaumont dintr-odată.

Gravitatea vocii lui interveni în conversația lor ca zgomotul ciocănelului izbit de masa unui judecător. El dădu pagina fără să-și ridice privirea.

– Vă rog să nu mă luați în seamă. N-am făcut decât să prind cuvintele alea cruciale: „soțul meu“.

Zâmbetul Jemmei deveni mai rigid. Ea se întoarse spre Roberta.

– A fost un moment jenant la începutul căsniciei noastre când l-am întrebat pe soțul meu dacă își iubește amanta și mi-a spus adevărul.

Damon deschise gura, dar Roberta se grăbi să sară în ajutor:

– Mi-am petrecut cea mai mare parte din viață ascultând declarațiile solemne ale tatălui meu cu privire la dragoste, zise ea. Sunt extrem de sătulă de bărbați îndrăgostiți. Iubirea îi transformă în niște proști.

- Dacă ţi-am spus vreodată că am fost îndrăgostit de nta mea, zise Beaumont tot fără să-şi ridice privirea la foile din faţa lui, înseamnă că m-am înşelat.

emma îl ignoră.

- Înţeleg ce spui, Roberta. E ceva scandalos la un bărîndrăgostit.

- Tatăl tău e poet, spuse Damon, şi te rog să mă ierţi spun, dar Villiers este o făptură mult mai comple- Este preocupat de îmbrăcăminte şi îi place să poarte ne roz pentru că se asortează splendid cu părul lui, începe să albească. Ai observat asta, nu?

- Părul îi e presărat cu argintiu, zise Roberta cu o pridin nou visătoare.

Beaumont îşi mâzgăli semnătura cu o înfloritură re, iar un valet îi luă hârtiile.

- Vă rog să-mi scuzaţi nepoliteţea intolerabilă, zise el uă furculiţa. Să înţeleg că, printre aluziile la intimie de la începutul căsniciei mele, discutăm despre iectul la fel de încântător ce-l are ca personaj central ducele de Villiers?

- Exact, spuse Damon. Iar tu, Jemma, nu prea ai ptate. Nu s-o lăuda Villiers cu sabia lui, ca să zic aşa, e cu atât mai evident că stă bine adăpostită.

- Vrei să spui că Villiers s-a îndrăgostit? întrebă Beaunt sincer surprins.

- Niciodată, răspunse Damon. Lui puţin îi pasă de ei, de buna-cuviinţă, de politeţurile din viaţa lonneză sau de orice alte aiureli de genul ăsta. Se poartă -o manieră impertinentă, şi, cu toate astea, e invitat te tot. Este unul dintre misterele vieţii. Un alt mister cum de tu, draga mea Lady Roberta, ai să-l poţi face pese de tine.

Jemma îi aruncă o privire încruntată, iar Beaumont răspunse cu o ridicare din sprâncene. De ce dracului nsulta pe Lady Roberta? Damon nu-şi putea explica, ideea că acea fată delicioasă era topită după Villiers făcea sângele să clocotească.

- O să ţin cont de urările tale, comentă Roberta fără se arate afectată. Aş zice că eu şi ducele ne potrivim.

– Ce mai potriveală! exclamă Damon. Doar dacă nu cumva te transformi într-o piesă de şah din două în două duminici.

Ea nu stătu deloc pe gânduri.

– Pot să lucrez la capitolul acesta.

– O să fie educativ să te avem printre noi, zise Jemma. Creativitatea trebuie să fie o trăsătură de familie. Poate că tatăl tău va vrea să scrie un poem pentru nunta lui Damon.

– Ce nuntă? întrebă el.

– Cea pe care o s-o aranjez pentru tine. Trebuia să te fi căsătorit până acum. Ar fi împiedicat dezastrul provocat de declaraţia Florei.

– N-am întâlnit nici o tânără cu care să îmi treacă prin cap să mă însor. Majoritatea celor care sunt acum pe piaţă au creiere care funcţionează precum morile lui Dumnezeu.

El oftă când văzu cele două chipuri feminine lipsite de expresie.

– Morile lui Dumnezeu macină foarte încet, interveni Beaumont. Să înţeleg că Lord Gryffyn invocă o insultă obscură la adresa inteligenţei tinerelor.

– Acesta e tocmai motivul pentru care ai atins vârsta coaptă, dacă nu cumva prea coaptă, de douăzeci şi nouă de ani fără să te însori, îi spuse Jemma fratelui ei. Glumele tale sunt obscure, iar încrederea în propria inteligenţă este mult prea mare.

– N-are nici o legătură cu inteligenţa mea, protestă el.

– Atunci cu ce are legătură? întrebă Roberta cu o doză de curiozitate. Te păstrezi pentru o intelectuală?

Jemma sări în ajutorul lui.

– Problema lui Damon este că e cel mai eligibil burlac de pe piaţă de, oh, cel puţin cinci ani.

– A mai fost ducele de Fletcher, interveni Damon cu tristeţe, dar el s-a însurat cu Perdita Selby şi m-a lăsat pradă lupilor.

– Lupii fiind peţitoarele, traduse Jemma.

- Și fetele lor. Nu doamna Hickman a fost cea care a ...ut ideea să mă încuie într-o cameră privată cu fata ei ...ă ajungeam la un compromis.

- Poate a fost domnul Hickman, zise Jemma.

El clătină din cap.

- A fost Elinor. Mi-a spus-o chiar ea. Până la urmă, ...d petreci mai multe ore în circumstanțe extrem ... intime - și mirositoare -, ies la iveală tot felul de ...elații.

- Nu-ți pot spune cât de multe tinere s-au îndrăgostit ...unește de fratele meu în timpul primului an în Lon... zise Jemma.

Roberta se uită la Damon și clipi.

- Știu, zise Jemma, e greu de crezut, nu?

- Oarecum, spuse Roberta și rânji.

- Nu ezita să mă insulți, replică Damon.

- N-am vrut să sugerez că ești altfel decât chipeș, spu... Roberta repede.

- Nu-i nimic dacă ești imună la farmecele lui. Ar fi ... prea ciudat dacă te-ai fi numărat printre hoardele ... sclave și l-ai fi fugărit pe Damon în jurul casei cu un ... în mână și cu un inel în cealaltă.

- Un cuțit?

- A fost o tânără lady cu un obiect ascuțit, zise ...mon, un fel de daltă pentru sculptat în piatră. Dulcit ...ington. În primele ei luni la Londra, a fost cuprinsă ... o afecțiune virulentă față de mine, și se hotărâse ...i sculpteze capul în gresie.

- Ce...

Roberta își reprimă cuvântul pe care voia să-l spună, ...ferent care era acesta. Probabil că „ciudat", bănuia ...mon.

- Ce întreprinzătoare! exclamă ea.

Evident că nu era interesată de el. Ceea ce era, proba... cel mai bine, după cum subliniase Jemma.

- Dulcit e o fată foarte drăguță, zise Jemma. Nu că ... mai văzut-o de când eram mică, dar sunt sigură că ai ...ut peste povestea cu dalta, Damon.

– N-aş zice, replică el. Cel puţin două săptămâni n-am putut ieşi din casă fără ca o sculptoriţă nebună să sară din spatele unui tufiş, cu dalta în mână.

– Ignoră-l, spuse Jemma spre Roberta. Când un bărbat devine atât de convins de propria frumuseţe, nu mai are sorţi de izbândă.

– Nu sunt convins de frumuseţea mea, protestă Damon.

– Ţie îţi trebuie o femeie care nici măcar să nu ştie că trăieşti, îi zise sora lui. O să dansez un dans marinăresc în ziua în care o s-o întâlneşti.

– Un elogiu potrivit pentru fericirea maritală, zise Beaumon şi lăsă jos cuţitul şi furculiţa. A dansa pe o muzică imposibil de înţeles sau de admirat, cu un partener care crede că eşti un cadavru.

Prin comparaţie cu restul glumelor, aceasta nu era rea, însă loialitatea faţă de familie presupunea ca Damon să nu râdă. Jemma se uita din nou la el încruntată. Damon îşi îndreptă privirea spre Roberta şi observă un zâmbet de răspuns ascuns în privirea ei. Se părea că el putea împărtăşi un râs secret cu noua membră a familiei, ceea ce era un fapt liniştitor având în vedere că urma să asiste la multe astfel de cine.

De fapt, era aproape ispititor.

capitolul 7

De la ducesa de Beaumont pentru ducele de Villiers

Deşi nu ne-am întâlnit de ani buni, aş dori să vă invit la balul meu de mâine. Valetul va aştepta răspunsul dumneavoastră.

De la ducele de Villiers pentru ducesa de Beaumont

Ar trebui să vorbiţi mai des cu soţul dumneavoastră. Noi doi nu suntem prieteni. Nu, mulţumesc.

De la ducesa de Beaumont pentru ducele de Villiers

Capturarea pionului, asemenea păcatului, e o faptă impardonabilă, nu sunteţi de acord?

Pentru ducesa de Beaumont:

Doriţi să-mi capturaţi pionul? Sunt foarte încântat. Vă mulţumesc.

Pentru ducele de Villiers:

Poate că mă fac vinovată de o deschidere nepotrivită. Capturarea unui pion en passant *este, desigur, o perspectivă ademenitoare, dar prefer să creez un context de posibilităţi de a face şah-mat.*

Pentru ducesa de Beaumont:

O deschidere de joc agresivă. Regele dumneavoastră ştie despre această invitaţie?

Pentru ducele de Villiers:

Am fost norocoasă să-l bat pe Philidor cu o deschidere agresivă şi de aceea îmi place. Poate una dintre slăbiciunile mele este că minimalizez regele.

Nici un salut.

Vă referiţi la François Philidor?

Nici un salut.

Desigur.

Nici un salut.

L-aţi înfrânt pe François Philidor la şah?

Nici un salut.

De multe ori.

Nici un salut.

Voi fi acolo.

capitolul 8

Ultima persoană pe care Jemma se aştepta s-o primească în dormitorul ei în acea noapte era soţul ei. Deşi, desigur, trebuia să-l invite odată şi-odată acolo dacă aveau să se înhame la cele necesare pentru producerea unui moştenitor.

– Pot să intru? întrebă Beaumont, arătând la fel de furios ca întotdeauna.

Jemma deschise uşa fără să spună nimic. Cel puţin el nu părea îmbrăcat pentru treburi de dormitor. Ea nu era pregătită pentru astfel de intimităţi cu el. Nu încă.

El păşi spre mijlocul încăperii şi rămase acolo în picioare ca şi cum s-ar fi pregătit să ţină un discurs în parlament.

– Evident, avem nişte lucruri de discutat.

– De fapt, eu voiam să te întreb de sănătate, spuse Jemma destul de surprinsă să se audă rostind acele cuvinte.

Beaumont ridică din umeri.

– Doctorul meu crede că am leşinat ca urmare a extenuării şi a prostiei generale, nu din cauza unei probleme la inimă. Dar s-ar putea să am mai puţin timp rămas decât aş vrea, ţinând cont de decesul prematur al tatălui meu.

Acea declaraţie spusă pe un ton relaxat îi provocă Jemmei o uşoară senzaţie de rău; chiar dacă trăiseră separaţi erau, până la urmă, soţ şi soţie. Ea încuviinţă din cap şi se duse spre fotoliul de lângă foc.

– Acesta este unul dintre motivele pentru care trebuie să-ţi cer să încetezi orice fel de activităţi nechibzuite, spuse el, alegându-şi cu grijă cuvintele. Suntem

începutul unei revoluții în Camera Lorzilor, care va fi condusă de tânărul Pitt, și n-aș vrea ca viața mea privată să devină elementul de interes al tuturor.

El părea să aștepte un răspuns, așa că ea zise:

- Experiența m-a învățat că viziunea ta asupra discuțiilor este unilaterală, așa că poți continua după cum poftești, Beaumont.

El se încruntă, dar începu să vorbească despre bună-cuviință, parlament și alte subiecte plictisitoare. Jemma se gândea în tot acest timp la jocul de șah pe care-l începuse. Pionul ei de la regină era încurcat...

- Jemma!

Ea își ridică privirea.

- Da, Elijah?

Simți un frison ciudat la simpla menționare a numelui mic, știind că el nu suporta acest lucru. De fapt, soțul ei era destul de chipeș. Păcat că era imposibil de trăit cu el.

- Jemma!

Ea se ridică din nou.

- Dă-mi voie să enumăr cerințele tale. Vrei să mă port cu cea mai desăvârșită bună-cuviință în orice situație. Nu vrea ca fratele meu să nu locuiască în această casă din cauza prezenței copilului său nelegitim. De fapt, aproape mi-ai ordonat să-l trimit de aici, deși încă sper să nu fi înțeles eu bine. De asemenea, trebuie să-mi concediez secretara. Vrei să nu mă văd cu nici un iubit, să nu primesc nici un frate și să nu vorbesc cu nici o prietenă. Am înțeles bine?

- O versiune din toate acestea ar fi de mare ajutor pentru mine. Ești de acord?

- Sub nici o formă.

Se îndreptă spre tabla de șah și se uită la joc ca și cum ar fi gândit la o mutare, deși inima îi bătea repede din cauza furiei. El făcu o mișcare bruscă în spatele ei, dar nu spuse nimic. Ea se întoarse și se sprijini de masă.

- Fratele meu a venit în vizită la mine într-o casă care este atât a mea, cât și a ta. Evident, ai devenit foarte plin

de tine în timpul perioadei în care am stat la Paris
Nu erai atât de unilateral şi nici atât de plictisitor.

– Îţi cer, se răsti el, un lucru minor, pe care orice băr-
bat l-ar cere de la soţia sa. Nu vreau decât să nu apar
dezbrăcată în salon şi nici să...

Ea râse.

– A ajuns povestea asta în Londra?

– Credeai că n-o să ajungă?

– N-am făcut-o, să ştii.

– Din păcate, adevărul contează prea puţin din mo-
ment ce povestea a ajuns aici cu numele tău ataşat la ea
şi cu tot felul de alte detalii legate de mărimea platoulu
şi numărul de valeţi de care a fost nevoie ca să te ridice
Privirea lui o măsura din cap până în picioare. Aş
crezut că patru valeţi ar fi putut face faţă, dar am auz
că au fost opt.

Ea zâmbi.

– Sânii şi şoldurile mele sunt mai mari decât în ti-
nereţile noastre, când noi doi împărţeam acelaşi pat
Ca să fiu sigură, aş fi comandat opt. Dar, în realita-
te, Catherine Worlée a fost cea adusă pe o tavă din argint -
şi nici măcar nu s-a întâmplat la o petrecere de-a mea
Sunt sigură că ţi-ar fi plăcut compania ei; a fost un fel de
însoţitoare profesionistă pentru bărbaţi de teapa ta.

El o privi cu ochii ca nişte pumnale.

– Ce păcat că n-am întâlnit-o niciodată. Deşi cred că
ar fi fost destul de greu să o deosebesc pe soţia mea de
curtezană precum domnişoara Worlée.

– Nu cred că ar fi fost aşa greu, zise ea. Doar eşti obi-
nuit să plăteşti femeile pentru privilegiul de a împărţi
patul cu tine, nu? În schimb eu... Inima îi bătea atât de
tare, încât abia auzea. Eu fac asta de plăcere.

El se întoarse cu spatele.

– Cearta asta nu duce nicăieri. Tot ce-ţi cer, Jemma,
este să nu scandalizezi întreaga Londră. Am treabă în
parlament. Ştiu că nu ţi se pare interesant, dar e o ches-
tiune importantă.

– A fost o vreme în care mi se părea interesantă. Dar
asta s-a întâmplat înainte să-mi dau seama că aman-

se părea atât de fascinantă, încât te vizita la birou
discutaţi despre asta.

îşi trecu mâna prin păr.

- Pentru Dumnezeu, Jemma, nu vrei să uiţi de asta?
pare rău că ai deschis uşa. Încă nu-mi vine să cred
ncţionarii te-au lăsat să intri în biroul meu fără să
anunţe.

- Nu subestima niciodată farmecul unei tinere mire-
re vrea să-şi surprindă soţul.

- Am mai discutat despre asta, zise el printre dinţii
eştaţi. Una dintre puţinele plăceri ale căsniciei noas-
n anii trecuţi a fost că rareori ne certam în timpul
lor mele la Paris.

- În timpul acelor vizite nu mi-ai pus niciodată la în-
lă deciziile şi nici nu te-ai arătat ruşinat de distrac-
mele.

- Erai în Paris. Acum eşti aici, în casa mea...

- E şi casa mea. Sunt acasă, iar tu va trebui să te obiş-
eşti cu acest lucru. Sunt acasă, cu prietenii mei rău
aţi, cu nepotul meu ilegitim şi cu distracţiile mele.
sunt o soţie de politician bună şi n-o să fiu vreodată.
o să fac tot posibilul să împac ideile mele trăsnite
oţiunile tale încăpăţânate. Din fericire pentru tine,
nu am nici un iubit şi nici nu intenţionez să îmi
unul.

Era, evident, un moment propice pentru a discuta
re problema vizitelor maritale, dar era prea supă-
Simţea un impuls nebunesc, irezistibil, o dorinţă
a-l face să regrete faptul că o descrisese în termeni
de ruşinoşi, că insinuase că era incapabilă să înţe-
ă politica. Urmă un moment de tăcere. Jemma se
ă la masa de şah şi refuză să îşi mai ridice privirea
re el.

El se apropie şi se uită la tabla de şah.

- Joci, văd.

- Mai trebuie să găsesc un partener în ţara asta. Doar
ă nu cumva te gândeşti să faci o mutare pe tablă.

- Jocurile mele de strategie se desfăşoară la scară mai
re.

Ea își săltă capul și îi întâlni privirea. Ochii lui er negri, mărginiți de sprâncene cu colțurile ridica Avea nasul drept și bărbia puternică specifice străm șilor lui.

– Cred că asta ar trebui să mă facă să mă simt m chină. Îți aduc aminte că femeile nu joacă nici un în acele jocuri mari de strategie. Poate m-am orien către șah pentru că nu îmi este permis să joc la sc mai mare.

– Cât de plictisitoare trebuie să fie viața ta, să te g dești o zi întreagă la o mutare, spuse el încet cu ochii la bla de șah. Foarte drăguț. O poziție pașnică, înșelătoa Negrul are ceva resurse, dar albul e bine poziționat, el și ridică din sprânceană. Talentul tău s-a îmbunătă într-adevăr, Jemma. Iau tăcerea ta ca pe o confirmare.

– N-ai fost niciodată interesat de talentul meu, r punse ea fără părere de rău. Nu văd de ce ar trebui mă laud în fața ta... Îmi păstrez pentru mine pornir de autofelicitare.

– Cu cine joci? Ai vreo cameristă care știe jocul?

– În Paris am avut parteneri de joc.

– Am auzit cu toții despre partenerii aceia, spuse el voce foarte calmă. Obiceiul ca un gentleman și o la să joace șah în intimitatea unui dormitor a ajuns țărmurile noastre abia anul trecut.

– Ce păcat, zise ea. Speram să am plăcerea de a por chiar eu această modă aici și de a le enerva pe vă vele moștenitoare. Din moment ce nu am partener Anglia, joc singură.

– Deci faci două mutări pe zi?

– Când joc în partea cealaltă nu sunt eu însămi.

– Să înțeleg că joci cu albele și amenința nebun negru?

– Din păcate, răspunse ea, eu joc cu negrele.

El râse.

– *Tu* ești cu albele, adăugă ea.

Râsul pieri.

– Nu știam că joc, replică el. Și cu atât mai puțin sunt pe cale să câștig.

- Viaţa e plină de surprize plăcute.
- Am atacat al doilea nebun cu turnul?
- Exact.
- De ce mă laşi să câştig?
- Nu te las. Câştigi pe bună dreptate. A fost un joc frumos din partea ta: numai cinci mutări.
- Trebuie să fii foarte corectă să joci aşa.
- Dar partea grea nu e să fiu corectă, ci să joc ca şi cum aş fi tu.
- De ce?
- Eşti un jucător de şah excelent. Eşti mai bun când joc în locul tău.

El râse.

- Ţinând cont de acest lucru, rareori câştig împotriva ta.
- O, am jucat des?

Ea încuviinţă din cap.

- De câte ori nu am alt partener, mă transform în tine.

El luă turnul.

- Înseamnă că sunt o staţie intermediară între parteneri?
- Se pare că faci confuzie între partenerii de pat şi cei de şah, zise ea. Bărbaţii care ştiu să joace şah sunt foarte rar buni la pat. E nevoie de un alt gen de imaginaţie.
- Descrie jocul meu... la şah.
- Eşti precaut, atent la detalii şi curajos. Greşelile tale sunt că nu eşti îndeajuns de îndrăzneţ, dar excelezi la păcălirea, încolţirea şi distrugerea adversarului.

El rămase o vreme tăcut, însă ea observă amuzamentul din privirea lui.

- Cred că adversarii mei din Camera Lorzilor ar fi de acord cu tine. Şi jocul tău?
- Eu sunt mai deşteaptă şi mai surprinzătoare. În ultimele noastre patru jocuri, jucate de mine, desigur, ai câştigat trei. Îmi place prea mult să risc.
- Este interesant că, atunci când te dai drept mine, îţi stâmperi impetuozitatea.
- Eu nu mă consider impetuoasă, zise Jemma. Te asigur că, atunci când câştig, mutările mele sunt frumoase.

Câştig des, cu excepţia dăţilor în care joc cu tine. Domnul Philidor a fost singura persoană care m-a bătut constant, dar l-am bătut şi eu de multe ori.

Ea simţi privirea lui aţintită asupra ei, dar refuză să se uite la el. Când el vorbi din nou, vocea îi era mai degrabă reţinută:

– Îmi dau seama că nu te aşteptai să te întorci la Londra şi că ai lăsat multe în urmă, Jemma.

– Adevărat.

– Sunt recunoscător, zise el cu o oarecare reţinere.

– Nu îmi fac decât datoria.

– Mărturisesc că am o reţinere când mă gândesc că averea se duce la nepotul meu.

– E la fel de naiv cum a fost întotdeauna?

– Poartă o cantitate mare de păr fals, spuse Elijah. Din… falşi şi... din câte mi-a spus... îşi pune pernuţe în ciorap… ca să aibă picioare adecvate. Deci are şi picioare false.

– Nu sunt încă pregătită să pătrund în intimităţile care vor duce la naşterea unui moştenitor, spuse Jemma tot fără să se uite la el. Sunt obişnuită cu plăcerea de dragul ei. Şi nici nu sunt bucuroasă la gândul neplăcerilor inevitabile pe care le implică purtarea în pântece a unui copil. Poate după sezonul monden. Am putea să ne retragem la ţară.

„Şi nici asta n-o să fie ceva plăcut", îşi zise ea în sinea ei. El se înclină.

– Sunt la dispoziţia ta.

capitolul 9

11 aprilie
Ora nouă
Reşedinţa Beaumont

Nu mai fusese o asemenea atmosferă la un bal de când prinţesa Charlotte participase la prima ei sărbătoare în public la castelul Windsor. Deşi mulţi erau siguri că ducesa de Beaumont avea să-şi piardă reputaţia

doar câteva săptămâni de la ajungerea la Londra – toată lumea auzise poveștile despre numărul mare ubiți pe care îi părăsise în Paris –, încă nu fusese insă din înalta societate, așa că toată lumea care pri- invitație putea participa liniștită.

- Trebuie să profităm, îi spuse domnișoara Charlotte ock surorii ei, May. Numai Dumnezeu știe că du- ar putea deveni *persona non grata* până săptămâna are.

- Aș prefera să nu mai vorbești ca în ghicitori, răspun- May, care se uita afară pe fereastră trăsurii și încerca dă ale cui erau trăsurile din spate.

- Nu sunt ghicitori. E în latină.

- Nu văd nici o diferență. Și, în plus, știu de ce vrei să cipi la bal, Charlotte.

- De plăcere?

- Pentru că speri că unchiul ei va veni în oraș ca să-și nepoata. Lord Barnabe Reeve.

- Uitasem de el, spuse Charlotte cu mai puțină trage- inimă. Nu s-a retras la țară? Sigur că nu va fi acolo. fel de bine ca mine că nu e normal la cap.

- Ca toată familia Reeve, comentă May. *Ai auzit că* o să-i facă fetei Marchizului Nebun intrarea lta societate? Cred că deja s-au făcut pariuri la s Club în legătură cu excentricitățile ei, asta mă exprim frumos. Normal că Marchizul Nebun din familia Reeve împart ceva din arborele lor ge- . E logic.

avea cel mai enervant mod posibil de a răspunde.

- eau să văd aranjamentele ducesei, zise Charlotte. it că se gândește să servească o masă plină cu învelite în violete de Parma. Am mai văzut fructe în mușchi, la fel ca noi toți. Dar violete? Proba- costat vreo trei sute de lire.

- sunt mai curioasă să-i văd hainele, spuse May. artă. Poate face din nou figura și este adusă pe

– Eu nu sunt deloc de acord cu așa ceva. Cred că este foarte inconfortabil, pentru că acea persoană se află mereu în pericol de-a cădea.

May nu părea convinsă, dar tocmai atunci trăsura se opri în fața reședinței Beaumont.

– Ai uitat de balul ducesei de Claverstill, unde te-ai dat în spectacol dansând toată noaptea cu Barnabe Reeve.

Charlotte avea o părere proastă despre inteligența surorii ei, iar întrebarea aceea nu o îmbunătățea cu nimic. Cum putea ea – Charlotte – să uite acel bal? Fusese cel la care se îndrăgostise de Barnabe Reeve. Deși el nu-i ceruse niciodată mâna și plecase din Londra imediat după aceea, ea nu-l uitase.

Zgomotele se înteţiră în jurul lor în timp ce trăsurile erau descărcate și valeții strigau. May era îmbrăcată într-o rochie de un albastru care îi venea bine, cu crinolină de dimensiune medie. Charlotte, care se mândrea că era eleganța întruchipată, strălucea în mătase decorată cu mlădițe. Din păcate, în materie de complimente nu puteau spera decât la cuvinte precum „vine bine" și „strălucește". Era o deosebire semnificativă față de balul la care Charlotte dansase toată noaptea cu Lord Barnabe Reeve, dans după dans, convinsă că avea să se mărite în doar câteva luni.

– Hai să intrăm, zise ea și își netezi șalul din dantelă anglicană în jurul coatelor. Avem de văzut o ducesă!

Dar, de fapt, prima persoană pe care o văzură nu fu ducesa, ci ducele.

– E încruntat, șopti May în timp ce se apropiau de zona unde gazdele își întâmpinau oaspeții. Nu înțeleg de ce s-a întors Înălțimea Sa de la Paris. Nu pot fi fericiți împreună.

– Poate se săturase de Paris. Am auzit că e îngrozitor de cald vara.

– *Trebuie* să existe un motiv mai serios de atât, murmură May cu o patimă care dădea de înțeles că avea să își petreacă toată noaptea vorbind numai despre asta.

– Bună seara, zise ducele și se înclină în fața lor.

Ele făcură câte o reverență.

- Ducesa a intrat în sala de bal, spuse ducele cu un ton glacial și dezaprobator. Știu că va fi foarte fericit să-i vadă, domnișoară Tatlock și domnișoară Charlotte.

- Dumnezeule, șopti May în timp ce se grăbea să treacă pe lângă el, n-ar fi putut fi mai respingător de atât, nu-i așa? Villiers e acolo, în cealaltă parte a camerei? Nu se poate! El nu vorbește niciodată cu Beaumont.

- Poate o cunoaște pe ducesă... Ce interesant ar fi!

- Ce?

Uneori May era destul de profundă.

- Dacă Villiers i-a făcut avansuri soției lui Beaumont, răspunse Charlotte răbdătoare. Villiers nu are acum o amantă, nu?

- Cine știe? Singurul lucru de care-i pasă este șahul.

- Știu, dar între partide pare să facă ravagii în jumătatea feminină din înalta societate.

- E așa nepoliticos! spuse May. Pur și simplu nu pot să-l sufăr, zise ea și își înfoie părul. Probabil o să-i acord două dansuri lui Muddle în seara asta. Iată-l că vine.

Charlotte gemu fără să vrea. Sora ei avea în sfârșit un pretendent, Horace Muddle[1].„Mă bucur pentru ea" își zise. „Mă bucur pentru ea. Și de ce nu m-aș bucura? Amândoi sunt zăpăciți, și vor trăi împreună într-o zăpăceală fericită. Iar eu voi trăi..."

Se răsuci. Una dintre prietenele ei îi făcea semn din cealaltă parte a încăperii, așa că ea zâmbi și se îndreptă pășind într-acolo, amestecându-se printre matroanele tinere, toate de vârsta ei, care își petreceau neobișnuit de mult timp discutând despre odraslele lor. Cel puțin așa i se părea lui Charlotte. Dar nu și în noaptea aceea.

- Ai văzut cu ce e îmbrăcată? întrebă imediat Lady Hester Vesey.

- N-am văzut-o deloc. L-a lăsat pe Beaumont să întâmpine singur invitații, și părea tare iritat de treaba asta.

- Iat-o, spuse Hester pe nerăsuflate. În dreapta.

Charlotte avu grijă să nu lase impresia că se holba. Își îndreptă șalul și zâmbi spre o cunoștință din stânga

[1] *Muddle* înseamnă „zăpăcit, aiurit". (n.tr.)

ei, apoi își îndreptă încet privirea în cealaltă direcție. Ducesa de Beaumont își coafase părul foarte sus, într-o masă de bucle înconjurată de flori cu bijuterii. Era îmbrăcată într-o rochie minunată, atât de frumoasă, încât Charlotte simți o mică doză de invidie. Rochia ei era din mătase italiană de culoarea lămâii, iar juponul era încrețit peste tot și decorat cu trandafiri cusuți.

– Vezi cu cine vorbește? șopti Hester.

– Ah, făcu Charlotte și se încruntă când ducesa râse. Este Delacroix. Am crezut că l-a lăsat la Paris.

– El a urmărit-o.

– Ai auzit că fratele ei s-a mutat în reședința Beaumont cu copilul lui?

Charlotte făcu ochii mari când auzi una ca asta.

– Sunt surprinsă că ducele permite un astfel de lucru nelalocul lui.

– Toată lumea vorbește din nou despre cine ar putea fi mama. Lady Piddleton a susținut ieri că știe sigur că e copilul lui Mary Strachey. Dar mai sunt și altele care spun că amanta lui a plecat în America și l-a lăsat cu bebelușul.

– America? Pare puțin probabil.

– Păi, asta spune toată lumea. Nu-mi dau seama de ce nu l-a dosit pur și simplu undeva la țară, așa cum ar fi făcut orice bărbat decent.

– Eu nu l-am văzut niciodată cu Mary Strachey.

– *Asta* nu înseamnă nimic, zise Hester cu o logică incontestabilă. Ea cunoaște o legiune, cum spune în Biblie, sau cam așa. Sora ta pare foarte intimă cu Muddle.

– Da, răspunse Charlotte. Sper la o nuntă în familie.

– Apoi trebuie să ne concentrăm asupra ta, spuse Hester relaxată. Niciodată nu e prea târziu!

Charlotte scrâșni din dinți în tăcere.

– Trăiesc cu speranța...

– Atunci, ar putea fi...

Dar orice crâmpei de înțelepciune avea de gând să ofere Hester fu îndepărtat de soțul său, care se înclin

fața ei și o conduse spre ringul de dans, ignorându-i protestele.

- Se pune la cale o partidă de șah între Corbin și Villiers, îi spuse el. Nu vreau s-o pierd, așa că dansăm acum.

Charlotte oftă. Nu era nimic tentant la căsniciile pe care le vedea în jurul ei, dar îi venea greu să nu tânjească la un soț. Rămase locului și încercă să se comporte ca parcă nu ar fi venit neînsoțită. Trebuia să se fi obișnuit cu așa ceva. Se auziră câteva acorduri... Începea o poloneză. Dintr-odată, o pereche de pantofi lustruiți își făcură apariția în fața ei.

- Vă rog...

O mână înmănușată fu întinsă în dreptul feței ei... Dar ea își ridică privirea. Era ducele de Beaumont.

- Înălțimea Voastră, spuse, apoi se ridică și făcu o reverență adâncă.

- Domnișoară Charlotte. Îmi acordați plăcerea acestui dans?

Inima îi tresări. Sigur că el era un bărbat însurat, dar era îngrozitor de chipeș. Ea se ridică și își puse mâna în palma lui. Un moment mai târziu, pășeau serioși pe ringul de dans. Charlotte rezistă tentației de a se uita în jur ca să vadă dacă observase cineva că dansa cu nimeni. În schimb, își ridică privirea spre el. Era faimos pentru faptul că își ieșea repede din fire, și ar fi fost o prostie să-l provoace. Dar el realizase atât de multe lucruri remarcabile în Camera Lorzilor... Avea două opțiuni: fie să se adâncească în tăcere în timpul celor douăzeci de minute cât dura dansul, fie să vorbească. Era evident că el considera de datoria lui să încheie el dansul.

- Am citit descrierea discursului dumneavoastră recent din Camera Lorzilor, Înălțimea Voastră.

El păru puțin mai interesat.

- Din *London Gazette*? Mă tem că, din păcate, majoritatea a fost de acord cu opoziția.

– Sunteţi sigur că aveţi dreptate în legătură cu inte-
ţia domnului Fox de a aduce compania East India
faţa comisarilor?

– Dacă sunt sigur că e o încercare evidentă de a co-
fisca averea companiei pentru ei? Într-un cuvânt, da.

Nu mai părea încântat de întrebarea ei.

– Întreb asta pentru am fost foarte uimită de ce
ce se spune despre legea actuală. Simpatizez cu dorin
dumneavoastră de a forţa alegerile, dar nu compani
sunt cele care ar trebui trase la răspundere? Cineva tr-
buie să se uite peste umerii lor, Înălţimea Voastră.

– Perucile[1] se uită peste umerii companiilor numai
să le confişte averile.

– Ce greu este să se facă diferenţa între măsur
anticorupţie şi lăcomie, zise Charlotte. Mi-am dat se-
ma că...

Se opri.

– Ce v-aţi dat seama? El părea interesat, căci se ap
case uşor spre ea, făcând inima lui Charlotte să tres-
ră din nou. Fir-ar să fie, ni se termină măsura, zise e
Nu uitaţi ce-aţi vrut să spuneţi.

Un moment mai târziu, se reuniră. Charlotte se u
la el pe deasupra mâinilor ridicate.

– Eu nu am făcut decât să citesc cele scrise
Gazette.

– Au fost foarte corecţi, ceea ce e neobişnuit.

– Mă gândeam că poate veţi putea aduce în discu
chestiunea legată de trădare în următorul dumneavo-
tră discurs, spuse ea. Din câte am înţeles, încercaţi
obţineţi susţinere împotriva lui Fox. Dar, dacă aş fi
locul dumneavoastră, aş îndrepta această discuţie sp
susţinerea regelui mai degrabă decât spre antagonism
contra secretarului de stat. Fox este foarte popular.

El se încruntă.

– Cred că aş putea. Dar Fox reprezintă o problemă,
trebuie neapărat îndepărtat.

[1] O facţiune politică şi apoi un partid din parlamentul englez (n.t

- Spuneţi Camerei Lorzilor că oricine votează legea fi privit drept inamicul regelui. Nici măcar nu trebuie menţionaţi pe Fox.

Pentru o clipă, el pierdu ritmul, dar îşi reveni.

- Domnişoară Charlotte, sunt foarte recunoscător că m invitat la acest dans.

Inima lui Charlotte o luă din nou la goană. El o trase -o laterală a încăperii.

- Aţi avut ocazia să citiţi dezbaterea publicată în *ette* dintre Lord Temple şi Fox?

Roberta ştia că ar fi trebuit să fie în sala de bal. Ştia nu trebuia decât să coboare ultimul şir de trepte şi pătrundă în agitaţia şi zgomotul ce răsunau în toată a. Se îmbrăcase în ultimele patruzeci de minute. Pro- ma era că rochia ei era complet nepotrivită. Se uită n nou în oglindă.

- O să fii o domnişoară perfectă, îi spusese Jemma dimineaţa aceea. O să te îmbrăcăm foarte simplu, cu va boboci de trandafiri ici-colo şi un şirag de perle.

- Nu vreau să arăt ca o domnişoară, protestase berta.

Dar Jemma rămăsese fermă pe poziţie.

- Ştiu că în adâncul sufletului eşti o Reeve. Dar pri- a ta apariţie în înalta societate trebuie să fie o mostră finată de inocenţă. Mai târziu îţi poţi arăta adevărate- culori. După ce eşti măritată.

Roberta oftă. Visase să meargă la un bal. Dar îi era eu să pretindă că era docilă şi modestă. Încercă să se e din nou în jos. Nimeni nu putea fi inocent după trăise atât de mult timp cu tatăl ei. Se simţea ca o oastă. Un lup deghizat în oaie. Chiar în acel moment, a se deschise larg.

- Aici erai, strigă Jemma. Arăţi adorabil!

Roberta se uită din nou în oglindă. Părul ei fusese afat cu grijă în bucle şi pudrat de servitoarea ce-i fu- se repartizată. Purta perle şi avea crenguţe de flori măr în păr. Arcurile rochiei erau îndeajuns de mari t să o facă să pară elegantă, dar nu atât de mari cât

să îi creeze probleme în timpul dansului. Iar buzele și obrajii îi fuseseră colorate într-un roz discret. Zâmbi prostește. Singurul lucru care îi plăcea cu adevărat erau papuceii: erau superbi – și roz. Aceștia și alunița[1] pusă în partea de sus a obrazului.

– Nu-ți place cum ești îmbrăcată, nu? întrebă Jemma lângă umărul ei.

– O, ba da! zise Roberta repede. Ar fi foarte nepoliticos din partea mea să nu-mi placă și te asigur că sunt încântată. N-am arătat niciodată atât de bine! De fapt, spuse ea într-o pornire de sinceritate, e prima oară când sunt dată cu pudră.

– Te gâdilă, nu-i așa? Eu o evit ori de câte ori pot, zise Jemma cu compasiune, dar la ocazii părul trebuie pudrat.

– Sincer, sunt profund recunoscătoare, Jemma.

Jemma se încruntă în timp ce se uita în oglindă.

– Ce ți-ai fi dorit să porți?

Roberta știa exact care era răspunsul corect la acea întrebare.

– Exact ceea ce port! Mergem jos acum?

Dar Jemma râdea.

– Ți-ar plăcea să fii seducătoare, nu?

Roberta aruncă din nou o privire spre ciobănița drăguță din oglindă.

– Nu sunt sigură, răspunse ea.

– Dar ți-ar plăcea să afli?

– Nu cred că Villiers e interesat de docilitatea fecioarelnică, mărturisi Roberta. Nu e genul care să curteze tinere domnișoare, nu?

Jemma râse.

– În nici un caz.

– Atunci la ce bun să port hainele astea? N-o să funcționeze în cazul lui, spuse ea disperată. Și nu-mi pasă de restul!

---

[1] Alunițele de frumusețe, din catifea sau mătase, de diverse forme precum stea, lună ori inimioară, erau folosite în acea vreme pentru a acoperi imperfecțiunile și a transmite diverse mesaje în funcție de locul în care erau puse. (n.tr.)

- Trebuie să-i păcălești pe cei din înalta societate înainte să-l agăți pe Villiers, zise Jemma. Sunt ca niște oi, după ce le intră o idee în cap, e greu să le-o schimbi. Dacă în noaptea asta te porți într-o manieră inocentă și timidă, așa te vor vedea. Toate discuțiile despre în[illegible]toarele tatălui tău vor fi rapid uitate. Apoi... și abia atunci... vei primi invitații la petrecerile unde îl vei găsi pe Villiers. El e jos, să știi.

- Da?

Roberta simți un val de amețeală care i se răspândi de la tălpi și până în vârful capului.

- Dacă reușești în noaptea asta, mâine-dimineața vor curge invitațiile la evenimente. Villiers va fi la majoritatea.

Roberta își luă mănușile.

- Sunt gata.

Jemma râse.

- Fii docilă.

Roberta rânji.

- Foarte bine. Inocentă?

Roberta își lăsă capul într-o parte și zâmbi prostește.

- Nu chiar atât de inocentă, zise Jemma. Ești destul de pricepută la a te preface, deși nu am habar cum ai învățat asta țintuită în casă cu un poet.

- Există multe ocazii de a te preface când locuiești cu un poet, spuse Roberta.

Coborî treptele singură, întrucât rochia Jemmei era atât de amplă, încât nu le permitea să meargă una lângă alta.

- N-ar fi fost întotdeauna înțelept să-i spun tatălui meu adevărata mea părere despre un anumit poem, de exemplu.

- Minciuna este un sport extrem de folositor, zise Jemma.

Și, de parcă ar fi vrut să demonstreze acest lucru, se opri în dreptul ușii sălii de bal și o prezentă pe Roberta unui grup de matroane drept o rudă apropiată pe care o cunoștea de ani buni. Apoi se aplecă spre ele, iar Roberta auzi cuvântul „moștenitoare". Una dintre

mame îl scoase la înaintare, parcă de nicăieri, pe fiu ei, un băiat deşirat, şi făcu prezentările. Roberta zâmb docilă spre Lord Rollins şi plecă la dans.

O oră mai târziu, se simţea încrezătoare că toată Londra o considera o fecioară inocentă, dar bogată de la ţară.

– Ceea ce şi eşti, spuse Jemma trecând pe lângă ea. Adu-ţi aminte de poezia cu piersicile.

– N-am nevoie de piersici, zise Roberta. Sunt sigură că Villiers are propria lui livadă.

– O femeie ar trebui să aibă mereu o ţintă auxiliară un bărbat de rezervă.

Dar Roberta nu avea nici un bărbat de rezervă. Villiers era tot ceea ce voia la un soţ. Aruncă pe furiş o privire spre el, aflat în cealaltă parte a încăperii, iar senzaţia că nu se înşelase era aproape copleşitoare. Era magnific, îmbrăcat într-o haină brodată extravagant cu maci, o haină ce ar fi putut părea feminină pe un alt bărbat. Dar înfăţişarea lui întunecată transforma delicateţea într-o glumă.

Nu era proastă. Villiers nu avea să fie atras de inocenţa ei şi de buclele pudrate. Dacă voia să se mărite cu el trebuia să joace un joc foarte dificil.

capitolul 10

Jemma trebuia să recunoască faptul că soţul ei putea fi considerat frumos, spre deosebire de ducele de Villiers. Acesta din urmă avea chipul alungit, obrajii înguşti şi sprâncenele negre. Avea o privire îndrăzneaţă, ca un corsar de pe vremea reginei Elisabeta. Purta o aluniţă în partea de sus a obrazului, iar buzele lui erau la fel de roşii ca macii de pe haina sa. Se întrebă dacă nu cumva folosise culoare pentru buze – era oare posibil aşa ceva? Şi totuşi, avea părul pieptănat spre spate, nu era dat cu pudră şi nu purta perucă.

Beaumont şi Villiers erau diferiţi ca ziua de noapte. Jemma îl studie aproximativ o oră pe Villiers, da

alaltă partea a sălii de bal, fără să-l abordeze. El nu nsa; dădea târcoale. Elijah dansa. Îl văzu făcându-și toria față de fiecare femeie neînsoțită din încăpe- Singura de care se arăta interesat Villiers era Lady vill. Jemma n-o cunoștea decât după reputație, dar buia să recunoască faptul că aceasta era delicioasă, cu betul ei satinat și cu privirea galeșă.

Jemma aștepta. Întreaga afacere legată de răzbuna- sinuciderii lui Benjamin căpătase o tentă plăcută provoca o stare de încântare. Să-l seducă? Sau doar bată la șah? Sau amândouă? Dansă în apropierea Villiers, dar el nu se uită la ea. Apoi, dintr-odată, aceia se ridicară, iar șocul provocat de privi- pătrunzătoare îi trimise un fior pe șira spinării. rirea din ochii lui era specifică unui jucător de aceeași pe care o văzuse în privirea lui Philidor, numai atunci când se uita la regina ei care îi cap- pionii.

se răsuci în ritmul dansului și își simți corsetul eptat de strâmt în jurul coastelor. Se mai uită o dată spre el și-l văzu murmurând ceva la ure- lui Lady Nevill. Nu era nici măcar pe aproape la e chipeș ca Beaumont, dar avea o privire irezistibil morală pe care soțul ei cel rigid n-ar fi putut-o că- niciodată.

berta dansa în apropiere și îi adresa un zâmbet unui tânăr moșier. Bineînțeles, el părea vrăjit. rta ridică din sprânceană cu cinism, pe deasupra ului lui. În acel moment, Jemma își dădu seama . Răzbunarea ei nu avea să se petreacă în paralel ana Robertei după Villiers. Avea să fie parte inte- din aceasta.

Jemma, urma să-l îmbrobodească pe bărbatul pe toată Londra încercase să-l îmblânzească – și avea predea Robertei ca parte a răzbunării lui Harriet. toria făcea cât o sută – ba nu, o mie – de umilințe ine de genul celei pe care o trăise Harriet din cau- Villiers.

răzbunarea supremă.

Dintr-odată, Villiers era în fața ei și ridică încet din sprâncene.

– Calul de negru la dispoziția dumneavoastră.

– Nu regele?

El scoase un trabuc.

– Mergem afară?

Și, fără a aștepta răspunsul ei, se duse direct pe balcon. Își ridică mânecile de dantelă și își aprinse trabucul de la o torță de pe balcon. Flacăra licări și-i lumină chipul. Tenul lui era uimitor de clar și de alb, în contrast cu părul negru, pieptănat pe spate. Nu, nu era chipeș. Și totuși, nu era nici genul de bărbat care să se ia cu careva la harță într-un local. Era mult mai rafinat și mai inteligent de atât. Nu era de mirare că era cel mai bun jucător din Anglia.

Fiecare instinct îi spunea Jemmei că el ar fi un partener redutabil. Pentru o clipă, nu putu face diferența între dorința de a juca cu el și cea de a-l face al ei. O provocare... Și ce provocare! Villiers era faimos pentru că trecea de la o femeie la alta cu un dezinteres vădit. Dacă Roberta se mărita cu el trebuia să facă apel la lege sau s-o folosească în avantajul ei, pentru că el nu i-ar cere niciodată mâna din dragoste.

Adevărul era că părea îndrăgostit... de șah. Un bărbat legat de tabla de șah nu are mare lucru de oferit în rest, după cum aflase, spre disperarea ei, și sărmana Harriet.

Villiers stătea în picioare, tăcut, trăgea din trabuc și se uita la ea. Jemma nu spuse nimic. Nu-i plăcea să deschidă o conversație. Era un mod direct de a dezvălui strategia cuiva. Aflase că femeile erau prea grăbite să flirteze. În schimb, se întoarse și se uită spre grădină. Ulmilor mari le apăreau frunze noi care păreau aproape albastre datorită șirurilor de clopoței plantați sub aceștia.

– Mat „sufocat" la regele de negru, spuse el pe un ton tărăgănat.

– O șmecherie veche, dar foarte drăguță, zise ea și se întoarse.

Era puţin dezamăgită. De ce simţea el nevoia să-i tes-
-te cunoştinţele?

- Ştiţi, zise el încet şi o privi fix pe deasupra vârfului
-ins al trabucului, că de multe ori intru la Parsloe
mi dau seama că nu e nimeni cu care să merite
joc?

Ea ridică din umeri. Ce voia să spună? Şi ea găsea
-rte rar un partener de nivelul ei, cu excepţia lui
-lidor.

- De aceea, vă rog să mă scuzaţi dacă entuziasmul
vi s-a părut impertinent.

- Benjamin, ducele de Berrow, juca bine, zise ea
-ându-l.

Expresia de pe chipul lui se schimbă. Pometţii se sco-
uşor, iar în ochi îi apăru o privire hăituită.

- A fost un partener foarte bun. Mai bun în urmă cu
ani...

- Îndemânarea dumneavoastră a scăzut, la fel ca
-ui?

- Eram mai bun când aveam douăzeci de ani, spuse el
-ase prelung din trabuc. Dumneavoastră?

- Eu sunt cea mai bună acum, răspunse ea.

Era adevărul; se uită în ochii lui şi îşi dădu seama că
-lesese.

- Ce-a făcut Philidor din dumneavoastră? Am au-
foarte puţine despre o femeie jucătoare de şah în
-nţa, zise el şi se opri, dar am auzit multe despre
-neavoastră.

- Veţi descoperi, dacă veţi călători la Paris ca să jucaţi
el - şi ar trebui s-o faceţi -, că se numără printre
-ii mei. Am jucat împreună aproape în fiecare zi, în
-mitorul meu, la masa de şah de lângă patul meu.

- Înţeleg că el nu era interesat de patul acela, spuse
-ers.

Ochii lui erau negri - prea întunecaţi ca să poată citi
ei.

- Sigur că nu, răspunse ea calmă. Jucam un singur
- sau uneori făceam ca jocul să dureze printr-o sin-
mutare pe zi.

– Probabil era o plăcere remarcabilă.

– Într-adevăr.

– Şi cu cine jucaţi în rest?

– În general, joc singură.

– Singură? întrebă el, şi dintr-odată ea nu mai era s-gură dacă se referea la şah sau la chestiuni care ţinea de dormitor.

– Viaţa e mult mai puţin complicată de unul singu spuse ea şi oftă.

– N-am de unde să ştiu, zise el şi suflă fumul pân în dreptul ochilor. Eu găsesc parteneri la Parsloe sa la White. Prefer să joc cu necunoscuţi – sau cu cei ma puţin pricepuţi – decât să-mi capturez propriul pion siguranţa dormitorului meu.

– Probabil asta e diferenţa dintre un bărbat şi o meie, spuse ea. Mie mi se pare că toate cunoştinţe mele despre şah vin din lungile momente de stu individual.

El rânji auzit aceasta – licărirea dinţilor albi ai un tigru când îşi observă prada.

– Cred că jocul acesta va fi foarte interesant, zise e Pentru că va exista un joc între noi, nu?

Ea îi susţinu privirea.

– Haideţi să facem un campionat. Două din jocuri.

– Sunteţi un adversar formidabil, spuse el.

Se auzi un foşnet de mătase, şi Elijah apăru pe balc însoţit de o tânără care părea în prag de leşin. Mama venea în fugă după ei. Elijah se uită în direcţia Jemm şi rămase împietrit. O secundă mai târziu, fata se o în braţele mamei ei, iar Elijah se apropie de ei.

– Ce plăcere inestimabilă, zise. Prietenul meu d copilărie vine la mine acasă.

– Adică eu, spuse Villiers cu indiferenţă. Cel cu ca nu vorbeşti. Eu şi soţia ta... care m-a invitat la bal... to mai lăudam avantajele vieţii duse în solitudine.

– Chiar aşa?

Erau ca ziua şi noaptea. Beaumont ardea de intensi tea care îi alimenta ambiţiile politice, care îl propulsa

spre cel mai important loc în cabinetul prim-ministrului, care îi dăduse acces la urechea regelui. Villiers se rezemă de balcon, cu trabucul între degetele lungi și subțiri și cu pleoapele întredeschise. Avea o încrețitură între sprâncene și riduri în colțul ochilor. Beaumont arăta însă la fel ca la douăzeci de ani deși avea la activ la fel de multe nopți nedormite din cauza politicii câte avea și Villiers din pricina jocurilor.

- Ea mi-a spus, zise Villiers, că l-a învins de multe ori pe Philidor.

- Ca să fiu sinceră, Philidor m-a învins de tot atâtea ori, sublinie Jemma.

Elijag ridică dintr-o sprânceană.

- Probabil ți-ai îmbunătățit jocul.

Jemma simți o senzație ușoară de arsură în piept. De unde știa soțul ei dacă își îmbunătățise sau nu jocul din moment ce nu jucase cu ea decât de câteva ori, la începutul căsniciei lor? Nu spuse nimic.

Privirea lui Villiers se furișă înapoi spre ea.

- Deci campionatul nostru rămâne stabilit? întrebă el și aruncă trabucul în aer.

Acesta zbură pe cerul nopții ca o scânteie luminoasă și ateriză pe poteca din pietriș de mai jos. Sigur că privirea lui Elijah urmări traiectoria lui. El nu ar fi făcut niciodată așa ceva. De ce să-i dea de lucru unui servitor sau să riște să provoace un incendiu?

- Desigur, răspunse ea. Jucăm cu o mutare? Jocul va merge încet, dar va fi mai satisfăcător.

- Dacă ajungem la egalitate în primele două partide, jucăm pe ultima legați la ochi.

Ea nu-și putu ascunde un zâmbet. Jucase singură legată la ochi, dar era mult mai bine să aibă un adversar. Villiers se înclină cu o relaxare indolentă. Haina lui era la fel de frumoasă ca a unui dandi din Paris.

Elijah purta mereu negru.

Când Villiers se îndepărtă, Jemma observă că părul lui era legat la spate cu o fundă de culoarea macilor, ce contrasta puternic cu părul lui brunet și mătăsos.

Probabil stabilea propria modă; în Paris, bărbaţii nu purtau decât funde negre.

– O să joci şah cu el? întrebă Elijah.

Vocea lui era calmă, dar ochii îi scânteiau de mânie. Jemma ridică din umeri în sinea ei. Elijah era o fiinţă plină de furie.

– Cred că o să joc cu el exact unde am jucat şi cu Philidor.

– Unde?

– În dormitorul meu.

Urmări cu o doză de plăcere cum privirea lui ardea mocnit.

– Şi premiul?

Ea ridică din nou din umeri, o mişcare languroasă care îi scotea la iveală umărul alb ca frişca. Deşi nu ştia de ce se obosea cu astfel de gesturi în prezenţa soţului ei.

– Trebuie să existe un premiu? întrebă ea şi dădu să se îndepărteze.

Dar el îi bloca drumul. Se făcuse mai mare în ultimii opt ani. Când plecase din Anglia, el avea picioare subţiri şi umeri laţi. Între timp se transformase într-un bărbat bine. Iritată, Jemma alungă acel gând.

– Să înţeleg că tu eşti premiul?

Ea observă că vocea lui era blândă.

– Nu sunt premiul nici unui bărbat, răspunse ea şi se uită la el, ca să se asigure că a înţeles. Sunt un cadou... pentru cei cărora aleg eu să mă ofer.

– Un dar oferit în repetate rânduri îşi pierde valoarea.

– O, Doamne, zise Jemma. Mi se pare că am mai auzit asta înainte. Da! Probabil la biserică. Ce ciudat să aud un politician care citează dintr-un catehism. Poate ţi-ai greşit vocaţia.

– Dacă joci şah cu el..., zise Beaumont şi se întrerupse.

Jemma trecuse deja de el, dar se opri şi se întoarse încet.

– Ai juca şah cu mine doar pentru că am programat o partidă cu Villiers? Sper că glumeşti!

- Nu-i este permis unui bărbat să joace șah cu soția sa? întrebă el serios. Nu văd nimic ieșit din comun în asta.

Ea râse.

- Și se va desfășura în aceleași condiții? O mutare pe zi pentru fiecare dintre noi; cel mai bun din trei jocuri; partida finală legați la ochi?

El ridică din umeri.

- Dar, Beaumont, n-ai mai jucat șah, din câte știu eu, de câțiva ani. Nu e oare contraindicat să ridici atât de mult miza dacă ți-ai ieșit din mână?

- Ce miză? După cum ai spus și tu, nu există nici un premiu.

Ea își pecetlui buzele. Nu avea sens să sublinieze că el juca din cauza repulsiei pe care o avea față de Villiers.

- Trebuie să vorbești cu mine într-un mod civilizat, zise ea, și să vii în fiecare zi acasă, pentru a juca. Din câte am înțeles, sunt multe nopți în care dormi în apartament.

Știau amândoi că el nu dormea singur când rămânea în apartamentul din Westminster. Dar el ridică din umeri. Sigur, un bărbat trecut de treizeci de ani se presupunea că nu era la fel de activ ca unul de douăzeci. În ziua în care ea îl găsise pe birou cu amanta lui, se sculase din patul ei cu numai câteva ore înainte. Era destul de dezamăgitor să constate că amintirea încă îi provoca un junghi în piept, chiar dacă trecuseră atâția ani.

- Joc cu tine, zise ea peste umăr. Și o să-ți acord un mic avantaj.

- N-am nevoie de nici un avantaj, răspunse el pe un ton plat.

Amintirea acelei zile o ardea încă în piept precum un cărbune încins, așa că zâmbi spre el.

- Ca să facem în așa fel încât campionatul nostru să fie mai provocator.

În partea de sus a obrajilor lui apăru puțină culoare, care trăda mânia. Dar Elijah știa să se abțină mai bine decât în tinerețe.

– Nu, zise el calm. Adu-ţi aminte că, atunci când joc în locul meu, eu câştig frecvent. Îndrăznesc să spun că pot egala această performanţă.

Fie voia s-o umilească, fie îi subestima priceperea. A doua variantă avea mai mult sens. Ea făcu o reverenţă.

– Desigur, Înălţimea Ta. Să începem jocul mâine?

– Are loc un vot important în Camera Lorzilor. Dar cred că Villiers nu va ezita să răspundă invitaţiei.

– Bărbaţii rareori o fac după ce primesc permisiunea de a mi se alătura.

El se înclină.

– Mâine.

capitolul 11

Vestea se răspândi în sala de bal în doar câteva minute. Ducesa de Beaumont era implicată în două partide de şah: una cu duşmanul soţului ei, ducele de Villiers, şi a doua cu însuşi soţul ei.

– Se spune, zise May la unu dimineaţa, că ea e o jucătoare de şah remarcabilă.

– Poate că aşa stau lucrurile, replică Charlotte şi îşi aminti de privirea intensă a ducelui. Dar se pune într-o situaţie ridicolă jucând cu Villiers.

May râse.

– Atunci înseamnă că începi, într-adevăr, să gândeşti ca un om bătrân, surioară. Până şi eu pot observa că Villiers este un bărbat care merită savurat.

Ea păru uşor uimită, ca şi cum nu ea rostise acele cuvinte.

– Tânăra protejată a ducesei, Lady Roberta, pare foarte la locul ei, spuse Charlotte, schimbând subiectul.

– Da, o fătucă naivă, nu-i aşa?

Dintr-odată, Charlotte îşi dădu seama că May se uita la mâna ei. Acolo, înghesuit deasupra mănuşii, era un inel cu pecete. Un inel. Se părea că din acel moment înainte ea avea să fie singura fată bătrână din familia Tatlock. Îşi reveni din tristeţea de moment, îşi îmbrăţi-

...ra și spuse toate lucrurile ce se cuveneau. În agitația ...citărilor, tânăra protejată docilă a ducesei de Beaumont fu uitată.

De fapt, Roberta fusese uitată de majoritatea participanților la acea comedie. Ascultătoare, ea dăduse ocol ... de bal de-a lungul nopții și trecuse din brațele unui ...bat în ale altuia. La început, dansase ca o pană, apoi ...cepuse să se clatine puțin din cauza faptului că o du...u degetele de la picioare.

Se retrăsese la toaletă din pricină că papuceii fran... superbi ai Jemmei îi provocaseră bășici, nu pentru ... n-ar fi avut cu cine să danseze. Acolo era o adunare ...re de fete care pălăvrăgeau ca niște coțofene. Vocile ... pieriră când ea intră. Apoi o fată cu chipul frumos și ...ofan se ridică și zâmbi.

- Eu sunt Margery Rowlandson. Ne-am întâlnit mai ...reme.

- Bună seara, spuse Roberta și făcu o reverență.

Margery o prezentă tuturor, și deveni rapid parte a ...pului de chicoteli. O fată care nu putea avea mai ... de șaisprezece ani aștepta o ofertă în ziua următoa... alta dansase de două ori cu un tânăr curtezan.

- Ce norocoasă ești! exclamă Margery și se întoarse ... nou spre Roberta. Tocmai mi-am dat seama că stai ... reședința Beaumont, nu-i așa? Asta înseamnă că *locu...* în aceeași casă cu Lord Gryffyn.

- Da, e acolo, recunoscu Roberta.

- Împreună cu... cu... cu...

Numele ei era Hannah, din câte își amintea Roberta. ...cotea așa tare, încât nu putea vorbi. „Printre ne...bi, ar fi încoronată regină“, își spuse Roberta.

- Fiul lui locuiește și el în casă, zise ea cu calm.

- Nu știu cum poți! exclamă o voce pițigăiată. Mama ...ne că, că dacă ar fi știut de prezența lui, nici nu ... fi lăsat să vin la balul acesta!

- E doar un copil de șase ani.

- Nu l-ai întâlnit! spuse Margery cu ochii mari, ...ată.

– L-am întâlnit pe fugă, și nu am văzut nici urmă de coarne de drac, zise Roberta cu gravitate.

– Mă rog, mie nu-mi plac copiii.

– Nici mie, spuse fata cu voce pițigăiată. Mai ales cei ca acesta, care ar trebui ascuns.

– Mie nu-mi pasă că Lord Gryffyn are un copil ilegitim, recunoscu Margery oftând. E așa adorabil...

– Cred că se poate spune asta, replică Roberta. Dar eu prefer pe cineva mai în vârstă... Cum ar fi ducele de Villiers.

Urmă un moment tăcut de groază.

– Nu ți-a spus nimeni ce reputație are? icni Hannah. Stai departe de el! rosti ea și accentuă fiecare cuvânt cu o mișcare a degetului. Stai departe! Tu n-ai o mamă care să-ți spună astfel de lucruri. Stai departe de el!

Roberta mai că se trase un pas în spate.

– Așa o să fac. Promit.

Nu se simțise niciodată mai singură. Fetele o luaseră drept ceea ce părea: o tânără moștenitoare docilă, venită de la țară ca să se lanseze pe piața mariajelor sub pavăza verișoarei ei, ducesa de Beaumont. Mamele lor păreau să fie de acord. Ilustrațiile îngrozitoare din *Rambler's Magazine* cu ea și tatăl ei fură aduse în discuție de mai multe ori, dar numai pentru ca matroanele binevoitoare să o asigure că nimeni nu știa de existența lor.

Toată noaptea Roberta dansă și îl căută din priviri pe ducele de Villiers. Apoi, într-un final, făcu o reverență spre partenerul ei care o călcase pe degetele dureroase, se întoarse și... el era acolo.

– Îmi cer scuze, spuse el cu voce profundă, ca un murmur, care o străpunse precum un fulger. Era cât pe ce să dau peste dumneavoastră.

Ea făcu o reverență.

– Înălțimea Voastră.

– Să înțeleg că ești o mielușea nouă adusă să tânjească în sezonul monden londonez? Sau să triumfe în acesta, după cum pare a fi cazul. Spune-mi cum te cheamă dacă tot ne-am întâlnit din nou.

– Lady Roberta St. Giles.

- Tatăl meu a murit în urmă cu câțiva ani, zise el, ca o ciudată concluzie. Nu pot decât să bănuiesc că și al ău a pățit, din nefericire, același lucru dacă ai ajuns sub umoasa oblăduire a ducesei.

Ea își ridică bărbia.

- Tata este vrăjit de bunătatea ducesei față de mine.

- Dansăm? Dar ar trebui să te avertizez că s-ar putea ă-ți dăuneze reputației. Însă cred că te-am mai atenționat cândva, nu?

Ea ridică din sprânceană.

- Da? Probabil am uitat.

El știa că ea mințea, dar ea se gândea că lui îi plăcea.

- Nu obișnuiesc să seduc tinere sărăcite, zise el, iar voa sa era mătăsoasă și blândă, dar sunt mai mult decât sponibil pentru domnișoare cu venit generos.

- Eu cred, replică ea după o pauză îndeajuns de mare, virtutea mea poate rezista la asaltul cauzat de fap- că vă sunt parteneră la un dans. Dar este liniștitor aflu că, dacă sunt cuprinsă de dorința de ruinare, nteți dispus să mă ajutați. Îmi încălzește sufletul.

Auzind aceasta, el își dădu capul pe spate și râse.

- Atacat cu propria armă! O merit. Haide. Nu ești așa ivă precum pari.

- Pentru că am auzit că apetitul nu vă e stârnit de castie, n-o să mă prefac nici oripilată, nici disprețuitoare.

- *Violul Lucreției*, remarcă el. Să înțeleg că joci ro- Lucreției, cu frumusețea și virtutea care ți se luptă e chip?

- Sună ca un câmp de bătălie. În nici un caz. Dacă fi fost Lucreția, acel pumnal ar fi ajuns în inima lui rquin.

- Bravo! Dar nu te teme, Lady Roberta, n-a fost iodată nevoie să mă cobor la tacticile violente ale lui rquin.

- Ah, răspunse Roberta. E bine de știut că ruinarea te face întotdeauna să te simți precum o înfiorătoare hisoare.

- Urât din partea lui Shakespeare să folosească o menea aliterație, spuse el și se încruntă. Te asigur,

Lady Roberta, că femeile pleacă din grija mea la fel de s- gure de divinitatea lor cum erau şi cu o zi înainte. Da- nu cumva chiar mai convinse. Mi se pare că plăcer- este un dar divin... Ţie nu?

Intrară în sala de bal. Principala plăcere la care se gândea Roberta era modul uşor lacom în care celela- femei îl priveau pe Villiers.

– Bănuiesc că nu joci şah, nu? întrebă el dintr-oda- tă. În seara aceasta observ că sunt destul de surprins - această privinţă.

– N-am jucat niciodată, recunoscu ea.

Tabla de şah stătuse o veşnicie neglijată în salon- tatălui ei; niciodată nu-i trecuse prin cap s-o studie- îndeaproape. Dacă ar fi ştiut că şahul era o distrac- crucială în Londra... El părea să-i ghicească gândurile

– Aproape nici unul dintre cei prezenţi în aceas- casă şi care ştiu să joace, spuse el şi făcu un semn d- cap spre mulţimea de mătăsuri înghesuite pe ring- de dans, nu merită cine ştie ce atenţie. Doar eu - poate gazda ta părem să avem o afinitate stranie pen- acest joc.

Se opriră în sala de bal, aşteptând să înceapă o m- sură nouă. Villiers nu părea să simtă vreo pornire de - acorda atenţie. Îi lăsase mâna jos, şi, când ea îşi rid- privirea spre el, observă că era angajat într-un schimb - priviri cu o matroană tânără care avea o corabie între- ce i se balansa pe cap.

– Un miracol nautic, murmură el când observă că - îi urmărise privirea. Iar doamna Moore este atât de f- gilă, încât mă mir că nu se răstoarnă mai des.

Era plictisit de ea. Şi de ce n-ar fi fost?

– Din câte am înţeles, fregatele uşoare sunt foa- uşor de fixat, zise Roberta, apoi îşi desfăcu evantaiu- îl flutură în dreptul feţei. Cred că e o modalitate de f- folosită de cele care sunt prea neîndemânatice pentr- atrage o corabie mai puţin leneşă.

– O profunzime neaşteptată, spuse el cu un amu- ment reţinut în vocea care îi dădea Robertei ameţeli.

Un şir de trompete semnalară începutul unui menuet. El se înclină în faţa ei; ea îşi strânse evantaiul şi făcu o reverenţă. Paşii dansului îi ţinură departe unul de altul, apoi ea se întoarse spre el, iar ochii lui cu pleoape mari se uitară în altă parte.

Respiraţia ei devenea din ce în ce mai precipitată. La finalul dansului, ei îi luă mâinile, le sărută pe amândouă şi făcu o plecăciune magnifică.

- Lady Roberta, titlul meu este ducele de Villiers. Sper să te mai văd într-una din zilele acestea, din moment ce am acceptat să joc o partidă prelungă de şah cu gazda ta.

Ea ştia, desigur, că el era cel mai bun jucător din Londra; dar îşi dădu seama în acel moment că era foarte competitiv în toate privinţele. Şi că o asemenea competitivitate era o slăbiciune. Ea zâmbi.

- Vă doresc succes.

- În a vă vedea sau la jocul de şah?

Ea îşi luă privirea de la el. Juca jocul vieţii ei, şi nu i-ar fi prins bine să se arate prea dornică.

- La şah, desigur, domnule. Lipsesc des de acasă, şi n-aş vrea să vă trezesc speranţe că voi alege ca reputaţia mea să fie ruinată răspunzând astfel încântătoarei oferte pe care mi-aţi făcut-o.

Se întoarse, apoi se uită peste umăr, observă dinţii lui albi - râdea - şi se strecură în mulţime. Până în acel moment, dansase mai degrabă nepăsătoare cu oricine o invitase. Dar îşi dădu seama că, pentru a-l cuceri pe Villiers, trebuia să se afle în vârful înaltei societăţi. Să fie senzaţia sezonului monden. Cea mai dorită femeie dintre cele care voiau să se mărite. El trebuia să se lupte cu ceilalţi bărbaţi pentru mâna ei - altfel nu era interesat.

Fratele Jemmei apăru în faţa ei o oră mai târziu. Era înconjurată de trei lorzi tineri care se întreceau să-i ofere napolitane din turtă dulce şi şampanie. Spre deosebire de Villiers, aceştia erau uşor de fermecat. Toţi trei se uitau la ea extaziaţi, şi, judecând după privirile

amenințătoare pe care le primea din partea celorlalte tinere domnișoare, ea culegea laurii destinați altcuiva.

Damon o conduse abil prin mulțime, ceea ce era un lucru bun, pentru ca pretendenții ei să vadă că nu era numai a lor.

– Unde mergem? întrebă ea.

El se strecură pe balcon și apoi pe un coridor despre care ea nici măcar nu știa că exista.

– În salonul surorii mele, spuse el și rânji în jos spre ea. Dă-te la o parte.

Dincolo de o ușă apărură pereții de culoarea muștarului – fără Judith și platoul ei. Dar, exact în clipa în care Roberta intră, își dădu seama că încăperea nu era goală. Chiar în fața ei, întinsă peste brațul unui fotoliu, observă o femeie. Nu putea distinge decât coapsele ei rotunde, albe ca frișca, pentru că rochia violet îi fusese ridicată peste cap, mai mult ca sigur ca să nu fie zdrobită. Era și un gentleman acolo, iar el...

El părea să-i facă pe plac.

Roberta își duse mâna la gură și rămase împietrită. În spatele ei îl auzi pe Damon chicotind încet. Roberta se holba. Era o imagine aproape violentă și totuși în mod ciudat îmbătătoare. Bărbatul își mângâia partenera în timp ce... ei bine, în timp ce... Femeia, oricine era aceasta, se simțea foarte bine, ținând cont de sunetele pe care le scotea.

Roberta nu-l recunoscu pe acel gentleman; era puțin cam grăsuț. Dar observă că avea coapse puternice și că era foarte fericit, iar, în timp ce ea se uita la ei, el cuprinse cu mâinile fundul partenerei, o trase mai sus și...

Damon o luă pe după talie și o trase în tăcere înapoi pe coridor. Încă râdea când închise ușa. Robertei nu-i venea deloc să râdă. Se simțea ciudat, de parcă aerul nu mai reușea să-i ajungă în plămâni.

Damon îi aruncă o privire în holul slab luminat.

– Observ că ești foarte șocată. Haide. Mergem în bibliotecă; acolo n-o să fie nimeni, pentru că e al naibii de greu de găsit.

O luă de mână și o trase de-a lungul coridorului, ...oi coti, și în final intrară pe o ușă. Era o bibliotecă ...redibil de mare, mărginită în întregime de cărți și de ...perii din catifea de un stacojiu sobru.

Roberta înaintă cu pași ușor nesiguri. În fața focu... era o canapea, iar Damon o îndemnă să se așeze pe ...easta.

- Un coniac, de asta ai nevoie, zise el și se duse spre ...fet. Întoarse câteva pahare și zise peste umăr: Să înțe... că e prima tăvăleală pe care o vezi?

Roberta deschise gura, dar nu ieși nici un sunet.

- Ești năucită, continuă el vesel, apoi se întoarse și îi ...du un pahar. Bea asta.

Roberta luă o înghițitură arzătoare și tuși.

- Ce-i asta?

Damon râse din nou.

- Primul coniac, prima tăvăleală.

- *Eu* n-am tăvălit pe nimeni, zise Roberta și mai luă ...nghițitură.

Îi plăcea coniacul. Deși o făcuse să-și dea seama că ...ea o senzație de căldură în stomac, iar băutura nu ...ea decât să accentueze acea senzație.

- Așa e, spuse Damon și se aruncă lângă ea. Așadar, ... șocată, oripilată, zguduită până în străfunduri?

Roberta se întoarse și se uită la el. Semăna remarca... de mult cu sora lui, deși avea părul șaten-închis, în ...p ce al surorii lui era auriu. Nu că ar fi putut să-i ob... părul sub perucă. Avea ochii Jemmei și buza de jos ...noasă, la fel ca ea.

- E destul de urât din partea ta că râzi de mine.

El rânji fără urmă de regret.

- Nu înțeleg de ce ești așa îngrozită. Doar este ceva ...solut normal.

Dar oare chiar era? Înainte de asta, Roberta crezu... că știa foarte bine detaliile legate de acuplare și de ...mitate maritală. Una dintre curtezanele tatălui ei o ...rmase că bărbatul se suie pe parteneră, își introduce ...ea intimă în locul potrivit și continuă. Ce însemna ...ct acea continuare... era un lucru destul de neclar

pentru Roberta, dar înţelesese mecanismele. Până în acel moment. Pentru că mecanismele puteau fi – sau presupunea că puteau fi – reproduse într-o altă poziţie... Simţi că roşeşte sub privirea interesată a lui Damon.

– Funcţionează în multe poziţii, zise el, încercând să o ajute.

Roşi şi mai tare când îşi dădu seama că el ştia exact la ce se gândea ea.

– Mai ai şi alte întrebări? Doar sunt verişorul tău.

– De gradul cinci, replică Roberta pe un ton aspru.

– De fapt, mai degrabă de gradul şapte, zise Damon. După ce m-am gândit la asta, mi-am dat seama că suntem înrudiţi la fel cum sunt şi cu majoritatea celor din sala de bal.

– Sugerezi că profit de sora ta?

– Dacă Jemma n-ar fi vrut să te scoată în societate, n-ar fi făcut-o. Crede-mă, nimeni n-o poate convinge pe Jemma să facă vreodată ceva ce nu vrea. Ia, de pildă, cei opt ani în care a stat în Paris.

– Ştii de ce s-a întors în Londra? întrebă Roberta, dorindu-şi cu disperare să schimbe subiectul spre altceva decât tăvălelile dintre semeni de-ai lor.

Damon îşi întinse picioarele lungi. Moda pantalonilor strânşi la genunchi i se potrivea. Avea pe el unii de un stacojiu-închis care îi făceau picioarele, îmbrăcate în ciorapi albi, să pară remarcabil de masculine. Roberta tresări. La ce se gândea? Era efectul a ceea ce văzuse în salon. O făcuse să se simtă ciudat. Foarte ciudat, observă ea, şi deveni conştientă de mesajele pe care i le trimitea corpul.

– Trebuie să facă un moştenitor, răspunse Damon, pentru că Beaumont ar putea cădea mort în orice moment. A leşinat în parlament toamna trecută, ai auzit? A picat la pământ, şi toată lumea a crezut că a murit. Dar nu s-a întâmplat. Totuşi, perspectivele nu sunt îmbucurătoare. Leşinul nu e o activitate sănătoasă pentru un bărbat. Tatăl lui a dat colţul la treizeci şi patru de ani din cauza unei probleme la inimă. Zilele lui Beaumont sunt numărate.

- Pare destul de sănătos, spuse Roberta.

- Nu-i așa? Sper că a fost ceva trecător. Îmi place omul și cred că e mai bine ca Jemma să-l aibă aici, să se poată certa în voie, decât să fie îngropat, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ai cunoscut-o pe prietena Jemmei, ducesa de Berrow? A fost aici ieri după-amiază.

Roberta clătină din cap.

- A fost o femeie toată numai zâmbet, apoi soțul ei a murit... s-a sinucis, de fapt... și acum ea e ca o pasăre cu aripa frântă. Nu poți convinge pe cineva să zâmbească pentru dragoste sau bani.

- Ce trist, murmură Roberta.

- Jemma a fost nevoită să se reîntoarcă din Paris și să-și facă datoria de soție.

Cuvintele n-ar fi însemnat multe pentru Roberta înainte, dar în acel moment simți că roșea din nou. Gura lui Damon se curbă într-un zâmbet ironic.

- Nu mi-l imaginez pe Beaumont făcând asta în salon, cu pantalonii în vine, nu-i așa? E mult prea cuviincios.

Un râs nebunesc, înecăcios, ieși din pieptul Robertei.

- Nu!

Însă Villiers... Roberta simți o fierbințeală la acel gând. Pe Villiers și-l imagina cu ușurință dându-și jos pantalonii și întinzând pe cineva pe brațul unui fotoliu. Simți o atingere pe bărbie și se întoarse. Damon se uita la ea.

- Nu te gândești la cumnatul meu, spuse el ușor încântat. Deci, draga mea Roberta, verișoară și rudă, la ce îți stă mintea?

Ea icni, dar nu spuse nimic.

- La Villiers, nu-i așa? Am uitat că ai găsit deja dragostea vieții tale.

Încă îi ținea bărbia, iar Robertei i se păru că lumea se opri din învârtit. Îngheță. Stăteau la o respirație distanță unul de altul.

- Sigur că la Villiers mă gândeam, răspunse ea și se retrase.

Încercă să-și vină în fire. El ridică paharul spre ea.

– Pentru multe după-amiezi petrecute în salon cu soțul tău.

– N-ar trebui să spui astfel de lucruri, zise ea pe un ton mustrător și mai luă o înghițitură delicioasă din pahar.

– De ce nu?

El avea ochi verzi. Nu observase acest lucru până atunci; crezuse că erau albaștri, ca cei ai surorii lui. Dar nu, erau verzi și cu o formă frumoasă, puțin ridicați la colțuri.

– Pentru că sunt o tânără domnișoară, răspunse ea și se uită din nou spre foc.

– Cred că tinerele domnișoare nu se gândesc la oamenii cu reputație proastă care se acuplează prin saloane.

– Niciodată.

– Dar tu, Roberta, nu ești o excepție printre tinere?

Era o urmă de ironie în vocea lui. Ea clătină din cap.

– Deloc.

Aproape se înecă în clipa în care o înghițitură mare din licoarea arzătoare o luă pe drumul greșit.

– Eu așa credeam... De exemplu, credeam că spui adevărul.

– Păi, sigur că spun adevărul, zise ea și îndrăzni să se uite din nou la el.

Era ceva diferit în privirea lui, ceva îndrăzneț, delicios și care nu avea nici o legătură cu Damon cel de cu o zi în urmă. Ea tremura de emoție, și totuși nu avea nici cea mai mică pornire de a ieși din încăpere. Ceea ce ar fi trebuit să facă.

– Dacă tot vorbim despre sinceritate, spuse el și își întinse din nou picioarele, mie scena mi s-a părut destul de excitantă. Ție nu?

Nu știa ce să zică. Probabil că excitarea justifica senzații precum căldura bizară pe care o simțea în picioare.

– Ia te uită, spuse el lăsând să se înțeleagă clar că găsea acea conversație cu nimic mai importantă decât o simplă pălăvrăgeală. Lady Piddleton mi-a rupt ciorapii.

Se uită la gaura care se întindea de-a lungul broderilor de pe partea exterioară a ciorapilor lui. Apoi ea observă că mai sus, în locul în care pantalonii strâmţi se terminau cu un brâu, era...

Trebuia să pretindă că era o tânără domnişoară virtuoasă care nu observase aşa ceva.

- Ce făcea într-o asemenea poziţie de a reuşit să-i rupte? întrebă Roberta, şi apoi simţi cum chipul i se colora în purpuriu din cauza gândurilor care nu-i mai veniseră niciodată în minte.

Se uită la poliţa şemineului, ca nu cumva privirea să-i alunece din nou spre pantalonii lui. El pufni în râs.

- Lady Piddleton, Roberta! Mai are puţin şi face cincizeci de ani – şi are o faţă ca dosul ruginit al unei tigăi.

- Mă întrebam doar cum s-a întâmplat, zise ea cu demnitate în glas.

- Tocuri cu bijuterii, răspunse el. În ciuda vârstei ea şi-a frecat pantoful de piciorul meu pe sub masă, la cină.

Roberta se uită la el uimită.

- O invitaţie?

- Eşti surprinsă? Este o insultă remarcabilă! spuse el şi se prefăcu ofensat.

Pentru o clipă, ea îl analiză aşa cum fără îndoială o făcuse Lady Piddleton – un bărbat mare şi musculos, care se mişca alene, dar în deplin control, cu o licărire ironică de amuzament în privire.

- Nu, răspunse ea. Cred că nu sunt.

- Sunt lucruri pe care trebuie să le înveţi repede dacă vrei să te măriţi cu Villiers... Vrei să te măriţi, nu? Pentru că...

Era sigură că Villiers n-ar fi ezitat să îi prezinte şi ei anunţul.

- Da, vreau să mă mărit, zise ea pe un ton ferm.

- Trebuie să-l păcăleşti pentru asta, spuse Damon.

- Da?

Se gândise şi ea la acelaşi lucru.

- Eşti frumoasă şi eşti pe cale să devii cea mai râvnită tânără domnişoară de pe piaţă anul acesta. Dar Villiers

nu e pe piață. Nu dă nici un semn că își dorește o mire-să. Și mai trebuie să ții cont și de toți copiii aceia ai lu...
Roberta încuviință din cap.
– Patru?
– Cred că sunt numai doi, răspunse Damon. D... unul dintre ei este al unei fete nemăritate, fiica lui Lo... Killigrew. Deci nu-l poți convinge să-ți facă un copil și s... speri că așa te va conduce la altar.
Ea încuviință din nou.
– Deci seducția iese din calcul, spuse Damon și se ... toarse spre ea. Dar nu știi nimic despre lucrurile aste... nu? N-ai sărutat niciodată pe cineva, nu?
– Ba da, zise ea și se bucură când văzu privirea lui s... prinsă. Poate că n-am mai văzut până acum o tăvăle... dar sigur că am fost sărutată.
– Și ai sărutat și tu la rândul tău?
– Bineînțeles, răspunse ea, deși nu prea știa care e... diferența.
El puse paharul cu coniac jos, lângă canapea.
– Să fii sărutat e așa, zise el.
Gura lui se lipi de a ei într-un gest blând, persuas...
– N-ar trebui să mă săruți, spuse Roberta o secu... mai târziu. Inima îi bătea cu putere din cauza situa... total necuviincioase. Ești verișorul meu...
– Nu chiar, o întrerupse el.
– Mă rog, știi ce vreau să spun, continuă ea. Sun... *drăgostită!* Chiar sunt îndrăgostită, Damon. Trebui... înțelegi asta. Femeile nu se apucă să sărute alți oam... când sunt îndrăgostite!
– Ah, făcu el gânditor. Am întâlnit foarte pu... oameni îndrăgostiți și de aceea n-am învățat încă ... ția asta.
– Păi, e adevărat, replică Roberta, care simți un ... regret stârnit de faptul că el părea dezolat. Nu te ... săruta. Ar trebui să-l sărut pe Villiers.
– S-a oferit?
Roberta clipi când el o fixă cu ochii lui verzi.
– Încă nu. Abia ne-am cunoscut și am dansat do... dată, spuse ea. Nu își putu reține un zâmbet. Vine ...

ca să joace şah cu Jemma şi mi-a zis că o să mă vadă şi pe mine.

- Ha, făcu Damon. Cred că ai aflat despre cele două partide de şah.

Roberta încuviinţă din cap.

- Cred că sora mea o să adauge încă o poveste de reputaţie extrem de proastă la trecutul bogat şi pătat al familiei mele.

Roberta considera că era frumos din partea Jemmei să-l ademenească pe Villiers în casă, dar îşi ţinu gura.

- Eu te-am sărutat, spuse Damon, aşa că ce-ar fi să mă săruţi şi tu pe mine? Pentru că trebuie să înţelegi cum stă treaba cu sărutul dacă vrei să pui mâna pe Villiers. Omul s-a culcat cu majoritatea femeilor din Londra.

- Vrei să spui că am nevoie de antrenament? întrebă ea suspicioasă.

- Ceva de genul acesta. Şi cine e mai potrivit pentru asta dacă nu un membru al familiei?

Licărirea din privirea lui îi dădu de înţeles că explicaţia aceea neconvingătoare era doar atât şi nimic altceva. Dar, până la urmă, nu era nimic neplăcut la Damon, iar antrenamentul putea fi bine-venit. Aşa că se aplecă în faţă şi îşi lipi buzele de ale lui, aşa cum făcuse şi el mai devreme. Aşa cum făcuse Angus Pilfer cu un an în urmă, pe drumeagul ce venea de la păşune, şi aşa cum fiul de moşier făcuse la intrarea în sat cu un an mai înainte.

- Asta-i tot ce poţi? întrebă el şi se retrase.

Ea se uită la el. Era ceva periculos la ceea ce făcea, dar amuzant - şi nu la fel de tulburător ca vorbitul cu Villiers.

- Adică n-am făcut bine? întrebă ea. Atunci, domnule, apelez la abilităţile dumneavoastră de profesor.

Ochii lui licăriră.

- Săruturile sunt preludii. Fără îndoială, cuplul pe care l-am văzut în salon a început de la un sărut.

Imagina apăru din nou în mintea Robertei, şi simţi un fior.

– Amândoi s-au bucurat de sărut, continuă el, şi astfe
lucrurile au avansat.

– Păi, zise Roberta, care nu voia să stea tăcută ca o
fetiţă, am observat clar că se bucurau de avansul făcut.

El râse.

– Cine-ar fi crezut că Lord Gordon e capabil?

– Cine e el?

– Un împătimit de cai, un englez voinic. Ai văzut cum
îi stătea peruca, într-o parte?

Ea încuviinţă din cap.

– Un gentleman inteligent îşi scoate întotdeauna pe-
ruca pentru un sărut ca lumea.

Ea ştia că nu avea experienţa necesară; o ştia. El îşi
aruncă peruca pe un scaun, şi dintr-odată părul lui căzu
în faţă, şaten-închis şi strălucitor.

– Aşa că, sărută-mă, îi ceru el.

Ea se aplecă din nou spre el. Avea un parfum proas-
păt şi curat, nu ca unii dintre bărbaţii cu care dansa-
în seara aceea şi care miroseau a pudră de liliac pentru
păr sau, mai rău, a transpiraţie. Îşi lipi buzele de ale
lui şi le ţinu acolo un moment. Trebuia să procedeze
altfel? Dar apoi, cumva, gura lui o captură pe a ei, deşi
ea nu ceruse aşa ceva. Simţi dulceaţa ei în tot corpul
şi se trase înapoi.

– Ce părere ai? întrebă el, ca şi când ei n-ar fi... ca şi
când ea n-ar fi...

Dar imaginile se învolburau în mintea Robertei.

– Deci asta ai vrut să spui prin preludiu, zise ea sur-
prinsă să audă cât de stăpână pe ea suna.

– Exact, răspunse el.

Părea încântat, ca şi cum ea era o elevă bună, care
rezolvase o problemă dificilă de matematică. Îşi duse
palma mare la ceafa ei.

– Hai s-o facem din nou, spuse el.

Îşi lăsă capul spre ea. Da data asta însă, ea închise
ochii, inspiră aerul lui masculin şi, în acelaşi timp, îl
gustă. O ţintuia în loc, iar ea îşi dădu seama dintr-odată
că nu ea era cea care săruta, ci el, şi totul era diferit.
Nu mai era un preludiu, constată ea confuză, pen-

el era parte din ea, era în ea, o gusta... Și cât de diferit a totul.

Trebuia să se oprească. Era îndrăgostită de altcineva. lăsă însă pe spătarul canapelei, iar el se aplecă deasu- ei și o sărută în continuare. Gura lui era o nebunie, ecum lichiorul de cireșe în toiul verii: dulce, îmbătă- r, amețitor.

El nu se opri. Ea deveni neliniștită, simțind că între oare îi dansau scântei, iar valul de căldură ce-i cobo- în stomac când ieșise din salon devenise mai stânje- r și, chiar mai mult de atât, mai periculos.

În minte îi persista nelămurirea legată de natura uturilor. Apoi, ca și cum s-ar fi ridicat o cortină, își u seama că se lăsa sărutată deși crezuse că îi plăcea ea să sărute. Așa că își înfipse degetele în buclele lui ăsoase și îl trase puțin mai aproape, ca să-l sărute.

Totul se schimbă din nou. Corpul lui era acum aproape de al ei, mai fierbinte, încărcat cu o greu- care o făcea să simtă o senzație de dorință în locul are percepuse valul de căldură.

De parcă ar fi auzit gândul necuviincios ce trecuse mintea ei, el se retrase. Roberta nu deschise ochii iat.

- Te-am șocat?

u părea deloc să regrete, era doar curios. Ea deschi- chii.

- Nu, răspunse, cu intenția de a-l șoca ea *pe el*. Sunt esată să aflu cum se simte un sărut.

El ridică din sprânceană.

- Cum se simte?

zâmbi, conștientă de faptul că era un zâmbet ade- or, șmecheresc.

- Se pare că ai învățat ceva.

- Dacă nu de la tine, din salon, replică ea.

Se întinse, conștientă de faptul că sânii plini lipiți aterialul țeapăn al corsajului erau chinuitor de e de degetul lui. Pentru că era Damon, el făcu ru surprinzător. Își trecu un deget peste contu- ilor ei.

– Foarte frumos, zise, iar ea percepu vaga aproba
din vocea lui.

Degetul lăsă în urma lui o dâră fierbinte şi plăcu
Dar ea o îndepărtă din minte.

– O lecţie salutară pentru care îţi mulţumesc, spu
şi se ridică.

El o urmă, iar ea nu se putu împiedica să arunce
privire spre pantalonii lui. Dar, din păcate, margin
hainei se lăsă în jos. El îi urmări privirea şi râse.

– Haine bine făcute, nu-i aşa? Nici o femeie care î
mângâie picioarele pe sub masă nu poate şti dacă re
ţionez sau nu. Nu trebuie să subliniez că n-aş putea
stârnit de Lady Piddleton, dar, dacă m-ai mângâia tu
sub masă, ar fi o cu totul altă poveste.

Roberta se îndreptă spre o oglindă de pe perete
loc să răspundă la aberaţiile lui. Sticla era îndeajuns
înaltă cât să poată observa că rochia de mătase fuse
zdrobită când el se aşezase pe ea. Nu avea ce face
această privinţă, aşa că se mulţumi să-şi îndrepte o buc
rebelă. Damon apăru în oglindă în spatele ei, din no
cu perucă. Emana atâta căldură, încât Roberta îl sim
apropiindu-se.

– A fost un joc periculos cel pe care l-am jucat
noaptea asta, zise el spre reflexia ei. Eu nu sunt Villie
Roberta. Dacă sfârşim prin a avea un copil, va trebui
te măriţi cu mine.

– Am fost departe de aşa ceva! exclamă ea.

– Nu atât de departe. Crede-mă.

Ea se concentră să-şi aranjeze un ciorchine de fl
de măr care atârna haotic peste ureche. Freamătul d
pântece îi spunea că el avea dreptate.

El se aplecă aproape de urechea ei.

– Ştii cum ne-am uitat la cuplul acela? o întrebă.

Ea încuviinţă din cap şi îşi reţinu un fior.

– E posibil să te uiţi în oglindă în timp ce faci drag
te, zise el.

Obrajii ei se îmbujorară.

- Observ că ţi-a făcut plăcere să mă şochezi în seara asta! răspunse ea încercând să adopte un ton cât mai sofisticat posibil.

El îi întâlni privirea, iar următoarea propoziţie îi pieri de pe buze. Cu ochii încă la ea, îşi plecă uşor capul şi o sărută pe gât. Ea se cutremură în mâinile lui, ca un pui nou-născut ce cade din cuib.

Apoi el îi oferi braţul, şi ieşiră din încăpere.

capitolul 12

Abia spre dimineaţă Roberta reuşi s-o tragă pe Jemma în camera de relaxare destinată doamnelor.

- Dacă joc rolul unei prostuţe, n-o să am şanse să-l cuceresc pe Villiers, îi spuse ea.

- Ştim asta. Dar ai făcut o treabă excelentă, zise Jemma. Toată lumea mi-a spus că eşti o scumpă. Iar majoritatea au ţinut să mă roage cu pioşenie să nu te corup.

Roberta zâmbi.

- Din moment ce seducţia nu va fi eficientă, va trebui să-l păcălesc pentru a-l face să se căsătorească.

Jemma părea gânditoare.

- Crezi?

- Absolut. El este... Ce vârstă are?

- Nu e prea bătrân, răspunse Jemma. El şi Beaumont au fost prieteni în copilărie, din câte am înţeles.

- Iar acum nu-şi mai vorbesc?

- Doar rar. Au schimbat câteva cuvinte aseară. Cred că au foarte puţine în comun acum.

- Câţi ani are soţul tău?

Jemma se blocă.

- Treizeci şi trei, răspunse ea într-un final. Probabil că e scris în liniile căsătoriei. Ne-am logodit când eu eram doar doi ani, iar el avea şapte.

- Deci Villiers e posibil să aibă şi el tot treizeci şi trei de ani. „Se ţine foarte bine", îşi zise Roberta în sinea ei.

Simți un imbold de dorință. Trebuie să particip la toate balurile la care ar putea fi prezent.

– Putem oricând să-l mituim pe unul dintre valeții lui.

– Un gând plăcut, dar s-ar putea să se termine cu un copil și fără căsnicie, spuse ea sceptică.

– Ai crezut că sugeram să mituim un valet pentru a te introduce în dormitorul lui? Când Roberta încuviință din cap, Jemma adăugă râzând: Este posibil ca tu să mă corupi pe mine. Nu ești așa inocentă precum pari, nu-i așa?

– Nu prea, spuse Roberta și ridică din umeri.

– O să mituim un valet ca să ne anunțe ce invitații acceptă, explică Jemma. Întrebarea cea mai importantă este cum îl păcălim. Nu poți pur și simplu să...

– Știu, o întrerupse Roberta. El i-a dat papucii unei femei care îi purta copilul în pântece, deci n-ar fi eficient.

– Deși Damon l-ar provoca ca să te câștige, zise Jemma. Probabil nu e nevoie să-ți spun asta, Roberta, dar ai observat cum se uită la tine fratele meu, nu?

– A fost foarte drăguț.

– Sunt sigură, spuse sora lui. Dar...

Se opri.

– De fapt, am discutat despre Villiers, zise Roberta. Îmi împărtășește opinia că Villiers trebuie păcălit. Și el a fost cel care mi-a spus de refuzul lui Villiers de a se însura cu femeia care îi purta copilul.

– O, în cazul acesta... înseamnă că mă înșel eu, spuse Jemma. Nu-l cunosc pe Damon la fel de bine ca înainte. M-a vizitat de multe ori la Paris, de mult mai multe ori decât soțul meu, dar totuși un frate se poate schimba când crește, nu crezi?

Pentru că Roberta nu avea frați, nu îndrăzni să comenteze.

– După cum am spus, întrebarea esențială este cum să-l atragem pe Villiers într-o asemenea manieră încât să nu poată da înapoi. Nu-i pasă de scandal. De fapt, cred că singurul mod în care s-ar însura ar fi să te măriți cu el pur și simplu, dacă înțelegi ce vreau să spun.

- Cum aşa? întrebă Roberta.

- Păi, ştim că nu se va însura din proprie voinţă. Este mos pentru faptul că încalcă toate regulile decenţei şi e moralităţii pentru a-şi atinge scopurile cu o femeie. -a spus Damon ce a zis Lady Caroline după ce a ieşit tul la iveală în legătură cu copilul?

Roberta clătină din cap.

- A susţinut că Villiers se însurase cu ea în secret; un d de căsătorie pe Fleet Street. Dar se pare că certificatul e căsătorie era fals, pentru că, dacă ar fi fost totul real, tăl ei l-ar fi forţat să recunoască mariajul.

Comportamentul lipsit de etică al viitorului ei soţ nu deloc încurajator.

- Dacă certificatul de căsătorie era fals, n-ar fi trebuit tatăl ei să facă ceva în privinţa asta?

- Ce putea face, în afară de a-l provoca pe Villiers duel?

- Era şi asta o variantă! Tata ar fi...

Roberta se blocă în clipa în care se gândi la ce-ar fi cut tatăl ei. Ar fi fost ceva violent şi zgomotos.

- Femeile sunt mult mai hotărâte decât bărbaţii, se Jemma căscând. Cred că ar trebui să ne ducem la care şi să ne gândim la posibilităţi.

- Eu nu pot înţelege cum de-a scăpat din treaba asta, e Roberta.

- Puţin îi pasă.

- Adică?

- Presupun că a scăpat pentru că puţin îi pasă de a ce cred cei din societate. Singurul lucru de care-i pasă este şahul – şi, Roberta, trebuie să te gândeşti se- os la asta. Eu nu sunt la fel de obsedată ca Villiers, şi uşi, când m-am măritat cu Beaumont, mă scotea din nţi faptul că mă gândeam la şah mai mult decât mă ndeam la el. Sau decât îl băgam în seamă. Villiers va la fel.

- Dacă aş fi fost în locul tatălui lui Lady Caroline...

- Ce putea face? Villiers este un spadasin excelent. Aproape toţi jucătorii de şah sunt aşa. Dacă e un lucru

pe care un jucător de şah îl face cu brio acesta este s
stăpânească jocul de strategie.

– Atunci *tu* eşti arma mea secretă, spuse Roberta.

Jemma clipi uimită.

– Cred că eşti o jucătoare de şah mai bună dec Villiers.

– N-ai auzit că femeile nu pot juca şah? între Jemma, care făcuse ochii mari.

– Fratele tău mi-a spus că eşti maestră. Cu o strate în coastă, Villiers nu are cum să câştige.

Jemma părea mult mai trează.

– Este un joc pe care noi îl numim „pionul otrăvi" Am putea să-l facem pe Villiers să te momească spre nuntă falsă, moment în care tu să apari cu un certific real, şi aşa să fie prins.

– Dar cum putem să ne asigurăm că el va consim căsătoria cu mine pe baza unui certificat fals?

– Sigur că nu putem... Dar bărbaţii sunt repetiti Dacă propune o căsătorie în secret, vom şti ce pu la cale. A funcţionat cu o tânără domnişoară, aşa de ce n-ar merge şi cu alta? Nu vreau să fiu pesimis Roberta, dar eşti sigură că vrei să te măriţi cu un as de bărbat? Soţul meu mi se pare plictisitor, dar mă nu e lipsit de onoare.

Roberta încuviinţă din cap.

– E dorinţa inimii mele.

– Atunci hai să plănuim un schimb de certificate căsătorie. Trebuie să aşteptăm mutarea lui. Într-un j de strategie, e mai bine ca la început să laşi jocul să e lueze de la sine decât să recurgi la o tactică riscantă.

capitolul 13

Într-un final, balul îşi pierdu din intensitate în as menea măsură încât Jemma decise că puteau merge culcare şi să-i lase pe cei câţiva cheflii rămaşi să întâ pine singuri venirea zorilor. Roberta se îndreptă sp camera ei visând cum avea să fie ducesă. Ducesa

Villiers. Comportamentul lui n-o deranja prea tare. Cum ar fi putut, din moment ce crescuse într-o gospodărie dominată de tatăl ei, a cărui nebunie, după cum știa prea bine, nu fusese deloc exagerată? Prin comparație, tertipurile folosite de Villiers păreau un lucru minor.

Îi luă o vreme să se pregătească de culcare întrucât camerista ei nu înțelese imediat că nu se putea urca în pat cu pudră în păr. Poate ar fi fost mai bine să poarte perucă, așa cum făcuse Damon. Așadar, după ce făcu baie, îi ură noapte bună menajerei și trase draperiile grele și roz din jurul patului – și avu parte de un șoc.

Nu era singură.

În patul ei se afla o siluetă masculină. Foarte mică și asudată. Stătea ghemuită ca un păianjen, genul pe care-l găsești când sapi primăvara. Părul băiatului avea exact aceeași culoare ca al tatălui său, ca un coniac mai maroniu, dar tot numai bucle. Și sforăia.

Roberta se așeză pe marginea patului și se uită o vreme la Teddy. Nu avea vreo atracție spre copii și se gândise de mai multe ori că instinctele ei materne erau ciudat de tăcute. Niciodată nu simțise nevoia să facă mai mult decât să le vorbească drăgăstos copiilor de pe moșie când aceștia erau aduși să fie sărutați. Acum nu îi venea nici măcar să-i vorbească drăgăstos.

Era foarte obosită, iar în patul ei se afla un bărbat mic, transpirat și care sforăia. Oftă, întinse mâna și trase de cordonul clopoțelului. Camerista apăru imediat.

- Îl caută pe copilul ăsta prin toată casa, zise ea. Înălțimea Sa e foarte îngrijorat!

- Păi, spune-i să vină să-l ia, zise Roberta, care nu reuși să se arate mai entuziasmată.

Un minut mai târziu, Damon apăru. Chipul lui își pierduse farmecul relaxat de mai devreme; abia se uită la ea, iar Roberta observă acest lucru cu o ușoară iritare. În schimb, se întinse pe jumătate pe pat și se uită în jos la fiul lui.

- Dumnezeule! spuse el.

Suna pe jumătate a înjurătură, pe jumătate a rugăciune.

– Doar nu credeai că a ieșit din casă, zise ea pe un ton ce îi trăda iritarea.

– Nu știam unde era. Nu l-am găsit pe nicăieri, spuse Damon fără s-o privească. Iisuse, ce ore îngrozitoare au fost!

– Poți să-l iei cu tine?

Era din ce în ce mai enervată. Mai devreme se sărutaseră, iar în acel moment îi arăta la fel de puțină atenție ca unei servitoare pe care o săruta pe un hol dosnic. El începu să dea la o parte cuvertura, dar se opri și o privi pentru prima oară.

– Îmi pare rău, Roberta.

– Poftim?

El luă în brațe copilul adormit, iar în acel moment ea înțelese de ce-și ceruse scuze. În locul în care se aflase băiatul – în patul ei – era o pată ce părea umedă. O pată foarte mare și udă. Iar mirosul ce venea dintr-acolo era pe măsură. Camerista icni. Damon îi zâmbi cu o expresie de regret, iar Roberta observă cât de adorabil era, dar simți totodată o undă de iritare care aproape o făcu să icnească asemenea cameristei.

– Îmi cer scuze. Se întâmplă doar când doarme foarte profund.

– E un soi de cadou pentru așternutul meu?

El încuviință din cap.

– Ai tot dreptul să fii supărată. Mă întorc imediat.

Făcu o plecăciune cu băiețelul adormit în brațe, ceea ce Roberta trebuia să admită că era mare lucru. Mai ales că mâneca roz a hainei lui din brocart avea să fie, mai mult ca sigur, distrusă. Singura concluzie din toată povestea aceea, își spuse Roberta în timp ce camerista și o gloată de servitoare dădură buzna în încăpere, era că îi confirma senzația aceea vagă potrivit căreia copiii nu erau ceva de dorit. Durerea de cap pe care o simțea în spatele urechii drepte spunea același lucru.

Două minute mai târziu, Damon intră din nou în cameră și o trase în picioare fără menajamente.

- Haide, zise el.

- Înţeleg că n-ai aflat că va dura ceva până când va fi aerisită şi pregătită o altă cameră, spuse Roberta.

- Mi-a spus doamna Friss, menajera. Am găsit o soluţie.

Merseră de-a lungul coridorului până ajunseră într-o încăpere frumos decorată, cu cearşafuri din pânză de in ce arătau atât de îmbietor, încât Roberta abia aştepta să se arunce e pat.

- Mulţumesc! spuse ea, şi abia atunci îşi dădu seama că un bărbat destul de rotund îndepărta repede o varietate de accesorii masculine.

- O, nu!

- O, da, zise Damon. Asta-i tot, Martins. Mulţumesc.

Martins ieşi din cameră împreună cu o colecţie de …aliere.

- Nu pot să-ţi iau camera, zise Roberta, simţind că se învârte camera cu ea.

- Sigur că poţi. Să ştii că salteaua era veche. Din lână, cel mai probabil. A ta va reţine urina lui Teddy la fel ca o floare la soare. Nu vrei să dormi în patul acela înainte ca salteaua să fie înlocuită.

Roberta se cutremură.

- Arăţi mai rău ca o fantomă.

Apoi, înainte ca ea să priceapă ce se întâmpla, el îi desfăcu nodul din dreptul taliei, îi scoase capotul şi, ignorând protestele, o întinse sub aşternuturi.

- Mă simt ca o versiune mai mare a fiului tău, spuse ea şi se uită la el de sub cuvertură.

El se aşeză pe pat – ceea ce era foarte nepotrivit – şi răspunse:

- Nu semeni deloc cu Teddy.

- Cred că trebuie să mă bucur pentru asta. Ce căuta în camera mea?

- Cred că era în misiunea lui obişnuită de a căuta camera mea şi a crezut că a găsit-o. Soacra Jemmei nu s-a ostenit să-şi folosească imaginaţia când a decorat dormitoarele; toate seamănă între ele.

Roberta își îndreptă privirea încețoșată spre pereți - cum era de așteptat, blazonul familiei Beaumont se observa de jur împrejur, pe partea de sus a pereților, iar vizavi de pat se afla un tablou care semăna incredibil de mult cu Judith cu un platou. Închise ochii.

El o sărută atât de fugitiv, încât ar fi putut fi doar un vis.

Probabil chiar era.

capitolul 14

12 aprilie
Prima zi a partidelor de șah Villiers/Beaumont
Reședința Beaumont

La începutul după-amiezii următoare, reședința Beaumont era plină ochi, ca o piscină cu apă stătută de *Artemia salina* cu tocuri înalte și haine din catifea. Singura problemă era că rezidenții nu erau acolo ca să primească. Ducele plecase de acasă devreme în acea dimineață, pentru o întâlnire cu Pitt și apoi la Camera Lorzilor. Teddy se trezise la ora șapte. Damon se sculase doar cât să-l conducă pe fiul lui spre o servitoare, apoi se prăbușise înapoi în pat. Teddy migrase spre bucătărie și de acolo spre micuțul umbrar în care grădinarul își ținea lopețile, iar pisica își adăpostea puii.

Roberta se trezise puțin la ora nouă, gemuse și se culcase la loc. Jemma se număra printre oamenii care nu aveau nevoie de mai mult de cinci ore de somn, dar nu ieșise din cameră mai devreme de ora trei după-amiază. Philidor îi oferise o carte scrisă de un jucător de șah italian pe nume Greco, în chip de rămas-bun. Studia combinațiile și le găsea surprinzător de lipsite de îndrăzneală.

Prin urmare, florile fură lăsate în salonul ducesei până când aceasta ajunse să semene cu o cameră la o înmormântare regală. Trăsurile trăgeau în față și plecau cu o regularitate ce amintea de traficul spre un no-

macist care promitea creşterea miraculoasă a sânilor. -un final, ducesa se hotărî să primească oaspeţi.

- Doi dintre ei pot urca, îi spuse Jemma lui Brigitte.

- Ducele de Villiers n-a aşteptat, dar a lăsat un mesaj, se Brigitte.

emma luă cartonaşul frumos imprimat în relief, la de elegant ca bărbatul care îl lăsase. Scrisul lui nu măna deloc cu scrijeliturile imposibile ale lui Elijah. ând doriţi dumneavoastră", scria pe acesta.

oarte frumos. Trăda o doză de nerăbdare care era te atractivă la un gentleman cu care cineva se gân- să înceapă o aventură amoroasă. Îşi veni repede în . Sigur că nu făcea decât să glumească pe tema asta. promisese oare soţului ei că zilele zbuciumate ale ereţii rămăseseră în urmă?

otuşi, ţinând cont că Elijah nu promisese nimic le- de amanta lui, se hotărî să-l conducă pe Villiers spre turile virtuoase, dar controversate, ale căsniciei. ă şi îi dădu cartonaşul înapoi lui Brigitte.

- La ora şase. Informează-l că poate rămâne după ace- cină. Apoi trimite-i un mesaj şi lui Lady Roberta şi nţ-o acelaşi lucru.

igur că servitorii aveau să bârfească, dar aceştia aflau deauna totul, aşa că Jemma nu vedea nici un motiv se ferească.

- O, şi Brigitte, spuse ea.

rigitte se întoarse în clipa când se pregătea să iasă încăpere. Era cea mai desăvârşită franţuzoaică de pe urile Angliei şi uneori, îşi spuse Jemma în sinea ei, mbrăca cu mai mult bun-gust decât stăpâna sa.

- Îţi aminteşti mantia care îţi plăcea atât de mult?

rigitte îşi uni palmele.

- Cea albastră, Înălţimea Voastră, cu dantelă neagră?

emma îi zâmbi.

- E a ta în schimbul unui mic act de spionaj care sunt insă că îţi va face plăcere.

emeia tremura de emoţie.

- *Enchantée!* spuse Brigitte, iar ochii îi licăriră.

– Villiers vine să joace șah cu mine. O să fie însoțit de valeți, normal.

Brigitte încuviință din cap.

– Mi-ar plăcea foarte mult să știu fiecare detaliu despre *une petite affaire* pe care a avut-o cu o anume Lady Caroline Killigrew, care s-a ales cu copilul lui.

– *Quelle folie*, zise Brigitte indicând cu sprinteneala tipică unei franțuzoaice exact ceea ce gândea despre prostia lui Lady Caroline de a nu-și controla opțiunile reproductive.

– Au circulat zvonuri cum că Villiers a mers mai departe cu tânăra domnișoară și a participat alături de ea la o ceremonie de nuntă falsă.

Loialitatea lui Brigitte cedă rapid.

– *Chien!* se răsti ea.

– Poate da... poate nu. O poveste are multe fațete, nu? Trebuie să știm totul despre Lady Caroline.

În obrajii lui Brigitte apărură gropițe.

– O să fac tot ce pot.

În fața unei franțuzoaice care făcea tot ce putea, un valet englez nu era decât o casă din paie.

– O să accept doi gentlemeni care să mă ajute să mă îmbrac, Brigitte. Pe Corbin, desigur, și poate... o, pe vicontele St. Albans. El a purtat un costum cu adevărat magnific aseară și ar trebui recompensat.

Brigitte făcu o reverență și coborî în grabă pe scară în căutarea lui St. Albans și a lui Lord Corbin, care fură conduși grabnic în sus pe trepte și apoi în dormitorul ducesei, unde o găsiră pe Jemma îmbrăcată în cămașă și corset, pregătită pentru ajutorul bărbaților la treburi precum alunițele, pudra, fundele și, într-un final, rochia pe care avea s-o poarte.

Roberta se trezi într-o încăpere care părea o copie a camerei ei, cu excepția tentei firave lăsate de personalitatea lui Damon. Pe un scaun atârna o lavalieră. Pe noptieră se afla o carte; Roberta se duse spre ea, observă numele John Donne și lăsă poemele jos cu zgomot. Hainele lui erau în garderobă. Avea un costum minunat din catifea de culoarea cireșei, cu tiv crem. Duse haina

la fereastră și observă paiete de metal cusute în modele complicate, cu broderii din argint. Chiar și numai uitându-se la aceasta se simți cotropită de poftă. Și de dorință. Trebuia să se mărite cu Villiers cât de curând, ca să își poată cumpăra o rochie de exact aceeași culoare, tot cu paiete.

Se auzi un zgomot la ușă, iar Roberta aruncă repede haina pe pat. Când ușa se deschise, în prag nu era camerista. De fapt, nu observă pe nimeni decât când ușa se închise la loc și Teddy apăru pe după colțul patului.

- N-ar trebui să fii aici, zise ea în chip de salut.

- Tre' să cer scuze, mi-a zis tata.

- Tata mi-a zis... așa cum se cuvine... că ar trebui să-mi cer scuze, îl corectă Roberta.

El rânji spre ea.

- Am adus... *ți-am* adus un cadou.

Roberta se strădui să zâmbească. Sigur că trebuia să se arate impresionată de vreo floare dezgustătoare și veștejită pe care el urma s-o scoată de sub haină. Dar nu era o floare, ci o pisicuță care se zbătea și scuipa. Nu simți nici un impuls de-a o lua de la el.

- Poate ar fi mai bine s-o lași jos, zise ea după ce felina încântătoare îi provocă lui Teddy încă un semn roșu pe mână.

El o aruncă din mână, iar pisicuța ateriză cu picioarele răsfirate și mieună în semn de protest, apoi se strecură sub pat.

- Era mult mai drăguță în umbrar, zise Teddy cu un glas ce-i trăda regretul. Am crezut c-o să-ți placă. Pentru că dormi singură. Pisicile sunt prieteni buni.

- Îmi place să dorm singură, îl informă Roberta.

- Asta-i haina franțuzească a lui tata, comentă el. Franța e în Paris.

- Parisul e în Franța, spuse ea. Trebuie să iei pisica și s-o duci înapoi la mama ei.

- Acum e a *ta*. În plus, am vrut să-ți spun despre grădinar, el muncește în grădină și...

- Grădinarul muncește în grădină, zise Roberta automat și se duse să tragă de cordonul clopoțelului.

– Îl cheamă Rummer şi a fost luptător profesionis. Rummer îşi învingea adversarii, şi odată aproape a che tuit cinci guinee pentru o nevastă...

– Pentru o nevastă? întrebă Roberta surprinsă.

Se aşezase încet la masa de toaletă şi începuse să se pieptene.

– Da, chiar aşa. Rummer era la un bâlci în Smith field, iar un bărbat îşi licita nevasta şi cerea cinci guinee pentru început, dar Rummer s-a gândit bine şi apoi s-a zis că în viaţa unui luptător profesionist nu era loc pen tru o nevastă, pentru că – Teddy încheie triumfător – rochiile unei lady sunt prinse atât de sus în ziua de az încât nu le vezi capul de coadă.

Izbucni într-un chicot nebunesc şi repetă partea cu capul şi coada de două sau de trei ori, pentru simplul fapt că suna răutăcios. Roberta continuă să se pieptene. Povestea despre nevasta scoasă la licitaţie pentru cinci guinee i se părea tare tristă, dar, când îl întrebă Teddy detalii, acesta nu ştia nimic de soarta ei, ci numai că Rummer nu o cumpărase.

– Atunci ai două lucruri pe care trebuie să le des peri, îi spuse Roberta. Ce s-a întâmplat cu soţia şi ce e un marţafoi irlandez.

– *Place* de tine! zise el şi rânji spre ea. Place de tine.

– Îmi place de tine, îl corectă Roberta.

– Îmi place de tine pentru că mă asculţi. Tata zice că sunt un bârfitor care întrece cincizeci de hamali.

– Sunt de acord cu el. Într-un final, se auzi un ci nit la uşă, iar ea strigă: Intră. Nu ştiam că tu eşti, spuse apoi, destul de supărată.

– Tată, uite la asta, zise Teddy. Pisicuţei noi a doa nei îi place haina ta roşie.

Pisicuţa se urcase în pat şi se cuibărise pe broderia din catifea şi fir de argint.

– Nu sunt îmbrăcată, spuse Roberta cu mândrie. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ţi-ai lua fiul din această în căpere... din nou... şi mi-ai permite să mă îmbrac.

El ridică dintr-o sprânceană.

– În clipa asta, sora mea se află, fără îndoială, în dormitor alături de cel puțin doi gentlemeni, care o ajută să-și aleagă vestimentația pentru această zi. Ce-ar fi să ne lași pe mine și pe Teddy să facem onorurile?

Roberta își dădu seama că rămăsese cu peria ridicată în aer și o lăsă jos exasperată. Teddy ridicase pisicuța, care părea să toarcă.

– Mă îndoiesc că sora ta le permite acelor gentlemeni să intre în dormitorul ei în timp ce ea e în... Roberta se uită în jos, ca să se asigure că avea capotul bine legat. În neglijeu.

– Dar tocmai asta este moda în ziua de azi, spuse el și luă un scaun pe care îl întoarse ca să stea cu fața la ea. Ar fi un lucru trist dacă o femeie s-ar îmbrăca singură. În general, se obișnuiește ca o femeie să aibă și una sau două servitoare în cameră. Ele pun hainele pe tine în timp ce eu și Teddy îți dăm sfaturi despre ce tip de aluniță ar fi mai potrivit, în cazul în care dorești să-ți pui una, despre machiaj, funde... și alte astfel de lucruri.

– Nu cred că femeile nemăritate invită gentlemeni în dormitorul lor în timp ce se îmbracă. Și nu vreau să port o aluniță! zise Roberta destul de deranjată.

Se mândrea cu faptul că nu era naivă, dar începea să-și dea seama că a fi sofisticată prin comparație cu doamna Grope nu avea nimic de-a face cu familia Reeve. Ochii lui Damon erau și mai verzi în lumina soarelui.

– Cred că ar trebui să mergem la râu, spuse Teddy. Pisicuței i-ar plăcea asta.

– Mă îndoiesc, zise tatăl lui. Roberta cred că are lucruri mai importante de făcut.

La râu? Adevărul era că Roberta voia să vadă mai mult din Londra.

– Trebuie să mă întorc acasă devreme diseară, spuse ea precaută.

– A, marea partidă de șah cu Villiers, comentă Damon și se ridică. Hai, piciule. Hai să-i dăm Robertei timp să-și pună o rochie fără ajutorul nostru, și apoi mergem la râu. N-ai fost niciodată la râu?

Roberta clătină din cap.

– Nici la picnic?

Roberta nu avea chef să explice lipsa ei de interes faţă de ieşirile la picnic alături doamna Grope, aşa că nu făcu decât să clatine din nou din cap.

– O femeie care are multe de învăţat, zise Damon şi îi adresă un zâmbet şmecheresc ce vorbea despre săruturi, nu despre picnicuri.

Apoi el ieşi şi lăsă în urmă o haină din catifea roşie cu câteva fire de păr mici răspândite pe partea din faţă. Roberta îşi descheie capotul. Poate că nu trebuia să se ducă la râu, orice ar fi presupus acest lucru. Poate că trebuia să rămână acasă, pentru ca nu cumva să rateze sosirea lui Villiers. Dar nu ştia ce trebuia să-i facă lui Villiers – sau cu acesta – ca să-l determine să se însoare cu ea, deşi numai gândul la el îi făcu inima să bată mai repede.

Camerista dădu buzna cu încă o rochie a Jemmei. Aceasta avea culoarea unei flori de un roz pal, iar Roberta uită de Villiers în timp ce studia detaliile unei rochii croite în stil *à la polonaise.*

Două ore mai târziu, vicontele de St. Albans se înclină şi ieşi din camera Jemmei, apoi începu să coboare treptele cu paşi mărunţi. Era un bărbat zvelt, sigur pe el. În după-amiaza aceea purta un costum magnific din mătase galbenă cu irizaţii şi butoni lăcuiţi. Haina lui se curba în jurul taliei; o lăsase deschisă ca să se vadă toţi cei douăzeci de nasturi ai vestei – bineînţeles lăcuiţi, asortaţi.

Vesta era prevăzută cu pernuţe în zona pieptului, lucru ce compensa singurul defect pe care îl găsea la corpul lui. Asta şi poate faptul că avea ochii puţin cam apropiaţi unul de altul.

Coborî treptele cu grijă, căci pentru cineva care purta tocuri nimic nu era mai rău decât marmura lustruită, dar preferase întotdeauna să pară mai înalt. Mintea îl luase înainte, imaginându-se stând la o cafea şi povestind încântat cum că, în clipa când anunţase că avea

...bilită o întâlnire şi că trebuia să plece, presărând ...eastă veste cu multe complimente, Corbin nu făcu-... nici un gest de a părăsi camera ducesei. De fapt, îi ...ase pe cei doi adânciţi într-o discuţie plăcută despre ... anume jucător de şah din Polonia, o ţară uitată ... lume care nu-l interesa pe viconte câtuşi de puţin. ...âmbă din nas când îşi aminti cum încercaseră să-l ...călească să creadă că vorbeau despre şah. Evident, ...rbin şi ducesa îl plictisiseră de moarte în efortul ... de a-l face să plece – ceea ce, trebuia să recunoască, ...use cu plăcere.

Departe de el gândul de a-i separa pe cei doi po-...mbei. Deşi voia cu tot dinadinsul să afle cât timp ...mâneau Corbin şi ducesa în acea armonie nesupra-...heată. Ajunse la uşa de la intrare şi ceru o oglindă. ... timp ce un valet o ţinea în faţa lui, el îşi aşeză cu grijă ...r-o rână pălăria peste bucle. Apoi observă că rozeta ... avea puţin şi cădea de pe pantof; zece minute mai ...ziu, stătea pe un scăunel elegant, şi însuşi valetul du-...ui îi cosea la loc rozeta, într-o poziţie mai bună. După ...eea, desigur, trebui să-şi aranjeze ciorapii la toaletă şi, ... sfârşit ajunse din nou în faţa oglinzii, unde îşi reaşeză ...lăria. Când era pe cale să se dea bătut, auzi zgomot de ...curi şi îl văzu pe Corbin coborând.

- Eşti încă aici? întrebă Corbin cu un rânjet vesel ...re – în mintea vicontelui – indica mult prea multă ...nă dispoziţie pentru o simplă discuţie despre şah.

- Am suferit o mare neplăcere la pantof, răspunse ...contele, având grijă să sâsâie uşor, după cum era ul-...a modă. Este cel mai enervant lucru dintre toate; ...este rozete au mereu tendinţa să se lase într-o parte, ... crezi?

- Eu nu port niciodată astfel de lucruri, comentă ...rbin.

- Observ, spuse vicontele cu o voce ce-i trăda dezapro-...area. Vesta ta ar arăta mult mai bine cu franjuri.

- Iar a ta ar fi mult mai frumoasă fără, zise Corbin ... un zâmbet atât de binevoitor, încât la început ...contele nu pricepu înţelesul cuvintelor lui şi, până

să o facă – și să replice cu un comentariu tăios despre nasturii lui! –, Corbin își pusese o pălărie rotundă pe cap și ieșise din casă.

Vicontele pufni și coborî treptele cu pași mărunți spre trăsura care îl aștepta. În mintea lui, nu era nici o urmă de îndoială. Ducesa nu părea să ascundă un copil în pântece, dar era clar că ascundea un amant. Chicoti în sinea lui de propria glumă.

În urma lor, o ducesă parfumată, pudrată și pe de-a-ntregul încântătoare ieși din dormitor și coborî treptele învăluită în mătăsuri și funde, cu flori și pantofi, în încercarea de a arăta cât mai prezentabilă pentru partida de șah cu Villiers. Spre surprinderea sa, soțul ei tocmai intra pe ușa din față. Ea se opri la jumătatea scării, cu mâna în dreptul inimii.

– Doamne, Beaumont, zise ea. Ce surpriză să te văd aici.

– Mi-am terminat treburile pe ziua de azi, spuse el și se uită în sus spre ea.

Jemma se împletici pe ultimele trepte, conștientă de faptul că fața-i trăda bucuria de a arăta impecabil. Încântarea asta în fața soțului ei era o reflexie tristă a vieții sale plictisitoare.

– Vrei să începem jocul nostru? întrebă el.

– Desigur!

– Joci cu Villiers la tine în apartament, zise el. Așa că presupun că al meu poate fi onorat cu jocul nostru. Dă-mi o clipă să-mi scot peruca. Și apoi, pentru că ea nu se mișcă, el adăugă: Știi unde se află apartamentul meu, nu?

Jemma nu se uită la valeții care stăteau aliniați lângă perete, cu fețele inexpresive, dar cu urechile ciulite să prindă fiecare cuvânt.

– O să încerc să-l găsesc.

Elijah o urmări urcând înapoi treptele. Purta o rochie îndeajuns de ușoară ca să fluture din pricina curentului de aer. Era, fără îndoială, franțuzească, croită să provoace unui bărbat transpirații subite. Nu se putea gândi la farmecul senzual al Jemmei dacă voia să câștige acel joc

Adevărul era că amintirile despre primele lor experiențe din dormitor nu erau prea interesante. Trecuse așa mult timp de atunci, încât abia-și amintea, iar totul se petrecuse sub așternuturi și foarte rar.

Însă nu ea era vinovată fiindcă se dovedise o parteneră plictisitoare. Evident, el fusese un profesor nepriceput. Dar acest lucru făcuse ca plăcerea erotică pe care i-o oferise Sarah, amanta lui, să contrasteze puternic cu ceea ce îi oferea soția pe care tatăl lui i-o alesese pe când era doar un băiețel de șapte ani. Începu să urce scara. Oare totul ar fi stat altfel dacă Jemma nu l-ar fi găsit în apartamentul din Westminster cu Sarah? Poate că da. Sau poate că nu. Nici unul din ei nu părea bucuros să se limiteze la căile înguste ale căsniciei.

Ea intră în camera lui, câteva minute mai târziu, în timp ce el așeza piesele.

- A, tabla de șah a bunicului tău, zise ea. Uitasem de ea, deși am folosit-o la mai multe partide în timpului primului nostru an de căsnicie.

- Cu cine ai jucat pe atunci? întrebă el.

Fusese atât de emoționat și de încântat de rolul său în plină de dezvoltare în parlament, încât cu greu își amintea momentele petrecute acasă. Nu că lucrurile ar fi stat altfel în prezent. Toată ziua oamenii îl înghionteseră, rânjiseră spre el și îl întrebaseră ce mai făcea în Westminster. Până când în final îl făcuseră să vină acasă cu patru ore mai devreme decât obișnuia.

- Al doilea valet a fost un partener destul de bun; ți-l amintești pe Jacobs? Avea fața prelungă, ca un bulldog. Mi-a părut rău să aflu că a murit.

- A murit?

Jemma încuviință din cap.

- Ce frumos e setul acesta de șah.

Fiecare piesă era o fantezie delicată de marmură din războaiele medievale. Vopseaua se ștersese de mult și rămăseseră câteva tente de roșu – în privirea furioasă a regelui, pe buza de jos a reginei și pe sutana Nebunului.

– Crezi că nu-mi mai aduc aminte cum joci, spuse Elijah. Îmi amintesc. Sunt pregătit pentru atac, zise el şi mută pionul regelui la E4[1].

Jemma zâmbi şi mută pionul regelui la E3.

– Pionul este piesa mea preferată, anunţă Elijah.

Jemma se lăsă pe spătar. Mutările lor pentru ziua aceea se terminară.

– Aş fi putut bănui asta. La cât de modest şi de umil eşti tu.

– Pionul este viclean, versatil, iar în tandem se dovedeşte uneori irezistibil.

– Pionul are prea puţin fler, zise Jemma şi luă regina ca să-i cerceteze veşmântul decolorat.

– Jocul tău se bazează pe fler, din câte-mi amintesc.

– Sună extrem de dispreţuitor.

– N-am intenţionat asta.

– Prefer să cred că puterea mea se bazează pe atac.

Elijah urmări degetele delicate ale soţiei lui.

– Ce-mi aduc aminte din jocul tău, zise el încet, este că vrei să ataci, dar, în cazul unei opoziţii, te sacrifici. Fugi. Uneori pierzi din cauza asta.

Jemma puse regina la loc cu un clic slab.

– Ce recunoscătoare mă simt că îţi aminteşti de caracterul complex al eşecurilor mele.

capitolul 15

În jurul orei trei după-amiaza
Râul Fleet

– Ţi-am spus că pisicuţa vrea să vină, spuse Teddy.

– Iar eu nu am fost de acord, zise tatăl lui. Şi am crezut că sentimentele mele reprezintă un ordin.

Roberta îi urmărea pe valeţii care încărcau un co- robust într-o ambarcaţiune cu fundul plat. Era o barc

[1] Pentru a înlesni înţelegerea poziţiei pieselor pe tabla de şah, am optat pentru notaţia algebrică, în defavoarea celei descriptive u- losite în acea perioadă. (n.red.)

arte frumoasă, cu acoperiş din muselină înflorată care utura în briza apei, băncuţe mici în loc de scaune şi ereţi din pânză rulată ce puteau fi lăsaţi în jos din acoperiş în caz de ploaie.

- El este domnul Cunningham, spuse Damon prezentându-l pe un bărbat cu expresie serioasă care părea să fi aranjat să fie adusă barca. Ransom, aceasta este Lady Roberta St. Giles. Ransom este secretarul cumnatului meu. Ne cunoaştem din vremea dezmăţurilor de la Cambridge.

- Mult spus dezmăţ, protestă domnul Cunningham.

Damon îl ignoră.

- Mai exact, Ransom cunoaşte fiecare cot al râului a fost îndeajuns de bun ca astăzi să evite compania celui pentru noi.

Roberta zâmbi spre domnul Cunningham şi constată că acesta avea ochi negri frumoşi şi că era un lucru ăcut să meargă pe râu cu doi tineri chipeşi. Ei, unii fi spus trei. Sau doi şi jumătate. Pisicuţa era singul intrus.

Roberta înţelese de ce Teddy dormea dus în paturi care n-ar fi avut ce căuta. Damon încerca să se poarte mos cu fiul lui, ceea ce, deşi lăudabil, era totodată o tică greşită. Sigur că Teddy ignora discuţiile despre timente şi ordine. Deşi Teddy era o companie destul rezonabilă, acest lucru nu scuza faptul că era un coşi, drept urmare, prin definiţie, o specie neevoluată. erveni direct în discuţia amabilă a lui Damon despre ptul că era posibil ca pisicuţei să nu-i placă o călătorie barca.

- Poate ar trebui să vedem dacă-i place să înoate.

Teddy strânse animalul la piept şi făcu ochii mari în p ce se uita la ea ca la o criminală care ura pisicile.

- Doar ca să vedem dacă-i place. Tatăl tău o poate ate rapid dacă nu-i e pe plac înotul.

Teddy clătină din cap.

- Dacă nu este o pisică înotătoare, spuse Roberta făcu o pauză, ca să sublinieze faptul că pisicuţele

nu se pricepeau la înot, o să stea în trăsură până când are să învețe acest lucru.

Și, fără să mai adauge ceva, înșfăcă pisica din brațele lui Teddy și o dădu valetului.

– Mergem să înotăm? întrebă Teddy lângă ea, în timp ce coborau treptele din piatră spre barcă.

– Sper că nu, zise Damon și o ajută să urce.

Roberta se așeză sub umbrar, și plecară. Râul Fleet era mult mai mic decât Tamisa, doar un curs de apă mic, lin și sinuos, ce strălucea și scânteia în lumina soarelui. Domnul Cunningham îi conduse spre un stâlp mare din apă și ancoră barca. Fiecare mișcare făcea ca apa să clipocească și să bolborosească în jurul stâlpului, lucru ce îl încânta nespus pe Teddy.

Damon se ținea ocupat în mod ineficient certându-și fiul pentru delicte precum faptul că se udase, iar Roberta își vârî mâna în apă și urmări unduirile ce se formau. Curând, o familie de rațe li se alătură.

– Dacă am fi avut pisicuța ta cu noi acum, îi zise Roberta lui Teddy, am fi putut-o arunca în apă ca să ne prindă o rață grasă pentru cină.

El clătină din cap cu ochii la ea.

– Pisicuța mea, ea e prea mică.

Roberta îi corectă gramatica, iar Teddy recunoscu faptul că pisicuței i-ar fi plăcut să călătorească pe spinarea unei rățuște.

– O să prind un pește pentru cina ei!

Damon îl trase la timp înapoi în barcă.

Grădinile se întindeau până la râu; era ca și cum ar fi fost în Bath sau într-un alt loc mai îmbietor decât marele oraș Londra. În locurile în care gazonul verde ajungea până pe malul râului se puteau vedea rădăcinile copacilor care se împleticeau spre suprafața apei. Se auzi un țipăt când Teddy descoperi că pe sub acele rădăcini se vedeau niște corpuri argintii, alunecoase.

– Trebuie să prinzi un peștișor dacă vrei unul, zise Damon.

– Domnule Cunningham, oamenii merg cu barca și pe Tamisa? întrebă Roberta.

– E prea mult trafic pe râu acolo, explică domnul Cunningham. Tamisa nu-i un loc potrivit decât pentru o barcă mare de agrement. Din păcate, vor să stăvilească râul Fleet, ceea ce ar fi mare păcat.

Tocmai pluteau pe lângă un câmp lucios și galben cu flori de piciorul-cocoșului, când Teddy reuși să adune o mână de alge.

– Uite! zise el. O să-i dau asta pisicuței fiindcă Rummer a spus că uneori pisicile mănâncă iarbă, știați asta?

– Aruncă aia, Teddy, zise Damon cu asprime.

Domnul Cunningham râdea.

– Trebuie să-l înveți pe fiul tău să înoate, Damon. O să înoate ca un peștișor de la prima încercare.

– Sunt sigur de asta, interveni Teddy.

– Apa e destul de mică acolo la cot, îi informă domnul Cunningham. Solul e noroios. Am putea să-l aruncăm din barcă, așa cum a sugerat Lady Roberta să facem cu pisicuța.

– Ar fi bine, zise Teddy și încuviință din cap cu atâta cu atâta înverșunare, încât nu observă că tatăl lui îi luă din mână algele.

Însă apoi își băgă din nou mâna în apă în încercarea de-a le recupera.

– Teddy, ți-am spus să nu iei buruieni, insistă tatăl lui. Și, Ransom, să înțeleg că te oferi să fii instructor?

Spre surpriza Robertei, domnul Cunningham nu refuză imediat.

– Înotul presupune să te dezbrac, ceea ce n-ar fi potrivit pentru doamne, notă el.

– Un băiat nu-i arată niciodată cocoșelul unei fete, o informă Teddy pe Roberta.

– O să țin minte, spuse ea.

– Dar, după ce te măriți, te poți uita la câți vrei.

– Presupun că asta e o filosofie învățată de la tatăl tău, comentă Roberta.

Damon se opri din râs ca să spună că poate era o idee bună să ia picnicul pe câmp. Domnul Cunningham fu de acord și începu să cârmească barca în acea direcție,

iar un moment mai târziu erau pe mal. Teddy anunță că voia să facă o vizită privată la copaci, iar el și Damon porniră în acea direcție. Roberta își făcu de lucru așezând coșul de picnic sub un copac în timp ce domnul Cunningham confecționă un stâlp de acostare dintr-un copac tânăr.

Până când cei doi se întoarseră, Roberta descoperise că un covoraș întins pe un teren denivelat nu era deloc confortabil. Se așezară cu toții, cu excepția lui Teddy, care dansă în jurul lor ca o libelulă neastâmpărată. Damon goli paharul cu vin cu un aer ușor disperat.

– A fi părinte e obositor, spuse el.

– Asta pentru că nu ai destule ajutoare. Nu vrei să cauți o dădacă?

– Biroul de registratură trimite mâine una nouă, răspunse el. Nu trebuie decât să supraviețuiesc astăzi.

Roberta se uită la el și nu își putu reține un zâmbet. Părul lui era ciufulit, și avea mâneca udă până la cot după ce scosese mâna lui Teddy din râu. El își turnă încă un pahar cu vin, de parcă acesta era un elixir al vieții. Domnul Cunningham își părăsise locul inconfortabil și îl rotea pe Teddy într-un cerc până când acesta țipă.

– Domnul Cunningham n-ar vrea să treacă prin crâng și să coboare în noroiul de pe mal? întrebă Roberta. Îl poate învăța pe Teddy să înoate, iar noi putem să rămânem în acest loc extrem de inconfortabil și să-i așteptăm să se întoarcă, și astfel voi fi scutită de a vedea un cocoșel.

Damon se uită uimit la ea, apoi sări în picioare.

– Ransom! strigă el.

Roberta tocmai își golea paharul când Cunningham și Teddy plecară spre crâng.

– N-o să se înece, nu? zise Damon, dar nu părea foarte îngrijorat.

– Cred că e puțin probabil. De unde a învățat domnul Cunningham să se poarte cu copiii?

- S-ar putea să aibă frați, răspunse Damon și se lăsă pe spate, dar apoi sări și înjură. La dracu', unde ne-ai dus, Roberta?
- Într-un câmp de flori de piciorul-cocoșului. Scaunele și mesele lipsesc în mod inexplicabil.
- Am fost pe multe câmpii, spuse Damon, dar aceasta e cea mai inconfortabilă.

O ajută pe Roberta să se scoale. Apoi ridică micuțul voraș și dădu cu piciorul în ceva de dedesubt.

- Ce este? întrebă ea.
- Balegi, răspunse el. Ai pus covorașul pe o minunată lecție de balegi. De fapt, spuse Damon și se uită în jur, tot câmpul e plin de ele.
- Crezi că o să ne trezim cu un taur aici?
- Peste o lună sau două, când iarba va crește destul de mult. O să-mi sacrific mănușile, ceea ce o să-i dea pitații lui Martins, dar ce pot face? Dă-te mai în spate, Roberta.

Două minute mai târziu, balegile începură să zboare câmp.

- Vezi dacă poți arunca una și în râu, sugeră Roberta.

Râul clipocea în lumina soarelui, la circa zece metri distanță. Damon își duse mâna spre spate și aruncă ega. Aceasta ateriză pe mal. Roberta păstră o tăcere stivă.

- Pot arunca mai bine de-atât, bombăni Damon. jută-mă să-mi dau haina jos. Nu vreau s-o pătez cu nușile.

Ea îl ajută să-și scoată haina frumoasă. Era gri-în tivită cu o mătase stacojie care mărginea mânecile manșete mari, bufante. Pantalonii erau și ei stacoi foarte strâmți. Urmă vesta, iar el rămase doar în taloni și o cămașă de pânză atât de subțire, încât putu observa mușchii în timp ce el aruncă încă o tă de balegă – care căzu însă la o jumătate de metru margine.

- Gentlemenii obișnuiesc să invite femeile în dormi pentru a-i ajuta să se îmbrace, așa cum fac doamne trebă ea curioasă.

El clătină din cap.

– Ţintesc spre raţa aceea, Roberta... Şi apoi strigă bucuros: Am nimerit-o!

– Poate dacă nu s-ar fi scufundat înainte. Apoi ea adăugă drept răspuns la gestul lui: *Nu*, n-o să-ţi dau o balegă.

– N-aş cere aşa ceva de la o lady cuviincioasă, dar asta e minunat la tine, Roberta, că nu eşti o lady tipică.

– Nu cred că e un compliment.

– Doar pentru că habar n-ai cât de plictisitoare pot fi doamnele. În primul rând, ele nu au nici un strop de competitivitate. Şi îţi dai seama cât de plictisitor mi s-a părut acest lucru din moment ce am crescut ca frate al Jemmei.

– Jemma nu e competitivă?

El râse.

– Jemma este cea mai bună şahistă din Anglia şi din Franţa şi foarte probabil mai bună decât toţi bărbaţii. L-a bătut pe Philidor, iar el e cel mai bun din Franţa.

– Cine e cel mai bun din Anglia?

El o privi uimit.

– Nu ştii?

Ea clătină din cap.

– Iubitul tău, rosti el cu savoare. Villiers. Cred că n-ar trebui să-i spun astfel încă. Acum, crezi c-aş putea nimeri băţul de care am legat barca?

– Nu.

– Nu eşti foarte încurajatoare, se plânse el, apoi se lăsă pe spate cât putu şi azvârli cu putere.

Balega ateriză la distanţă de ţintă.

– Încerc şi eu, spuse ea.

El rămase cu gura căscată.

Era clar că avea nevoie de o balegă cu o formă corectă. Trebuia să fie ca un disc, nu rotundă, precum cele aruncate de Damon; bulgării îşi pierdeau forma în aer şi se făceau praf. Într-un final, ea găsi bucata potrivită, rosti în gând o scuză pentru mănuşile lila, frumoase ale Jemmei, îşi ridică mâna la piept şi aruncă discul

efect, cât de tare putu. Acesta nu lovi țărușul, dar
eriză mai departe decât proiectilele lui Damon.

- Cum dracu' ai știut să faci asta? întrebă el cu nedu-
erire, fapt ce o încântă pe Roberta.

- O fi sora ta cea mai bună șahistă din două țări, spu-
e ea și își dădu jos mănușile murdare, dar eu pretind
ul de cea mai bună aruncătoare de balegi.

- E al tău. Deci unde te-ai antrenat, Lady Roberta?

- Nu m-am antrenat, spuse ea și rânji spre el. Este
ar abilitatea de a învăța din greșelile celor de dinain-
mea.

- Nu cred asta, replică Damon și luă și el o balegă în
mă de disc.

Desigur, când încercă metoda aruncării cu efect,
easta trecu de stâlpul de susținere.

- Totuși, tu ai reușit prima, spuse el, dând dovadă
corectitudine. Cred că s-a eliberat locul ca să punem
orașul. Ce zici?

- Aș zice să mergem în pădure să vedem cum înoată
eddy.

- Nu vrei să te tolănești cu mine la umbră și să exer-
ăm săruturile? Ți-aș putea recita versuri și te-aș ademe-
cu vin.

- Am auzit destule versuri la viața mea, spuse ea
ulă.

- A, dar asta e... cu scuzele de rigoare față de tatăl
... un alt gen de poezie. „Hai să trăiești cu mine și
dragostea mea“, zise el cu emfază exagerată. „Vei fi
area mea de piciorul-cocoșului, iar eu o să fiu... păs-
nacul tău.“

- Nu vreau să fiu dragostea ta, spuse Roberta
cotind.

- Ai putea încerca.

El o cuprinse de talie și, până să se dezmeticească ea,
ezi cu spatele lipit de un măr bătrân. Gura lui era
ântătoare, dar...

- Încerci să mă seduci?

- Sigur că da, răspunse el și se aplecă s-o atingă cu
ele.

– Miroşi puţin a balegă, zise ea.
– Pot spune acelaşi lucru despre tine.
– N-o face. Prefer să mă imaginez parfumată.
– Eu prefer să mi te imaginez goală, spuse el, cu voce doar un murmur pe fundalul ciripitului păsărilor.
Îl lăsă s-o sărute. De ce nu? Era o haimana, dar companie tare plăcută. Se relaxă lângă el şi îl lăsă să i se strecoare în gură, să înceapă un joc ce-i făcu inima să tresalte. El avea părul legat la spate, aşa că ea trase de fundă până când mătasea căzu în palmele ei, aşa cum făcuse cu o seară înainte.
El o săruta cu intensitate, pe nerăsuflate, şi, cu gura lipită de a ei, o invada şi apoi se retrăgea. Buzele lui erau fierbinţi şi minunat de pline. Ea o linse pe cea de jos, iar el scoase un sunet slab, ca un geamăt estompat. I se păru atât de ciudat, încât se retrase şi se uită la el. Dar fu o ideea proastă, căci observă că Damon părea să-şi fi lepădat purtarea prietenoasă. Se aplecă spre ea aşa repede încât ea rămase fără suflare şi o sărută atât de apăsat, încât genunchii ei se înmuiară. O lipise de trunchiul copacului, iar ea simţea fiecare formă tare a trupului lui.
– Nu mă împinge, icni ea. Copacul ăsta are protuberanţe.
– Ne putem întinde.
– Nu.
– Atunci trebuie să te protejez de acele protuberanţe deranjante, zise el apoi, strecură mâna sub posteriorul ei şi o lipi de corpul lui.
Avea şi el protuberanţele lui, iar corpul ei o întâmpină pe fiecare dintre acestea cu o încântare plină de emoţie. O făceau să se simtă neajutorată şi prostuţă, capabilă să se arunce în braţele lui şi să ţipe „Ia-mă" sau altceva la fel de prostesc. Simpla idee o făcu să-şi vină în fire. Se retrase, iar de această dată el îi dădu drumul şi îşi sprijini mâinile de copac, de-o parte şi de alta a ei. Sărutul o făcu să se simtă delicată şi fragilă, aşa cum nu era şi nu putea fi vreodată.

- Încerci să mă seduci? întrebă el. Pentru că, la naiba, Roberta, ești mai aproape de reușită decât a ajuns vreo femeie numai bună de măritat.

- Nu, spuse ea și îi dădu mâinile la o parte. El nu avea nici un motiv să pară așa șocat de gândul că ea putea fi seducătoare. Știi că nu.

El se îndreptă de spate.

- Pentru că ești îndrăgostită de Villiers, nu?

- Printre alte motive, răspunse ea și își netezi rochia.

El părea în continuare puțin uimit.

- Dacă n-ai fi fost îndrăgostită, ai fi vrut să mă seduci?

Roberta își ridică privirea spre el. Expresia de pe chipul lui îi trăda scepticismul. Stătea în fața ei, musculos, bine făcut, în cămașa albă, cu părul ciufulit de mâinile ei și încruntat. Ea începu să râdă.

- O să te sărut ca să te fac să taci, o amenință el.

Așa că ea redeveni serioasă.

- Problema e că... mă rog, o să te îndrăgostești și tu într-o bună zi, Damon, și atunci o să înțelegi ce vreau să spun. Ești foarte chipeș și foarte drăguț, amuzant și așa mai departe. Doar că nu pentru mine.

- Drăguț și amuzant? întrebă el și-și trecu mâna prin păr cu o privire chiar mai fioroasă. La dracu', ce s-a întâmplat cu funda mea?

Ea o ridică și se uită la el cum își prinse părul la spate și îl legă ca să nu-i cadă pe față. Stilul acela îi venea bine; îi făcea obrajii mai proeminenți.

- Ai fost vreodată îndrăgostit? întrebă ea.

- Sigur că am fost, răspunse el și rânji spre ea. De multe ori.

- Nu, cu adevărat îndrăgostit.

El își puse vesta.

- Sigur c-am fost, fetițo. Prima a fost o fată pe nume Susan, și țin să-ți spun că era foarte drăguță.

- Era din sat? încercă ea să ghicească, imaginându-și-l în postura de băiețandru împreună cu o chelneriță.

- Era fata lui Lord Kendrick, spuse el și își îmbrăcă haina. E măritată cu un moșier și trăiește la țară.

– Pe bune? Şi te-a iubit şi ea?
– O, da.
– Păi, atunci...
– Cel puţin o săptămână. Mi-a trimis o scrisoare scufundată în parfum. Care ne-a adus tragicul sfârşit, pentru că majordomul nostru l-a informat pe tata că primeam scrisori de la o lady, iar el a întrerupt prietenia noastră.
– Doamne! Nu voia să te măriţi cu Susan?
El rânji spre ea.
– Aveam paisprezece ani. Şi deja îmi aranjase căsătoria, deşi sărmana fată a murit înainte să ajungem la acel punct.
– Câţi ani avea Susan?
– Era o bătrână de şaptesprezece ani.
– Ai fost destul de precoce.
– O să fiu cu ochii pe Teddy ca un şoim. Aproape de el...
Traversară câmpul cu flori de piciorul-cocoşului către un crâng mic înconjurat de copaci fusiformi. Erau la jumătatea drumului când Damon spuse dintr-odată:
– Nu mi-ai zis de ce n-ai vrea să mă seduci dacă n-ar fi Villiers în toată povestea asta.
– Pentru că vreau să mă mărit. Şi, spre deosebire de Susan, am îndeajuns de multă minte să-mi dau seama că nu ai fi soţul potrivit pentru mine.
– Nu mai am paisprezece ani. Am un titlu. De ce n-aş fi potrivit?
Nu ştia exact de ce, dar simţi nevoia să-l liniştească, deşi era evident că totul era o glumă.
– Arăţi foarte bine. Şi te pricepi foarte bine la sărutat.
El rânji în jos spre ea.
– Mulţumesc pentru aceste cuvinte de laudă. Dar...
Ea ridică din umeri.
– Nu vrei să te însori cu mine; mi-ai explicat asta.
– Sunt bărbat. Nu mă pricep să explic lucruri.
– În clipa în care l-am văzut pe Villiers, *am ştiut* că e perfect pentru mine.

– Pentru că e un bătrân care n-o să te facă niciodată de râs?

– Îmi place foarte mult de tine, Damon. Îți poți da seama de asta. Dar te văd ca pe un o rudă, ca pe un verișor.

– Dacă mi-ai fi verișoară, nu te-aș săruta sub un măr.

– Însă cu tine totul e atât de ușor... Și de amuzant, zise ea, apoi se opri și rămase cu mâinile în șolduri. Crezi că o să arunci vreodată cu balegi împreună cu mireasa ta?

El ridică dintr-o sprânceană.

– Nu?

– Sigur că nu. Când te îndrăgostești, inima îți bate atât de tare, încât nu mai poți să arunci un șoricel, darămite o balegă.

– Nu cred că aș putea arunca un șoricel. Nu-mi place gândul de-a simți piciorușele care se zbat în palmă. Numai dacă ar fi ale tale.

– Exact la asta mă refer. Nu te-ai comporta așa, ca un prostuț, dacă aș fi persoana potrivită pentru tine. Ți-ar fi prea teamă că o să spui sau o să faci ceva greșit.

– Iar cu tine puțin îmi pasă de asta?

– Așa mi se pare, zise ea și păși puțin mai rapid, pentru că se vedea lumina soarelui la doar câțiva copaci distanță.

– Păi, în cazul ăsta...

O clipă mai târziu, ea se simți învârtită, rezemată de un copac și sărutată de el. Apăsat. Săruturile lui Damon nu aveau nimic amuzant, dulce sau fratern.

La început ea se opuse puțin; oare lui chiar nu-i păsa că ea se mărita cu altul? Dar Damon era genul de bărbat iscusit la sărutat. Acesta era regatul lui. Nu se putea lupta cu el când...

Pierdu ideea. Simți degetele lui calde pe spate, iar ...gerea lui cânta pe pliurile rochiei ei. În plus, se lipi... din nou de ea. Cu mintea încețoșată, își dădu seama că această apăsare făcea parte din strategia masculină. Strategia de împerechere, probabil.

Era în regulă.

Îi plăcea.

Se zbătu puțin drept răspuns, dar observă că respirația lui devenea mai precipitată, așa că își zise un „Aha!" în sinea ei și o făcu din nou. Își dădu imediat seama care era problema la rochiile mult prea strâmte ale Jemmei când Damon își puse palmele pe sânii ei umflați deasupra corsajului. Elementele de siguranță ale acestuia căzură și odată cu ele și corsetul, lăsându-i sânii liberi pentru mângâierile lui.

Ca prin ceață, Roberta știa că totul trebuia să înceteze. Dintr-un anume motiv, Damon era captivat de ideea de a o săruta și se purta ca și cum ar fi vrut s-o seducă - bine, ea era dornică să recunoască faptul că el *chiar* voia s-o seducă. Dar nu era bărbatul de care era îndrăgostită. Se desprinse de el. El scoase un geamăt ciudat și zise:

– Savuram și eu momentul.

– Chiar vrei să săruți o femeie care se gândește la alt bărbat? îl întrebă ea supărată din senin.

El îngheță preț de o clipă.

– Cred că nu. Mai ales dacă te gândeai la Villiers. La pasiunea lui pentru șah. La părul lui alb. Nu, mulțumesc. Mie-mi place părul meu așa cum este, iar șahul mi se pare incredibil de plictisitor. Ție nu?

– N-am jucat niciodată.

El se cutremură.

– Tata ne-a obligat pe mine și pe Jemma să jucăm ore în șir când eram mici. Unele piese merg într-o direcție, altele în alta. Totul ține de regină, care... Rânji spre ea. Mie mi se pare plictisitor, însă Jemmei nu, continuă el.

– O să învăț să joc.

– N-are rost. Lui Villiers i se va părea monoton să joace cu tine, pentru că ești începătoare. Și nu e genul care să primească bucuros compania neștiutorilor.

– O să mă gândesc la modalități de a-l face interesant, zise ea cu încăpățânare.

El păru amuzat, dar nu spuse nimic. Îi veni în minte o poveste pe care una dintre curtezanele tatălui și i le spusese.

– O să jucăm dezbrăcați, spuse ea.

El rămase perplex.

- Roberta St. Giles!

Ea râse.

- Se vede influenţa familiei Reeve, zise ea şi plecă ăndu-şi capul pe spate.

Trecură printre copacii fusiformi şi descoperiră că Teddy înota ca un peşte, iar domnul Cunningham ăzuse în apă.

- Ştiţi ce-am găsit? ţipă Teddy.

Apoi sări din apă, cu cocoşelul fluturând în văzul turor, îşi desfăcu degetele şi îşi etală descoperirea.

- O comoară? întrebă ea.

Era destul de frumos pentru un băieţel. Avea părul en-roşcat al tatălui său, dar ochii erau mai închişi la oare, cu picăţele ca de chihlimbar. Comoara lui era ucată de sticlă şlefuită.

- Hmm, făcu ea.

- Nu ţi se pare frumoasă? întrebă el.

- Nu neapărat. Ţie?

- Mie da, pentru că... Îşi duse un deget spre mijlocul lei. O stea e aici, chiar aici. O vezi?

Roberta se aplecă şi chiar în interiorul sticlei văzu for- asimetrică a unei stele. Se gândi să corecteze structu- opoziţiei lui, dar renunţă.

- Este frumoasă, zise ea.

Când el zâmbi, se observară mai mulţi dinţi lipsă, ce îi dădea un aspect surprinzător de atractiv.

- Cred că bucata asta de sticlă a fost a unui contra- dist, spuse el. Aşa cred.

- De unde vine steaua?

- E un mister, zise el şi fugi.

apitolul 16

d Jemma se îmbăia, se gândea invariabil la şah. , în urmă cu şase ani, un francez i se alăturase în îi distrăsese atenţia, dar, în general, şahul şi plăce- ă de apa fierbinte erau conectate în mod intim.

Însă în seara aceea părea să nu se poată concentra. Desigur, ambele jocuri erau abia la început şi erau multe lucruri la care trebuia să se gândească. Nu avea nici cea mai vagă idee care avea să fie următoarea mutare a lui Villiers, pentru că amândoi făcuseră mutări obişnuite de deschidere, cu pionii.

Nu putea spune nici ce urma să facă Elijah, deşi putea să emită ipoteze bazate pe partidele pe care le jucaseră în trecut. Jemma îşi amintea fiecare joc pe care îl jucase şi, dacă se concentra, putea vizualiza piesele de şah mişcându-se, de parcă n-ar fi trecut atâţia ani. Şi totuşi, ea şi Elijah jucaseră numai trei partide, toate în prima lună a căsniciei lor, înainte ca ea să-l găsească tăvălindu-se cu amanta. Le câştigase pe toate trei, dar nu uşor. El jucase cu o strategie genială de atac, dar era mult prea protector, spre deosebire de ea.

Trecu în revizie unul dintre jocurile lor, apoi se lăsă pe spate şi îşi mişcă degetele de la picioare. Avea să-l învingă din nou. El nu mai pusese, foarte probabil, mâna pe o piesă de ani buni. Doar dacă nu cumva amanta lui ştia să joace şah. Se întrebă dacă era aceeaşi amant... Oare soţul ei era un bărbat loial? Avusese obiceiul p... cut, şi totuşi prostesc, de a fi loial unei singure ama... în toţi acei ani sau trecuse la o versiune mai tânără ... mai proaspătă a acesteia?

Gândul o întristă – sentimente idioate! –, aşa că s... tură din cap.

– Brigitte, ai avut ocazia să discuţi cu vreunul d... valeţii lui Villiers?

Brigitte afişă zâmbetul triumfător al unei franţu... ce care mănâncă valeţi englezi la *petit déjeuner.*

– L-am cunoscut pe un anume Joseph, spuse ace... Nu e urât. E roşcat, ceea ce mama a considerat mere... fiind semnul lui Cain. Dar nu e urât. Mă duce la ... grădini săptămâna următoare, unde o să-i pun în... rile corecte.

– Eşti genială, zise Jemma. Sper să ai o seară plă...

– Are umeri frumoşi, spuse Brigitte. Dar ui... re-i problema. Majordomul, bărbatul acela diz...

pe nume Fowle - un nume îngrozitor -, m-a rugat să te informez că a primit mai multe solicitări de a oferi informații despre partidele tale de șah.

- Despre cele cu Villiers și cu soțul meu?

- *Oui*, despre acelea. Cererile au venit de la mai multe ziare și de la un club numit White. S-au oferit să-i plătească lui Fowle o sumă generoasă dacă oferă în fiecare zi informații despre mutările din partidele cu Înălțimea Sa și cu ducele de Villiers.

Jemma se cufundă mai mult în apă.

- Înțeleg.

- Sigur că Fowle nu poate face acest lucru fără ajutorului meu, zise Brigitte. Și i-am spus că nu e posibil acest lucru fără permisiunea ta. Ducesa joacă multe partide de șah în același timp, toate în cap, așa i-am spus. Pff! El nu înțelege șahul.

Jemma se gândi la acest lucru. Îi venea în minte un singur motiv pentru care merita să țină informațiile numai pentru ea: scandalul. Lui Elijah nu i-ar fi plăcut ca partidele să apară în presă sau să se facă pariuri la White în legătură cu victoria lui.

- Mă tem că răspunsul este nu, zise Jemma. Îmi pare rău, Brigitte. Știu că ziarele sunt dispuse să plătească mulți bani pentru informații.

Brigitte ridică din umeri cu un aer filosofic.

- Probabil Fowle ar fi folosit mare parte din ei ca să-și construiască el cuibul. În plus, eu îl am pe Joseph care să-mi încălzească aripile.

Și râse cum numai o franțuzoaică putea s-o facă.

Capitolul 17

3 aprilie
A doua zi a partidelor de șah Villiers/Beaumont
Reședința Beaumont

Elijah se trezi a doua zi dimineața odată cu prima rază de soare care pătrunse prin fereastra lui și aproape

gemu când detaliile zilei care îl aştepta îi asaltară mintea. De fapt, fuseseră în mintea lui toată noaptea, pentru că îşi dădu seama că avusese un vis teribil în care apropiaţii lui Pitt fuseseră invitaţi la micul dejun. Găsise camera, dar se dusese la toaletă. Şi apoi rătăcise ore în şir pe culoarele labirintice din Camera Lorzilor, încercând să revină în sala unde se servea micul dejun. La un moment dat se aflase într-o cameră cu haine aliniate de jur împrejur, iar Lord Corbin îi spusese rânjind că un bărbat inteligent avea să triumfe mereu asupra unui muncitor. Ceea ce, Elijah îşi dăduse seama într-un târziu, fusese o aluzie la persoana sa.

Pe vremuri sărea din pat nerăbdător să ajungă în Camera Lorzilor şi să se ocupe de dificila misiune de a determina mari grupuri de oameni să facă întocmai ce dorea el. În ultima vreme însă, i se părea că abia se împleticea spre trăsură. Iar episodul cu leşinul din anul precedent nu-l ajutase. Încercă să nu se gândească prea mult la acesta; ce om voia să-şi contemple moartea? Dar, pe nesimţite, gândul i se strecura în minte şi în vise şi-i otrăvea fiecare clipă. În perioada când se întâmplase, el nu dormise decât câteva ore pe noapte de vreo două zile. Rămânea fără energie şi voinţă şi îi netezea astfel calea lui Pitt pentru a prelua conducerea în parlament.

Iar acum Pitt se apropia de acel moment. Era un bărbat priceput, solid. Fox avea să fie nevoit să se retragă la casa de la ţară, în St. Anne's Hill, şi să trăiască acolo împreună cu curtezana pe care o lua cu el peste tot. Pitt urma să deschidă calea către o nouă eră fără corupţie, fără scandal...

Cu excepţia scandalurilor provocate de Jemma, desigur.

Se aşeză pe marginea patului, cu capul în mâini. Adevărul era că nu era prim-ministru şi n-avea să fie niciodată. Era doar un lord slujitor. Unul necesar. Cel mult un om pasionat – lăsând deoparte faptul că nu mai fusese în formă maximă din octombrie. Camera Lorzilor era în sesiune. El stătea în picioare şi vorbea despre nebun

ceptării cererilor lui Fox. În fața lui se înălțau șiruri de peruci albe, iar sub acestea se vedeau fețele micuțe, cu gurile ce se mișcau în timp ce discutau cu vecinii lor, ascultau și se ascultau și pe ei... așa cum se obișnuia. Totuși, el continuase, subliniindu-și punctele de vedere pentru a patra sau a cincea oară, căci că descoperise că nimeni nu părea să-l audă din prima – uneori nici a cincea oară.

Apoi i se păruse că toate acele fețe mișcătoare, de sub perucile albe, dispăreau și lăsau în urmă doar șiruri nenumărate de peruci. Clipise și continuase, dar perucile se făceau din ce în ce mai mari, iar fețele nu se mai vedeau. Apoi, din fericire, totul dispăruse. Fusese recunoscător. Nu-i plăcuse niciodată să țină discursuri unor șiruri goale de peruci.

Șase luni trecuseră de la acea dimineață. Camera intrase în pauză și apoi se reunise din nou. Nu avea nici cea mai mică intenție să îngenuncheze, deși i se părea că Fox îl privea cu o oarecare neliniște ascunsă. Însă nu-și putea scoate din cap acele peruci goale și micuțele guri vorbărețe de sub ele. Faptul că tatăl lui murise la treizeci și patru de ani nu-l ajuta. Mai avea de trăit numai un an, dacă se raporta la viața tatălui său.

Valetul lui dădu buzna în încăpere.

– E mare agitație jos, Înălțimea Voastră, spuse acesta.

Elijah era conștient că fără rapoartele lui Vickery n-ar fi avut nici cea mai vagă idee despre ce se întâmpla în propria lui gospodărie, deși înainte de întoarcerea soției sale de la Paris acele rapoarte nu fuseseră decât simple povești despre lumbagoul bucătăresei sau despre tendința celui de-al doilea valet de a subtiliza argintăria.

– Teddy?

Vickery râse.

– Nu, dracul acela împielițat a ieșit din casă. Înălțimea Sa a angajat-o pe dădaca trimisă de Registratură în dimineața aceasta, iar ea l-a dus în parc. Asemenea celorlalți, am îndoieli că va rezista prea mult. E tânără. Iar conașul Teddy este foarte concentrat la..., spuse

el şi îşi coborî vocea. La schimbările prin care trece corpul lui, să-mi fie scuzat comentariul, Înălţimea Voastră.
Elijah pufni.
– Atunci de ce-i zarvă, dacă nu din pricina lui Tedd? Mai dăm un bal?
– Tatăl lui Lady Roberta a trimis un mesaj în care spune că soseşte în seara aceasta. El, cel numit Marchizul Nebun. Pentru astăzi e stabilit prânzul cu domnul Pitt şi cu regele, nu-i aşa, Înălţimea Voastră? Şi aveţi o întâlnire înainte de acesta. Şi apoi, după-amiază...
– Comitetul pentru abolirea privilegiilor, după care Compania ţesătoarelor, în hala din Mincing Lane.
Vickery era un snob.
– De ce trebuie să vă întâlniţi cu ele? vru el să ştie. Este o pierdere de vreme, şi ar trebui să se vadă cu cineva mai puţin sus-pus.
– Le e teamă că muncitoarele vor fi trimise la casele pentru sărmani, spuse Elijah plictisit. Le e teamă că lucrătoarele din brânzeturi îşi croiesc singure muselina şi astfel le va fi compromisă afacerea. Pe scurt, le e teamă.
– Ar trebui să le fie teamă în particular, zise Vickery cu emfază şi încheie pregătirile pentru baie. Vă rog, Înălţimea Voastră.
– De ce vine tatăl Robertei? întrebă Elijah şi se aşeză jos în timp ce Vickery îi turna apă caldă pe cap.
– N-aş putea spune, răspunse Vickery, deşi nu era decât o diversiune, din moment ce el îşi dădea mereu cu părerea. Cred că vrea să rămână o vreme, Înălţimea Voastră.
Elijah închise ochii, iar Vickery îi masă capul cu un săpun lichid care mirosea a flori de portocal. Era singura lui plăcere: săpun de damă şi obiceiul de a se îmbăia în fiecare zi. Erau momente când era convins că nu ar mai fi rezistat în ritmul ăsta fără acele două minute de pace în apă.
– Veniţi acasă după întâlnirea de la ţesătorie? întrebă Vickery când începu să clătească săpunul.
Elijah stătea acolo, cu ochii închişi, în poziţia ciudat de vulnerabilă a celui care e spălat, nu se spală singur

– Nu, răspunse el. Urmează discuții cu un grup de diplomați din America, în legătură cu tratatul de pace. Nu pot lipsi de la așa ceva.

Vickery bombăni ceva despre coloniști pe care Elijah nu-l înțelese, dar știa care era ideea de bază – că se omora cu atâta muncă.

Era un gând bizar.

Moartea.

Sau moartea și munca în același timp.

Din câte se știa, inima tatălui său se oprise în timpul unei propoziții. Elijah se consolă că măcar nu fusese dureros. Nici leșinul lui nu fusese dureros. În clipa asta stătea în picioare înaintea șirului de peruci goale, în următoarea se trezise stropit cu apă rece de către un funcționar isteric. Însă ar fi fost așa: în mijlocul propoziției, fără să aibă timp de regrete ori de remușcări... de la lumină la întuneric.

Auzea în minte o voce slabă și rebelă, care devenise din ce în ce mai puternică în ultimele zile. Lui Elijah îi era foarte teamă că aceasta îi spunea ceva despre faptul că tatăl lui se distrase înainte să moară.

– S-a vorbit mult despre slăbiciunea ducesei pentru șah? întrebă Elijah, simțindu-se incredibil de epuizat.

Vickery se lansă într-o discuție despre scandaluri care [illegible] de la diversele partide ale ducesei – „A fost destul de mult interes pentru asta, Înălțimea Voastră“ – la prezența copilului ilegitim al lui Lord Gryffyn și la piesa de rezistență controversată.

– Dar era îmbrăcată în mod respectabil și o înfățișa pe Elena din Troia, protestă Elijah. Ce putea supăra pe cineva la ea, cu excepția cântecelor ei?

– Din păcate, îl lămuri Vickery, Elena din Troia s-a dezbrăcat de bunăvoie în a doua parte a nopții. Era aproape dimineață și nu mai rămăseseră mulți oameni în sala de bal, spuse Vickery. După câte se pare, era dotată remarcabil. Avea perle lipite de sâni, din ce am auzit. Fowle a zis că i-a dat palpitații, dar valeții au fost mult mai bucuroși, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Elijah se lăsă din nou pe spate în cadă.

– Ducesa a aflat ce s-a întâmplat? A fost acolo?

– O, nu, Înălţimea Voastră, răspunse Vickery. Se retrăsese deja în cameră. După cum am spus, era foarte târziu.

Erau multe scandaluri pe cale să izbucnească, constată Elijah. Ce mai conta sosirea unui marchiz nebun? Oftă, se ridică şi întinse mâna după un prosop.

– Nimeni nu vă poate învinovăţi pentru situaţie, spuse Vickery în încercarea evidentă de a-l linişti. Fox se poartă cu doamna Armistead ca şi cum ar fi soţia lui, deşi toată lumea ştie că nu era.

Şi totuşi, indiscreţiile lui Fox funcţionaseră în favoarea lui Elijah. El îi convinsese pe anumiţi gentlemeni foarte corecţi să pună la îndoială judecata lui Fox, pornind de la iubirea lui excesivă pentru o curtezană. Lord Holland promisese să-i ofere sprijin doar datorită relaţiei indiscrete cu doamna Armistead.

– Oare Fox n-o să înveţe niciodată importanţa caracterului unei persoane? întrebase Holland, arătând atunci ca un porumbel dolofan ce mâncase un vierme deloc pe placul lui.

Elijah îşi putea imagina ce părere avea Holland despre Jemma. Fără să mai pună la socoteală şi ce gândea despre piesa de rezistenţă goală, dacă veştile despre perlele şi vopseaua ei începuseră să circule. Era evident că nu mai putea conta pe voturile celor scandalizaţi de lipsa de bună-cuviinţă.

– Dacă vă întâlniţi şi cu americanii, zise Vickery, când veţi face mutarea la şah, Înălţimea Voastră?

Elijah îi aruncă prosopul şi îşi trecu degetele prin păr. Îl purta cât de scurt posibil pentru ca peruca să fie cât mai confortabilă. Se simţea puţin mai bine, deşi i se părea tulburător faptul că îşi dădea seama cât de mult i-ar fi plăcut să se retragă în pat sau poate să se ducă jos şi să stea la taclale cu marchizul. Îi plăcea foarte mult poezia, deşi, dacă se gândea mai bine, constata că nu mai deschisese o carte de poezie de ani buni.

– Nu ştiu când o să fac asta, spuse el vag.

Dacă un slujitor și stăpânul său petrec ani buni împreună, încep să se obișnuiască cu stările celuilalt. Lui Elijah îi era clar, până își trăsese ciorapii, că Vickery nu era încântat. Acesta își alese momentul în care Elijah își aranja peruca pentru a izbucni într-o rafală de exclamații, care conduseră toate spre câteva concluzii-cheie. Ducele de Villiers avea să facă a doua mutare fără ezitare. Majoritatea celor din gospodărie pariaseră pe câștigul stăpânului lor, adăugase Vickery, susținând că acesta trebuia să joace ca să câștige. Și, într-un final, dacă pierdea o zi de joc, toată Londra avea să ia acest lucru drept un semn de slăbiciune.

Când Elijah analiză situația în vreme ce mergea cu trăsura, își dădu seama că ratarea unei zile avea să echivaleze cu recunoașterea propriei neputințe. Se aplecă spre secretarul lui particular, Ransom Cunningham.

– Trebuie să mă întorc acasă înainte de întâlnirea de la țesătorie, spuse el.

Cunningham deschise gura ca să protesteze.

Elijah ridică mâna.

– Jocul de șah, zise el.

Gura secretarului se închise. Elijah fu cât pe ce să-l întrebe dacă pariase pe Villiers, dar se gândi că era mai bine să nu știe acest lucru.

– Ai idee cum merg pariurile la White? întrebă el pe un ton relaxat.

Urmă un moment de ezitare.

– Păi, Villiers este cotat primul în Anglia, Înălțimea Voastră, spuse Cunningham cu o privire în care se citea o părere de rău în chip de scuză.

– Pff, făcu Elijah și se lăsă pe spătar.

Trecuseră ani buni de când jucase ultima partidă de șah. Dar îi știa toate caracteristicile și toate ascunzișurile. Fusese o vreme în care era singurul adversar serios al lui Villiers. Desigur, jucaseră ultima oară când aveau șaptesprezece ani, și totuși se bucura la ideea că avea un avantaj. Nu pentru că jucase cu Villiers. Ci pentru că era soțul Jemmei. Faptul că cineva își cunoștea adversarul însemna că-l putea învinge. Era exact

ca în politică, deşi nu reuşea să le explice acest lucr
idioţilor din guvern.

Urma să se întâlnească atât cu ţesătoarele, cât şi cu d-
plomaţii americani, pentru că, după ce avea să-i cunoa-
că, avea să poată face mutări cu ei cum făcea cu pio
pe tabla de şah, după bunul-plac. Perspectiva era de-
tul de liniştitoare. De fapt, se putea spune că era m
pregătit pentru o partidă de şah decât fusese vreoda
în viaţa lui.

Singurul lucru care îl făcea să simtă o mică ezitare e
senzaţia că îi putea înţelege pe americani şi pe ţesătoa
mai bine decât pe soţia sa. Dar aceasta era o proble
care putea fi depăşită. O adăugă la lunga listă de sarc
ce stăteau frumos într-un colţ al minţii lui şi pe care
consulta cam o dată pe oră. Lista cuprindea deopotri
lucruri mărunte şi importante, de la verificarea pivni-
lor de vin ale casei din Portman Square (pentru că av
posesiuni în tot oraşul) la întărirea legăturilor cu Fran
şi cu blestematul de Pitt. Undeva în mijlocul listei adă-
gă: „S-o înţeleg pe Jemma“.

Se gândi la acest lucru şi apoi corectă acea notă: „S-
înţeleg pe Jemma repede, înainte ca ea să mă învingă
să mă coste salariile pe un an ale angajaţilor loiali d
gospodărie“.

capitolul 18

Ducele de Villiers îşi petrecuse dimineaţa la Parslo
Jucase o partidă mediocră de şah cu un rus care trecu
pe acolo şi apoi, timp de trei ore, discutase despre sacr-
ficiile reginei cu Lord Corbin. Era posibil ca acesta s-
devină partener regulat, ceea ce Villiers nu mai avuse
de când Berrow se împuşcase.

La dracu'! Regretul i se părea lui Villiers drept ce
mai prostească emoţie, potrivită poeţilor şi celor ca
nu aveau nimic mai bun de făcut cu timpul lor dec
să plângă pentru paşii greşiţi. Găsea că era mai bine s
alunge din memorie. Dar jocul acela, acel joc f

Berrow... Memoria lui refuza cu încăpăţânare să-l uite. ...cepuse destul de simplu. Anul acela se concentrase pe ...oni, şi în scurt timp pionii lui se învârteau în jurul ...inei albe a lui Berrow precum un muşuroi de furnici ...ile. Era un joc tactic strălucit, jucat contra unui ad-...rsar mai slab, dar nu mai puţin plăcut din acest motiv. ...ar că... Ar fi putut oare să procedeze în mod diferit? ... fi putut face oare ceva în momentul în care Berrow ... dusese acasă şi-şi pusese pistolul la tâmplă?

Întrebarea nu-i dădea pace. Îi venea în minte une-... în somn şi-l făcea să viseze numai pioni negri. Dacă ...rrow i-ar fi luat turnul la a patra mutare, atacul pio-...lui său ar fi eşuat. Dar poate n-ar fi trebuit să-i arate ...a lui Berrow după ce se încheiase partida. Villiers îşi ...ri capul între umeri în timp ce păşea pe strada ce du-... la casa lui Elijah. Era ciudat că încă se referea la casă ... fiind a lui Elijah, deşi ei doi abia schimbaseră o vorbă ... ultimii ani şi nu erau în termeni prea buni, dincolo ... faptul că se adresau unul altuia pe numele mic.

Şi totuşi, după toate aparenţele, jucau pentru regina ... Elijah. Pe care Villiers nu o voia în mod special. Tot ...-şi dorea era un partener de joc. Sau poate tot ce-şi do-... era să joace cu Berrow. Era însă un gând sentimental ...re îl făcu pe Villiers să bată în uşă cu ciocănelul cu ... privire atât de fioroasă, încât majordomul se retrase ... un pas.

- Înălţimea Sa vă aşteaptă, zise acesta.

Dar Villiers urca deja scara. Îşi alungă din minte re-...etele derizorii. Cu o zi înainte, Jemma mutase pionul ...elui la E4. Probabil acum avea să mute un cal.

Ea mută un pion la D4; el îi luă repede pionul cu ...onul mutat cu o zi înainte, apoi se lăsă pe spătar.

- Pot să văd tabla de şah a soţului dumitale?

Ducesa clătină din buclele delicate. Era o femeie ... o frumuseţe remarcabilă, observă el cu o oarecare ...taşare.

- Nu.

- *Spuneţi-mi despre modul de joc al lui Philidor.*

– Este un bărbat mic și rotund cu lornion. Este destul de chel și...

El părea amuzat.

– Seamănă cu un pion, se aventură Villiers.

– Cam așa. Unul dintre cele mai interesante jocuri pe care l-am văzut jucându-le a fost cel în care a fost provocat să dea șah-mat cu nebunul reginei.

– Un joc cu miză... Și ce miză! Fascinant!

– Și-a sacrificat regina, două turnuri, un cal și un nebun, dar a reușit.

Villiers rămase tăcut o vreme și își imagină piesele de șah mișcându-se dintr-un loc în altul. Evident, nu putea fi sigur de modul cum se desfășurase partida, dar își dădea seama de frumusețea și de complexitatea acesteia.

– M-a învățat multe despre sacrificiu, continuă ea. Într-un joc în care m-a bătut și-a sacrificat regina, a transformat un pion într-o nouă regină și mi-a luat turnul reginei.

– V-ați culcat cu el pentru a-i celebra victoria? întrebă el.

Ea nu păru ofensată.

– Nu.

– Cred că, dacă aș cunoaște pe cineva care să joace așa, aș face orice pentru a ajunge în pat cu persoana respectivă, spuse el și o privi fix.

– Da?

Ea arăta ca o statuie din Grecia antică, cu fiecare trăsătură în simetrie perfectă.

– Jocul de șah este precum muzica și pasiunea. Îți dă un motiv să trăiești. Desigur, ideal ar fi să le combini pe cele două.

– Am făcut dragoste pe muzica unei viori, zise ea.

Zâmbetul care juca în colțul buzelor ei îi făcu lui Villiers sângele să clocotească.

– Dar ați făcut dragoste cu un maestru în șah?

– Depinde cum definim asta.

– Eu mă potrivesc definiției. La fel și Philidor.

– Un maestru în șah care seamănă cu un pion nu este pe placul meu. Și mă simt datoare să adaug că Philidor are o căsnicie fericită, iar *Madame* Philidor mai mult ca sigur nu ar accepta ca regele ei să calce strâmb.

– Păcat, zise el. Deși ar trebui să vă avertizez că eu n-am crezut niciodată că reginele sunt în posesia regelui. Reginele au mult mai mult viață și îndrăzneală: se mișcă în toate direcțiile; atacă și contraatacă.

– În mod cert sunt independente, fu ea de acord și se ridică.

Villiers se ridică la rândul lui, conștient de faptul că se simțea dezamăgit. Nu voia să plece. Voia să rămână în alcovul Jemmei și să-i vorbească acesteia cu subînțeles despre șah și dorință.

– Nu vreți să jucăm un joc în paralel? întrebă el dintr-un impuls. O partidă privată... una care nu se întinde pe mai multe zile. Sau nu acceptați decât jocuri care presupun câte o mutare pe zi?

– Dacă vreți să insinuați că am nevoie de o noapte întreagă pentru a mă gândi la următoarea mutare, răspunsul este nu.

– Atunci haideți să jucăm, îi propuse el. M-am săturat de jocurile cu idioți. N-am nimic de făcut. Hai să jucăm împreună.

– Ar trebui să-i acord soțului meu aceeași favoare.

El ridică din umeri.

– Așa să fie! Impresia mea este că Beaumont nu are timp pentru jocurile cu muritori de rând.

Jemma se așeză înapoi la tabla de șah.

– Mi-a zis odată ceva de genul acesta.

– A declarat pentru *Gentleman's Magazine* că tabla lui de șah este Anglia, zise Villiers și începu să așeze piesele înainte ca ea să se răzgândească.

Jemma își întoarse mânecile care îi acopereau palmele și lăsă să se vadă degetele subțiri și încheieturile.

– Atât de intrigant, spuse el urmărind-o îndeaproape.

– De ce spuneți asta?

– Mă face să-mi doresc să vă dezbrac. Femeile poa
atât de multe haine... Ajungi să tânjeşti după micile b
căţi de piele care se pot vedea.
– Încep să cred că totul vi se pare senzual.
– După părerea mea, există două lucruri pe care me
tă să le faci, unul în afara patului şi altul în el. Poate
trebui să schimbăm regulile jocului final?
Ea întoarse tabla de şah.
– Aveţi avantajul de data aceasta.
– Ultimul joc legaţi la ochi, zise el. Şi în pat.
– Şi cum se va desfăşura mai exact? întrebă ea,
gura i se curbă într-un mod delicios. Vreţi ca servitoa
mea să stea lângă noi şi să mute piesele? Aţi spus lega
la ochi, nu?
– Niciodată nu dau atenţie servitorilor. Dar, da
nu v-aţi simţi în largul dumneavoastră în compania
am putea instala tabla de şah pe coridor şi o să str
mutările.
Villiers se opri înainte să înceapă să implore ca
nebun blocat de un pion. Ce făcea? El nu se ruga ni
odată de nimeni. El lua. Se încruntă spre tabla de şa
şi mută calul pe deasupra şirului de pioni. Nu cred
absolut deloc că ea era aşa bună precum pretinde
Îl stârnea faptul că privirea ei sugera că ştia exact la
se gândea el.
– Vi se întâmplă vreodată să rezistaţi? întrebă ea p
ţin mai târziu, în timp ce el se uita încruntat la tab
de şah.
Regina ei tocmai îi capturase unul dintre cai. Nu în
trezărea nici o mutare bună de făcut.
– La ce să rezist? întrebă el absent.
Poate dacă muta regina la C2...
– Să rezistaţi femeilor. Sau unei femei. Să rezist
unei femei pe care o doriţi.
El îşi ridică privirea. Ea ştia că inteligenţa ei o făce
şi mai atrăgătoare. Nu făcea nici un efort să ascun
acest lucru, nu rânjea prosteşte şi nici nu chicotea, d
câte putea observa el. Şi totuşi, era ceva ciudat la parti

or, ceva ce nu-i dădea pace. De ce-l invitase la bal? De ce-l provoca?

Putea fi simpla plăcere a jocului, desigur. Se uită din nou la tabla de şah.

Ea se apleacă spre el, iar forma sânilor umflaţi deasupra corsajului rigid era foarte tentantă.

- Rezistaţi vreodată dorinţei?

- Foarte rar. Am simţit impulsuri pe care nu le-am urmat; cred că femeile cu probleme vin în patul meu din disperare, iar acest lucru îmi potoleşte apetitul.

El se aplecă în faţă şi mută un pion cu care captură un pion al ei.

- Femeile rezistă mereu tentaţiei, spuse ea pe un ton aproape visător şi captură şi ea un pion.

- Sunt mult mai multe consecinţe pentru femei.

Dintr-odată, se uită încruntat la partida de şah care se transformase din confortabil în... altfel.

- La dracu', zise el.

Era primul comentariul care se auzi timp de câteva minute. Până când...

- Şah mat, spuse Jemma.

Ea se rezemă pe spătar şi zâmbi spre el.

- Ca să răspund la întrebarea de mai devreme... n-o să existe al treilea joc decât dacă fiecare dintre noi câştigă o dată.

Villiers aproape mârâi. Oare ea chiar credea că avea să-l bată de două ori? Nu era decât o partidă jucată în paralel, şi nu se concentrase cum trebuia.

- Ar fi fost amuzant, spuse ea, dacă aţi fi mutat pionul acela la F3.

- Aş fi câştigat, admise el. Deja repeta în minte toate mutările. Aş fi câştigat, doar că aceea a fost mutarea la care aţi pus întrebarea despre dorinţă.

Ea avea o expresie batjocoritoare pe chip care îl străpunse până în măduva oaselor.

- *Dacă* supravieţuiţi până la a treia partidă, zise ea şi se ridică din nou, propunerea lansată mai devreme ar putea fi una foarte interesantă.

– Ce propunere? întrebă el ridicându-se automat, d-
cu gândul încă la joc.

– Să jucăm a treia partidă legați la ochi, în pat. Sig-
ar amuza personalul adunat pe hol. O să mă gând-
la asta.

Villiers nu mai fusese niciodată așa de aproape de
urî pe cineva după care tânjise. Era drept că ura or-
persoană – chiar dacă doar pe moment – în fața căr-
pierdea la șah, dar faptul că aceasta era o femeie ca-
părea să trateze cu o supremă nonșalanță oferta lui de
se culca cu ea era de-a dreptul revoltător.

Păși în urma ei în jos pe trepte și îi studie corpul zve-
eleganța umerilor, frumusețea părului scânteietor...

Doamne!

Întâlnise o femeie pe care o dorea cu adevărat – și e-
prima femeie care îl învinsese la șah. Era foarte pos-
ca acele două lucruri să nu aibă de-a face unul cu al-
Era totuși ceva în legătură cu acele partide ce nu-i dăd-
pace. Nu era oare ciudat că îl chemase să joace imed-
ce se întorsese în Anglia? Poate că Beaumont se afla -
spatele poveștii ăsteia. Se gândi la privirea furioasă -
rece a prietenului său și își dădu seama că Elijah nu ș-
se despre prezența lui la bal și nici despre propune-
legată de șah.

Deci trebuia să aibă legătură cu șahul. Sau căuta -
cineva de care să râdă? Credea că-l putea învinge pe -
cel mai bun jucător din Anglia, punând întrebări pro-
catoare la momentul potrivit? Simți un val de furie d-
lungul șirei spinării. La dracu' cu jocurile provocatoa-
Dacă rezistase vreodată tentației? Sigur c-o făcuse. Și d-
acel moment înainte avea de gând să-i reziste ei. Nici
femeie nu-l putea prinde în capcană, nici cu frumu-
țea, nici cu jocul de șah.

De fapt...

Pe chipul lui apăru un zâmbet.

Era timpul să se însoare. Inamicul suprem al tent-
ei, după părerea lui. Se gândi cu plăcere la momentul -
care Jemma avea să afle că plănuia să se însoare în ti-

se oferea să se culce cu ea. Avea s-o împiedice să se ...cure prea mult de micul ei succes.

Da, era o soluție.

Căsătoria.

capitolul 19

Roberta primi vestea că tatăl ei tocmai sosise și o aș...ta în camera de zi cu ceva ce aducea foarte mult a ...ă de isterie. Sigur nu era așa. El nu-i putea face una ...asta!

- E singur? întrebă ea, încercând în zadar să-și menți... o expresie calmă.

- Cred că marchizul are companie, răspunse valetul, ...ă chipul lui nu trădă nimic despre acea companie.

„Bineînțeles că nu singur", își spuse ea cuprinsă de ...perare. „Sigur că doamna Grope e cu el."

- Ducesa e în camera ei? întrebă ea.

- Nu știu, doamna mea. Vreți s-o întreb pe servitoa... Înălțimii Sale?

- Da, te rog.

Din păcate, câteva minute mai târziu el veni și o ...iință că ducesa juca șah cu ducele de Villiers, dar ...misese să o primească alături de ei pe Lady Roberta ... prima ocazie. Trebuia să se hotărască numaidecât ...m era mai bine să reacționeze. Să se gândească la ...modalitate de a-l face pe tatăl ei să plece. Era ca o ...elodie ce răsuna în capul ei. El trebuia să plece, ple... plece.

- Te rog să-i transmiți lui Lord Gryffyn complimen...e mele și să-l întrebi dacă dorește să mi se alăture în ...liotecă, îi zise ea valetului.

El ezită.

- Ce să-i spun marchizului, doamnă?

- Te rog să transmiți scuzele mele. Spune-i că nu sunt ...gătită să primesc oaspeți. O să mă duc la el cât de ...ând posibil.

N-o ajută faptul că Damon izbucni în râs când a[illegible] cererea ei.

– Să te ajut să scapi de tatăl tău? Un act lipsit [illegible] orice urmă de caritate şi deloc demn de o membr[illegible] familiei Reeve.

El îi aruncă o privire arogantă.

– Te rog, spuse ea. Te rog! Nu ştii cum e el. O să s[illegible]ce totul.

Lacrimile ameninţau să se reverse din ochii ei.

– Ce pot face eu? întrebă el şi se încruntă spre [illegible] Nu plânge. Ticăloşii nesăbuiţi ca mine nu suportă [illegible] vadă o femeie care plânge – ne aduce aminte de to[illegible] cele pe care le-am lăsat plângând în mijlocul drumu[illegible]

Ea nu reuşi nici măcar să zâmbească la gluma [illegible] prostească.

– Nu e vorba că nu-l iubesc, zise şi îşi împreună mâi[illegible]le. Doar că e excentric. Nu-i pasă ce cred ceilalţi.

– Deloc?

– Niciodată! Niciodată n-a făcut-o. O să înţeleg[illegible] [illegible] vreau să-ţi spun când o să-l cunoşti. Doamna Grope e[illegible] cea mai recentă curtezană de care este îndrăgostit ne[illegible]neşte. A trăit cu noi în ultimii doi ani.

– Doamna Grope? întrebă el interesat. Există şi [illegible] domn Grope?

– Nu ştiu despre existenţa unui domn Grope. D[illegible] dacă...

– Cine ar alege un astfel de nume din proprie in[illegible]tivă? Sunt total de acord.

– Te rog să mă iei în serios, spuse Roberta şi se l[illegible] pe canapea. Pur şi simplu nu pot rămâne în Londra [illegible] timp tata este aici. *Te rog!*

Damon se aşeză lângă ea.

– O să mai am voie să-ţi spun Roberta?

Ea pufni.

– N-ar trebui.

– Verişori care se pupă, zise el şi o sărută pe [illegible] sprânceană.

– N-ar trebui să faci asta.

El o ignoră.

- Deci ce-i aşa de îngrozitor la tatăl tău?

- Doamna Grope, răspunse Roberta, este un fel de povară pentru reputaţia mea.

- Există poveri şi poveri. De exemplu, unii ar putea crede că Teddy este o povară, dar prezenţa lui în casa mea nu pare să le descurajeze pe peţitoare.

- Eşti drăguţ să laşi un moment deoparte subiectul fascinant despre popularitatea ta? întrebă Roberta. Nici o peţitoare n-o să intre în casa asta cât timp doamna Grope e aici.

- Ştiam eu că o să te dovedeşti de nădejde, spuse el şi se uită spre ea. Doamna Grope n-o să-l oprească pe bătrânul tău ticălos să intre în casă, nu trebuie să-ţi faci nici o grijă în privinţa asta.

- Villiers nu e un ticălos! îl certă ea.

- E aproape. Dar ideea e că-l poţi seduce aici sau...

- Nu asta-i ideea. Nu ştii cât de umilitor este să te afli în preajma tatălui meu.

Damon o cuprinse cu braţul şi o trase puţin mai aproape.

- Vorbeşte-mi despre coşmarurile tale, şi o să fac tot posibilul să te consolez.

- Nu! zise Roberta, dar, ca de obicei, el nu era atent la ea.

Se aplecă şi o sărută pe obraz, ceea ce nu era foarte deranjant, aşa că îl ignoră.

- Tata are tendinţa de a cădea în genunchi şi de a izbucni în lacrimi.

- Interesant, murmură Damon şi o sărută pe ureche.

- Nu e deloc interesant, spuse Roberta furioasă.

- Ştiu că a căzut în genunchi şi a implorat divinitatea să-ţi trimită un soţ care să nu te sărute niciodată în public. Evident, eu nu m-aş califica.

Buzele lui coborâră, şi o sărută pe gât.

- Nu, admise Roberta.

Era ceva la acele atingeri uşoare ale buzelor lui care o atrăgea în mod bizar.

– Asta a fost destul de rău, spuse ea și se luptă să-și îndemne mintea să revină la povestea ei. Dar a urm... *Rambler's Magazine...*

La finalul istorisirii, el se opri din sărutat și o pri... cu o expresie care aducea a compasiune. Pentru un mo-ment, simți un fior de bucurie la gândul că el înțelese-... în sfârșit cât de îngrozitoare era situația în care se af... dar el spuse:

– Ești rezultatul unui gest incestuos, iar eu n-am o-servat asta! strigă el. Am păcătuit că m-am încurcat c... tine. Mai oferă-mi o dată păcatul...

O luă în brațe, și, pentru un moment, Roberta u... șirul nemulțumirilor, căci el rosti cu vocea răgu... lucruri despre păcat și îi atinse fața într-o manieră nec-... viincioasă care îi încețoșă mintea.

– Te simți mai bine? întrebă el ceva mai târziu.

Roberta îl privi uimită un moment, apoi își îndrep... *spatele.*

– Cred că da, spuse încet.

Damon părea satisfăcut.

– E modul tău de a mă asigura că o să-l convingi p... *tata să se întoarcă acasă, astfel încât să mă pot mărita c...* ducele de Villiers?

– O să mă recompensezi pentru serviciile mele? într-... bă el și îi aruncă o privire jinduitoare ridicolă.

– De ce nu o săruți pe una dintre fetele care te dor... atât de mult?

– *Vrei să spui că nu-ți plac săruturile* mele?

Roberta pufni în râs.

– Oricui i-ar plăcea săruturile tale! Dar știi că iub... pe altcineva.

Ochii lui deveniră de un verde-închis, precum mar... iar ea înțelese semnificația acestui lucru.

– Cred că de-asta îmi pari așa irezistibilă, spuse el ... vocea la fel de profundă ca privirea. Că ești a altuia.

– Ah, făcu ea, însă el o sărută din nou.

Și chiar îi plăcea să-l sărute. De fapt, îi trecu p... minte gândul că ar fi putut face asta toată ziua, doar ... tatăl ei se întreba probabil de ce îi lua așa de mult ti...

să se îmbrace. Puţin mai târziu, icni când degetele lui îi atinseră sânii. Îi dădu peste mână.

- Încă nu sunt a lui Villiers, dar nu sunt nici teritoriu neocupat.

- Pentru că nu mă vrei, o întrerupse el pe un ton sardonic.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

- Cine-a zis asta?

El pufni în râs.

- Încerci să joci rolul unei fecioare până te măriţi, nu-i aşa?

- Sunt fecioară, protestă ea.

- Deci mă vrei.

Cuvintele rămaseră suspendate în aer ca un fel de provocare. Roberta nu avea de gând să mintă. Tentaţia, aşa cum ştia orice fată de poet, nu era nimic în comparaţie cu dragostea adevărată.

- Nu seamănă cu ce simt pentru Villiers.

Apoi îi păru rău că zisese aşa ceva, pentru că în privirea lui apăru o expresie care o făcu să se întrebe dacă nu cumva îl rănise. Îşi aşeză corsajul.

- Te rog ajută-mă să-l trimit pe tata înapoi la ţară.

El se uită în jos la ea şi oftă.

- Cred că intră în îndatoririle de verişor.

Se îndreptară către camera de zi şi îl găsiră pe marchiz ţinându-l captiv pe un Fowle înnebunit. Majordomul stătea lângă uşă şi părea că mai avea puţin şi-şi lua zborul. *Chiar de pe hol, Roberta îşi dăduse seama că tatăl ei abordase unul dintre subiectele lui preferate.*

- Era ca un vasilisc, spuse el. Ochii ei omorau orice bărbat la care se uita.

Îşi dăduse seama cu o strângere de inimă că tatăl ei povestea cum se îndrăgostise de doamna Grope.

- Doamna Grope este o femeie mărinimoasă, tocmai spunea tatăl ei când intrară.

Cu mâinile la spate, marchizul arăta mai degrabă ca un magistrat spilcuit. Robertei i se păruse întotdeauna interesant cât de sensibil părea să fie tatăl ei, deşi

o conversaţie de cinci minute era de obicei de ajuns ca să-i lămurească pe oameni de convingerile lui ciudate.

– Tată, zise ea şi făcu o reverenţă. Ce surpriză frumoasă. Doamnă Grope, adăugă şi mai făcu o reverenţă.

Doamna Grope îşi coafase părul incredibil de sus pentru acea ocazie. Se înălţa ca un turn din bucle şi arabescuri şi se termina cu o replică în miniatură a Podului Londrei. Damon înaintă şi făcu o plecăciune.

– Tată, doamnă Grope, acesta este Damon Reeve, conte de Gryffyn.

– Fata mea dragă, spuse tatăl ei şi o îmbrăţişă fără să ţină cont de reverenţa ei. Lord Gryffyn, parcă v-am văzut într-o secvenţă din *Tête-à-Tête* acum un an, nu?

– Tată, îl întrerupse Roberta. Este o plăcere neaşteptată, dar totuşi trebuie să întreb... de ce mă vizitezi?

O replică îndrăzneaţă şi directă.

– Cel mai încântător lucru, draga mea copilă! strigă el. Cartea mea, al meu *magnum opus*!

– O editură? întrebă Roberta simţindu-se cu adevărat uimită.

– Nu tocmai... nu încă... nu chiar... dar în curând!

– Tânjeam după distracţie, spuse doamna Grope şi îşi duse mâna în dreptul sânilor. Ne veştejim la ţară, asta i-am spus dragului tău tată.

– Dar, tată, ai zis că Londra nu-i decât un cuib de viespi, spuse Roberta, simţindu-se de parcă s-ar fi afla pe nisipuri mişcătoare.

– Dar m-am răzgândit, replică el zâmbindu-i. Dacă te-aş fi însoţit la Londra, m-aş fi putut ocupa de treabă cu găsirea unei edituri. O editură este, într-adevăr, o împlinire demnă de dorit".

– Chiar aşa, zise Damon, iar în voce i se citea amuzamentul. Şi dumneavoastră, doamnă Grope?

– Eu sunt o fiinţă a teatrului, răspunse ea cu atitudine. Eu trăiesc pentru clipa în care intrăm pe Drury Lane, scena triumfului meu.

Roberta se cutremură. Doamna Grope „făcuse pe actriţa", cum îi plăcea să spună, înainte să-l cunoască pe marchiz în Bath şi să vină la ei acasă. După ce îi arun

lui Damon o privire plină de subînțeles, aceasta se întoarse într-un anumit unghi față de el și rămase cu nasul elegant, deși puțin cam lung, îndreptat în zare. Era dată cu mai mult ruj decât de obicei, constată Roberta cu răutate; roșeața se întindea de la falcă până sub ochi.

– Ah, vremile apuse când cuceream scena! strigă ea.

– Rolul Elisabetei din *Mariaj clandestin*, îi explică tatăl ei lui Damon, care se descurca foarte bine să-și mențină o expresie serioasă. E o nefericită decepție pentru o femeie de frumusețea ei să părăsească scena, îndeosebi când însuși prințul de Wales i-a adresat elogiile. Și totuși, mi-a făcut mie bucuria inexprimabilă de a-mi permite să-i devin ocrotitor, zise el apoi se lăsă într-un genunchi și sărută mâna doamnei Grope.

– Tată, începu Roberta.

– Nu-ți face griji, spuse el și zâmbi. N-o să-ți stăm în cale. O să-l asigur chiar pe duce de acest lucru. Și pe minunata sa ducesă. Am văzut portretul ei de multe ori în *Tête-à-Tête*. De multe ori! Mă aștept, acum, că suntem în Londra, să fie doar o chestiune de timp până când are să apară acolo și doamna Grope a mea și sper ca portretul meu să fie lângă al ei.

– În lipsa surorii mele, vă urez la amândoi bun venit la reședința Beaumont, interveni Damon și făcu o plecăciune. Fowle?

– Dacă ne mai permiteți câteva minute, doamna Friss pregătește camerele pentru oaspeții noștri. O să mă asigur că termină la timp, spuse el, se înclină și ieși.

– Tată! zise Roberta cu rugăminte în glas. Eu nu... nu vreau să fii aici.

El fu de-a dreptul șocat, desigur. Acesta era cel mai urât lucru pe care-l putea spune și motivul pentru care era încă nemăritată la cei douăzeci și unu de ani ai ei. El părea șocat și gata să izbucnească în lacrimi.

– Nu spune asta, draga mea. N-am putut dormi de când ai plecat.

– N-a mai dormit, întări doamna Grope.

Roberta îi aruncă acesteia o privire nemiloasă. Crezuse că măcar doamna Grope înțelesese cât de important

era ca ea să-şi găsească un soţ. Dar aceasta îi adresă un zâmbet jalnic prin care recunoştea că nu avusese nici o influenţă.

– N-am dormit şi n-am scris nici o poezie de trei zile, spuse marchizul şi făcu ochii mari. Cum aş fi putut când n-aveam nici cea mai vagă idee cu cine stă copila mea? Cum am putut s-o las pe răţuşca mea, pe puişorul meu să umble de una singură pe străzile din Londra?

– Nu umblu de una singură pe străzile din Londra, zise Roberta încercând din greu să-şi menţină vocea la un nivel rezonabil.

– M-am trezit în miezul nopţii şi am ştiut că am greşit, se plânse tatăl ei, şi o lacrimă îi curse pe obraz. „Ce-ar fi zis Margaret“, m-am întrebat în sinea mea?

Damon o înghionti.

– Mama mea, îi spuse ea.

Îşi încrucişă braţele la piept şi aşteptă; din îndelungata ei experienţă, ştia că tatăl ei abia îşi începea numărul.

– Margaret ar fi zis că am greşit... greşit... greşit.

Mai multe lacrimi curgeau pe faţa lui. Doamna Grope îl şterse cu batista.

– E posibil, zise Roberta cu o doză de compasiune. Mama n-ar fi fost încântată de călătoria mea.

– Cum de-am putut permite să se întâmple aşa ceva? întrebă marchizul şi suspină. Copila mea... cea mai dragă inimii mele... bobocul meu de iasomie... în a doua cea mai bună trăsură, însoţită numai de servitori!

Roberta deschise gura să spună ceva despre poezia pe care el i-o trimisese Jemmei, dar Damon o înghionti din nou.

– Las-o baltă, şopti el.

Tatăl ei băgă mâna în buzunar şi scoase o legătură enormă de bancnote.

– Pentru tine, draga mea, pentru tine. Ştiu că nu-ţi sunt pe plac croielile doamnei Parthnell, deşi nu mă pot abţine să mă întreb cine o s-o mai angajeze acum că ai plecat. Şi totuşi, ocrotirea oferită de doamna Grope contează şi ea într-un fel.

Doamna Grope zâmbi cu tristeţe. Înainte să plece, Roberta încercase cu multă bunăvoinţă să transforme creaţiile doamnei Parthnell în ceva ce putea fi purtat la Londra. Dar ţinuta doamnei Grope avea amprenta de neconfundat a doamnei Parthnell. Era croită dintr-o ţesătură frumoasă, în dungi, dar liniile erau menite să se întâlnească în „V" în faţa corsajului – şi nu se întâmpla acest lucru. Era cel puţin ciudat, şi, în timp ce Roberta se uita, doamna Grope îşi potrivi mai bine mâinile pe piept, astfel încât să ascundă acel defect.

– E pentru tine, totul e pentru tine, spunea tatăl ei şi îi împingea bancnotele. Familia St. Giles n-a primit niciodată nimic de pomană, şi nu e nevoie de aşa ceva. Până la urmă, doar eşti moştenitoare, conform standardelor mercantile după care oamenii judecă astfel de lucruri.

– Mulţumesc, tată, zise ea.

Ruloul era aşa de mare, încât nu-i încăpea în buzunar. Damon întinse mâna, iar ea citi un profund amuzament în privirea lui. Îi dădu bancnotele.

– Tată, spuse ea, dar se simţea atât de nesigură, încât nu putu pronunţa cuvintele.

– Nu-mi dau seama de ce nu m-am gândit la asta mai înainte, zise el repede. Londra este calea către cele mai profunde dorinţe ale noastre. Cred că editurile nu acceptă niciodată un manuscris înainte de a-l întâlni pe autor. Ar putea fi vorba despre lucrarea cuiva de joasă speţă, şi n-ar putea şti asta fără să-l cunoască personal. Nu sunteţi de acord, domnul meu?

Se întoarse spre Damon.

– Categoric, răspunse acesta. Dacă eu aş fi editor, aş insista să stabilesc unui interviu faţă în faţă.

– Iată, zise marchizul în timp ce Roberta îi aruncă lui Damon o privire criminală. Eu o să fiu publicat, tu o să te măriţi, iar doamna Grope... ah, doamna Grope.

– Cum rămâne cu doamna Grope? întrebă Damon.

– Ea a încercat, din adâncurile bunătăţii ei, să mă convingă de contrar, tună marchizul. Dar ştiu că are ambiţii. Ştiu care e realitatea. Decât să fie oprimată la ţară,

o lady aşa frumoasă ca doamna Grope ar trebui să fie elogiată în vitrinele tuturor librăriilor, şi nu mă îndoiesc de faptul că aşa va fi. Uitaţi-vă la ea, dragul meu domn, uitaţi-vă la ea!

Doamna Grope se descurca de minune să-şi menţină privirea undeva departe şi bărbia ridicată în aer.

– Nu mă pot amăgi că va rămâne sub oblăduirea mea, zise marchizul şi oftă din greu. Dar nu pot decât să mă simt îngrozit de gândul că le-aş putea provoca tristeţe celor două femei pe care le iubesc cel mai mult pe lume: fata mea şi draga mea doamnă Grope, iubirea măruntaielor mele.

În acel moment propice, uşa se deschise şi apăru Flowle.

– Înălţimea Sa, ducesa de Beaumont, zise el. Înălţimea Sa, ducele de Villiers.

Roberta ar fi leşinat dacă ar fi ştiut cum.

– Daţi-mi voie să v-o prezint pe sora mea, Înălţimea Sa, ducesa de Beaumont, spuse Damon spre marchiz. Jemma, aceştia sunt doamna Grope şi faimosul poet, marchizul de Wharton şi Malmesbury.

– Cât de mult mi-a plăcut poemul pe care mi l-a adus draga Roberta, spuse Jemma şi făcu o reverenţă.

– O bagatelă, o simplă bagatelă, zise marchizul şi îşi şterse o ultimă lacrimă. Eu nu sunt prea mulţumit de el... Cred că în forma finală voi renunţa la urs şi la preotul care blestemă. N-o să-l public înainte de-a fi în stare perfectă, când îmi vor apărea toate lucrările adunate într-o ediţie folio. Această versiune este numai pentru ochii dumneavoastră. Darul meu pentru bunătatea dumneavoastră de-a adăposti perla pieptului meu, unica mea fiică.

– Lucrările dumneavoastră urmează să apară? întrebă Jemma şi făcu o reverenţă în direcţia doamnei Grope. E o plăcere, dragă doamnă, zise ea în timp ce doamna Grope făcu o plecăciune aproape până la podea.

– N-am nici o îndoială că se va întâmpla, în legătura din piele cu perle, spuse marchizul şi se îndreptă spre Villiers. L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră, zise el.

- Nu a fost întotdeauna o binecuvântare neprefăcută pentru cei care l-au cunoscut pe tatăl meu, replică Villiers.

- Mă tem că nu înțelegea literatura. Absolut deloc. Eram fraged pe atunci, înțelegeți ce vreau să spun, dar stăpâneam deja destul de bine muzica și ritmul. Tatăl dumneavoastră a spus ceva abominabil de nepoliticos; n-o să repet. Dar îmi amintesc fiecare cuvânt.

- Începem să fim de aceeași părere, zise Villiers. Și eu am câteva prelegeri ale tatălui meu pecetluite în memorie.

- Oricum, replică marchizul, a fost un poem excelent. Un subiect ușor, dar plin de pasiune în fiecare pentametru. Încă mi-l amintesc.

Roberta simți o strângere de inimă. Desigur, o clipă mai târziu, tatăl ei se lansă în cincisprezece versuri care începeau cu „Pentru pisoiul meu Jeoffry". Nici Roberta, care nu era chiar novice când venea vorba despre literatură, nu putu urmări mai mult decât cupletele care rimau ocazional și ieșeau în evidență precum indicatoarele pe un drum, în toiul nopții.

Urmă un moment de tăcere după ce el încheie, când, presupuse Roberta, cei adunați încercau să-și dea seama dacă poemul se terminase cu adevărat.

- Niciodată nu-i cer fiicei mele să-mi judece munca, zise tatăl, mințind colosal, pentru că judecata ei literară este mult prea dură decât promite înfățișarea ei plăcută.

- Copil denaturat, șopti Damon.

Ea îi aruncă o privire încruntată, iar el își ținu gura. Chiar în clipa în care Roberta își dădu seama cu o bizară strângere de inimă că sentimentele tatălui ei aveau să fie rănite – și cum s-ar fi putut altfel? –, Damon zise:

- Foarte mișcătoare toate caracteristicile și emoțiile, milord. Mă refer la versul în care „contracarează puterile întunericului prin pielea lui electrică și privirea orbitoare" și, vă rog să mă scuzați dacă am înțeles greșit, a fost foarte pătrunzător în analiza sa.

Tatăl ei zâmbea încântat.

– E foarte trist la final, se aventură Jemma. Să înțeleg că un șobolan l-a mușcat pe Jeoffry de gât?

Marchizul încuviință din cap și se clătină înainte și înapoi pe tocuri.

– Un sfârșit trist pentru un asemenea patruped splendid. „Nimic nu-i mai dulce decât pacea lui", cită el și oftă din tot sufletul. A murit câteva zile mai târziu. Tatăl dumneavoastră, spuse el și se întoarse spre Villiers, a fost destul de nepoliticos când și-a exprimat părerea despre această poezie.

– Acum înțeleg de ce, zise Villiers pe un ton la fel de lingușitor ca al unei pisici. Lui tata nu-i plăceau felinele. Dacă Jeoffry ar fi fost un câine de vânătoare...

– A, păi, dacă mi-ar fi explicat asta..., spuse marchizul zâmbind. Unii oameni au temeri neobișnuite față de animalele domestice, știu prea bine. De exemplu, doamna Grope este terifiată, pur și simplu terifiată, de cămile.

Se întoarseră cu toții ca niște marionete spre doamna Grope.

– Circul ambulant Miggery, zise ea și se cutremură.

Roberta simțea că-i venea să geamă. Din fericire, Jemma zâmbea și nu părea înclinată să-i scoată pe ușă afară. Dintr-odată, o mână mare o strânse pe a ei.

– Nu-ți face griji, spuse Damon la urechea ei. Casa asta e destul de mare pentru tot circul ambulant Miggery.

Chiar în momentul în care Damon vorbea, tatăl ei accepta încântat invitația ducesei de a rămâne.

– Dar numai pentru o noapte sau două, zise el. Mi-am pus în gând să-mi deschid casa. Am una, să știi, copilă, spuse el întorcându-se spre Roberta. Cred că ai uitat asta.

Uitase? De unde-ar fi putut ști acest lucru?

– E una mare, în St. James's Square, din câte-mi amintesc, zise el și se încruntă puțin. Am moștenit-o de la cineva. Rudele mele au căzut ca muștele în ultimii ani, spuse el către cei adunați. Compun un fel de poem

universal de compasiune care poate merge la multe ocazii. Este cel mai prudent lucru de făcut.

– Dar o să stați aici cu Roberta și cu mine, nu-i așa? întrebă Jemma.

Marchizul se încruntă.

– Nu m-am gândit...

Însă doamna Grope se dovedi a fi chiar o prietenă adevărată.

– Dacă, rosti ea magnific și se uită la toți – un duce, un conte, un marchiz, o ducesă și Roberta –, dacă voi ajunge să mă bucur de faima pe care o merit, nu pot fi deranjată de prezența unei tinere domnișoare din casă.

– Dar, scumpa mea, behăi marchizul.

Ea ridică mâna. Așa cum făcuse Moise când despărțise Marea Roșie.

– Nu!

– E mai bine, spuse Jemma.

– Sunt de acord, interveni Villiers pe neașteptate.

– *Da?* De ce? întrebă marchizul.

– N-aș putea vizita o tânără domnișoară care trăiește în apropierea unei actrițe, zise el, chiar dacă aceasta este o femeie deosebită precum doamna Grope.

Doamna Grope își înclină capul într-un gest magnific, ca o persoană care tocmai își primise plata. Damon își retrase mâna de pe cea a Robertei.

– S-o vizitați, ei? întrebă tatăl ei destul de dezamăgit. Cred că lumea se îndreaptă spre momentul în care s-ar putea să-mi dau unica fiică celui care nu înțelege poezia.

Villiers se uită la Roberta, iar ea simți un fior pe șira spinării.

– Ea nu mi-a acceptat oferta, spuse bărbatul.

Roberta nu știa ce să spună. Era o cerere oficială?

– Are să vă evalueze, fără îndoială, meritele în scurt timp, zise tatăl ei. Roberta poate tinde spre cele mai înalte culmi când se decide să-și aleagă un soț.

Privirea sardonică a lui Villiers indica faptul că el *era* pe cele mai înalte culmi, dar, din fericire, Fowle intră din nou în cameră și anunță că încăperile fuseseră

pregătite și că doamna Grope și marchizul puteau să urmeze.

Jemma îi conduse, la brațul marchizului, iar Villiers o luă de braț pe doamna Grope. Așa că Roberta și Damon îi urmară. Din cine știe ce motiv, ea evita să-i întâlnească privirea. El o trase înapoi când se pregătea să iasă din încăpere.

– La dracu', zise el, iar ea desluși uimirea din vocea lui. Ce naiba pui la cale, Roberta?

– Ce vrei să spui?

– Villiers? Cum ai reușit asta?

Ea se zbârli.

– Trebuie să fie neapărat o explicație care să implice șmecheria?

Deși trebuia să admită că nu prea-i venea să creadă ceea ce tocmai se întâmplase. Evident că nici lui Damon. El ridică dintr-o sprânceană spre ea.

– Pentru numele lui Hades, ce i-ai făcut omului ăstuia de l-ai adus în acest punct fără vrăjitorie?

Ea își ridică nasul în aer.

– De ce nu ar dori să se însoare cu mine? Nu mă consideri atrăgătoare?

În clipa în care spuse acest lucru își dădu seama că făcuse o greșeală.

– Ești mai atrăgătoare acum că ești aproape logodită cu altcineva, zise el și, desigur, o lipi iute de peretele acoperit cu mătase al camerei de zi în timp împingea ușa în spatele doamnei Grope. Nu e nimic mai atrăgător pe lume decât o femeie care plănuiește să se mărite cu altul, șopti el atingându-i buzele cu ale lui.

Ea simți un val de căldură care o lovi în față în clipa în care el o gustă. Sau poate în clipa în care ea îl gustă. Era ceva delicios de greșit la a săruta un bărbat în timp ce altul aproape îi ceruse mâna.

– N-ar trebui să fac asta, șopti ea drept răspuns.

El o sărută și mai apăsat. Ea descoperi că respira sacadat.

– Eu ar trebui să fac asta, spuse el.

Mâinile lui erau pe sânii ei, de parcă acolo le era locul. Corsajul ei alunecă sub sfârcuri, fără nici o opreliște. Damon se uita în jos la ea cu un zâmbet firav și ciudat pe chip și făcea ceva cu mâinile.

– Asta..., zise ea prostește.

– E bine? întrebă el și ridică din sprânceană.

– E interesant, răspunse ea cu greu.

Cu o mișcare rapidă, el trase din nou de corsaj, iar acesta alunecă sub sânul ei drept ca și cum n-ar fi fost menit să facă exact opusul. Sânul ei se revărsă în mâna lui.

– Roberta, spuse el.

Vocea lui răgușită trimise un val ciudat de căldură între coapsele ei. Sau poate de vină era ce făcea cu degetul mare. Roberta se agăță de antebrațele lui.

– Este scandalos, șopti ea.

– Încă nu ești logodită, zise el. Părea vesel. Și nepăsător. În plus, adăugă el, este perfect când faci lucruri în secret.

Și apoi, în timp ce ea încă încerca să-și dea seama ce voia el să spună, căci își simțea creierul plecat într-o mică vacanță, el râse și zise:

– Fac rime!

Exact când se pregătea să îi tragă un șut în gleznă, gura lui luă locul mâinii pe sânul ei. Roberta nu era proastă. Știa că sunt momente în viață când a fi rezemată de perete era un lucru bun – și, din fericire, una dintre mâinile lui o susținea. Să-și arcuiască spatele spre buzele lui părea, de asemenea, o mișcare potrivită. Și să scâncească în momentul în care el îndepărtă căldura gurii sale delicioase.

– Draga mea, șopti el.

Ochii ei se deschiseră alene.

– Da?

Îi trase în sus corsajul și, spre surpriza Robertei, acesta alunecă la loc de parcă ar fi fost întotdeauna acolo.

– Tatăl tău se întreabă, fără îndoială, unde ești. Îmi pare înduioșător de atașat de tine.

Roberta nu avea chef să joace rolul fiicei. Avea mai degrabă chef să se întindă și observă același gând în ochii lui. Așa că se încruntă.

– Nu mi-ai fost deloc de ajutor. Am crezut că mă vei ajuta să-l fac pe tata să se întoarcă la țară.

El îi aranjă o buclă rătăcită înapoi în cocul elaborat pe care camerista i-l făcuse în acea dimineață.

– A fost imposibil.

– De ce imposibil? întrebă ea simțindu-se necioplită.

– Te iubește prea mult. Eu și Jemma nu prea ne-am văzut părinții, cu excepția momentelor în care tata ne ținea prelegeri despre șah, dar pot recunoaște dragostea părintească atunci când îmi apare-n fața ochilor.

– Datorită lui Teddy, spuse ea când el deschise ușa.

– Acum trebuie să-l avertizez pe Teddy, comentă Damon, prefăcându-se oripilat. O să-l fac de râs în public când o să cad în genunchi și o să implor tinerele domnișoare să se mărite cu el.

Roberta oftă.

– Ce bine ar fi dacă tata n-ar fi atât de teatral. Dacă n-ar *plânge* așa des...

– Ce-a fost mai rău a trecut. Iubitul tău Villiers l-a cunoscut și nu a ieșit în fugă din cameră țipând, așa că de ce-ți mai pasă de ceilalți din înalta societate?

– Mi-ar plăcea să merg la petreceri, spuse Roberta pe un ton meditativ. Vecinii noștri au încetat cu ani în urmă să ne trimită invitații.

– O, o să mergi. Tatăl tău o va duce pe stimabila doamnă Grope acasă la el și se va distra de minune păzind-o de rugămințile gentlemenilor care vor dori să i-o fure...

– Nu fi rău.

– Cred că ar fi de-a dreptul crud dacă doamna Grope nu va primi cel puțin o ofertă care s-o ademenească. El chiar tânjește după rivalitate.

– Nu vrea rivali.

– Un rival sau doi ajută mult la poezie. Oricum, ce vreau eu să spun este că tatăl tău și doamna Grope vor pleca, iar tu vei fi sub protecția Jemmei. Nimeni nu-i

va închide ușile în față, deși se laudă de ani buni cu indiscrețiile ei.

- Da?

- Din cauza prostovanului de soț al ei și a amantei lui, spuse Damon. Ea e o Reeve, desigur. Crezi că ai și tu asta în sânge?

- Păi, eu...

Se opri. Oare urma să aibă și ea aventuri?

- Sigur că da, răspunse Damon la întrebarea căreia ea nu-i dăduse glas. Villiers nu e genul de bărbat care să ceară sau să-și dorească întreaga ta atenție. Vezi ce norocoasă ești că n-am apărut la balul tău de Anul Nou?

- De ce? întrebă ea uimită.

- Jemma îți poate spune că am fost cel mai enervant frate, zise el. Eu nu împart niciodată. Și... nu te-aș împărți niciodată.

Roberta deschise gura pentru a-i da replica, dar nu era nimic spus.

capitolul 20

Elijah veni acasă după întâlnirea cu țesătoarele și înainte de cea cu americanii, dar își instruise birjarul să gonească de-a lungul Londrei ca și cum iadul ar fi fost pe urmele lui, timp în care el stătuse în trăsură cu capul plecat deasupra foilor de hârtie acoperite cu scrisul mic și ilizibil al lui Pitt. Acestea dansaseră în fața ochilor lui: note despre legăturile franceze, despre starea din Camera Comunelor, despre alegerile recente.

Intră în casă cu o durere de cap și-l găsi pe majordom, pe Fowle, dansând înaintea lui într-un extaz nerăbdător.

- Vă rog, Înălțimea Voastră.

- N-am timp, spuse el automat și-i permise valetului să-i ia mantia de pe umeri, apoi își aruncă pălăria pe un scaun.

Nu-şi dădu jos peruca. Era extrem de cald, dar ce rost avea? Muta piesa de şah, ieşea din casă în zece minute şi avea şansa să ajungă la americani la ora stabilită.

– Înălţimea Voastră, spuse Fowle, trebuie să vă vorbesc!

Tonul lui părea aşa disperat, încât Elijah se opri cu piciorul pe treapta de jos. Două clipe mai târziu, urcă furios scările şi deschise larg uşa care dădea în apartamentul lui. Ea îl aştepta lângă tabla de şah, desigur. Se aşeză şi îşi dădu în sinea lui ordin să se liniştească. Jemma îşi ridică privirea zâmbind, dar salutul muri pe buzele ei – probabil când îi văzu expresia întipărită pe chip.

– Ai cazat o femeie cu o reputaţie proastă în casa asta? întrebă el în timp ce se aşeză şi mută un pion la D4.

Se gândise la mutarea aceea în cinci minute, între o întâlnire şi alta, şi nu avea timp să se răzgândească. Ea îi imită mutarea la fel de repede. Apoi se rezemă de spătar, cu mâinile una peste alta.

– Marchizul de Wharton şi Malmesbury a sosit în după-amiaza aceasta. Sunt sigură că ai fost anunţat dimineaţă de vizita sa iminentă, la fel ca mine.

– N-am fost informat că vine cu o femeie promiscuă.

– O nefericită omisiune, spuse ea. Este însoţit de doamna Grope.

Preţ de o clipă, groaznica nedreptate îi puse un nod în gât.

– Ai idee, zise într-un final, conştient de asprimea vorbelor ce-i ieşeau printre dinţi, ce va provoca acest lucru carierei mele?

– Nu ştiu. Va produce pagube?

Privirea ei întrebătoare îl înfurie.

– Nu face pe neştiutoarea cu mine, Jemma, şuieră el. Noi doi suntem căsătoriţi de prea mult timp pentru aşa ceva. Ştiu că eşti inteligentă; ştiu că înţelegi fără probleme de ce ar fi o idee rea ca un membru al Camerei Lorzilor să invite o femeie cu reputaţie proastă să stea în casa lui!

Ei părea să-i pară cu adevărat rău.

– N-am avut ce face, Beaumont.
– Trimite-i la hotelul Nerot!
– N-aş putea fi atât de nepoliticoasă. Poate vor fi câteva matroane inflexibile care nu vor vizita casa în timpul şederii sale cu noi, dar mă lipsesc bucuroasă de asemenea distracţii. Astfel, nici o matroană de genul acesta nu va avea ocazia să-şi împărtăşească părerile îngreţoşate.
– Cât timp stă aici?
– Doar câteva zile. Marchizul spune că-şi deschide casa de aici din Londra.
– Nu-mi place să mă expun criticilor perfect valide la adresa aranjamentelor din gospodăria mea, zise Elijah.
I se puse un nod în gât înainte să apuce să spună mai multe.
– N-am putut s-o dau afară. Dar te asigur că habar n-am avut că marchizul îi va face o vizită fetei lui şi nici nu am ştiut de existenţa doamnei Grope.
– Chiar aşa, cum ai fi putut şti? zise el cu chipul lipsit de expresie.
Peruca lui părea să aibă câteva kilograme. Jemma îi aruncă o privire fugară, apoi se ridică şi se duse în spatele lui. În mod automat, el dădu să se ridice, dar ea îl apăsă pe umeri şi îi scoase peruca. Aceasta lăsă în urmă un nor de pudră. Ea flutură din mână ca să-l îndepărteze.
– Chiar trebuie? întrebă ea. Villiers nu poartă niciodată.
– El nu e decent; nici măcar nu-şi pudrează părul. Villiers e un nimeni.
O spusese pe un ton plictisit, dar cu sinceritate. Villiers nu se bucura de încrederea regelui, nici măcar de a lui Fox, marele rival al lui Pitt. Era un nimeni.
– Şi tu? zise soţia lui.
Degetele ei începură să-i maseze scalpul, atingându-l din loc în loc. Atingerea ei era ca o apă rece, bine-venită. Îşi lăsă capul în mâinile ei, un gest de slăbiciune, şi totuşi... Era soţia lui. Ce conta slăbiciunea în faţa ei? Nu-l iubea, nici el n-o iubea pe ea, dar era o legătură între ei, între soţ şi soţie, diferită de oricare alta.

– Poate că, spuse ea, iar vocea ei suna necaracteristic de nesigură, ar trebui să reduci numărul întâlnirilor, Beaumont. Nu arăţi bine.

Pentru o clipă, el savură senzaţia dată de degetele ei subţiri care se mişcau în părul lui şi îi îndepărtau încordarea. Apoi vorbele ei trecură prin filtrul minţii lui.

– Întâlniri!

Înjură şi sări din fotoliu. O clipă mai târziu, înşfăcă peruca şi o aruncă la nimereală pe cap. Se înclină în faţa doamnei lui, lăsă pentru altă dată pornirea de a-i spune cât de frumoasă era şi ieşi în goană din cameră.

Jemma rămase locului, cu ochii la tabla de şah.

capitolul 21

14 aprilie
A treia zi a partidelor de şah Villiers/Beaumont

Roberta se simţea ca şi cum ar fi căzut printr-o gaură din perete şi ar fi ajuns în circul ambulant Miggery. Evenimentele se învârteau în jurul ei, iar ea nu juca nici un rol în acestea. Îşi imaginase o campanie grandioasă de seducţie. Plănuise să-i mituiască pe valeţii lui Villiers şi să-l prindă pe acesta în capcana căsătoriei. Ba chiar se gândise să folosească un certificat de căsătorie fals. Şi, în final, de ce avea nevoie? Îşi aminti de un citat din *Violul Lucreţiei*: „Poartă o rochie puţin prea mică, şi dintr-odată..." Dintr-odată ce? Ducele de Villiers îşi declarase intenţia de a-i face curte în faţa tatălui ei, dar ce însemna acest lucru? Întrebarea o ţinuse trează. Putea să fi fost o glumă lipsită de scrupule din partea lui?

Dar în dimineaţa următoare primi un pachet de mărimea unei Biblii scumpe, moale şi învelit în catifea albastră, legat cu o fundă. Când îl desfăcu, dădu peste o carte de vizită. O ridică şi observă literele negre şi ascuţite care nu puteau fi scrise de nimeni altcineva decât de Villiers.

Curtarea nu-mi este familiară. Te rog, nu abuza de puterile tale, frumoaso. Sper ca această bagatelă să-ţi amintească de mine.

„Un volum special cu poezia lui Shakespeare“, îşi zise ea. Încă un strat de catifea albastră. Iar când aceasta fu desfăcută... Nu era Shakespeare. Era un portret. Înfăţişa o tânără ţărăncuţă îmbrăcată într-o rochie simplă, cu o cuşcă mică în mână.

– O, ce drăguţ! strigă Jemma când Roberta i-l arătă câteva minute mai târziu. E pictat de Sir Joshua Reynolds, desigur. Splendid!

– De ce crezi că ţine o capcană pentru şoareci? întrebă Roberta.

– Asta este?

Jemma se uită îndeaproape, şi o expresie greu de definit îi străbătu chipul. Să fi fost melancolie... sau... sau gelozie? Roberta simţi o strângere de inimă. Îl dorea pe Villiers; dar îşi dorea aproape la fel de mult şi prietenia ei cu Jemma. Însă Jemma răspunse veselă:

– Draga mea, este o capcană pentru şoareci pentru că... mă rog... ştii vechiul proverb despre căsătorie, nu?

Roberta se încruntă.

– O capcană?

– Capcana de şoareci a preotului.

Râsul Jemmei răsună clar şi sincer, nepătat de gelozie. Robertei nu-i mai plăcea portretul la fel de mult ca la început.

– Tipic lui Villiers, zicea Jemma. Un dar frumos, hidos de scump... Oricare alt bărbat ţi-ar fi trimis un rubin. Darul lui are în el o glumă ascunsă.

– Nu e ca şi cum s-ar strâmba la mine, nu? întrebă Roberta.

– O, nu. Împărtăşeşte gluma, nu vezi? Căsătoria e o nebunie, să ştii. O ia în râs, pentru că nici nu se poate face altceva.

Nu se poate? Cumva... Roberta vedea altfel lucrurile. Deşi era o prostie fără margini ţinând cont de faptul că ea era femeia care plănuise să-l atragă cu sânge-rece

pe Villiers către căsătorie. Iar în acel moment, când el intra în capcană și râdea de limitările acesteia, ea se simțea nelalocul ei?

– O să dăm o petrecere la cină, spuse Jemma. El o să-ți facă propunerea, desigur, și va fi foarte amuzant.

– Da?

– Sigur că da, răspunse Jemma și se uită la ea chiorâș. Îți dai seama cât de mult costă un tablou de Reynolds, nu-i așa?

Roberta se uită din nou la expresia de șiretenie din ochii fetei, la umbra aruncată de capcana de șoareci pe muselina rochiei ei și la ochii strălucitori ai pisicii.

– Crezi că a ghicit că am plănuit o capcană pentru el?

Jemma ridică din umeri.

– Cui îi pasă? Ai fi dat crezare intenției lui dacă ți-ar fi trimis un colier de rubine?

Roberta încuviință din cap.

– Ăsta e mai minunat decât un colier. Până și rama e superbă. Acum, pe cine să invit la petrecerea de la cină? Trebuie să fie combinația perfectă astfel încât să conturăm tabloul adecvat pentru sfârșitul lui Villiers.

– *Sfârșitul?*

– Așa le va părea celor din înalta societate, zise Jemma. Crede-mă. Femeile s-au oferit lui în ultimii zece ani, iar tu n-ai făcut decât să-i zâmbești, și s-a predat. Tu, draga mea, ești pe cale să devii senzația Londrei.

– Chiar și în prezența tatălui meu? întrebă Roberta șoptit.

– Desigur, spuse Jemma. Și a doamnei Grope. Știi, Roberta, nu sunt sigură că doamna Grope împărtășește în totalitate entuziasmul tatălui tău pentru viitorul carierei ei de celebră curtezană.

– Am impresia că i-ar plăcea să se mărite cu el, replică Roberta. Însă nu cred că el vede acest lucru.

– Bărbații niciodată nu văd, spuse Jemma și oftă. Căsnicia lor ar stârni un scandal teribil.

– Din cauza reputației ei proaste?

– Da, răspunse Jemma. Uită-te la Elizabeth Armistead, amanta lui Fox. El își arată deschis afecțiunea, și sunt sigură că o să se însoare cu ea la un moment dat. La White se fac pariuri în favoarea ei de patru ani. Chiar și așa, nu e primită și nici măcar invitată la majoritatea evenimentelor.

– Ah!

– Înalta societate este un barometru brutal de acceptare, te asigur de asta. Trebuie să invit câteva femei respectabile la cină, însă trebuie să discut cu Beaumont mai întâi.

– Despre cină?

Jemma părea să se fi răzgândit în legătură cu ce voia să spună, pentru că schimbă complet subiectul.

– O problemă și mai importantă, zise ea, este să alegem la care dintre croitorese să apelezi.

Roberta își aminti recunoscătoare de rulolul de bancnote pe care tatăl ei i-l dăduse. Făcea ca totul să fie mult mai ușor; nu voia să se simtă ca o săräntoacă îmbrăcată în hainele Jemmei.

– Aș sugera să apelăm la o franțuzoaică, spuse Jemma. Nu că aș împărtăși prejudecățile legate de compatrioatele mele. Mă rog... poate o fac.

Roberta izbucni în râs și, datorită conversației încântătoare, uită de întrebarea legată de persoanele care urmau să fie invitate la petrecerea de la cină.

– Mi-ar plăcea o pălărie-balon. Le știi, Jemma?

Jemma încuviință din cap.

– În Paris li se spune *lunardi*. Nu știu dacă-ți va sta bine, draga mea. Toate penele acelea... atâtea accesorii!

– Am văzut una ieri în parc, din voal roz franțuzesc cu bor larg, zise Roberta. O purta o tânără domnișoară, lăsată în jos pe-o parte și ridicată în partea cealaltă.

– Ah, făcu Jemma. Asta sună chiar interesant. Cea pe care o am eu este din material italienesc cu pliuri largi în jurul borului. Îmi place foarte mult, dar sârmele au ieșit din borul ei și m-au înțepat într-o zi în ureche, așa că n-am mai purtat-o de atunci.

– Desigur, bor cu sârme, spuse Roberta. Ce inteligent!

– Vom vorbi mai târziu despre petrecerea de la cină. Cred că ar trebui să mergem pe Bond Street chiar acum.

Jemma nu se mai gândise la petrecerea de la cină până când soțul ei veni să-și joace rolul în partida cu ea. El mută la fel de repede ca oricând, calul la C3, dar Jemma simți o ușoară senzație de neliniște. Nu se grăbi. Într-un final, mută un cal la F6.

– Interesant, zise Elijah aruncând o privire spre mutarea ei.

Ea învăța destul de multe despre soțul ei datorită jocului. Părea să înțeleagă semnificația mutărilor ei în două secunde. Puterea minții lui era cu adevărat uimitoare.

– M-am gândit să dau o petrecere la cină săptămâna asta, zise ea și se lăsă pe spătar.

El părea mai puțin obosit, deși în privirea lui se putea observa epuizarea, fapt pe care ea îl găsi destul de îngrijorător.

– N-am mai avut invitați aici la cină de când ai plecat la Paris, spuse el.

Părea să fi uitat de prezența ofensatoare a doamnei Grope.

– Fowle va fi extaziat.

– Mă gândeam că am putea întocmi împreună o listă cu invitați, zise Jemma, și să îi excludem pe cei care ar fi deranjați de prezența însoțitoarei marchizului. Harriet nu va face așa ceva. Tu pe cine ai vrea să inviți?

– Din Camera Lorzilor?

– Nu! Adică, dacă nu cumva persoana este un prieten de-al tău.

– Un prieten, repetă Beaumont, de parcă ar fi vrut să vadă cum era să rostească chiar el acel cuvânt.

– Apropo de prieteni, sau mai degrabă despre foști prieteni, spuse Jemma cu ochii la el, o să-l invit pe Villiers, pentru că îi face curte lui Lady Roberta.

Beaumont ridică din umeri. Zâmbetul lui trăda o urmă de ironie.

– Un subterfugiu? Impresia mea era că el îmi curtează soția, dacă pot spune așa.

– Majoritatea bărbaților fac curte la trei sau patru persoane în același timp. Curtarea e o activitate obișnuită, ca mâncatul.

– Doar că mâncarea în cauză ești tu, zise el.

Dar părea plictisit, nu interesat în mod special și cu siguranță nu gelos.

– Deci îi avem pe marchiz și pe doamna Grope...

– Doamna Grope?

Jemma zâmbi când el pufni în râs.

– Nu ți-a spus Fowle că așa o cheamă? Roberta nu știe sigur dacă a existat vreodată un domn Grope. Oricum, suntem opt, cu tot cu Roberta, Damon și Villiers. Ar fi bine dacă am mai adăuga doi.

– Am cunoscut pe cineva interesant la balul tău, zise Beaumont. Domnișoara Charlotte Tatlock.

Jemma se încruntă.

– Una dintre fiicele lui Sir Patrick Tatlock? Le cunosc foarte puțin.

– Părea remarcabil de inteligentă, zise el și se ridică de la masă.

– Mai sunt și alte persoane pe care ai vrea să le vezi la masă? Caro va face toate pregătirile necesare, Beaumont, dar te asigur că îi voi astâmpăra imaginația. Apoi poate cânta pentru noi la pianoforte.

El clătină din cap.

– La dracu' cu reputația mea. Dacă Pitt nu vede că nu iau parte la destrăbălarea prințului de Wales și a prietenilor săi, atunci mă poate scuti de compania lui.

– Nu e prost.

– Mă duc să mă întâlnesc cu el acum, zise el și zâmbi trist, apoi salută și plecă.

Jemma se îndreptă către micuțul ei birou. Își dădu seama cu frustrare că era atât de în urmă cu noutățile din societatea engleză, încât nu știa cine avea să fie atât de copleșit de curiozitate încât să nu reziste ideii de a cina în compania doamnei Grope. Într-un final, îl invită pe Corbin. El n-ar fi pălăvrăgit niciodată despre

acel eveniment, nici măcar dacă l-ar fi aşezat chiar lângă doamna Grope.

Soţul ei muta piesele de şah ca şi cum n-ar fi existat o altă mutare decât cea la care se gândise; Villiers zăbovea mai mult înainte de-a lua o decizie. Beaumont calcula totul într-o secundă; Villiers clocea. Ca jucător, acesta din urmă era foarte asemănător ei. Era evident că-şi petrecea mare parte din zi gândindu-se la posibilităţi uimitoare. Era un jucător îndrăzneţ, cam la fel ca ea. Elijah era alt gen de jucător: tensionat, atent, incredibil de rapid.

Brigitte aduse cartea de vizită a ducelui de Villiers.

– Dar trebuie să-ţi spun, milady, că Joseph îl însoţeşte pe stăpânul său. Tocmai mi-a spus că a întrebat, dar crede că nu ştie nimeni din gospodărie despre aventura cu Lady Caroline, nici măcar valetul ducelui. Înălţimea Sa, ducele de Villiers, joacă pe ascuns, aşa zice el.

– Joacă pe ascuns, repetă Jemma absentă.

Avea sens, la cum îl cunoştea pe Villiers. El n-ar fi discutat niciodată cu valetul despre aventurile sale amoroase.

– Mantia mea îţi aparţine, Brigitte. Sper ca relaţia ta cu Joseph n-a fost prea plictisitoare.

Brigitte zâmbi.

– Încă mai trebuie să mă ducă la grădinile acelea. Şi descopăr că părul roşcat nu este un defect chiar aşa mare.

Villiers apăru îmbrăcat cu o mantie extraordinară accesorizată cu pene de păun. Jemma o observă, dar nu spuse nimic. Se lăuda cu ceva... Cu ce? Costumaţia lui era ca o palmă dată celor care considerau că bărbaţii trebuie să se îmbrace mai sobru decât femeile.

Ea captură un pion cu regina; el mută un cal la C3; amândoi se lăsară pe spătarele fotoliilor.

– Cum a fost dimineaţa dumneavoastră? întrebă ea.

– Terifiant de lumească.

Ea îşi ridică privirea.

– O? făcu ea.

– I-am dat papucii amantei.

Jemma se gândi o clipă la acest lucru şi îşi spuse că el nu avea să se supere dacă-i punea o întrebare directă.

– Cât de mult v-a costat să faceţi aşa ceva?

– E o chestiune de a ţine în echilibru economiile şi afecţiunea, răspunse el. Ţin la ea şi, mai la subiect, a locuit într-una din casele mele timp de trei ani.

– S-a arătat îndurerată?

– Nicidecum. Totul s-a petrecut amiabil, lucru care mi-a dat de înţeles că ar fi trebuit s-o fac acum un an.

– Cred că astfel de lucruri sunt plictisitoare pentru un bărbat, zise Jemma. Până la urmă, în aceşti trei ani aţi avut, probabil, unele interludii cu doamnele din înalta societate, dat, în tot acest timp, amanta vă aştepta.

– Nu sunt încă aşa bătrân încât să trebuiască să-mi dovedesc abilităţile.

Ea zâmbi uşor ca reacţie la comentariul lui.

– Pe mine emoţiile de genul ăsta mă obosesc.

– Uneori e puţin mai complicat de atât. Vedeţi dumneavoastră, Sophia este o curtezană de care trebuie să ţii seama. Ea se joacă, îi place să fie sărutată, are multe aşteptări.

Jemma se juca întruna cu o piesă de şah.

– Şi de aceea aţi renunţat la ea?

– O, nu, am renunţat pentru că am de gând să mă însor.

Villiers o privea cu atenţie, pentru a vedea dacă ea trăda vreun semn de gelozie. Ea îl surprinse din nou zâmbindu-i cu o apreciere sinceră în privire.

– Atunci aţi făcut exact ceea ce trebuia.

El rămase cu gura căscată.

– Da?

– Cred că un gentleman n-ar trebui să plătească pentru compania femeilor după ce se însoară, zise ea. Această practică mi se pare dezgustătoare şi chiar dezonorantă odată ce au fost rostite jurămintele.

El îşi reprimă uimirea.

– E cam de modă veche din partea dumneavoastră, nu vi se pare? întrebă el.

– De fapt, eu cred că e ceva de viitor, zise ea. Hellfire Club, cu toate sărbătorile și nimfele de acolo... e pe ducă, și nu înțeleg de ce nu vede nimeni asta. În Franța a fost la fel. Însăși regina Maria Antoaneta se îndreaptă spre viața domestică, vă spun eu.

– Asta înseamnă că și cei din gașca soțului dumneavoastră vor avea un comportament sobru și liniștit? Soții care seamănă mai mult cu lăptăresele decât cu niște curtezane flamboaiante?

Ea râse.

– Soțul meu și semenii lui au, cel mai probabil, amante, asemenea celorlalți bărbați. Ei pur și simplu nu-și etalează afecțiunea, cel puțin nu așa cum face Fox.

– Elizabeth a lui Fox este o ființă remarcabilă.

– Am cunoscut-o la Paris și am fost impresionată.

– Așa că m-a gândit să mă alătur celor liniștiți și să mă însor cu protejata dumneavoastră, zise el și o privi printre gene.

Zâmbetul ei era dezamăgitor de sincer. De fapt, Villiers fu conștient de o șoaptă interioară care îi spunea că răzbunarea lui nu părea eficientă. Jemma nu se arăta interesată dacă el se însura sau nu.

– Nici că ați putea face o alegere mai bună. Roberta este remarcabil de frumoasă, după cum bine știți, dar este totodată inteligentă și spirituală. Singurul defect posibil ar fi că nu știe să joace șah, spuse Jemma și se strâmbă amuzată.

– A, dar pentru asta sunteți *dumneavoastră*, zise el și îi atinse degetele delicate.

Își dăduse seama, în toiul nopții, că ceea ce voia de fapt nu era partida de șah în sine. Ci pe ea. O voia pe ea, inteligența ei profundă, felul în care izbucnea în râs, eleganța pură cu care se mișca și cu care vorbea. În plus, era o șahistă genială, lucru ce îi stârnea o flacără de dorință nimicitoare, adânc în vintre. De fapt, senzația era atât de feroce, încât nici nu îndrăznea să se gândească îndeaproape la ea.

– Îmi place asta, remarcă el urmărind-o în timp ce își aranja mânecile. Iar ăsta este un gând înspăimântător.

– De ce? Întotdeauna mi-au plăcut partidele bune de şah, chiar dacă pierd.

– Şahul da. Dar şi... Se apleca în faţă. ... Să stăm de vorbă.

Jemma îşi reprimă un zâmbet. Villiers era cu atât mai seducător cu cât era mai direct, şi el o ştia prea bine. Nu era impresionată de ironiile despre mânecile rochiei şi despre frumuseţea ei; dar când rânjea şi îi vorbea direct despre faptul că renunţase la serviciile amantei... atunci era în pericol. Şi totuşi, nu avea nici o intenţie de a ceda vicleşugurilor lui Villiers. Mai ales când el era aproape logodit cu Roberta. Ea îi întâlni privirea şi observă o undă de dezamăgire.

– Mă descurajaţi, spuse el serios.

– Credeţi că aş fi în stare să arăt o astfel de lipsă de loialitate unui prieten?

– Iar dumneavoastră mă consideraţi atât de prost încât să cred că nu sunteţi interesată de mine din cauza posibilei mele căsătorii cu protejata dumneavoastră?

Ea nu răspunse, iar el simţi un val de nervozitate stârnită de prostia de a fi dat cărţile pe faţă. Chiar voia să se însoare? Sigur că nu avea nici cea mai mică ezitare s-o lase baltă pe ţărăncuţă imediat ce punea mâna pe ea. Şi totuşi, Roberta era deosebită şi capabilă de o replică isteaţă, ceea ce era un lucru rar. Era tânără, probabil fertilă şi avea tot ce trebuia. El avea nevoie de un moştenitor, pentru Dumnezeu. În plus, rămăsese fără amantă. Avea nevoie de o parteneră de pat.

– Deci nu mă vreţi?

Jemma îi zâmbi, iar frumuseţea ei fu aproape ca o lovitură primită în faţă.

– Urmează să vă însuraţi.

– Poate, răspunse el. Dar e posibil ca doamna să nu mă vrea.

Ştia că era o minciună, la fel cum ştia şi Jemma. Însă era al naibii de adevărat că era greu să dorească pe cineva care îl voia. Roberta nu făcea un secret din faptul că tânjea după el. Ochii ei deveneau uşor visători la simpla vedere a lui.

Prefera privirea limpede a Jemmei.

Era însă şi dureros de adevărat că o persoană ca[illegible] nu-l dorea era de două ori mai atrăgătoare.

capitolul 22

Invitaţiile fură trimise prin valeţi.

– Pur şi simplu nu-mi vine să cred c-ai fost invita[illegible] spuse May cu un icnet şi cu ochii la invitaţia pe ca[illegible] o ţinea sora ei. Eşti cumva prietenă cu ducesa şi [illegible] nu ştiu?

Charlotte clătină din cap.

– Ducele m-a invitat la dans la bal, dar n-am discu[illegible] niciodată cu Înălţimea Sa.

– *Ducele?*

Faţa rotundă a lui Mary părea scandalizată.

– De ce Dumnezeu te-ar invita pe tine? continuă [illegible] şi mai aruncă o privire la invitaţie. Totul pare fo[illegible] respectabil, nu? Mă aşteptam să anunţe Sărbătoarea [illegible] Venus sau ceva de genul acesta.

– Mă îndoiesc sincer că m-ar fi invitat dacă îşi dor[illegible] nişte nimfe, spuse Charlotte pe un ton sec.

– Adevărat. Dar ce ciudat e să te invite pe tine[illegible] pe mine. Nu consideri că-i ciudat? Crezi că el vrea s[illegible] abordeze... *intim*? întrebă ea îngrozită.

Charlotte îşi permise să se gândească, preţ de o c[illegible] cu poftă la ochii frumoşi şi marcaţi de oboseală ai [illegible] celui, apoi zise:

– Nu fi gâsculiţă, May. Arăt eu a genul de feme[illegible] care ducele ar face-o curtezană?

– Sper că nu.

– Cel puţin viaţa mea ar fi mai interesantă decât [illegible] acum, spuse Charlotte doar ca s-o provoace.

Dar May nu era rea şi, după ce trecu peste şocul [illegible] al, începu să vadă invitaţia drept o binecuvântare.

– Trebuie să-ţi iei o rochie nouă, spuse ea pe [illegible] ton ferm. O să-i trimitem un mesaj lui *Madame* H[illegible]

şi o să-i spun că avem nevoie până joi de rochia pe care ai comandat-o luna trecută.

– N-o s-o facă.

– Ba o s-o facă. O s-o facă imediat ce va auzi că eşti invitată la această petrecere privată, strigă May.

Devenise agitată şi flutura invitaţia deasupra capului ca pe un steag.

– Poate *Town and Country* va face schiţe cu fiecare persoană invitată... De ce nu? Ce emoţionat e!

Charlotte trebuia să admită că era cu adevărat emoţionant. Ţinu însă secrete propriile ei pregătiri pentru eveniment; trimise un valet să cumpere toate ziarele politice şi de comentarii pe care le putea găsi.

Răspunsul ducesei de Berrow la invitaţie fu însă mai puţin festiv. Ea oftă şi îşi schimbă rochia, ceru să fie puşi caii la trăsură şi plecă în oraş. O oră sau două mai târziu, majordomul o conducea repede pe Jemma în salonul unde Harriet o aştepta.

– Draga mea, spuse Jemma, ai venit la ţanc. M-am hotărât să cataloghez toate tablourile cu Judith şi Holoferne din casă şi mi-ar prinde bine puţin ajutor.

Harriet se ridică iute. Ca de obicei, forţa personalităţii Jemmei o făcea să se simtă ca un decupaj estompat, ca un desen din ziarele cu ilustraţii.

– Am venit să te întreb despre asta, zise ea şi scoase invitaţia.

Jemma rânji spre ea, se apleacă şi îi adresă o şoaptă conspirativă:

– Planurile noastre sunt în plin avânt!

– Jocul de şah? Câştigi? întrebă Harriet plină de speranţă.

– La asta mă aştept, spuse Jemma. De fapt, cred că n-are rost s-o mai spun, aş paria pe mine. Disperarea îi dă târcoale lui Villiers din toate direcţiile. O să-i ceară mâna lui Lady Roberta chiar la această petrecere de la cină.

Harriet rămase cu gura căscată.

– Villiers? *Se însoară?*

– Nici o altă răzbunare nu mi se pare mai bună. Ce zici?

– Dar... dar... vrei să spui că nu-ți place de protejata ta? întrebă Harriet uimită. Credeam că este o persoană drăguță, care...

– O, așa este, o întrerupse Jemma. De fapt, Villiers este extrem de norocos s-o aibă. Nu, căsătoria în sine este o pedeapsă. El nu înțelege ce presupune asta, să știi. Crede că viața lui nu se va schimba cu nimic; văd asta în ochii lui. Este complet pierdut.

– Nu toate căsătoriile sunt neplăcute, spuse Harriet.

– Vrei să spui că n-ar trebui să extind exemplul căsniciei mele asupra tuturor relațiilor de acest fel?

– Exact.

– Păi, uită-te la căsnicia ta, sugeră Jemma. A fost cea mai bună potriveală; amândoi vă iubeați, zise ea și se opri.

– Și? întrebă Harriet pe un ton amenințător.

Una era să se plângă de neînțelegerile dintre ea și Benjamin, și alta...

– N-au existat momente când te-ai simțit umilită? întrebă Jemma.

Momentele în care se simțise umilită trecură prin mintea lui Harriet într-un val epuizant.

– Ba da, răspunse ea încet.

– Face parte din căsnicie. Este ceva ce vine inevitabil odată cu căsătoria.

– Deci Villiers va fi la petrecerea de la cină, zise Harriet. Iar eu... eu trebuie să fiu prezentă? Nu pot.

– Trebuie, spuse Jemma, apoi o luă de braț și o conduse spre hol. Acum hai să mergem prin toată casa și să detectăm picturile cu Judith. Fowle, vrei să ne urmezi și să le notezi?

Harriet încercă să-și reprime frustrarea.

– Jemma, șuieră ea, e absolut necesar ca majordomul vostru să ne urmeze? Tocmai ți-am spus că n-o să vin la petrecerea de la cină.

- Așa e, răspunse Jemma și zâmbi în jos spre ea. Dar m nevoie de tine. Și am nevoie de Fowle ca să inventa-ze aceste tablouri.

- De ce trebuie să vin și eu la cină?

- Pentru că fratele meu mai are puțin și se face de râs. uite, acolo e un tablou cu Judith, pe hol. Nici nu-l servasem până acum. Fowle, ai notat?

Harriet aruncă o privire înapoi și văzu că majordo-ul lua notițe pe o hârtie.

- Ce face fratele tău? șopti ea.

- Se face de râs, după cum am spus, răspunse Jemma e un ton perfect normal. Visează la Roberta, dacă vrei știi. De fapt, după privirea din ochii lui, mai are puțin nă să-și dea seama că e îndrăgostit nebunește. Iar eu pot permite așa ceva.

- Pentru că Roberta trebuie să se mărite cu Villiers.

- Exact.

- Ei bine, dacă ea se căsătorește cu Villiers...

- Nici o femeie întreagă la mine nu s-ar mărita cu iers atâta timp cât Damon ar intra și el în calcul, zise ma nerăbdătoare.

- Ești *sora* lui, sublinie Harriet, care se simțea amuza-pentru prima oară în acea zi. Nu crezi că s-ar putea să raestimezi puțin farmecul lui Damon?

- Deloc. Este o concluzie imparțială. Roberta nu că șah, așa că talentul lui Villiers nu îi stârnește resul. De fapt, nu înțeleg ce găsește atât de atractiv el. Dar știu că Damon o sărută în cele mai ciudate mente, pe unde o prinde, și nu vreau ca el să peri-ze cererea lui Villiers sau ca Roberta să se răzgân-că. Așa că tu trebuie să te ții de capul lui, Harriet. ntez pe tine.

- Nu vreau să fiu în aceeași încăpere cu Villiers.

- Te așez în celălalt capăt al mesei, spuse Jemma. te altul. E exagerat de sângeros, nu-i așa? Și a ales să-l ă în salonul pentru micul dejun, la loc de cinste.

Se uitară amândouă o vreme la Judith cea triumfătoa-care ținea în mână un cap. Artistul părea să fi acordat

o atenţie deosebită gâtului lui Holoferne. Jemma se cutremură puţin.

– N-o s-o pot înţelege niciodată pe ducesa văduvă. Niciodată.

– Când a murit tatăl lui Beaumont? întrebă Harriet.

– Cred că el avea zece ani pe atunci. Poate nouă.

– Deci a crescut cu mama lui.

– Acest lucru n-o să mă facă să-mi pară rău pentru el, răspunse Jemma. Dar, desigur, între soţ şi soţie nu este o emoţie la fel de puternică, zise ea şi se întoarse. Uite încă unul, în salonul doamnelor. A şocat-o pe sărmana Lady Fibble în timpul balului – sau cel puţin aşa mi-a zis ea. Se pare că i s-a părut că seamănă cu Beaumont. Sper din tot sufletul că nu e cazul. Sau, dacă e, sper ca portretul să fie al fostului duce.

Era rândul lui Harriet să se cutremure.

capitolul 23

17 aprilie
A şasea zi a partidelor de şah Villiers/Beaumont

Charlotte ştiu dinainte să scoată nasul din trăsură că reşedinţa Beaumont era înconjurată de o gloată care aştepta să vadă cine va intra. Trase adânc aer în piept. Nu era obişnuită să se învârtă prin cercurile cele mai înalte ale societăţii. Ea şi May erau fete bătrâne, care sufereau din cauza dotei nu prea consistente şi a lipsei prietenilor influenţi. Însă aveau educaţie aleasă, aşa că erau invitate peste tot. Dar nu ieşeau în evidenţă. Niciodată n-o făcuseră. Doar că, îşi reaminti Charlotte, May era curtată de domnul Muddle, iar în sezonul următor Charlotte urma să fie singură. I se părea atât de înspăimântător, încât aproape că nu-şi putea imagina aşa ceva. Era ca şi cum s-ar fi gândit la copiii orfani.

Încercă să-şi vină în fire. Arăta foarte bine. Charlotte ştia exact ce însemna acel lucru: nu ca o zeiţă fermecătoare, ci asemenea profilului de pe o monedă romană.

May spusese mereu că avea nasul rafinat. Avea o formă frumoasă, dar era prea lung.

– Te face să pari inteligentă, îi spusese mama ei. Nici un bărbat nu-şi doreşte o soţie insipidă.

Se părea că bărbaţii nu voiau nici monede romane.

Mulţimea din jurul trăsurii împingea şi se înghiontea în timp ce ea coborî din trăsură. Majoritatea încercau să afle cine era.

– Nu este Lady Sarah, auzi pe cineva. Lady Sarah nu are...

Charlotte era sigură că Lady Sarah nu avea un nas roman. Îşi îndreptă umerii. Purta o rochie roz-deschis creponată care îi scotea în evidenţă pielea şi ochii albastru-închis. Părul îi era perfect coafat şi ridicat, aşa cum cerea moda. Nu putea arăta mai bine de-atât şi trebuia să fie de ajuns.

– Ştiu... Tatlock, auzi pe cineva rostind tare exact în clipa în care începu să urce treptele către uşa din faţă.

Majordomul se înclină atât de mult, încât ea aproape se aşteptă ca acesta să cadă.

– Domnişoara Charlotte Tatlock, zise el şi făcu un pas în spate.

Casa era surprinzător de liniştită.

– Vă rog, spuse majordomul după ce îi luă mantia, doriţi să mergeţi în camera de toaletă sau preferaţi să vă alăturaţi celorlalţi oaspeţi în salon?

Charlotte era prea îngrozită să se poată privi din nou în oglindă. Era mai bine să termine odată. Evenimentul avea să fie unul de amploare, desigur, cu oameni pe care îi cunoştea. Putea găsi o matroană cu care să stea undeva, retrasă.

Dar nu era o mare adunare, şi nu exista nici o matroană cu care să se retragă într-un colţ. În schimb, era doar un mic grup de oameni, care stăteau în picioare, cu paharele în mâini. Charlotte mai avea puţin şi o lua la fugă, dar ducele de Beaumont se întoarse şi zâmbi. Aşa că înaintă.

*

Într-un moment Roberta discuta cu doamna Grope despre penele pe care le cumpărase din bazar, iar în celălalt Villiers o trăgea în colţul îndepărtat al încăperii.

– Unii ar păstra o distanţă politicoasă faţă de femeile de calibrul ei, zise el.

Ea îl privi.

– Îmi dau seama însă că e dificil în aceste circumstanţe, spuse el, şi apoi completă fără pauză: N-am mai cerut mâna nimănui până acum.

Dacă Roberta nu se înşela, ducele de Villiers era pe cale să-i ceară mâna. De fapt, o făcea chiar în acel moment. Ea avea sentimentul tulburător că asista la o piesă de teatru, şi nu că juca într-una.

– Sper că experienţele noi nu sunt întotdeauna neplăcute, zise ea.

– Sunt surprins cât de plăcute sunt.

Ei îi trecu prin minte faptul că el nu părea deloc preocupat de plăcerea *ei*, dar nu era un gând loial, aşa că afişă o expresie de acceptare şi de încântare. Spre surprinderea ei, el o făcu aşa cum trebuia. Cu o mişcare rapidă, Villiers se lăsă în genunchiul drept, o luă de mână şi zise:

– Îmi faceţi onoarea de a deveni ducesa mea, Lady Roberta?

Ea înghiţi în sec, emoţionată, şi spuse:

– Da.

Şi asta fu tot. Apoi îi sărută mâna. Sigur că nu era un gest asemănător cu săruturile imorale ale lui Damon. Era o atingere perfect respectabilă a buzelor lui. Ea tremură, iar pe chipul lui apăru o frântură de zâmbet care o făcu să se simtă puţin jignită. Acesta părea să spună că toate tinerele obişnuiau să tremure când el le săruta.

– I-am cerut permisiunea tatălui tău în aceas[illegible] pă-amiază, zise el, apoi se ridică în picioare cu [illegible] unei feline mari, precum un tigru.

– O, zise Roberta şi se întrebă cum de [illegible] să ţină acest lucru secret faţă de ea.

– L-am rugat să nu-ți spună, zise Villiers. Deși este greu de crezut că ai putea avea dubii în legătură cu intențiile mele.

– Mulțumesc pentru tabloul cu capcana de șoareci, spuse ea, și apoi adăugă repede: Adică, ilustrația cu șoarecele... cu *fata*, care ține capcana!

El râse.

– Nu-i așa că este o vinietă minunată?

– Da, așa e.

– O, haide. Știu deja că ești o persoană cu o istețime pe măsura frumuseții tale. Sigur ai mai multe de spus decât: „Da, așa e".

Roberta își reprimă o senzație de enervare.

– Să înțeleg că doriți să comentez metafora dumneavoastră? Mi s-a părut interesant faptul că acea capcană conținea un șoarece. De fapt, ținând cont de prezența în colțul tabloului a unei pisici ce părea foarte interesată s-ar putea spune că ea îl salva pe sărmanul șoarece ca să nu fie mâncat.

El rânji spre ea, iar acel zâmbet declanșă din nou dorința în inima ei pentru bărbatul pe care-l zărise la han, tânjirea după trupul lui, privirea lui, simțul...

Își dădu seama dintr-odată că niciodată nu și-l imaginase domesticit. Însurat cu ea. Îl văzuse mai degrabă ca pe un animal sălbatic pe care intenționase să-l prindă în capcană. Și pentru că el căzuse singur în plasă, părea mai docil și mai puțin... cumva mai puțin sălbatic. Poate că își dorea pisica sălbatică, nu șoricelul frumos care stătea în cușcă.

– Deci mă salvezi, nu? întrebă el și chicoti. Și pisica ce crezi că reprezintă?

– Timpul, poate, răspunse ea cedând tentației de a-l face să regrete pentru că o făcuse să se simtă tânără și ...stă.

– ...e, timpul e un prădător de care nici unul dintre ... scapă.

[redacted] tânără și că el avea cel puțin [redacted] întoarse capul pentru că dacă ar [redacted] gest meschin. Fusese dură, dar

el nu făcuse nici un comentariu. Era mai bine, își spuse ea, ca el să învețe să n-o ia de sus. În ciuda pornirii șocante de a fi nepoliticoasă cu el, nu era un comportament potrivit pentru o femeie care tocmai acceptase oferta unui gentleman de a se mărita cu el.

Zâmbi în sus spre el, de parcă ar fi fost un cavaler venit s-o salveze de un dragon fioros. În privirea lui era o strălucire sugestivă. Ca și cum și-ar fi dat seama că ea ținea capcana în mână și numai ea o putea descuia. Ea îi oferi un nou zâmbet cuceritor. Până la urmă, existau mai multe modalități de a pune momeala în capcană.

capitolul 24

Damon știa foarte bine că era consumat de dorință. Era o stare periculoasă pe care n-o mai trăise, ca o halucinație provocată de febră, care îl făcuse în ultimele zile să bântuie pe coridoarele din reședința Beaumont doar ca să poată prinde izul parfumului Robertei, sau să vadă o frântură din rochia ei dispărând după colț.

Dar ea era dracul împielițat și se logodise cu Villiers, pentru numele lui Dumnezeu! Vorbea cu ducesa de Berrow când Villiers o trăsese pe Roberta deoparte și se lăsase în genunchi în fața ei. Acolo, în fața tuturor, deși nimeni nu păruse să bage de seamă, cu excepția lui și a lui Harriet, care se fâțâise în jurul lui până când el nu se mai holbase într-acolo și o însoțise spre un fotoliu.

Era tipic pentru Villiers. Se părea că acesta nu simțea nevoia și nici nu voia să facă aranjamentele maritale în privat. Era prima oară în viața lui când Damon simțea porniri ucigașe. Și totuși nu viața lui Villiers era în pericol, ci a ei. Trebuia să fie a lui. Și totuși...

Ochii ei străluceau când îi zâmbea lui Villiers, acel ticălos care fără îndoială urma să-i aducă boală și disperare. Pe ea n-o interesau bastarzii lui, amanta cu care se lăudase la operă, aventurile lipsite de sens în care

se arunca atât de uşor. Era ceva la el care îi sucise capul. Şi acel lucru – numai acela – îl deranja pe Damon.

Nu mai simţise niciodată o asemenea emoţie pentru o femeie. Nu era genul acela de bărbat. Ştia să se controleze. Îl iubea pe Teddy mai mult decât părea posibil, ştia acest lucru. Ar fi trebuit să-l lase în grija servitorilor, dar nu părea capabil să facă asta, şi astfel risca să-l strice pe Teddy. „Un copil e ca un cal bun", îşi spuse el. „Trebuie întotdeauna să laşi calul să fie îmblânzit de îngrijitorul de la grajduri." Şi totuşi, exact de acest lucru se temea – că o bonă îl va îmblânzi pe Teddy pe la spatele lui, când nu era atent.

Dar, ca să se întoarcă la subiect, era un individ destul de decent. Nu omorâse niciodată pe cineva într-un duel, deşi avusese atât motive, cât şi ocazii. Avea mai mulţi bani decât credea lumea pentru că în timp ce Jemmei îi plăcea să joace jocuri de strategie pe o masă, el prefera să-şi mute acţiunile pe piaţă, lucru la care era foarte priceput. Atunci de ce era înnebunit – absolut înnebunit – de faptul că o tânără se îndrăgostise şi promitea să se mărite cu altul? Roberta îl credea superficial, imatur. Nu avea nici cea mai mică idee cât de mult îl înfuriase.

Ea nu era a lui. Era a lui Villiers, şi asta era tot. Faptul că numai simpla menţionare a numelui lui Villiers îi provoca o strângere de inimă, îl făcea să se gândească la greutatea splendidă a unei săbii... dar nu avea rost. Dacă Roberta îl voia pe Villiers şi nu pe el, nu mai avea ce face. Pierduse. Din păcate, îşi dădu seama dintr-odată că Roberta era primul lucru din viaţa lui pe care şi-l dorea cu adevărat. Trebuia pur şi simplu să se obişnuiască cu acest lucru. Era posibil s-o dorească pentru că ea nu-l voia. Ca un magnet atras spre nord, păşi spre ea şi Villiers.

– Cred că se impun felicitări, spuse şi îl salută pe duce.

– Onoarea e de partea mea, răspunse Villiers apatic ca de obicei.

Majordomul anunţă sosirea unei tinere, do… Charlotte Tatlock. Villiers aruncă o privire pes…

– S-ar putea spune că Domnia Sa a dese… această tânără domnişoară pentru tine, Gryff…

O spusese destul de politicos, dar Damon … *vedea ridicându-se semnele pe care scria „Propri… privată". Roberta era a lui Villiers.*

*Damon se îndepărtă cu un zâmbet pe buze şi cu o re*velaţie. În clipa în care aflase despre existenţa lui Teddy, înţelesese că viaţa lui era pe cale să se schimbe. Faptul că mama lui Teddy nu-şi voia copilul nu-i influenţase decizia. Teddy era al lui.

Şi tocmai descoperise încă un mare adevăr: Villiers putea ridica oricâte bariere dorea, dar Damon avea să aibă exact ce-şi dorea. Pe Roberta.

Puţin îi păsa ce credea ea despre acest lucru, sau ce credea Villiers. Ea se înşela. Era a lui.

capitolul 25

Charlotte descoperi că fusese aşezată în dreapta gazdei sale, ceea ce era un semn de onoare. Ducesa o amplasase pe Lady Roberta la celălalt capăt al mesei, pentru celebrarea logodnei ei cu ducele de Villiers, între viitorul ei soţ şi tatăl ei, marchizul de Wharton şi Malmesbury. În dreapta lui Charlotte era un gentleman pe nume Lord Corbin.

În faţa ei stătea o altă ducesă, al cărei nume Charlotte nu şi-l amintea. Poate Berrow? Dar nu părea deloc înspăimântătoare pentru cineva atât de nobil. De fapt îi amintea lui Charlotte de o găinuşă drăguţă, deşi poate era mai degrabă o porumbiţă îndoliată îmbrăcată în gri-deschis. Aceasta îi zâmbi frumos lui Charlotte, deşi nu-i adresă nici un cuvânt.

Grupul era atât de mic, încât conversaţiile se desfăşurau în toate direcţiile, contrar tuturor regulilor pe care le învăţase în privinţa etichetei la masă. La capătul mesei la care stătea se încropi rapid o bătălie politică

...rase să stea departe de politică, dar nu era ... nu se așezase bine, că ducele îl informase ... de Gryffyn, fratele ducesei, că ea era unul ... mai înverșunați adversari ai săi. Și atunci, ... de rușine și începu să se explice, contele ... și începu s-o provoace.

– Sunt un mare susținător al lui Fox, zise el. Și îmi place Prințul de Wales. Cum să nu-l placi pe un bărbat care se laudă că a mâncat douăzeci și patru de ouă de găină la o masă? Eu nu ocup un loc în Camera Lorzilor doar pentru că nu mi-ar plăcea să-i dau peste nas cumnatului meu în legătură cu nesăbuința lui.

Ea nu putu fi de acord cu așa ceva, așa că schimbă taberele și apără cel mai recent discurs al ducelui, ținut în Cameră, despre nebunia de a-i acorda prințului o alocație de o sută de mii de lire pe an. Dar când ochii ducelui se luminară, simți că era corect să sublinieze și reversul medaliei, că în calitate de duce de Cornwall, prințul avea dreptul la un venit ducal și la lista civilă[1].

Ducele bombăni. Ducesa de Berrow schimbă subiectul printr-un comentariu despre nevoia reformelor parlamentare în Irlanda și timpul zbură pe lângă ei. La celălalt capăt al mesei avea loc o conversație mult mai liniștită. În cea mai mare parte a timpului, marchizul părea să recite poezii. Versurile sunau destul de rău, dar apoi începură cu toții să-și recite unul altuia frânturi de versuri.

Ea întâlni privirea ducelui în timpul unei pauze a conversației și observă înțelegerea din privirea lui.

– N-am mai citit o carte de poezie de câțiva ani, zise el aplecându-se spre ea.

– Ar fi trebuit s-o facem, răspunse și simți că o pufnea râsul de plăcere. Suntem foarte nepregătiți pentru o conversație culturală. Nici măcar Thomas Gray, Înălțimea Voastră?

– Nici măcar! zise el vesel.

---

[1] Sumă pe care o poate cheltui anual, din fondurile statului, o familie monarhică pentru nevoile personale (n.tr.)

– „O, tocuri, o, creioane“, declamă marchizul de la celălalt capăt al mesei, „şi voi toate ustensilele de scris, în ce metru şi ce slovă, să laud a ei slavă!“

– Deduc că este un cuplet, zise ducele râzând.

Era aşa de frumos, îşi spuse Charlotte, posomorâtă. Şi de inteligent. Ducesei lui păru să-i placă poezia; bătea din palme.

– Tocmai mi-am dat seama că rimează, îi spuse ducele. „În ce slovă“ cu „a ei slavă“.

Sprânceana lui ridicată fu de ajuns ca ea să izbucnească într-o serie de chicoteli. Din fericire, Lord Corbin interveni ca să întrebe despre William Whitehead, care era poetul momentului, dar refuzase să scrie poezii conforme politicii de guvernământ.

Ea îşi îndepărtă privirea de la duce şi simţi o strângere de inimă. Nu avea să meargă, îşi spuse în sinea ei. „E însurat şi e duce. Tu nu eşti decât o fată bătrână, şi, dintr-un motiv anume, ai fost invitată la această petrecere“, îşi zise. Dar ştia de ce... Ştia cum de ajunsese la petrecere. Beaumont dorise s-o aibă acolo. Acest lucru era ca o pătură caldă într-o noapte răcoroasă. Pentru prima oară în viaţa ei, un bărbat îi dorea prezenţa.

Era însurat, era adevărat. Soţia lui era una dintre cele mai frumoase femei din Europa – şi totuşi, el o dorise la cină. „Ducesa nu înţelege viaţa politică“, îşi spuse Charlotte. Ei îi plăcea poezia derizorie, cu rime oribile. Nu-l înţelege pe el.

La celălalt capăt al mesei, marchizul de Wharton şi Malmesbury se distra la fel de mult ca şi Charlotte, dar din alte motive. În primul rând, le avea pe scumpa lui fiică în dreapta lui şi pe iubita doamnă Grope în stânga. Ştia că era un bărbat destul de simplu. Se exprima în rime dense şi în metri elocvenţi... dar în interior ştia că subiectele poeziilor lui veneau din inimă. De la fiica lui, de la iubita lui, de la motanul lui, şi uneori de la prăjiturile cu cremă. Nu-i stătea în fire să-şi ţină pentru el sentimentele.

- Nu sunt sigur că sunt pregătit să renunţ la tine, îi spuse el Robertei.

Era înspăimântător de frumoasă fiica lui - semăna mai mult cu Margaret decât cu el, şi totuşi sărmana Margaret nu trăise ca să vadă cum crescuse bobocul izvorât din feminitatea ei.

- Când erai mică, am scris o odă pentru pleoapa ta. Ce-o să mă fac când n-o să-ţi mai pot vedea pleoapele?

- O, tată, zise ea foindu-se aşa cum făcea mereu când el o lăuda.

- O să înţelegi la ce mă refer când o să ai şi tu un copil, îi spuse el.

Îşi dădea seama că nu o putea ţine definitiv la ţară. Cum i-ar fi putut refuza acelei fete încântătoare plăcerea de a avea propriii copii? Totuşi... se uită în faţă, la alesul ei. Un duce. Nimeni nu s-ar fi putut plânge. Şi totuşi, era ceva bătrânesc şi degenerat la Villiers. Părea un suflet obosit, care nu-i era pe plac marchizului. Nu ştia cum să-i explice acel lucru Robertei. Dacă ar fi trăit Margaret... Oricât de mult iubea purtarea ei pretenţioasă, vedea că doamna Grope nu avea nimic din subtilitatea lui Margaret. Şi nici nu era mama Robertei. De fapt...

- Ar fi trebuit să te cresc altfel? întrebă el, lovit profund de o suferinţă bruscă.

Doamna Grope arăta destul de strident pe lângă doamnele de la masă. Lord Corbin vorbea cu bunăvoinţă cu ea despre scenă, iar ea părea un păun orbitor în comparaţie cu veşmintele lui sobre.

- Ce vrei să spui, tată? întrebă Roberta.

- Ar fi trebuit să te cruţ de compania doamnei Grope? şopti el răguşit. Sau de Selina, draga Selina?...

Ea îl privi uimită pe deasupra unei furculiţe pline cu boabe verzi.

- Tată, vrei să spui că *acum* ai remuşcări în legătură cu mersul lucrurilor în gospodăria ta?

- De ce nu acum? întrebă el.

- Pentru că am douăzeci şi unu de ani! Poate că ar fi trebuit să ai aceste remuşcări când aveam paisprezece, iar Selina îşi lua rămas-bun de la grupul cu care călătorea.

– Eram îndrăgostit, spuse el ruşinat. Mama ta se dusese de doi ani, iar eu mă îndrăgostisem.

Ea zâmbi auzindu-l, iar el se simţi uşurat.

– Ştiu că aşa a fost, tată. Ştiu că erai îndrăgostit.

– Dar, continuă el încet, nu de-asta, adică din pricina lipsei mele de convenţionalitate l-ai ales pe Villiers, nu-i aşa?

– Sigur că nu, tată, răspunse ea.

Dar nu se uită în ochii lui. Villiers putea fi un bărbat acceptabil, în felul lui. Dar nu era potrivit pentru Roberta. Era un om cu sânge-rece.

– Dacă te răzgândeşti cu privire la această căsătorie, spuse el, mai sunt mulţi alţi bărbaţi dornici să se însoare cu tine, Roberta. Eşti în Londra de numai o săptămână. Gândeşte-te pe cine ai mai putea întâlni.

– Tată! scânci ea uitându-se spre dreapta. Nu spune astfel de lucruri. N-o să mă răzgândesc.

– Eşti sigură de asta?

– Sigur că da.

Marchizul încercă să-şi imagineze că sosea în vizită, la o cină între prieteni, la fiica sa devenită ducesă de Villiers şi ştiu fără vreo ezitare că acest lucru nu avea să se întâmple. Villiers era un om de o convenţionalitate rigidă. Nu avea să invite niciodată în casa lui un marchiz bătrân şi ridicol, cu excepţia rarelor ocazii de la care nu pot fi excluse rudele. La Crăciun, probabil.

Simţi o lacrimă curgându-i pe obraz. Fusese foarte rău când o pierduse pe Margaret, dar o avusese pe minunata lui fiică aproape, care să-i spună că poezia lui era îngrozitoare, aşa cum făcuse mama ei. Fără Roberta... Încă o lacrimă o urmă pe prima. Mâna Robertei se strecură într-a lui.

– Tată, promit să te vizitez, spuse ea cu o voce atât de blândă, încât aproape i se frânse inima. Nu pot rămâne acasă pentru totdeauna.

– N-am vrut să faci asta, zise el. Şi totuşi am făcut atât de multe greşeli! Atât de multe greşeli!

Dintr-odată, el îşi dădu seama că toate conversaţiile de la masă încetaseră. Privirea din ochii ducelui

de Villiers sugera că nu avea să fie vreodată invitat nici măcar la cina de Crăciun. Doamna Grope, binecuvântată să-i fie inima, își mânca mazărea cu cuțitul. Poate că el ar fi trebuit să...

– Cred că este foarte greu să-ți iei rămas-bun de la un copil, spuse ducesa de Beaumont cu amabilitate. Îmi pot imagina cât de dureros trebuie să fie.

Marchizul aruncă o privire vinovată spre Roberta. Ei nu-i plăcea când el făcea o scenă și, desigur, se uita în jos, în poală. Își șterse iute lacrimile.

– Când mă gândesc la toate lucrurile nemiloase pe care le-a spus Roberta despre poezia mea, simt o ușurare în suflet, zise el. Îți amintești, copilă, când ți-am citit capodopera mea, aproape singura mea capodoperă publicată, iar tu ai spus că e o aberație?

Spre tristețea lui, Roberta părea și mai afectată.

– Îmi pare rău, tată, spuse ea.

– *Era* o aberație! zise el vesel. O aberație totală! Am citit-o de nenumărate ori în ziua aceea și mi-am dat seama ce greșeală fusese. Am încercat un experiment, spuse el spre chipul inexpresiv și dezinteresat al lui Villiers. Să scriu un sonet, paisprezece versuri, cu doar o singură rimă. Sigur, Shakespeare concepuse o schemă care îi permitea șapte rime. Marii autori de sonete urmași ai lui Petrarca se mulțumesc uneori cu mai puține. Dar cred că eu sunt singurul poet englez care a scris un poem cu o singură rimă!

– Care era rima dumneavoastră? întrebă ducesa de Beaumont.

– A trebuit să aleg o rimă cu multe variante, spuse el, așa că m-am oprit la urs.

– Ah, un poem inspirat de natură, spuse Villiers pe un ton plictisit. Aș putea bănui că acest urs s-a ascuns.

Marchizul fu nevoit să-și reamintească faptul că era un om matur și că nesăbuiții făceau întotdeauna glume pe seama literaturii.

– Aveți perfectă dreptate, zise el cu demnitate. Sunt multe rime utile, cum ar fi curs, scurs și pătruns.

Villiers se uită în stânga lui, la Roberta.

– Dar fiica dumneavoastră a spus că poezia e o prostie, nu-i aşa? Extrem de nepoliticos din partea ei.

Comentariul lui spunea totul, în opinia marchizului. Bărbatul acela n-avea să înţeleagă vreodată un vers. Nu-şi dorea neapărat un poet drept ginere, dar...

– Un om care nu înţelege poezia, nu poate trăi poezia, susţinu el, sperând că Roberta îl va înţelege.

– Să trăiesc poezia nu s-a numărat niciodată printre ţelurile mele, răspunse prompt Villiers.

Roberta îşi drese glasul. Marchizul îşi aminti cât de mult ura ea declaraţiile filosofice. Ultimul lucru pe care-l dorea era s-o facă de ruşine într-o asemenea seară specială. Simţi din nou o strângere de inimă.

– Tata vorbea metaforic, zise ea spre Villiers.

– Ştiu despre metafore, spuse Villiers uitându-se la Roberta cu o indiferenţă care îl şocă pe tatăl ei. Dar nu reuşesc să înţeleg acest concept.

– Încercaţi să vă gândiţi la acestea ca o persoană care trăieşte în contact cu minţile luminate, îi zise ea şi, chiar dacă tonul fusese unul blând, era puţin înţepat. Poate că au existat şahişti mari în trecut, dar ei n-au lăsat nimic în urma lor. Dar au existat şi mari poeţi, şi putem să ne bucurăm şi azi de gândurile lor.

Marchizul rămase împietrit. Roberta îi luase apărarea! Îl cuprinse o bucurie atât de mare, încât simţi o durere în piept. Villiers luă o înghiţitură din pui, probabil pentru că era aşa de copleşit de riposta sclipitoare a logodnicei lui, încât rămăsese fără replică. Ducesa zise pe un ton foarte liniştitor:

– Cine este poetul dumneavoastră preferat, Lord Wharton?

– Shakespeare, răspunse el. Sunt un om simplu în admiraţia mea pentru el, dar să trăiesc în umbra cuvintelor lui Shakespeare, să calc pe urmele lui, acest lucru îmi dă motiv să continui. Aruncă o privire spre doamna Grope, care stătea alături, şi adăugă repede: Împreună cu devoţiunea mea profundă faţă de doamna Grope, desigur.

– Desigur, fu de acord Villiers.

Era ceva foarte neplăcut în tonul lui. Marchizul nu îndrăzni să se uite la sărmana lui fiică. Deși fusese un tată îngrozitor și o făcuse de rușine din când în când, ea încă detesta să vadă cum oamenii râdeau de el. Așa că, de această dată, o luă de mână. Pentru că, deși îi spusese de multe ori că râsetele nu-l afectau, știa că ea nu-l credea.

Era trist că ea nu înțelesese niciodată care era lucrul cu adevărat important: râsul nu poate afecta pe cineva, dar indiferența, da.

capitolul 26

Ducele de Villiers se hotărâse. Deși ar fi fost un lucru acceptabil să se însoare cu Roberta, era posibil să fi făcut o eroare. De fapt, ar fi fost foarte fericit dacă *nu* s-ar fi căsătorit cu ea. Prefera ca tatăl ei să nu se numere printre cunoștințele lui intime. Logodna sa nu părea să conteze câtuși de puțin pentru Jemma. Pe scurt, era posibil să fi făcut o greșeală.

Era o potriveală nefericită că ajunsese la acea concluzie la aproximativ două ore după ce își făcuse cererea în mod oficial. Dar își pusese mintea la contribuție pentru a elabora o stratagemă care să schimbe aspectul tablei ce-i fusese pusă în față.

Dacă nu se înșela, bătrânul său prieten Elijah flirta cu o piesă nouă, un pion, un pion veritabil și totuși... el ar fi fost ultima persoană din lume care n-ar fi recunoscut că pionii puteau fi delicios de folositori. Avea să-i împingă regina lui Elijah spre partea opusă a tablei de șah. Iar apoi își va sacrifica propria regină... totul stătea în natura jocului.

– Vrei să mă însoțești în bibliotecă? o întrebă el pe logodnica sa.

Roberta se ridică grațioasă în picioare. Era o tânără elegantă, trebuia să recunoască acest lucru. Intrară în bibliotecă.

– Voiam doar să mă asigur că suntem înţeleşi cu privire la aspectele căsniciei noastre, zise el şi o ajută să se aşeze pe o canapea din brocart.

– Sunt ochi şi urechi, răspunse ea.

El clipi. Pe buzele altei femei, comentariul ar fi avut o notă neplăcut de satirică, dar ea zâmbea spre el.

– E o chestiune simplă, spuse el. Faptul că trebuie să avem de-a face cu acele lucruri legale neplăcute numite prejudicii.

– Prejudicii?

– Clauze contractuale.

– Sper că nu sunteţi pe cale să rupeţi logodna.

Pusese întrebarea cu o politeţe perfectă, dar se încruntase. Poate că acea căsnicie era un lucru bun pentru el. Şi totuşi ar fi fost mai bine s-o lase baltă.

– N-aş rupe niciodată logodna, zise el.

O astfel de acţiune ar fi fost severă şi ar fi dat dovadă de neîndemânare, lăsându-l expus atacurilor pieselor care nu erau încă în joc, cum ar fi fost avocaţii. Şi totuşi ar fi trebuit să fie o chestiune lipsită de dificultate să o determine să se retragă singură. Acesta era scopul unui joc sclipitor... să provoace piesele adversarului şi să vadă ce ieşea.

– Clauza la care m-am gândit se referă la perioada de după căsătorie, zise el, şi are de-a face cu chestiunile ilegitime versus chestiunile legale.

– Bastarzii, spuse ea.

– Prefer... nu, insist... să nu ai aşa ceva.

– Nu plănuiesc să am.

Ea rămase tăcută.

– A fost prea lipsit de romantism? întrebă Villiers.

– Într-adevăr, Domnia Voastră dovedeşte o neîncredere în caracterul meu absolut lipsită de romantism.

– N-am vrut să fac o asemenea sugestie legată de caracterul tău. Credeai că vom avea o uniune convenţională, precum o pereche de brutari care se îndrăgostesc pe masa plină de făină şi îşi jură iubire veşnică?

Ea clătină din cap.

– Nu chiar.

Roberta se forţă să stea o clipă şi să-şi adune gândurile. Era evident că viitorul ei soţ iubea subtilităţile retoricii şi legea.

– Îmi veţi face aceeaşi onoare? Îl întrebă în timp ce îşi ridică privirea şi se uită fix în ochii lui. Din câte am înţeles, aveţi chestiuni ilegitime ce implică mai multe femei. Intenţionaţi să creaţi mai mulţi astfel de copii după celebrarea căsniciei noastre?

– Dacă-mi ceri să înceapă să-mi pese de ceea ce crede lumea, n-o să se întâmple. Niciodată n-am făcut-o.

Roberta trase adânc aer în piept.

– Vă cer să-mi fiţi fidel, spuse ea direct.

Villiers rămase tăcut. Ea se uită cu atenţie la umbrele adânci ale genelor lui şi la trăsăturile măslinii.

– Fidelitatea mi s-a părut întotdeauna un concept nesăbuit, spuse el într-un final. Aş prefera ca tu să-mi fii credincioasă până avem un plod sau doi pentru moşie. Mi se pare inacceptabil să-i dau fiului altui bărbat pământul bunicului meu. Dar o femeie inteligentă ştie să prevină concepţia.

– Şi-apoi?

– Ţi-aş acorda exact aceeaşi libertate pe care mi-o acord şi mie. Ţi-aş face marea cinste de a jura... pe onoarea mea... că n-o să mă îndrăgostesc de o altă femeie. Că orice relaţie n-ar fi decât urmarea unui impuls şi a plăcerii, niciodată ceva mai intim.

Ea înţelegea cu greu ce voia el să spună.

– Tu, desigur, nu vei avea nevoie de o altă scuză decât „*les caprices de jolie femme*", dreptul unei femei frumoase de a face nebunii, continuă el.

Ea îl privi direct.

– Credeţi că nu veţi fi de ajuns pentru a-mi satisface capriciile?

– Mă îndoiesc.

Avea un nivel de control lipsit de emoţie care era complet opus adoraţiei ostentative a tatălui ei. Îi cercetă privirea încruntată, diavolească, ridurile de epuizare din colţurile ochilor, lipsa palpabilă de interes. Inima îi bătea repede.

– Bine, şopti ea.

Vocea lui o biciui.

– Am observat felul în care te uiţi la contele de Gryffyn, cu un gen de plăcere tâmpă care îţi contraz vorbele.

– Este... Încercă să se controleze. Nu e nimic. Joacă de copii, adăugă ea.

– Fără îndoială, zise el pe un ton plictisit. Dacă aş în locul tău, ar trebui să fiu extrem de infantilă ca să a o aventură cu Gryffyn.

– Eu nu am o aventură! N-aş face niciodată...

El ridică o mână cu inele, iar cuvintele de pe buze ei pieriră.

– Pentru Dumnezeu, nu-mi face scene. Puţin îm pasă de puritatea corpului ori a sufletului tău. Te-aş sfă tui însă să te porţi cu generozitatea unei regine cu ce faţă de care simţi dorinţă. Orice alte circumstanţe n vor face decât să conducă la regrete. Iar soţiile care au regrete sunt foarte plictisitoare, pentru ele însele ş pentru ceilalţi.

Ea îşi ascunse cu greu şocul. El o privea ironic.

– Eşti şocată, şoricelul meu de la ţară? Probabil că de vină e sufletul de poet moştenit de la tatăl tău.

Se simţi rănită.

– Tata nu are ce căuta în această conversaţie.

O făcea să se simtă aproape ciudat când se gândea cât de mult i-ar fi displăcut tatălui ei acel subiect. Cât de mult l-ar fi urât pe Villiers dacă ar fi aflat despre acel concept de căsătorie.

– Şi totuşi, tatăl tău are o atitudine atât de liberală cu privire la plăcere, ţinând cont de ataşamentul său faţă de doamna Grope.

Era evident că-i făcea plăcere să pronunţe numele doamnei Grope; Roberta simţi o undă amară de regret. Era atât de uşor să o iei în zeflemea pe doamna Grope şi atât de dificil să observi ce relaţie sinceră şi iubitoare era între tatăl ei şi curtezana sa.

– Aş vrea ca tata să se însoare cu doamna Grope, zise ea pe un ton calm care presupusese un mare efort.

- N-o s-o facă.

El nu se mai uita la ea. Cu o mișcare ușoară, el scoase o floretă lungă și lucitoare din bastonul lustruit.

- O! țipă ea.

- Baston cu sabie. Frumos, nu? A fost făcută special pentru mine la Paris; francezii privesc duelurile într-un mod în care nici un englez n-ar face-o vreodată. Vezi ce onoare îți fac în postura de viitoare soție? Ești singura persoană din Anglia care cunoaște secretul acestui baston.

- Îmi cer scuze, zise Roberta, dacă recunosc faptul că a cunoaște acest secret al bastonului Domniei Voastre nu se numără printre intimitățile la care aspir.

- Îmi place de tine, spuse el și rânji spre ea. Nu mă așteptam niciodată la așa ceva din partea unei soții.

- De ce spuneți că tata n-o să se însoare cu doamna Grope? întrebă Roberta ignorând ceea ce părea a fi un foarte firav compliment.

- Nu ne însurăm cu femeile cu care ne-o tragem, spuse el și își trecu sabia peste catifeaua roșie a pernelor canapelei ca s-o lustruiască, bănui ea. Ai observat, desigur, că n-am făcut nici un pas spre patul tău, nu?

Ea se simțea amețită. Ar fi trebuit să fie onorată?

- Pentru că... Pentru că eu nu sunt o femeie căreia să i-o tragi?

- Nu în calitate de soț. Și, te rog, nu trebuie să crezi că trebuie să-mi împărtășești istoria plăcerii culese de alții.

Întoarse sabia și o trecu din nou repede pe pernă. Probabil că apăsase marginea ei puțin prea mult, pentru că în urma lamei apăru o gaură care se mări și dădu naștere unui nor instantaneu de pene plutitoare. El înjură.

- Aș dori să înțeleg exact ce vreți să spuneți, zise Roberta pe un ton rigid. Castitatea mea... sau lipsa acesteia... nu vă interesează, asta insinuați?

El aruncă deoparte perna găurită. Se formă un arc din pene în aer înainte ca aceasta să cadă la podea, lângă canapea, iar o singură pană i se prinse în păr.

– Pari să crezi că această castitate te face să fii atrăgătoare. Te asigur că frumusețea ta nu are nevoie de astfel de ornamente. Desigur, până ne decidem să avem un moștenitor, mă aștept să te porți într-o manieră complet circumspectă, să fii precaută, așa cum am spus mai devreme. Dar nu ți-aș fi făcut oferta, Roberta, dacă n-aș fi fost conștient de faptul că ești o femeie onorabilă. Femeile onorabile nu le oferă soților lor un bastard.

Se părea că onoarea – pentru Villiers – era legată numai de copii, și nu avea nimic de-a face cu virtutea.

– Ești o femeie rațională, desigur, continuă el. „Încornorat" este un cuvânt atât de puternic, chiar și în ziua de azi și la această vârstă.

– Și totuși îmi sugerați să vă înșel, spuse ea pe un ton sec.

– Cei înșelați sunt bărbați prea proști să-și dea seama că soțiile lor vor călca strâmb, zise el. Nu sunt atât de prost. Cei înșelați sunt bărbați ale căror soții își bat joc de ei afișându-și relațiile prin tot orașul. Dacă ți-am citit corect caracterul, Roberta, tu n-o să faci asta niciodată.

Ea rămase tăcută, știind că el avea perfectă dreptate, că o alesese la fel de întâmplător cum o făcuse și ea – și, din câte se părea, pentru cu totul alte motive.

– Am luptat în mai multe dueluri, deși niciodată pentru onoarea unei femei. Ar fi o mare dezamăgire pentru amândoi dacă aș fi nevoit să-ți apăr onoarea, Roberta, din moment ce sunt îndeajuns de generos să te iau sub oblăduirea mea. Sper că nu ești o așchie din trunchiul tatălui tău. Nu mă înșela, iar eu n-o să te izolez.

– Nu mi-ar plăcea să fiu izolată, zise ea.

Dintr-odată simți că nu mai putea suporta nici un minut vorba lui tărăgănată și lipsită de emoție. Se ridică, iar el o urmă. Stătea lângă ea, înalt, splendid și controlat la fel ca în ziua în care îl văzuse prima oară, dar mult mai complex, batjocoritor și mai erotic decât își închipuise. Se simțea tânără și incredibil de proastă.

Ea, care crezuse că viața alături de tatăl ei și doamna Grope o învățase tot ce se putea despre bărbați și femei. Nu știa nimic.

Tatăl ei zbiera, striga și-și declama poezia ridicolă. Nu îi stătea în fire să vorbească folosind o asemenea ironie. Să își etaleze infidelitatea de parcă aceasta nu ar fi fost decât un impuls de moment. Tatăl ei, tatăl ei prostuț, o iubea pe doamna Grope, în ciuda coafurilor ei îngrozitoare și a ambițiilor grandioase de a se întoarce pe scenă. Tatăl ei era opusul viitorului ei soț. Ceea ce era exact ce-și dorea, desigur.

- Înălțimea Voastră, zise ea și făcu o reverență adâncă în fața lui.

Era așa de frumos, de complex și de diabolic, încât simți o strângere de inimă în timp ce îl urmărea înclinându-se. Și totuși... Și totuși.

capitolul 27

Ferestrele din micuța sală de bal erau deschise și se simțea aerul nopții. Liliacul înflorise în grădini, undeva în întuneric, iar parfumul lui era amețitor de dulce. Caro decorase încăperea cu lămâi, în care atârnau pandantive din cristal total nepotrivite. Ea era așezată la pianoforte. Damon spera că era singurul care-și dăduse seama că sclipirea periculoasă din ochii secretarei provenea de la cântecele de tavernă obscene ce fuseseră transcrise în măsuri de dans mărețe.

Damon dansase cu domnișoara Tatlock și apoi cu Harriet. Dansase apoi din nou cu Harriet, pentru că aceasta stătea mereu în preajma lui și nu o putea refuza. Vorbise cu sora lui. Vorbise cu cumnatul lui. Între timp însă, se uita după Roberta. Unde dracu' o dusese Villiers? Dacă o atingea...

Ea se întoarse în încăpere cu un zâmbet plin de subînțeles pe chip, iar el simți o strângere de inimă. Îi venea să verse. Se hotărî să plece, dar își dădu seama că pantofii îi erau țintuiți de podea. Villiers venea în urma

Robertei, dar la un moment dat coti ca să disc
cu Jemma.

– Nici măcar un dans? O auzi pe Jemma spunân
O, haide, Villiers...

Iar Villiers o luă de mâini pe Jemma, le duse în
pe amândouă la buze şi îi zise ceva la ureche. Desp
şah, fără îndoială, pentru că un moment mai târziu
aşezară la o masă mică de şah dintr-un colţ. Se term
nase cu dansul. Ochii Robertei licăreau, poate pu
prea tare.

– Verişoară! îi zise el. Să înţeleg că dansul a fost lăs
deoparte din moment ce Jemma e adâncită într-un
de şah?

Roberta nici măcar nu se uită în direcţia logodni
lui ei. În schimb, zâmbi spre el.

– Vrei să te plimbi cu mine?

Damon o luă de braţ şi se întoarse spre uşă.

– Întotdeauna, răspunse el, apoi adăugând: Ge
zia este un fel de mâncare care este mai bine să
servit rece.

Ea îşi dădu capul pe spate.

– N-am nici un motiv să mă răzbun, spuse şi se o
brusc apoi îşi ridică privirea spre el. Insinuai ceva desp
Jemma şi Villiers?

– Nu! răspunse el, sperând să fie adevărat. Jemma
ţi-ar fura niciodată logodnicul. Te rog să ai mai mu
încredere!

– Îmi pare foarte rău; a fost oribil din partea me
zise Roberta. N-ar fi trebuit să mă gândesc vreodată
aşa ceva.

Ceva care putea fi sinceritate îl determină să adau

– Deşi, dacă Villiers câştigă partida, toate pari
le cad.

Se plimbară o vreme, apoi Roberta se întoarse sp
el, uimită.

– Sunt o proastă. Nu mi-am dat seama de implicaţ
jocului lor de şah. Nu sunt îndeajuns de sofisticată pe
tru viaţa în înalta societate.

- Noi, cei din familia Reeve, suntem cam degenerați. Dar, sincer, nu cred că Jemma intenționează să-și piardă vremea cu ceva mai mult decât flirturi cu Villiers. În primul rând, sunt mult prea obsedați de șah ca să fie cu adevărat interesați unul de celălalt.

- Ai mai spus ceva asemănător înainte.

- Șahul este o manie, spuse Damon. Unii îl joacă cu atâta entuziasm, încât transmit cu devotament copiilor lor tot ceea ce știu. Însă Jemma a fost singura dintre noi care a descoperit plăcere în acest joc.

- Eu nu sunt în stare să joc bine nici măcar whist, zise Roberta posomorâtă.

- Nu-l provoca pe viitorul tău soț la un joc de domino cu păpușele. Am sentimentul că Villiers câștigă toate jocurile de îndemânare la care participă. Vrei să mergem sus să-i spui noapte bună lui Teddy?

- Sigur... ce e o păpușică??

- Doamna Grope este un exemplu rafinat al unei păpușele, spuse Damon.

- Și ce este un domino cu păpușele?

El se uită chiorâș la ea.

- Domino puțin schimbat. Știi să joci?

- Cred că da. Am jucat cu bona mea când eram mică.

- Nu prea seamănă, spuse el și rânji. De fiecare dată când tragi un „os dublu", trebuie să iei o înghițitură de băutură.

- Os?

- O piesă de domino; un „os dublu" are reprezentate pe ambele părți același număr. Și de fiecare dată când etalezi o astfel de piesă dublă, adversarul tău trebuie să-și scoată un obiect de vestimentație.

- Ah!

Ajunseră la etajul trei și Damon deschise ușa de la camera copilului.

- Ransom! zise el. Ce naiba faci aici? Unde-i dădaca? întrebă, aruncând în jur o privire disperată. Doar nu a renunțat, nu-i așa?

– Nu, din câte ştiu eu, spuse domnul Cunningham, ridicând privirea din cartea din care citea lângă foc. Mănâncă. Aseară, când era la cină, Teddy a evadat din grija unei servitoare şi a fugit din cameră. Aşa că, în seara asta, m-a rugat să am grijă de el. Acum a adormit.

– Ba nu! se auzi o voce şi un cap ciufulit se iţi din pat.

– Bună, dovlecel, spuse Damon, după care traversă încăperea şi îşi ridică fiul din pat.

– Bună seara, Lady Roberta, zise Teddy. Am pierdut încă un dinte, vrei să vezi?

Şi, înainte ca ea să zică da sau nu, el îşi trase în jos buza şi îi arătă o gaură roşie de pe gingie.

– E dezgustător, Teddy.

El rânji ca şi cum ar fi reuşit ceva de o importanţă deosebită.

– Pot să-mi bag limba prin gaură, îi spuse el şi făcu întocmai.

Din moment ce găsea distractiv s-o şocheze, ea îi făcu pe plac de câteva ori, apoi ieşi din cameră împreună cu Damon. Ultimul lucru pe care-l auzi fu vocea liniştită a domnului Cunningham.

– Culcă-te acum, Teddy.

– Interesant, nu am auzit ca Teddy să-l contrazică pe domnul Cunningham, comentă Roberta când erau pe coridor.

– Ransom are un fel anume de a-i spune lui Teddy ce să facă, pe care eu îl găsesc foarte instructiv, spuse Damon. M-am jucat cu titirezele cu fiul meu în după-amiaza aceasta şi mă tem că a dovedit o totală lipsă de maniere demne de un gentleman când a pierdut. Aşa că i-am spus să-i fie ruşine, într-o manieră foarte ransomescă, iar Teddy a izbucnit în plâns şi a fost de acord cu mine. A fost foarte satisfăcător. Sigur că acest lucru nu l-a împiedicat să arunce cu titirezele prin toată camera la jocul următor.

– Probabil că domnul Cunningham a avut mulţi fraţi, spuse Roberta, nu fără o urmă de gelozie.

– Tu vrei să ai mulţi copii?

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu știu prea mul-
despre copii. Trebuie să recunosc că treaba cu gingiile
Teddy îmi întoarce stomacul pe dos.

– Copiii îți întorc de multe ori stomacul pe dos, zise
amon cu tristețe.

– Ești un tată foarte bun, spuse ea, șovăind. Cum de
primit pe Teddy în casa ta?

El se uită în jos la ea, iar ochii lui erau verde-închis
lumina slabă.

– Bunica lui mi l-a adus. M-am uitat o dată la el, după
m se spune, și a fost de-ajuns.

Roberta își dorea mult să întrebe despre mama lui
ddy, dar nu îndrăzni. Și se simți puțin stânjenită de
opria persoană. Oare ea ar fi procedat la fel cu Teddy?
ândul acela o făcu să se simtă superficială și...

Damon o luă de mână.

– Nu ai cum să înțelegi până nu ai și tu unul, spuse el.
fost un moment de nebunie. Dacă-ți spun că bunica
mi-a dat un bebeluș cu un scutec leoarcă... demon-
ează cât de supărat am fost?

– Da, răspunse ea.

Dar el nu părea deloc deranjat.

– Ce vrei să faci acum? întrebă Damon. Să ne întoar-
m la petrecere, sau să facem ceva complet scandalos
m ar fi să ne plimbăm în grădină?

– Nimeni nu va observa că lipsim, zise ea destul
tristă.

– Trebuie să recunosc că tânăra domnișoară pe care
mma se presupune că a invitat-o ca să fie escorta mea
manifestă nici un interes pentru mine.

Tonul lui fu atât de amuzant, încât Roberta pufni
râs.

– Își petrece seara agățându-se de fiecare cuvânt care
e de pe buzele lui Beaumont, deși acest lucru nu pare
deranjeze pe sora mea.

– Nu, zise Roberta. Mă tem că n-o deranjează. Cum
ad unii... Dacă nu mă înșel, mi-ai fost prezentat drept
ntlemanul dorit de toate fecioarele care doresc să se
ărite... cu excepția, se pare, a domnișoarei Tatlock.

– Şi a ta.

– Eu nu mai sunt liberă, sublinie Roberta. Sunt logodită cu bărbatul care joacă acum o partidă de şah pentru dreptul la patul surorii tale, spuse ea şi apoi îşi duse mâna la gură. N-ar fi trebuit să spun asta!

Dar Damon râdea.

– Ce-i drept e drept.

Părea s-o conducă afară, dar ultimul lucru pe care-l dorea Roberta era să se plimbe pe sub cerul pătat al Londrei, care mirosea a fum de cărbuni. În plus, probabil că tot ce voia de fapt Damon era s-o lipească cu spatele de un copac şi s-o sărute nebuneşte, iar ea nu vedea nici un motiv pentru care acest lucru nu se putea întâmpla într-un mediu mai plăcut. De fapt...

– Stai puţin! zise ea şi urcă repede treptele.

Două secunde mai târziu, se întoarse cu o cutie la subsuoară. Damon se uită la ea şi apoi făcu ochii mari.

– Cred, zise Roberta, că în sala de bal se desfăşoară o partidă de şah. Să mergem în bibliotecă sau, poate, în camera mea?

Ştia foarte bine că zâmbetul diabolic din privirea lui se reflecta în colţul buzelor ei.

– Un joc prietenesc de domino între verişori? întrebă el.

– Domino cu păpuşele, spuse ea hotărâtă. Am auzit că se joacă în cele mai bune stabilimente.

– Eu... El se întinse şi luă cutia de la ea. Misiunea vieţii mele este să nu dezamăgesc niciodată un membru al familiei.

– Atunci va trebui să-mi arăţi un joc superior, spuse ea şi toarse uşor. Se simţi încântată de propria sofisticare. Nu numai îndemânare.

– Trăiesc pentru a face pe placul celorlalţi, zise el.

Şi pentru că vocea lui îi reaminti de frumosul lui piept bine definit, cu muşchii încordaţi atunci când arunca o balegă, Roberta nu se îndoia că reputaţia lui avea să fie perfecţionată de un joc de domino viguros.

capitolul 28

Jemma era uşor nervoasă. Ea şi Villiers jucaseră o partidă paralelă de şah, dar aproape că se sfârşise înainte de a începe. Villiers îi întinsese două capcane simultan. Ea văzu ocazia de a-i captura nebunul, dar ratã şansa de a-i captura calul. Oricum, pierdu regina. În clipa în care se ridică de la masă, Harriet o trase deoparte, pe o canapea mică.

– Lucrurile merg atât de bine, spuse ea veselă.

– Ar putea merge şi mai bine, răspunse Jemma.

Dacă i-ar fi luat nebunul reginei cu calul la cea de-a patra mutare...

– Nu mă refer la acel joc, zise Harriet. Mă refer la strategia ta. Villiers e pe cale să se însoare. A fost aşa o idee sclipitoare să-l inviţi pe soţul tău să joace o partidă în acelaşi timp.

– Nu l-am invitat eu; Beaumont m-a provocat.

– Te-a provocat! Poate că speră că relaţia voastră se va îmbunătăţi.

Jemma ridică din umeri.

– M-am uitat o dată la chipul lui de Ioan Botezătorul şi am simţit greutatea fiecăruia dintre păcatele mele. Nu e nici o şansă pentru aşa ceva.

Harriet ezită.

– Nu te-ai îndrăgostit de Villiers, nu-i aşa? M-aş simţi cumplit dacă te-aş fi împins spre un gest care te-ar putea răni.

Jemma râse.

– Crezi că Villiers îmi va suci minţile?

– Nu ştiu. Încă am remuşcări pentru noaptea aceea în care... în care i-am cedat, şopti Harriet. E ca şi cum Benjamin ar fi murit în noaptea aceea.

– Ascultă-mă, spuse Jemma şi se aplecă în faţă. Nu l-ai înşelat pe Benjamin. Ai fost pe-aproape, dar nu-i acelaşi lucru. Ştiu asta. L-am înşelat pe Beaumont de câteva ori, deşi nu înainte ca el să-mi facă mie asta. Şi prima oară a fost şocant.

– Știi ce mă frământă cel mai mult? întrebă Harriet. Dacă Villiers i-a spus lui Benjamin? Dacă...

– Benjamin nu și-a pus capăt vieții din cauza unui sărut într-o trăsură, se răsti Jemma, cu adevărat alarmată când observă privirea încordată a lui Harriet.

– Dar dacă a făcut-o? Dacă Villiers n-a spus adevăru despre seara aceea?

– Îl acuzi pe Villiers că și-a înflorit povestea?

Harriet era în agonie.

– *Dacă a făcut-o?*

– Nu cred că e în stare de așa ceva. Nu este un jucă lipsit de scrupule, și nu e nici unul viclean. Jocul lui se-mănă foarte mult cu al meu, iar acesta e motivul pen care eu o să câștig.

– Știu că e un lucru neînsemnat, dar ai vrea să-i de jocul lui Benjamin? Nimeni n-a vorbit despre faptul că Villiers l-a provocat pe Benjamin. Nimeni.

– O să fac tot ce pot, spuse Jemma. Te rog, nu-ți face griji, Harriet. Vrei să-l întreb pe Villiers dacă a vorbit c Benjamin despre tine?

– Sigur că nu!

– Șahul este cel mai intim joc din lume. E ca atunc când faci dragoste. Până să încheiem jocul nostru len îi voi ști toate gândurile.

– Care e diferența dintre un joc lent și unul rapid?

– Mă gândesc la mutarea lui și la mutarea mea toa-tă ziua, spuse Jemma. Sute de posibilități interesant dau târcoale în mintea mea. O să-l cunosc în profun-zime când jocul acesta se încheie, ca să nu mai vorbes de campionat.

– Bine, spuse Harriet. Înjunghie-l pe la spate!

– Fătucă însetată de sânge ce ești.

– Logodna a mers așa cum ai plănuit, spuse Harrie schimbând subiectul. Dar ai dreptate

Mi-a fost foarte greu să-l fac să nu se

Roberta măcar cinci minute.

Jemma se încruntă.

– Fratele meu e atât de obișnuit să ne

cioare care vor să se mărite, încât mă teamă că

accepta faptul că Roberta se crede îndrăgostită de Villiers.

– Da? Harriet rămase tăcută un moment. Îmi pare rău, completă ea.

– Mie nu. E amuzant să fii îndrăgostit, nu crezi? Poate n-o să dureze o veşnicie, dar se distrează.

– Nu ştiu, spuse Harriet cu tristeţe. Eu n-am fost îndrăgostită decât de Benjamin, iar acum sunt atât de supărată pe el, încât am amintirile otrăvite. Nu-i aşa că e îngrozitor, Jemma? Să fii atât de supărat pe cineva care a murit.

– Şi eu sunt supărată pe el. N-ar fi trebuit niciodată să nu te ia în serios. Sau viaţa. Dar asta nu înseamnă că nu l-ai iubit, Harriet.

Ochii lui Harriet licăreau de lacrimi, dar o sărută pe Jemma şi păşi în întuneric. Uşa trăsurii se închise şi vehiculul se îndepărtă prin ceaţă, iar zgomotul copitelor se estompă imediat.

Sigur că avea să câştige. Era adevărat că Villiers o învinsese în ziua aceea, printr-o stratagemă foarte frumoasă. Dar ea va câştiga marea partidă.

Jemma intră, dar când Fowle făcu un pas în spate crezând că ea se va alătura oaspeţilor din sala de bal, ea clătină din cap şi îl rugă să le transmită scuzele ei. Auzise destul din chicotelile domnişoarei Tatlock la fiecare cuvânt rostit de soţul ei. Roberta şi Damon dispăruseră la un moment dat, probabil împreună, ceea ce era o complicaţie la care nu voia să se gândească. Şi nu mai suporta nici compania doamnei Grope, deşi găsise interesant pontul acesteia de a folosi ceruză pentru a preveni ridurile. Prefera să treacă prin câteva dintre cele 100 *de probleme de şah* de Francesch Vicent. Se îndreptă în sus pe scară.

... mai târziu, era îmbăiată şi ...
... capot confortabil, cu părul ridicat

... Brigitte.

... Voastră, spuse Brigitte. O să se ... în el.

Dar Jemma se aşezase în faţa tablei de şah, cu
pahar cu coniac franţuzesc şi exemplarul din Vince
Zâmbi în chip de scuză, iar Brigitte – care avea opi
puternice legate de suprema importanţă a înfăţişări –
ieşi supărată din încăpere.

– Intră! strigă Jemma cu nerăbdare o oră sau do
mai târziu.

Se aştepta la o servitoare obosită, în schimb soţul
stătea acolo în picioare, perfect pieptănat şi îmbrăcat
la începutul serii.

– Beaumont, zise ea şi mută nebunul. Te pot aju
cu ceva?

El înaintă şi se uită în jos la cartea ei.

– Vincent? întrebă el. Nu m-am mai gândit la car
aia de ani buni. Eu şi Villiers am parcurs-o împreună
toată la un moment dat.

Un motiv în plus pentru ca Jemma să facă ace
lucru dacă voia atât de mult să-l învingă pe Villie
Ca să nu mai vorbim de Beaumont însuşi. El luă
fără să fie invitat.

– Ce-ar fi să muţi turnul la E4?

– Două mutări cu turnul lui şi aş fi în şah. Ai de gâ
ca tânăra aceea să devină următoarea ta amantă?

El îşi ridică privirea de la tabla de şah, iar ceea ce
în ochii lui aproape o făcu pe Jemma să tresară.

– E o tânără foarte bine educată, zise ea. Mă gândea
că speri să eviţi un scandal.

– N-am nevoie de o amantă.

Jemma simţi un val de căldură arzând-o pe
spinării.

– Sigur că nu, zise ea şi dădu din cap. Nu insinua
că postul e vacant, dar nu mă aşteptam la o asemen
loialitate din partea ta. Deci n-ai renunţat la amanta
întrebă ea păstrând o expresie nevinovată.

– Ba da.

– Dar a fost înlocuită. Mă linişteşti, Beaumont. Du
ce te-am văzut cu Charlotte Tatlock mă temeam că e
pe cale să intri într-un adevărat scandal.

Gura lui abia se mişcă când spuse:

- Nu am nici o intenție legată de domnișoara Tatlock. Doar că mă bucur să discut cu ea despre politică. Vezi tu, ea este interesată de ceea ce se petrece în Anglia.

Ea îi zâmbi ușor.

- Ceea ce este neobișnuit pentru o femeie.

- Într-adevăr.

Fără să se uite din nou la tabla de șah, el zise:

- Regina la E3 și-l dai gata în patru mișcări.

Ea se încruntă spre tabla de șah și văzu la ce se referea el.

- Nu și dacă negrul mută nebunul ca să mă blocheze.

- E posibil, dar e singura mutare pe care o văd, și care ți va deschide calea.

- Îți place pentru că se opune atacului din partea negrului, spuse ea.

- Nu-mi place să fiu atacat, e adevărat. În acest moment sunt la o mutare distanță de război deschis pe mai multe fronturi.

- Din cauza întoarcerii mele de la Paris?

- Scandal iminent, spuse el. Găzduiesc în casa mea o femeie de proastă reputație și un copil ilegitim, iar la ultimul bal, o Elena aproape goală ne-a oferit o reprezentație cu niște cântece care cu greu au putut fi considerate cuviincioase. Despre soția mea se crede că joacă un joc cu ducele de Villiers în care ea însăși este miza.

Ea simți valul de furie care i se ridica pe șira spinării și-i făcea capul să se învârtă.

- Tu vrei ca totul să fie trecut sub tăcere, despre asta-i vorba, nu? O ai pe amanta ta, flirtezi cu o tânără nemăritată până când se uită la tine cu ochi scânteietori, dar pentru tine asta nu înseamnă scandal, pentru că pentru tine nici o femeie nu contează. Tot ce fac eu, Beaumont, este să-mi trăiesc viața fără ipocrizie. Poate că asta e ceva ce un politician nu poate înțelege.

- Îți trăiești viața cu aroganța ușuratică a cuiva căruia nu-i pasă de nimeni și de nimic cu excepția propriei persoane, zise el pe un ton zdrobitor de direct. Bănuiesc că îți pasă de șah, Jemma, dar din câte am văzut, de fapt

n-ai dat doi bani pe bărbații aceia pe care i-ai avut drept parteneri în Paris.

Ea sări în picioare.

– Cum îndrăznești să sugerezi că nu mi-a păsat de ei? Nu știi *nimic* despre relațiile mele!

– Știu că te-ai culcat cu Monsieur Philidor timp de câțiva ani, zise el și se ridică la rândul lui. Nu pot decât să sper că nu te-a și plătit; vizitele lui regulate acasă la tine sugerează o relație pigmentată cu franci.

– Cum îndrăznești? țipă ea. Philidor...

– Nu vreau să știu ce-a însemnat Philidor pentru tine. Hai să presupunem doar că ți-am subestimat abilitatea de a simți emoție și că îți pasă destul de mult de bărbatul acela. Ar trebui ca eu, în calitate de soț al tău, să aplaud asta?

– Dă-mi voie să văd dacă am înțeles bine. Sugerezi că Philidor a fost curtezanul meu? Scuză-mă, nu știu care e termenul corect în cazul bărbaților. Amant, poate. Pot să știu cu ce e diferit faptul că eu am avut un amant de relația ta cu Sarah Cobbett?

Pentru că el nu răspunse, ea continuă:

– Au trecut numai opt ani, Beaumont. Sigur îți amintești numele fostei amante.

– Sunt doar surprins că tu îl știi, spuse el.

– Crede-mă, zise ea și ridică din umeri, au fost mulți oameni bucuroși să-mi spună totul despre ea după ce mi-am dat seama de adevărul din spatele căsătoriei noastre. Credeai că poți ține secret? Și pentru că el rămase tăcut, adăugă: Înțeleg că așa ai crezut. Ce ciudat. Chiar dacă nu v-aș fi descoperit într-o postură atât de jenantă, tot mi-ar fi spus cineva în viitorul apropiat. M-am bucurat apoi. Știi, eram atât de proastă și de tânără încât poate n-aș fi crezut fără să văd cu propriii ochi. Nu cred că aș fi înțeles că săreai din patul meu în al ei, cel puțin la modul figurat, din moment ce te culcai cu ea pe un birou.

Era posedată de o furie de gheață, pe care nu i-o inspira nimeni altcineva în afară de soțul ei.

- Lucrurile stau altfel în cazul tău, Beaumont. *Tu* nu nici o dificultate să crezi că Philidor a fost într-un în serviciul meu, chiar dacă nu m-ai văzut niciodată el.

- De-ajuns.

- Din moment ce te arăţi atât de curios, o să te răs-tesc cu darul informaţiei. Nu am plătit niciodată un ntleman pentru favorurile lui; spre deosebire de tine, pare că sunt îndeajuns de norocoasă să atrag iubiţi nu au nevoie de bani. Şi nu am păcălit niciodată un bat care nu a înţeles jocul pe care-l joacă. Poate că tu ost îndeajuns de orb ca să nu vezi felul în care se uita ne Charlotte Tatlock în seara aceasta. Nu ştiu de ce fost atât de surprinsă. N-ar trebui decât să-mi aduc nte cum eram eu în urmă cu opt ani şi să recunosc stia ei.

- Sunt cuvinte aspre.

- Sunt sigură că toată critica mea n-o să-ţi afecteze via-privată. În trecut nu te-a deranjat câtuşi de puţin.

- Te rog să mă scuzi, spuse el, am multe întâlniri mâi-dimineaţă.

Ea făcu o reverenţă adâncă.

- Noapte bună, Înălţimea Ta.

El se înclină şi plecă. Jemma rămase o clipă în pi-re, gâfâind de furie, apoi trase de cordon. Brigitte rpretă corect acea sonerie grăbită drept o cerinţă să grăbească, aşa că apăru câteva minute mai târziu.

- Spune-i lui Fowle că o să-i transmiţi mutările de la în fiecare noapte, zise Jemma. Notă ceva pe o bu-de hârtie. Astea sunt mutările de până acum. Mai , poate, patru zile rămase la fiecare partidă, poate să ze mai mult în cazul lui Beaumont. Villiers nu mai în casă, nu?

Brigitte făcu o reverenţă.

- Dacă-mi permiteţi, milady, i-a fost partener dom-arei Charlotte într-un joc de whist cu marchizul şi rd Corbin, şi tocmai acum pleacă toţi.

Charlotte Tatlock? De ce nu? De ce n-ar juca feme
aceea la două mâini, atât cu Beaumont, cât şi cu Vi-
ers? Avea sens, într-un mod ciudat.

– Spune-i să vină sus, te rog, zise ea.

Brigitte era mult prea isteaţă ca să pună întreb
Făcu o reverenţă şi ieşi din încăpere înainte ca Jem
să mai spună ceva.

Jemma eliberă tabla de şah şi se aşeză ca să-l aştep
pe Villiers.

capitolul 29

Într-un final, aleseră un salon mic, acelaşi în ca
Jemma o primise pentru prima oară pe Robert
Damon sună clopoţelul în timp ce Roberta se duse să-
ia la revedere de la chipul tâmp şi ameţit al lui Judit
dar aceasta plecase deja.

– Dacă o să bem, spuse Damon, pentru că este o pa
te esenţială a jocului de domino cu păpuşele pe ca
îl jucăm, ar trebui să mănânci ceva. Nu te-ai atins de
mâncare la cină.

– Nu mă dau în vânt după mâncarea elegantă, zise
Roberta. Aş fi fost foarte slabă acum dacă aş fi trăit cu
bucătăreasă franţuzoaică.

– Preferi merele şi ouăle fierte tari?

– Nu asta, dar bucătăreasa noastră este pricepută
felurile de mâncare simple.

– Bucătăreasa lui Beaumont este în mod cert fran-
ţuzoaică, cu temperament de drăcoaică – cel puţin aşa
mi-a spus Ransom.

– Nu e ciudat că prietenul tău din şcoală a ajuns să fie
secretarul ducelui? întrebă ea.

– Nicidecum. Chiar eu l-am recomandat pentru
acest post, spuse el şi, când uşa se deschise, adăugă
Ah, Fowle. Adu-ne, te rog, o gustare mică şi o sticlă sau
două de şampanie.

– Nu-mi place şampania, spuse Roberta. Poate alt
băutură.

- Îți place vinul?
- Dacă e dulce.

Damon se cutremură.

- Intolerabil. Nu avem nimic de genul acesta în casă și dacă am avea, te-ai alege cu o durere de cap în câteva ore.
- Ratafia? sugeră Fowle.
- În nici un caz lichior de fructe. Nu vreau ca oaspeții noștri să-și verse mațele mâine-dimineață.
- În acest caz, sugerez o combinație ușoară de șampanie și căpșune, milord. Căpșunele abia au ajuns de la țară și cred că vor face șampania mai tolerabilă pentru Lady Roberta.
- Șampanie stinsă cu fructe, spuse Damon morocănos.

Dar Fowle avea dreptate. Era delicios.

- O să sun dacă mai e nevoie de ceva, îi spuse Damon lui Fowle și apoi se întoarse spre Roberta. Nu există nici o altă metodă mai bună de a stârni bârfele printre servitori.

Roberta ridică din umeri.

- Servitorii din această gospodărie au multe lucruri cu care să-și ocupe timpul; sunt sigură că noi suntem în partea de jos a listei.
- E adevărat că logodna ta ar trebui să-i țină ocupați în seara aceasta, spuse Damon și sorbi precaut din băutură. E roz, spuse el dezgustat, și are zahăr.
- Mie îmi place, zise Roberta. Șampania mă gâdilă mereu în spatele nasului, dar asta e minunată.

Damon aduse o masă mică și o așeză între ei.

- Știi să joci domino?
- M-ai mai întrebat asta, răspunse Roberta chicotind.

Își terminase paharul, iar lumea părea un loc mult mai vesel.

- De fapt, întotdeauna o învingeam pe bona mea.
- Ai o îndemânare deosebită la zaruri?
- Am noroc, zise ea cu îngâmfare. De multe ori trag duble.
- O să mă pregătesc să mă dezbrac, spuse Damon și își slăbi manșetele.

Roberta înlemni pentru o clipă. Apoi ridică pie- le. Mintea ei era puțin încețoșată, dar era conștien de lucrurile importante. Logodnicul ei spusese că găs castitatea plictisitoare. Același logodnic juca un joc d șah a cărei miză avea legătură cu dezbrăcatul.

– Hai să vedem ce se întâmplă, da? spuse ea și zâm spre Damon.

El se așeză în fața ei și părea destul de perplex. As pentru că era bărbat. Ea întoarse toate piesele cu fața jos și se pregăti să tragă.

– Stai puțin! zise el și sclipirea șireată îi reapăru în p- vire. Pun pariu că trișai cu sărmana guvernantă bătrân și memorai unde erau dublele.

El amestecă piesele. Ea reuși să-și stăpânească u zâmbet compătimitor, pentru că atunci când un bărb este pe care să rămână fără haine, trebuie să-și menți sângele-rece. Trase cea mai mare piesă, un șase, așa c alese prima toate oasele. Nu trăsese o dublă între p- mele trei, ceea ce era puțin dezamăgitor. Jucă și sor din băutură.

Damon îi dădu o prăjitură cu glazură.

– Trebuie să încerci asta: brioșă. E dulce ca șampani

Era bună, așa că ea mâncă în timp ce alese urm toarea piesă, un trei dublu. Nu-i spuse, iar el află do mutări mai târziu când ea o puse jos, făcând dublă î două sensuri.

– Stai puțin, spuse el uimit. Trebuie să-mi spui cân tragi o dublă. Trebuie să bei.

– Am băut, zise ea.

Paharul lui era încă plin, dar ea dădu pe gât ultime picături din cel de-al doilea pahar și pescui cu lim o felie de căpșună. Lui păru să-i placă s-o vadă făcân acest lucru, așa că linse marginea paharului. El își de- prinse privirea de la ea.

– Ei, deci ai pus jos o dublă...

– Ceea ce înseamnă că trebuie să îți scoți un obie de vestimentație.

– Nu trebuie să fii așa de nerăbdătoare. Port mu haine.

– Nu sunt nerăbdătoare, spuse ea cu mândrie. Doar curioasă.

El își scoase haina și o aruncă deoparte. Pe dedesubt purta o vestă brodată și o cămașă de pânză.

– Să știi că vesta aceea nu prea se potrivește cu haina, preciză ea.

– Valetul meu a făcut exact același comentariu, dar era prea târziu. O încheiasem deja.

El alese o nouă piesă.

– O, nu. O dublă. Asta înseamnă că trebuie să beau, zise el și luă o înghițitură mare, după care se cutremură vizibil.

– Cum poate să nu-ți placă? întrebă Roberta. Este absolut delicioasă. Eu mă simt destul de bine.

Damon puse jos o piesă, dar nu era dublă.

– Nu e loc pentru dubla mea, dar păzește-te.

Între timp, Roberta mai trase o dublă și o puse jos imediat.

– Observ genul tău de noroc, zise el.

Vesta își găsi locul lângă haină. Ea îi aruncă o privire de sub gene. Cămașa era atât de fină, încât era aproape transparentă. Umerii lui aveau mușchi bine definiți. În timp ce-l privea, el își suflecă mânecile.

– Nu știu de ce mă mai obosesc, bombăni el. Nu cred că o să mai am cămașa mult timp pe mine.

Roberta zâmbi în barbă. Dar spre uimirea sa, ea fu cea care începu să-și piardă hainele. Damon puse jos dubla pe care o trăsese mai devreme. Ea simțea cea mai delicioasă și ciudată senzație, așa că, în loc să se aplece, întinse un picior spre Damon.

– Ai un picior foarte mic, spuse el ținând-o de gleznă. Și glezne foarte frumoase.

Îi scoase pantoful drept. Un moment mai târziu, ea îl pierdu și pe stângul.

– Ar trebui să nu mai pierd, spuse ea și își îndreptă …atele.

Puse jos o dublă.

– Se pare că trebuie să-mi scot cămașa, zise Damon.

Vocea lui era la fel de dulce ca șampania cu căpșu-ne, și mult mai periculoasă. Roberta puse jos paharul. Până la urmă, avea pentru prima oară în față un piept de bărbat, așa că trebuia să se uite bine. El se conformă imediat și zâmbi ca și cum s-ar fi expus în fața femei-lor în fiecare zi. Mai întâi, trase puțin de timp când își scoase cămașa din pantaloni, apoi o trase încet în sus, peste cap.

Roberta rămase cu gura căscată. Era atât de frumos. Mușchii lui bine conturați fremătară când cămașa zbu-ră pe podea. Ea își dori să-i atingă și simți că degetele o mâncau.

– Rândul tău, spuse Damon cu blândețe.

Roberta își luă cu greu privirea de la trupul lui. În-tinse mâna și ridică o piesă de domino, rece și lungă între degetele ei. Știa că era o dublă fără să se uite la ea. O întoarse și se gândi că el trebuia să-și scoată pantalo-nii... Era un trei.

Scoase un mic sunet de dezamăgire, fără să-și dea seama, iar el izbucni în râs.

– Unul dintre lucrurile care îmi place mult la tine, Brioșă, este că ești aproape transparentă.

– Nu, nu sunt, răspunse ea pe un ton înțepat. Pot fi foarte machiavelică atunci când vreau.

– O, da? întrebă el, iar ochii îi jucau pe deasupra pa-harului. Pun pariu că nu te pricepi deloc să minți. Arăți ca o fată care n-a spus în viața ei o minciună ca lumea.

– Ba da, protestă ea. Ei bine, tot timpul îi spun doam-nei Grope că părul ei este remarcabil de elegant.

Damon se cutremură vizibil.

– Deci știi să spui minciuni nevinovate. Dar ai spus vreodată o minciună despre ceva de care îți pasă profund?

– Da! Îmi pasă profund de părul doamnei Grope!

– Înțeleg asta. Acum privește-mă în față și spune-mi o minciună despre ceva de care chiar îți pasă, ceva de care îți pasă cu disperare.

De ce anume îi păsa cu disperare? Șampania o făcea să se simtă atât de veselă încât nu se simțea disperată

în legătură cu nimic... doar, poate, să-l vadă pe Damon fără pantaloni. Probabil că părea perplexă, pentru că el zise:

– Spune-mi că nu ești îndrăgostită de Villiers. Haide!

– Nu sunt îndrăgostită de Villiers, spuse ea încet.

– Groaznic! exclamă el. Privirea ți-a devenit pierdută și visătoare numai când i-ai rostit numele.

În opinia Robertei, privirea ei devenise pierdută și visătoare pentru că – spre stupoarea ei – pentru o clipă nu reușise să-și amintească cine era Villiers. Șampania era periculoasă.

– Nu mai vreau să trag încă o dublă, spuse ea și încercă să-și mențină tonul hotărât. Sub nici o formă. Pur și simplu o să leșin dacă mai trag încă o dublă.

În privirea lui licări ceva care o făcu să simtă o fierbințeală în măruntaie.

– De ce, Brioșă? întrebă el.

El trase un doi din grămadă și îl jucă. Ea își menținu tonul calm.

– Mă tem că vei lua acest joc mult prea în serios. Că s-ar putea să mă înțelegi greșit.

– Cum?

Se părea că îl luase prin surprindere.

– Mă tem că o să crezi că sunt asemenea tuturor acelor tinere femei care se țin după tine în speranța că se vor mărita.

El pufni în râs.

– Știu să fac diferența între un munte și un mușuroi, Roberta!

– Atunci, dacă ne-am înțeles... Ia să vedem, dacă aș trage un doi...

Întoarse o piesă.

– Doi dublu, spuse ea veselă. Și... ce noroc!... pot face o dublă cu doiul pe care tocmai l-ai jucat.

Expresia lui era de nepătruns.

– Se pare că am pierdut șirul conversației. Ești neașteptat de bună la a spune gogoși, sau chiar îți este teamă că o să mă gândesc serios să te includ printre pretendente?

– Nu pot fi o pretendentă, zise Roberta. Sunt în-drăgostită de altcineva, sunt logodită și urmează să mă căsătoresc.

Damon întinse mâna și își scoase un pantof.

– Atunci de ce te afli aici?

– Punem pariu că n-o să-ți poți da seama dacă mint sau nu?

El clătină din cap.

– Mi-am pierdut încrederea în abilitatea mea de a-ți citi mintea.

Roberta mai luă o înghițitură delicioasă de șampanie.

– Eu și logodnicul meu o să avem o căsnicie sofistica-tă, îi spuse ea.

– Sofisticată?

Ea încuviință.

– Asta înseamnă că nu trebuie să fim inocenți, caști și alte astfel de lucruri plictisitoare. Nu e ca și cum aș fi o brutăreasă, să știi! zise ea și făcu ochii mari.

El își scoase celălalt pantof, deși era rândul lui să facă o mutare, dar ea se decise să nu spună nimic. Era prea amuzant să se uite la pieptul lui.

– Mușchii tăi sunt foarte frumoși, zise ea. Faci sport?

El nu păru s-o audă, poate pentru că își punea cioră-pii deoparte. Inima Robertei bătea repede.

– Se pare că suntem foarte direcți aici, zise el și zâmbi leneș. N-am să mă tem că vânezi calitățile mele substanțiale...

Ea chicoti.

– În loc de asta, înțeleg că ești aici din dorința lăuda-bilă de a căpăta ceva experiență înainte de a-l întâlni pe Villiers într-un cadru intim. Până la urmă, un asemenea bărbat în vârstă...

– Nu e în vârstă, protestă ea.

– Poate că e genul tău. Mie întotdeauna mi s-a părut plictisit de viață. Entuziasmat numai de șah. Deși, de-sigur, poate că totul se va schimba când te va duce în dormitor. Dumnezeu știe, noi nici măcar nu suntem în dormitor și mie mi-e deja foarte greu să nu sar pe tine ca un câine nedresat.

Se așeză și trase un cinci din grămadă. Roberta simți un fior rece. Nu era nici o îndoială că Villiers nu putea fi niciodată comparat cu o corcitură lipsită de maniere. El nu ar fi stat în fața ei, doar în pantaloni, arătând foarte firesc de parcă s-ar fi născut ca să stea dezbrăcat.

Damon puse jos piesa, apoi își ridică ochii spre ea. Inima ei aproape se opri când îi întâlni privirea.

– Te provoc să tragi o dublă din grămada aia, spuse el. E târziu.

– E ora de culcare?

Roberta nu știa prea bine ce făcea. Îl tachina, deși nu voia, sau voia acest lucru? Mintea părea să i-o ia razna numai la vederea lui Damon. Și nu era nimeni acolo care să-i spună că nu trebuia să se afle în acel loc. Villiers spusese... spusese...

– Cred că ar trebui să terminăm jocul, din moment ce l-am început, spuse ea.

Inima îi bătea cu putere, lovindu-i în coaste.

– Eu termin mereu un joc, odată început.

Roberta nu credea că Damon se referea la domino. Era oare pregătită pentru asta?

– Lumea e cu totul altfel decât credeam că are să fie când aveam să cresc, spuse ea și trase un patru din grămadă.

Unul dintre lucrurile legate de Damon care-o amețeau de-a dreptul era felul în care o privea, atât de interesat de opinia ei.

– Chiar așa? întrebă el și trase o piesă goală. Cum credeai că va fi lumea? Probabil că a fost remarcabil să crești alături de doamna Grope. Aș fi crezut că nu ai avut parte de o educație convențională.

– Păi, n-a fost convențională, zise Roberta.

Nu găsi nici un loc pentru piesele ei pe tablă.

– Ne-am înghesuit în dreapta tablei, adăugă ea.

El mai turnă niște șampanie cu căpșune în paharul ei și spuse:

– Unul din noi trebuie să facă un cot cu acel patru.

Roberta se simți dintr-odată timidă. Trase un unu.

– Doamna Grope e prietena tatălui meu de numai câţiva ani.

– Şi înainte?

– Păi, a fost Selina... o actriţă.

El îşi ridică privirea spre ea, uimit.

– Doar nu te referi la Selina Trimmer, actuala actriţă principală de pe Drury Lane, ca să nu mai spun că este vorba despre *inamorata* Prinţului de Wales?

Ea încuviinţă din cap.

– Tocmai mi-a crescut respectul faţă de tatăl tău, zise el şi culese un trei din grămadă. Selina este remarcabil de frumoasă. Este o persoană temperamentală, aşa cum se spune?

– O, da, răspunse Roberta. I-a fost foarte greu să trăiască la ţară şi mă tem că asta a avut un efect nefast asupra temperamentului ei.

– Atunci de ce naiba... zise el, dar se stăpâni.

– Era prinsă în mrejele pasiunii pentru tatăl meu, explică Roberta simţind un fior de mândrie parentală. L-a întâlnit pe tata când compania teatrală de pe Drury Lane ne-a vizitat moşia. El a convins-o să rămână pentru o scurtă vizită.

– Cât de scurtă?

– Doi ani.

– Ai trăit cu Selina Trimmer doi ani!

– Pe atunci nu era Trimmer, explică Roberta. Jocul ăsta e foarte enervant, Damon. Nu cred că mai pot muta nimic.

– Ba poţi. Pune una acolo, spuse el şi îi arătă.

– Noi am cunoscut-o drept Selina Le Faye. Dar Selina a simţit că-i va sta mai bine cu un nume englezesc, aşa că, în momentul în care s-a hotărât să plece la Londra, noi i-am găsit numele Trimmer.

– Adică a fost o despărţire amiabilă?

– Nu au existat resentimente. Desigur, tata a plâns serios.

– Draga mea Roberta, spuse Damon, atunci de ce eşti surprinsă de ceea ce se întâmplă în casa asta? Să ţi-o spun pe şleau, ai crescut într-o casă în care atenţia

acordată lucrurilor convenţionale pare să fi fost cel puţin fragilă.

Roberta se gândi la acest lucru pentru un moment, ceea ce fu foarte bine, pentru că Damon trăsese o piesă cu care se părea că nu ştia ce să facă.

– Nu e vorba de faptul că aş fi surprinsă de intimitățile din afara căsătoriei, zise ea într-un final. Dar tata a fost profund îndrăgostit de Selina, şi apoi de doamna Grope. Le-a *iubit* pe amândouă. Când Selina a decis că nu mai putea continua să fie fericită într-o locaţie atât de îndepărtată de Londra cum era casa noastră, i-a frânt inima.

– Dar nu s-a gândit s-o ducă la Londra.

– Cred că Selina s-a gândit, poate, că era timpul pentru ceva nou.

Damon rânji.

– Frumos spus.

– Adevărul e că ştiu câte ceva despre ce se întâmplă între bărbaţi şi femei, continuă Roberta. Simţi că roşise. N-am văzut nimic până seara trecută, dar am...

Ea se întrerupse văzând expresia plină de fascinaţie de pe chipul lui.

– Ce?

– Cred că mă aflu în posesia unei cantităţi destul de unice de informaţii despre cum să oferi plăcere bărbaţilor. Cel puţin pentru cineva ca mine.

– Adică, o virgină.

Ea dădu din cap. El lăsă piesa jos.

– Roberta, se pare că am tras un dublu patru, pe care o să-l pun şi-am să fac dublă, în locul disponibil.

– O, zise ea şi simţi că inima o lua iar la goană.

– Ce dai jos? întrebă el.

Rânjetul lui era absolut diabolic. Dar Roberta îi ghicise deja gândul. Se ridică şi îşi ridică rochia la spate, unde el nu o putea observa. Trase tare şi îşi desfăcu funda care ţinea juponul. Acesta căzu pe podea, iar Roberta ieşi uşor din cadru. Damon rămase cu gura căscată.

– Asta a fost o viclenie, zise el şi se ridică.

Înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, el o ridică pe Roberta în braţe şi se aşeză la loc în scaun.

– Cum? scheună ea.

– Îmi place să ţin în braţe o femeie care nu poartă un cadru din fier în jurul corpului, spuse el.

– Crinolina mea nu-i făcută din fier, zise Roberta.

El mirosea atât de bine, încât îi era greu să gândească. În schimb, se ghemui la pieptul lui. Era moale, precum catifeaua, dar nu catifelat. Îşi trecu un deget peste conturul pieptului său.

– Brioşă, şopti el răguşit, e rândul tău să muţi.

– Într-o clipă.

El îşi făcu de lucru, sărutându-i urechea, iar Roberta îşi aşeză palma pe pieptul lui. Era cald, fierbinte de fapt. Şi avea pielea netedă.

– Îţi va creşte păr când vei îmbătrâni? întrebă ea şi îşi trecu din nou mâna peste pieptul lui.

Era îmbătător. Avea sfârcuri, care nu erau aşa cum se aşteptase. Al lui era plat, nu ca al ei. Îşi trecu din nou degetele peste el. Apoi încă o dată. Vocea lui părea încordată.

– Nu cred. De ce? Îţi place părul pe piept?

Ea chicoti.

– Nu. Singurul piept de bărbat pe care l-am văzut era al unui îngrijitor de la grajd şi avea păr alb peste tot.

– Sunt sigur că Villiers are păr alb cât cuprinde, spuse el, apoi adăugă: Îmi pare rău, Roberta. Am fost foarte nedrept.

Ea icni.

– Ce faci?

– Mă revanşez pentru impoliteţea mea, spuse el foarte serios. Măcar atât pot să fac.

Roberta se gândi la acest lucru, dar nu prea liniştită, pentru că degetele lui se strecurau în sus pe piciorul ei, şi mai departe. Aproape îşi putea simţi pielea aşa cum o simţea el, cu forme, moale, modelându-se sub atingerea lui. Respiraţia i se precipita, iar degetele lui...

Îşi drese glasul.

– Da?

Degetele lui alunecară mai departe. Era atât de bine... prea bine. Sări în picioare.

- E rândul meu să trag o piesă!

Se aşeză repede şi îi evită privirea. El se îndreptă de spate, apoi se aplecă – numai muşchi încordaţi. Ea înşfăcă o piesă şi apoi se holbă la ea. Mâna lui apucă piesa dintre degetele ei

- Încă un patru dublu, spuse el.

Ochii lui îi zâmbiră, şi dintr-odată acea senzaţie de topire pe care Roberta o simţise la atingerea degetelor lui reveni, chiar şi fără să fie atinsă. Se uită la el uimită.

- Acum eşti nevoită să pui o dublă.

El vorbise încet. De parcă ar fi fost o invitaţie obişnuită. Roberta îl studie. În lumina lumânărilor, Damon era numai piele aurie şi muşchi fremătători. Tatăl ei îi spusese mereu că era un singur motiv pentru care cineva putea acţiona cu impetuozitate: dacă îşi dorea ceva cu adevărat. Roberta luase în râs maxima tatălui ei, ţinând cont că toanele lui erau de cele mai multe ori în contrast cu obiceiurile înaltei societăţi. Dar în acea clipă înţelegea înţelepciunea pe care aceasta o conţinea.

Ceea ce îşi dorea era să-şi piardă virginitatea incomodă cu Damon. Apoi putea să se mărite cu Villiers şi să pornească într-o viaţă plină de nesăbuinţe sofisticate. Dar în acel moment...

- Observ că eşti destul de timid, spuse ea.

- Sunt?

- E dificil când te expui pentru prima oară.

- Prima...

Ea stătea în picioare, iar vocea lui se pierdu în tăcere.

Mai întâi îşi scoase ciorapii. Aceştia căzură la pământ, moi, gravi şi mătăsoşi, cu o sclipire ca o rază de soare captivă. Ochii lui Damon îi urmăreau cu o doză de fascinaţie, constată ea.

Aşteptă până când el o privi din nou, şi apoi încet, încet, începu să-şi descheie partea din faţă a rochiei. El nu făcu nici o mişcare. De fapt, părea încremenit, asemenea cuiva care încearcă să ademenească o căprioară să-i mănânce din palmă. Dar Roberta nu se simţea

ca o căprioară. Se simţea o femeie puternică, care fă-
exact ceea ce dorea.

Corsajul ei se căscă în momentul în care se aplecă
ia paharul. El se înroşi uşor. Roberta bău şi aruncă
privire pe fugă spre pantalonii lui... Da. Era interes-
Chiar foarte, dacă ar fi fost să judece după privirea
Se aplecă să pună paharul jos, se gândi să-l sărute şi
hotărî că era mai bine să-şi dea rochia jos mai întâi. A-
că îşi roti uşor umerii. Aceasta căzu pe podea, toată n-
mai mătase cu broderii şi dantelă aurie.

– Era grea, spuse ea.

El nu părea s-o contrazică – o mânca din ochi.

– Şi celelalte sunt grele, zise el.

– Sunt legate la spate.

Ea se întoarse şi aşteptă. Probabil că el sărise în
cioare, pentru că se auzi un pocnet, ca şi cum s-ar fi lo-
de masă, apoi degetele lui lungi şi iscusite îşi făceau
lucru cu şireturile de la spatele ei. Ea îşi ţinu lenjeria
apoi se întoarse înainte s-o lase să cadă pe podea. C-
măşuţa ei era extrem de decoltată, ca să se potrivea-
cu decolteul rochiei. De fapt, abia îi acoperea sfârcur-
Şi era făcută dintr-o ţesătură fină tivită cu dantelă.

– Următoarea ta mutare sigur ar fi fost o dublă, sp-
Damon.

Vocea lui era răguşită, aproape somnoroasă. Îşi
se jos pantalonii şi îi dădu deoparte. Robertei îi e-
teamă să se uite. Inima ei bătea să-i spargă piep-
dansând pe un ritm pe care nu-l cunoştea şi totuşi
recunoştea cu o înţelepciune matură. Aceeaşi înţele-
ciune se oglindi în zâmbetul ei în timp ce-şi puse bra-
le în jurul gâtului lui şi apoi, tot fără să se uite, îşi li-
trupul de al lui. El scoase un sunet înfundat, ca un ge-
măt, iar buzele lui îi atinseră părul în timp ce mâin-
o mângâiau pe spate.

– Brioşă, şopti el, nu e cale de întoarcere. Îţi dai se-
ma de asta, nu?

– Da, răspunse ea.

Descoperise urechea lui și îi făcea exact ce-i făcuse el mai devreme; o sărută și apoi, cu îndrăzneală, o atinse cu limba.

- Nu, spuse el și o dădu la o parte.

Roberta rânji. El avea, fără îndoială, scrupule masculine. Îl văzuse pe tatăl ei luptându-se cu ele ani în urmă și, în opinia ei, lupta sfârșea întotdeauna în același fel - tatăl ei făcea exact ceea ce voia să facă. Treaba ei era să se asigure că Damon dorea ceea ce *ea* voia.

Așa că își ridică mâinile și începu să-și scoată acele din păr. Fusese răsucit, încrețit și prins peste tot. Scoase ac după ac, iar el rămase tăcut. Într-un final, părul ei se revărsă peste umeri. Se aplecă și îl scutură bine, ca să scape de pudră.

Damon se uită la posteriorul mic și frumos al Robertei în timp ce ea se apleca, și avu senzația pe care o trăiește un om care se îneacă și nu e nimeni prin preajmă care să-i arunce un colac de salvare. Să o sărute pe Roberta era una... dar virginitatea ei? Nu mai făcuse niciodată așa ceva. O putea face numai dacă intenționa să se însoare cu ea. Dar ea nu voia să audă încă despre așa ceva. Ea chicoti, iar sunetul îi merse la inimă, iar sângele i se înfierbântă și mai tare. Era a lui, fie că ea își dorea să înțeleagă asta sau nu.

Roberta se îndreptă de spate și se întoarse. Buclele roșcat-închis îi cădeau peste brațele goale, dar sprâncenele incredibil de arcuite și buzele pline fură cele care îi provocară un fior. Nimeni nu putea spune că părea inocentă. La dracu', după ce crescuse cu Selina probabil că știa mai multe decât el despre ce se întâmpla în pat. Doar că... își aminti expresia șocată de pe chipul ei când dăduseră peste acel cuplu din salon. Ea era o combinație încântătoare de inocență și sofisticare.

- N-ar trebui să fac asta, conștient de profunzimea vorbelor sale. Nu e corect, Roberta.

- Ce nu e corect?

- Să mă culc cu tine. Nu pot face asta. Nu-ți pot lua virginitatea cât timp nu ești măritată și ești îndrăgostită de altcineva, ba chiar logodită cu el.

Ochii ei deveniră de un albastru mai închis, iar Damon simţi instinctiv că acesta era un semn rău.

– De ce? întrebă ea. Crezi că profiţi de mine?

– Nu înţelegi cum merge treaba în înalta societate. La dracu', tatăl tău a fost nebun să te lase să vii în casa Jemmei. Nu e persoana potrivită să aibă grijă de o tânără. Ea este *măritată,* Roberta. Măritată. Şi joacă şah cu...

Îşi aminti prea târziu că Jemma juca şah cu logodnicul Robertei. Ea stătea cu mâinile în şolduri.

– Jemma, pe care, apropo, o ador, şi pe care nu sunt absolut *deloc* geloasă, joacă şah cu Villiers. Cu care sunt logodită şi o să mă mărit. Villiers mi-a spus că virginitatea mea este neatrăgătoare şi că puţin îi pasă cu cine mă culc, atât timp cât nu-i ofer un bastard pe care să-l crească. Damon, ştii cum se previne concepţia?

– Da, răspunse el, dar...

– Bine. Şi eu ştiu, dar am înţeles că participarea bărbatului face ca totul să fie mult mai eficient.

El rămase cu gura căscată.

– Ştii?

– Selina a stat la noi de când aveam paisprezece ani până am împlinit şaisprezece. Am iubit-o. Mi-a dat multe sfaturi, ca de la soră la soră.

Gura i se închise cu zgomot.

– Ai avut conversaţii ca de la soră la soră cu Selina Trimmer.

El încercă să nu se gândească la articolul din *Tête-à-Tête* despre ultima petrecere a Selinei, la care se spunea că îşi umpluse cada cu şampanie veche şi invitase mai mulţi oaspeţi s-o vadă îmbăindu-se. Se mai spunea şi că doi dintre ei i se alăturaseră în cadă.

– Ai nevoie de sfaturi? întrebă Roberta cu mâinile în şolduri.

– Ce ai învăţat? întrebă el, apoi clătină din cap. Uită că am întrebat asta. Ideea e, Roberta, nu câte ai învăţat de la Selina, ci cât de multe o să-ţi răpesc dacă fac dragoste cu tine.

- Poate că ai dreptate, zise ea. Doar ești ca un mem- al familiei.

- Da! Vărul tău.

- O să găsesc pe altcineva, spuse ea. În cazul în care ți-e clar, Damon, nu vreau să duc cu mine virginita- mea stânjenitoare în patul lui Villiers. Până la urmă, îndrăgostită. N-aș vrea să-l plictisesc pe soțul meu o astfel de sarcină, iar dacă tu n-ai chef s-o faci, nu are să plâng din pricina asta. Pur și simplu o să caut un bărbat care e mai dornic.

Damon aproape pufni în râs auzind așa ceva. Nu se -ise mai dornic în viața lui. De fapt... Râdea de el. încă puțin supărată, dar râdea. Isuse, era magnifică. -mașa ei era dintr-o țesătură fină și se oprea puțin dea- -ra rotulei rotunde.

- O să te duci la alt bărbat numai peste cadavrul meu.

Era evident că ea nu-și dăduse seama că el tocmai îi -se o declarație.

- Îmi dau seama că ești obișnuit cu femeile care se -că în picioare încercând să te prindă într-o căsătorie, ea, iar ochii îi sclipeau. Dar nu înțelegi că eu nu ca ele? Eu nu vreau inelul tău, sau banii tăi, sau -ul tău.

- Pentru că-l ai pe Villiers.

Faptul că rostise numele lui cu voce tare îi întări ho- -ărârea lui Damon. Ea dădu din cap.

- Trebuie să înțelegi asta. Sunt o femeie foarte în- -păţânată și așa am fost întotdeauna. Îl poți întreba tatăl meu. Am știut din clipa în care l-am văzut pe -lliers că voiam să mă mărit cu el.

- De ce? Trebuia s-o întrebe. Și nu-mi spune că ești -drăgostită. Nu prea cred în dragoste la prima vedere și -ed că nici tu nu prea crezi.

- Nu contează cum îi spui, zise ea. Mă uit la Villiers și exact ce fel de căsnicie vom avea, iar asta este exact -ea ce-mi doresc. El este stăpân pe sine.

- Stăpân pe sine? întrebă Damon uimit. Te măriți cu -liers pentru că este *stăpân pe sine?*

– El n-o să mă facă niciodată de râs. N-o să ai niciodată izbucniri exuberante de emoţie. N-o s scrie niciodată o poezie despre degetul de la pic sau despre o altă parte a corpului meu. Şi n-o să plâ gă niciodată.

– Păi, aici ai dreptate, încuviinţă Damon. Şi la înm mântarea ta, Villiers ar sta acolo, rânjind în stilul lui.

Ea înaintă şi îşi odihni mâna pe braţul lui. Nu rea să se simtă absolut deloc jenată de faptul că era cămăşuţă, şi nici de faptul că el era aproape dezbră Nu era deloc o virgină obişnuită. Orice ar fi presu acest lucru.

– Villiers este potrivit pentru mine. Şi sunt noroco că a văzut acelaşi lucru la mine. Vom fi un cuplu mi nat şi cred că vom trăi mulţi ani împreună, fericiţi.

Dinţii lui Damon erau atât de încleştaţi, încât gândi că ar fi putut să-şi rupă maxilarul.

– Bine, reuşi el să spună. Fericire conjugală. Înţe Tu şi Villiers veţi îmbătrâni împreună însă... Stai ţin!... El e deja bătrân, aşa că o să fii o văduvă fericită.

Ochii ei deveniră din nou albastru-închis şi prec ţia lui nativă îl avertiză că era un semn şi mai rău. A dreptate.

– Eşti un ticălos. Nu pricep de ce eşti atât de tică dar am învăţat de-a lungul anilor că bărbaţii sunt posibil de înţeles, aşa că n-o să încerc s-o fac. E ceva vreau de la tine, Damon.

El îşi simţi gura uscată.

– Da?

Fiecare centimetru al trupului său ştia ce voia ea, toţi acei centimetri doreau s-o satisfacă. Cu un gest pid, el îi scoase cămaşa peste cap şi o aruncă deopar Apoi ea îşi ridică privirea spre el şi, pentru un momen ochii ei frumoşi fură traversaţi de o umbră de nesig ranţă. Fu de ajuns. Orice simţ etic pe care Damon putea avea se topi precum zahărul în apă fierbinte.

– Eşti sigură, Brioşă?

Îşi ţinea mâinile pe ea când o întrebă, iar palmele alunecară peste posteriorul ei rotund.

– Te aleg pentru prima mea experiență cu un bărbat, ... Roberta, iar vorbele ei sunară mult prea logic pen... acel moment.

El vru să spună ceva despre primul bărbat care avea ... fie și ultimul, dar se abținu. Ea nu voia încă să audă ...a. Se agăța de visul unui mariaj plin de stăpânire ... sine. În mod evident, era de datoria lui s-o învețe ...pre *beatitudinea oferită de pierderea controlului.* ...epărtă gândul și o trase la piept. Micuța-Domnișoa... Neexperimentată-Atotștiutoare era pe cale să afle ... era să se culce cu un bărbat, nu doar să discute ...pre acel lucru.

capitolul 30

El întinsese materialul imens, din mătase, al rochiei ... și o culcase deasupra, dar ea nu voia să stea locu... Ar fi trebuit să stea pe spate și să-l lase pe el să-i ...ere cu blândețe fructele plăcerii în timp ce ea tremu... și striga: „Nu, nu!". Și matroanele experimentate ...ceau uneori așa, pentru că el era genul de bărbat care ...nsidera că fiecare centimetru din trupul unei femei ... delicios.

Dar Roberta?

Ea icni și țipă ușor, însă el nu auzi nici măcar un ...u, nu!" Uneori nu înțelegea prea bine ce spunea, dar ...rbele sunau foarte mult a „Da!"

Așa că lăsă deoparte încă o frântură din sentimentul ... vină și se întoarse la sânul ei. Ei îi plăcea cel mai mult ...nd îi gusta sfârcurile. Făcu în continuare acest lucru, ...i se dădu înapoi, îi cuprinse sânii în palme, o mușcă ...r până ce ea se calmă – sigur că el nu era deloc calm; ...iodată nu fusese atât de excitat – apoi gustă din nou, ... ea își arcui spatele și începu să gâfâie și să icnească. ...ci măcar nu voia să se gândească la ce se va întâmpla ...nd avea să coboare pe trupul ei.

Începu s-o mângâie cu degetele, încet pentru că de ...lte ori femeilor nu le plăcea să fie atinse sau nu știau

de fapt ce voiau. Dar Roberta nu opuse multă re...
Își strecură degetele puțin mai jos, în timp ce îi ...
sfârcul cu limba, astfel încât ea să nu observe ce ...
fapt. Dar ea îl șocă în clipa în care unul din picio...
frumoase și subțiri se ridică, iar ea suspină: „Da...
lăsându-și genunchiul într-o parte. Dacă aceasta ...
o invitație, atunci ce ar fi putut fi?

Damon era un bărbat care considera că a face ...
goste era o operă de artă. Pregătești pânza (săr...
trasezi fundalul (atenție specială la anumite ...
ale corpului) și apoi pictezi evenimentul prin...
Cu pensula, ha, ha. Cu alte cuvinte, niciodată nu ...
dragoste fără să acorde cu generozitate atenție ...
și, în general, era de părere că ea trebuia să atin...
tazul înaintea lui. De aceea în acest caz era înne...
fără să fie capabil să se oprească. Pentru că Ro...
avea cel mai dulce, roșu și...

Nu se putea abține. Nu putea. Se urcă pe ea, iar ...
arcui sub el și scoase un geamăt firav de dorință, și ...
dacă era un bărbat care niciodată nu termina îna...
femeii... De data aceasta o făcu.

Intră în locul în care nu mai fusese nici un băr...
În dulceața ei moale, și nu mai avu putere decât ...
mângâie în același timp sânii. Ea făcu ochii mari, ...
nu se mai gândea, nu mai putea judeca. Întreg co...
îi era concentrat pe cea mai glorioasă senzație pe ca...
simțise în viața lui, cea mai minunată, umedă, strâ...
experiență pe care o trăise vreodată...

Ea nu mai spunea „Da", dar Damon nu băgă de ...
mă. Își dădu capul pe spate și plonjă în față de câ...
ori, aproape suspinând de plăcere. Era mult prea ...
însă, și termină cu un geamăt înfundat smuls din p...
Se prăbuși peste ea, dar reuși să-și susțină mare pa...
din greutate în coate.

– O, Doamne... Se bâlbâia. Ai fost... A fost... Robe...
te simți bine? Îmi pare rău.

Ea nu părea supărată, doar uimită.

– Nu știi la ce mă refer, nu? întrebă el și simți un ...
de dorință protectoare și de afecțiune cum nu mai tră...

O să vezi, Roberta. Lasă-mă un moment să-mi ...rile și data viitoare... o să vezi...
...ochii ca să-și recapete puterile.
...St. Giles se trezi întinsă lângă un bărbat ... Se uită în jos la ea. Nu se vedea nici o urmă de ... ceea ce o liniști. Auzise diverse povești despre ...ind, dar și opusul, de la Selina, care îi spusese ... trecute de vârsta de doisprezece ani nu sim...ut nimic.
– ... nu... sub doisprezece ani? o întrebase ea, dar ... expresia Selinei o făcuse să renunțe.
...a se ridică. Mai avea încă o senzație de fur... în corp. Întreaga experiență fusese destul de ...ntă. Se uită în jos la Damon. Dormea liniștit.
... mai era virgină. Acest lucru nu însemna mare ... pentru ea, așa cum se așteptase. Virginitatea, ca ... alte lucruri ce aveau legătură cu bărbații, era ... supraestimată. La fel și intimitatea sexuală. ... de mirare că lui Villiers nu-i păsa dacă ea mai ... o astfel de experiență. Nu dura decât un minut, ... Și totuși, era ceva alarmant de intim, în ciuda ... Umărul lui Damon, de exemplu. El stătea culcat ... parte, iar umărul lui avea o formă frumoasă. Își ... degetul peste el.
... ce-și dorea în acel moment era o baie. Simțea ...picios între picioare, care nu îi plăcea. Iar întrea... ...periență nu fusese deloc confortabilă. De fapt, era ... probabil s-o repete până la căsătorie.
– Mulțumesc, șopti și îi atinse fața.
...ntru o clipă, se gândi să-l sărute din nou; el începu... ... atingă sânii și nu se mai sărutaseră, iar aceea era ... ei preferată. Dar dacă îl săruta, l-ar fi putut trezi. ... el fusese drăguț că se oferise, ea nu avea chef să ... experiența. Așa că, în schimb, își trase rochia de ... corpul lui și își ținu respirația când el păru că era ...e să se trezească. Când o eliberă, se ridică în pi... ... și își înfășură materialul în jurul corpului ca un ...p enorm.

Servitorii din casa tatălui ei fuseseră obişnuiţi cu felul de comportamente ieşite din comun; nu putea decât să spere – şi chiar se putea aştepta la asta – ca servitorii Jemmei să fie la fel de imperturbabili. Pe hol era un valet, aşa că ea îi zâmbi şi urcă treptele.

Odată intrată în dormitor, lăsă jos rochia şi sună clopoţelul. Servitoarea ei intră somnoroasă şi fu destul de surprinsă să-şi găsească stăpâna în halat. Doar nu avusese cum să-şi descheie singură lenjeria.

– Ellen, mi-am lăsat o parte dintre haine în salonul galben, zise Roberta fără să piardă timpul cu explicaţii. Probabil că ar trebui să trimitem pe cineva să le ia, dar nu acum.

Ellen încuviinţă, demonstrând că era la fel de bine antrenată cum se aşteptase Roberta.

– Doriţi o baie, milady?

– Indiscutabil, spuse Roberta. Mulţumesc.

Câteva minute mai târziu, trei valeţi se clătinară purtând o cadă din zinc şi găleţi cu apă, iar Roberta intră în apa parfumată şi răsuflă uşurată. Ellen o ajută să-şi spele părul, apoi Roberta îi spuse că se putea duce la culcare.

– Probabil că eşti epuizată.

– O, n-aş putea să vă las aşa, zise Ellen somnoroasă. Cum o să vă pregătiţi pentru culcare?

– La fel cum am făcut-o în ultimii douăzeci de ani, spuse Roberta. Servitoarea mea de acasă era destul de în vârstă şi nu putea sta trează noaptea târziu, aşa că întotdeauna mă pregăteam singură de culcare. De fapt, prefer aşa.

– Chemaţi dumneavoastră un valet care să ia apa?

– Sigur că da. Du-te în pat.

Ellen făcu o reverenţă şi ieşi. Apoi îşi vârî capul pe uşă.

– Am uitat să vă spun că toată lumea de jos este încântată că veţi fi ducesă.

Roberta zâmbi.

– Mulţumesc.

– Şi nimeni nu va crede altceva despre dumneavoastră pentru că aţi anticipat noaptea nunţii, milady.

să-i spun lui Martin, al doilea valet, să vă ia hainele -o oră sau două. Apoi le poate ascunde unde nu le vedea nimeni.

De data aceasta zâmbetul Robertei fu mai mult o grimasă. Spera ca Damon să iasă singur din camera aceea inainte ca Martin sau altcineva să-l vadă. În clipa în care se închise, își rezemă capul de marginea căzii și oftă. pe jumătate adormită când își puse halatul și chemă valet să ia cada. După ce rămase singură se lungi pe încă în halat, și tocmai se întreba unde putea fi eria ei, când ușa se deschise.

- O, zise ea și clipi spre el. Tu erai. Și apoi icni când trezi de-a binelea. Ce cauți în dormitorul meu?

capitolul 31

Villiers stătea tăcut în pragul ușii, cu sprânceana ridicată. Jemma îl măsură calmă din cap până-n picioare - de la buza de jos puțin răsfrântă, părul grizonant, la statura languroasă și totuși impunătoare. Era îmbrăcat o haină violet-închis brodată cu flori de liliac; panglica cu care își legase părul se asorta cu aceasta. Își pusese o aluniță în partea de sus a obrazului drept. Arăta extrem de elegant chiar și pentru ea, care trăise opt ani umbra Curții franceze.

Villiers avea ceva... Înclinația lui pentru hainele cu broderie și cu strălucire de păun, alunița pe care-o purta panglicile colorate cu care își prindea părul, inteligența profundă transmisă de expresia tipică unui jucător versat și forța ce emana din trupul lui...

- Intrați, zise ea și arătă spre tabla de șah. Un joc, un joc în paralel, dacă nu sunteți prea obosit.

Haina lui voluminoasă, din mătase, se auzea fâșâind precum un țărm îndepărtat în timp ce pășea. Închise ușa în spatele lui și apoi făcu o plecăciune magnifică, atât de joasă încât s-ar fi putut crede că ea era regină.

- Mă onorați prea mult, Înălțimea Voastră.

– Jemma, zise ea.

Privirea lui zăbovi un moment asupra chipului ei.

– Jemma.

Numele ei sună ciudat pe buzele lui, iar Jemma își aminti brusc de prima oară când îl înșelase pe Beaumont. Fusese în Paris, desigur, după ce fugise din Anglia, furioasă și înlăcrimată. La doi ani după ce se mutase la Paris înțelesese că Beaumont nu avea să vină după ea, implorând-o să se întoarcă – proastă cum era, crezuse că așa se va întâmpla. De fapt, el nici măcar nu-i făcuse vreo vizită timp de trei ani, iar când o făcuse în sfârșit era deja prea târziu.

Se culcase cu un gentleman francez vesel care o învățase plăcerile propriului corp și al lui. Și totuși, în acea primă noapte simțise o strângere de inimă, așa cum se întâmpla și în acel moment. De ce? Avea dreptul să facă ceea ce dorea.

Îl urmări când se așeză în fața ei și își așeză pliurile hainei la spate ca să nu se șifoneze.

– Poate crezi că îți fac o onoare mai mare decât intenționez, zise ea.

– Dragă doamnă, spuse Villiers, mă mulțumesc cu firimiturile pe care mi le arunci de la masă.

Din nou dulcegării. Poate ar fi trebuit să-i spună că nu-i plăceau galanteriile lui.

– Un joc? întrebă ea. După cum observi, ți-am acordat avantajul.

El mută o piesă, la fel și ea. Din nou și din nou. Ritmul jocului o calmă, învăluind-o în frumoasele complexități ale cailor, ale turnurilor și a puternicei regine. Treptat, furia și groaza se estompară pe măsură ce concentrarea asupra partidei spori. Nebunul îi era amenințat. Se grăbi să-l salveze, dar descoperi că pionul reginei era în pericol. O mutare problematică... Încetini să se gândească. Se opri cu degetele pe turn până când observă o cale și captură turnul lui.

El se retrase, dar nebunul ei îi captură regina... Patru mutări mai târziu se terminase. Ea câștigă. Apoi urmări din nou parcursul și îl jucară de la sfârșit la început.

- Când calul tău mi-a luat pionul... a fost o mutare umoasă, bombăni Villiers.

- Dar dacă mi-ai fi amenințat regina, așa?

- Nu, deoarece calul ia nebunul...

Aproape că era mai amuzant să disece jocul decât să-l ace. Aproape, dar nu chiar. În final, el se rezemă pe ătar și zâmbi spre ea.

- Uneori cred că șahul este mai bun decât sexul.

- Eu asta cred tot timpul, răspunse ea uimită.

- Ar trebui să vă facă cineva să vă schimbați părerea.

Ea se întinse, îl luă de mână și o întoarse cu palma sus.

- Poate că tu o să fii cel care îmi va schimba părerea, se ea și trasă cu degetul o line în palma lui. Adică, -ar plăcea asta, dar ești logodnicul Robertei, iar legă-rile dintre prieteni sunt mai puternice decât cele între biți, după părerea mea.

- Am puțini prieteni. Cel mai apropiat prieten a fost ul tău, și asta cu mulți ani în urmă.

Ea îi aruncă o privire, dar el se uita la degetele din lma lui.

- Știu că ați fost apropiați odată...

- Ca băieții și animalele mici. Fără să ne gândim la tor sau la personalitățile diferite. Totuși, am desco-erit că mai am o fărâmă de onoare în mine. Nu sunt rsoana care să-i arate soției lui Beaumont că trupul e mai interesant decât mintea și că jocurile de șah lesc în comparație cu cele din pat.

Îi luă mâna și o sărută, iar ea observă în ochii lui ceva ât de trist, încât nici măcar n-o mai deranjă faptul că sese refuzată. Deși nu i se mai întâmplase niciodată a ceva.

- De ce nu vorbești cu el? întrebă ea dintr-un impuls. ah are nevoie de prieteni. Are nevoie de cineva care spună s-o ia mai încet, să-l tragă de la muncă.

El zâmbi trist.

- Suntem departe unul de celălalt, atât ca personalita-cât și ca gusturi. Cu toată sinceritatea și fără supăra- n-aș vrea să fiu acum prieten cu ducele de Beaumont.

Dacă am fi avut din nou paisprezece ani şi am fi jucat un joc de şah la râu... de asta îmi e dor. Dar zilele acelea s-au dus.

– Eu nu aş vrea să am din nou paisprezece ani.

– Viaţa era mai simplă atunci. Eu nu mă las cuprins de regrete şi nici nu mă gândesc la greşeli. Tata zicea întotdeauna, şi avea dreptate, că regretele sunt pierdere de vreme. Dar la treizeci de ani descopăr că uneori regretele mă urmăresc. Nu e uşor să le dau deoparte.

Probabil că se referea la Benjamin. Probabil că ea se gândi prea mult dacă era bine să îi aducă aminte de sinuciderea lui, pentru că Villiers o întrebă:

– Tu ce regreţi, o, ducesă?

Ea rânji.

– Multe lucruri!

– Cum ar fi?

– Caraghioasa pălărie italienească pe care am cumpărat-o ieri de pe Bond Street împreună cu Roberta.

– A, Roberta.

El îşi lăsă ochii în jos, iar ea nu reuşi să-i vadă expresia.

– Logodnica ta, îl îmboldi ea.

– O tânără domnişoară fermecătoare.

– Să înţeleg, spuse ea pe un ton ironic, că pentru tine roua s-a evaporat de pe trandafir.

– Încă un regret. El oftă. Sunt ca şi coşmarurile, completă el; după ai unul, vin la fel de multe şi de iute ca frunzele toamna.

– O să fie o soţie excelentă.

– Am făcut-o ca să te enervez, spuse el.

Îi duse mâna la gură, o sărută în palmă şi o aşeză din nou pe masă – toate acestea fără să se uite la ea.

– Recunosc, cu o doză de stânjeneală: ai câştigat prima noastră partidă de şah, continuă el.

Ea clătină din cap.

– Ai cerut mâna cuiva din pică?

– Sugerezi că ar trebui să iau jocul acesta mai în serios?

Ea începu să râdă, iar el i se alătură.

- Nu se ştie niciodată, spuse el un moment mai târziu. Se pot întâmpla multe între logodnă şi biserică.

- Te iubeşte, să ştii.

- Sau ceva de genul ăsta, admise el.

- Va fi nevoie de intervenţia lui Dumnezeu, zise Jemma. Dar cred că ea îţi va veni de hac, Villiers. Poate că vei avea parte de căsătoria pe care acum nu mi-o pot decât imagina.

- Din păcate, eu nu-mi pot imagina aşa ceva, spuse el cu o doză de dispreţ. O să mă rog pentru intervenţia lui Dumnezeu. Ajunsese la uşă, dar se întoarse şi adăugă: Am avut multe iubite, Jemma.

Ea ridică din sprânceană.

- Atunci sunt cu atât mai tulburată că nu sunt primită în acea legiune.

- Nu asta am vrut să spun. Am avut multe iubite... dar puţine prietene.

Şi dispăru înainte ca ea să se poată gândi la un răspuns.

capitolul 32

- Ce s-a întâmplat cu tine? Unde te-ai dus? întrebă Damon.

Roberta clipi.

- Despre ce vorbeşti?

- De ce te-ai furişat ca o servitoare în noapte şi m-ai lăsat în salon?

Ea nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

- Vrei să-mi spui că voiai să stau şi să te privesc sforăind? Poate până când un valet venea să facă focul? M-am îmbăiat, la fel ca şi tine, zise ea uitându-se la părul lui ud.

- N-am avut ocazia să-ţi arăt cum e să faci dragoste.

- O, ba da, spuse ea repede. M-am bucurat deplin. Serios. Doar că...

Drept răspuns la vorbele, protestele şi explicaţiile ei, el nu făcu decât să-şi scoată cămaşa şi apoi pantalonii.

Vru să protesteze din nou, dar cuvintele îi rămaseră în gât. Fără o vorbă, el își lăsă toată greutatea asupra ei. Era tulburător. Un fel de foame îi stârni măruntaiele și o făcu să se simtă nesigură.

Apoi Damon începu s-o sărute, iar ea scoase un geamăt firav și deschise buzele pentru a-i veni în întâmpinare. Îi simți pofta ca și cum și-ar fi pasat-o de la unul la altul. Tulburarea din pântece se transformă în altceva, un fel de neliniște care o făcu să-și ridice mâinile spre antebrațele lui puternice. Degetele îi tremurau în timp ce se plimbau pe mușchii lui. Senzația o alarmă și, cu o mișcare bruscă, se rostogoli de sub el și sări din pat.

– Aș prefera să nu fim din nou intimi, zise ea uimită să-și dea seama că respira din ce în ce mai rapid.

Damon nu părea s-o fi auzit. Începu să înainteze spre ea, fără vreun cuvânt, ca un prădător. Roberta dădu înapoi cât putu, până la micul ei balansoar.

– Damon! strigă încercând să facă în așa fel încât vocea să pară autoritară. Aș prefera să nu...

Dar el o săruta din nou, cu putere, și toate cuvintele ei fragile se risipiră pentru că simpla lui atingere îi dădea fiori.

– Nu, gemu ea, dar era ca și cum ar fi aruncat paie pe foc.

El râse și o sărută din nou; o sărută până începu să tremure, cu mintea încețoșată, cu trupul legănat de al lui, vocea strangulată de nevoia de a-l implora...

Ea nu implora niciodată. Niciodată. Apoi el nu o mai atinse și dintr-odată corpul ei reacționă la amintirea mâinilor lui mari care îi cuprindeau sânii și o mângâiau. El nu făcea decât s-o sărute. Atât. Ca și cum...

Desigur, ea nu-l atingea. Stăteau împreună și nu li se atingeau decât gurile, însă nu era de-ajuns.

– Damon, zise ea cu vocea răgușită.

– Nu mi-am pierdut niciodată controlul astfel.

– N-are legătură cu tine și cu controlul tău. Doar că nu mi-a plăcut prea mult. A fost... s-a întâmplat atât de repede, nu? Și nu...

El gemu.

- Putem vorbi despre defecte?

- Ce? întrebă ea confuză.

Dar el o luă în brațe.

- Asta e pentru tine, Brioșă, zise el și o așeză înapoi pe pat, apoi se așeză lângă ea.

Roberta încă încerca să se gândească ce să spună când el îi descheie cămașa de noapte. Din instinct, ea trase de material.

- Nu!

- Ba da.

În privirea lui se citea o dorință toropitoare, dar ea nu cedă.

- Roberta, spuse el încet, dacă nu-i dai drumul, o să te mușc.

- Cum?

El își puse un deget pe sânul ei și acesta o arse prin mătasea cămășii de noapte.

- Aici, zise el cu vocea răgușită. Și poate...

Degetul lui coborî și lăsă în urma lui o dâră de foc.

- ... aici.

- M-ai mușca de burtă?

Vocea ei sunase pițigăiat și la fel de tâmp precum se simțea. El râse de ea.

- Credeam că ai învățat multe din discuțiile tale informative cu Selina.

- Ea nu a menționat niciodată nimic despre mușcat. Și aș prefera să nu mai fac asta, mărturisi ea, deși obrajii îi deveniseră rozalii.

El se uită în jos la ea și ridică din sprânceană, iar ea observă atâta dorință în privirea lui, încât își mișcă instinctiv șoldurile. Dar acestea dădură peste ceva tare și fierbinte, așa că gemu din nou.

- Am făcut baie, spuse ea. Te rog, putem să n-o facem?

El gemu și închise ochii.

- Sunt așa un idiot.

- Nu, nu ești, replică ea încercând să-l liniștească.

Degetele ei tremurară în timp ce alunecară în jos p
brațele lui și apoi pe spatele lat.

– Mi s-a părut foarte interesant. Nu așa cum mi-a d
scris Selina, dar...

– Cum ți-a descris Selina?

– Păi, spuse ea și se încurcă. Am crezut că... că...

– Că va dura mai mult, spuse el cu tristețe și serios.

– Nu, răspunse ea și se încruntă la expresia de pe ch
pul lui. Nu, deloc. A fost așa cum mi-a descris ea.

El gemu.

– Minunat. Ce-a mai spus Selina?

– A spus că o femeie trebuie să se bucure și ea de p
cere, zise Roberta, dar nu cred că a fost nici o plăcere
ce mi-ai făcut, Damon.

Nu-i plăcu expresia de pe chipul lui așa că își arc
spatele ca să-l sărute, iar buzele îi alunecară de pe buze
lui pe obraz.

– Sincer, adăugă neliniștită.

– Tu, zise el, ești inocentă.

– Nu, nu sunt! răspunse ea și se lăsă înapoi pe p
Cineva care a crescut în casa tatălui meu nu se poa
numi inocent!

El rânji brusc.

– Bine.

Se împinse în antebrațe și se așeză lângă ea pe pat.

– Cum? întrebă ea confuză.

– Bucură-te de plăcere.

– *Cum?*

– Asta ai învățat de la Selina. Și, crede-mă, Rober
n-ai apucat s-o faci în salonul de jos. Eu ți-am furat to
plăcerea.

În ochii lui se citea o expresie de învinovățire care
îi displăcea profund.

– Nu știu despre ce vorbești, îi spuse, dar a fost foa
plăcut. Sincer.

Drept răspuns, el își ridică mâinile deasupra capul

– Haide, zise el. Bucură-te de plăcere.

Roberta era confuză. Selina nu spusese niciodată
la ce se referea, dar Roberta înțelesese (evident gre

că o femeie ar fi trebuit să-i ceară partenerului ei s-o sărute... într-un loc intim. Dar Damon nu părea să se gândească deloc la acest lucru pentru că nu făcea nici o mişcare s-o sărute în altă parte decât pe sâni şi, dacă se gândea mai bine, acel gen de sărut ar fi fost extrem de jenant, astfel că probabil se înşelase. Îşi simţi obrajii încingându-se numai gândindu-se la aşa ceva. Dacă i-ar fi cerul lui Damon să facă aşa ceva? Nu că ar fi făcut-o, dar...

– Roberta, spuse el răbdător, iar ea făcu ochii mari. Aştept.

Roberta se uită în jos la membrul lui tare. Ce trebuia să facă? Ca şi cum el i-ar fi auzit gândurile, zise:

– Caută plăcerea ta, nu a mea.

Roberta începu să se simtă în pragul eşecului. De unde ar fi putut şti ce să facă?

– Şi n-o să mai facem din nou restul?

Ea nu mai voia să facă încă o dată baie. O oripila numai gândul de a-şi chema din nou servitoarea.

– N-o să mai facem nimic pe care nu mă rogi să-l fac.

Satisfăcută, ea se mută un centimetru mai aproape de el.

– Dar ce vrei să fac? întrebă ea o secundă mai târziu, pentru că nu se putea gândi la nimic.

– Gândeşte-te la plăcere, îi spuse el cu privirea îmbietoare şi misterioasă. Ce-ţi provoacă plăcere, Roberta? Plăcere în legătură cu mine? În legătură cu corpul meu? Există ceva? Pentru că dacă da, e al tău. Mă poţi atinge oricum doreşti. Dacă-mi spui să fac ceva, voi face. Dacă nu-mi spui, n-o să ridic un deget.

O trecu un fior.

– Haide, spuse el. Nu faci onoare tutelei unei femei ca Selina.

Roberta îşi muşcă buza şi dădu uitării tachinarea lui. Ce-i făcea plăcere? Şi ce anume o... provoca? Evident, se înşelase cu privire la sfatul Selinei, deci la ce se referise ea de fapt?

Nu se uita în ochii lui pentru că nu voia să descopere că râdea de naivitatea ei după ce se lăudase că învăţase

atât de multe de la Selina. Aşa că se uită în schimb la mâinile lui. Erau late şi musculoase, extrem de diferite de ale ei. Întinse mâna şi o puse pe braţul lui, apoi o lăsă să alunece peste muşchii adunaţi acolo spre umerii puternici şi pieptul lat. Apoi, observă brusc ceva. El tremura la atingerea ei. Poate...

Încercă din nou şi îşi trecu mâna peste muşchii lui. Degetele ei atinseră subsuoara şi apoi sfârcul. O făcu iar. El se cutremură uşor. Se ridică în genunchi, apropiindu-se de el ca să-l poată atinge. Îşi puse palmele pe piept, apoi îşi îndreptă degetele în jos, spre abdomenul încordat. Era... plăcut. Senzaţia pe care i-o dădeau muşchii puternici ce fremătau uşor sub atingerea ei îi oferea plăcere.

Cu siguranţă, sunetul înfundat ce venea din pieptul lui Damon îi oferea plăcere, deşi nu se uită în sus la faţa lui. Era prea ocupată să-i înconjoare sfârcul cu degetul şi să asculte respiraţia care devenea sacadată şi înfundată. Zâmbi. La aşa ceva se referise Selina! Selina voise să spună că trebuia să înveţe să obţină plăcere din trupul iubitului ei, din reacţia lui la atingerea ei.

Abdomenul lui era tare ca piatra, nu plat, pentru că era acoperit cu grupuri organizate de muşchi. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Tatăl ei, din câte bănuia, avea un abdomen destul de plat pentru un bărbat care se apropia de vârsta de cincizeci de ani. Dar nici măcar nu visase că bărbaţii aveau abdomenul atât de diferite de al ei. Ba chiar se uită în jos spre burtă, însă cămaşa ei de noapte era încă bine legată.

În salon, el îi sărutase sânii. Oare Selina voise să spună ca ea să-i facă acelaşi lucru lui? Într-un final, îşi ridică privirea spre chipul lui, cu degetele încă mângâindu-i abdomenul. Expresia lui Damon era misterioasă şi încordată. Citi o poftă în ochii lui care îi făcu sângele să clocotească. Da, era plăcut! Dintr-odată, îşi dădu seama exact ce voia să facă: voia să-l înnebunească de dorinţă.

Ea nu îşi dădu seama de acest lucru, dar zâmbetul care îi apăruse pe faţă iscă un nou geamăt pe buzele

Damon... Râsul ei trăda bucuria îmbietoare a unei mei care tocmai căzuse pradă propriei firi senzuale.

Ea își lăsă capul într-o parte, iar părul lucios îi căzu ste umeri, atingând sfârcurile lui. Mâinile lui Damon maseră în laterale, dar el își țuguie buzele. Roberta atât de uimită, încât încremeni. Apoi zâmbetul ei se rgi ușor și apucă o șuviță de păr pe care o trecu peste ârcurile lui.

– Roberta! zise el și șoldurile i se arcuiră iar.

– Da? întrebă ea pe un ton mieros.

– Dacă te așezi pe mine...

Dar ea experimentă mai mult cu acel gest, iar cuvinte- lui pieriră. Totuși, ea înțelese ce voise să spună.

– Ți-ar plăcea asta? șopti ea.

– Da.

– Dar n-o să sari din nou pe mine, sau ceva de genul sta, nu? Pentru că... Se simțea ciudat să-i spună din ou, dar trebuia s-o facă. Nu vreau să mă murdăresc n nou. Îmi pare rău.

El clătină din cap.

– N-o să fac nimic din ce nu vrei.

Satisfăcută, ea își ridică mătasea cămășii de noaptea îl încălecă. El gemu tare de această dată, iar Roberta ămase împietrită. Dintr-odată, își dădu seama că simțea ușchii lui cu alte părți ale corpului. O făcu să simtă o erbințeală toropitoare, ca și cum s-ar fi topit.

Când îi sărutase sânii mai devreme în acea seară – era cant să-și amintească, și totuși amintirea îi provocă un al de căldură lichidă între coapse –, nu doar o atinsese limba. O supsese, așa cum făcea un bebeluș la sânul amei lui – sau cel puțin așa credea ea. Era o idee ciu- ată și totuși... Își lăsă capul în jos, spre pieptul lui.

Nu se simțea deloc ca și cum ar fi fost un bebeluș. El se mișcă sub gura ei, scoase un geamăt răgușit, iar netul îi provocă încă un val de lichid fierbinte în pân- ece. Așa că supse mai tare, iar el se zvârcoli sub ea. Iar sta avu cel mai ciudat efect în acel loc special dintre icioarele ei.

– Roberta, icni el, vrei, te rog, să-mi ceri să te ating?

– Nu, răspunse ea imediat și își îndreptă spatele.

Ochii lui ardeau de dorință, dar în ei era și un licăr amuzat.

– Nu mă pot abține să mă mișc dacă faci asta, zise el pe un ton aspru.

– Bine, răspunse ea și își trecu degetele din nou peste sfârcurile lui doar ca să vadă ce se va întâmpla.

El se arcui, ceea ce-l făcu să se frece de... Ea icni și se agăță de umerii lui.

– Nu așa! țipă ea.

– Nu?

Privirea lui era atât de plină de dezamăgire...

– Nu.

– Uneori nu mă pot abține, șopti el îndurerat. Când mă atingi, Roberta, simt că înnebunesc, că îmi pierd controlul.

Era un lucru foarte plăcut să audă așa ceva. Așa că Roberta îl sărută din nou. Un geamăt se desprinse din pieptul lui, apoi el începu să se miște sub ea. Era destul de plăcut, dar nu în felul în care descrisese Selina.

– Pot să te ating? gemu el.

– Nu!

Însă voia să cunoască mai mult din corpul lui, chiar și... chiar și acea parte a lui. Așa că se dădu înapoi, atentă să nu-l atingă, și se așeză pe picioarele lui. Damon se ridică imediat în coate și se uită la ea. Acea parte a lui era precum catifeaua moale, fierbinte la atingere și se mișca în mâna ei.

– Nu îl poți controla? întrebă ea curioasă.

El gemu.

– Normal că pot. Aia a fost o greșeală.

– Ce greșeală? Uite, de fiecare dată când îl ating, se mișcă.

Îl cuprinse cu mâna, iar el căzu pe spate și scoase din nou un sunet gutural.

Roberta se întrebă cum ar fi fost dacă... Sigur n-ar putea face așa ceva. Se practica, desigur. Doar că își amintea vag ceva ce Selina îi spusese... ceva chiar despre acel subiect. La acea vreme i se păruse dezgustător, dar

în acel moment, uitându-se la fața crispată a lui Damon și la felul în care respira repede și greoi, i se părea că i-ar fi făcut mare plăcere să-l înnebunească. Poate chiar și-ar fi pierdut controlul.

Încercă mai întâi cu limba. Era moale și fierbinte la vârf. La fel ca restul corpului lui Damon... neted și musculos. Constată că îi făcea plăcere. Sunetul pe care el îl scoase aproape că semăna cu durerea. Își ridică privirea spre el.

– E greșit? N-ar trebui...

– O, Doamne, te rog, nu te opri.

Avea gust de curat și ușor dulceag.

– Cred că în noaptea asta vrei să-mi testezi limitele, gemu el.

Ea zâmbi și îl gustă din nou.

– Roberta...

Vocea lui Damon era guturală, misterioasă și venea din străfundurile lui.

– Nu vrei să te ating deloc?

Confuză, ea se ridică.

– Cum?

– E vorba despre plăcerea ta, zise el și se săltă din nou în coate. A ta. Dacă m-ai lăsa să te ating, așa cum m-ai atins tu...

Roberta cugetă la acest lucru. Corpul ei nu trebui să se gândească prea mult. Simți un fior străbătând-o peste tot.

– Te rog, te rog, Roberta, pot să te ating?

Sunetul îndurerat al vocii lui o făcu să se cutremure și mai tare.

– Bine, șopti ea. Bine.

Cu o mișcare rapidă, el se ridică și o săltă de pe picioarele lui.

– Spune-mi.

– Ce să-ți spun?

El o împinse ușor în spate.

– Spune-mi ce-ți place.

– O!...

– Să te sărut aici?

O atinse cu degetul pe încheietura mâinii. Părea un lucru acceptabil. Roberta încuviință. Însă, el nu doar o sărută, ci o mângâie cu nasul și o linse.

– Pe mână?

Ceva ce semăna cu *un răspuns afirmativ ieși de buzele ei, iar el îi sărută fiecare deget, apoi linse fiecăruia și chiar le supse, ceea ce, în ciuda logicii, o fă să tremure. O sărută în palmă.*

– Și mai unde?

Ea îl privi mirată.

– Dacă nu-mi spui, aș putea alege eu pentru tine?

Era ceva violent și tandru în vocea lui, care o făcu să-și piardă capul.

– Aici, gemu ea.

– Unde?

Își atinse sânul.

– Aici.

– Trebuie să-ți deschei cămașa de noapte. Pot?

– Da, șopti ea.

– Pentru că aș putea să te sărut și prin mătase.

Mâna lui mare trase de mătasea fragilă strânsă pe sânii ei și prin țesătură se observă un sfârc întări. Roberta simți că roșea, dar era atât de înfierbântată încât conta prea puțin. Cu degetele tremurânde, își descheie cămașa de noapte.

– Iau asta ca pe o acceptare, zise el cu satisfacție profundă în voce.

Nu tremură, și nici nu icni când gura lui îi atinse sânul. Țipă. Fu un țipăt încet, și totuși... Roberta își duse mâna la gură. El râse, desigur. Și apoi o sărută din nou, blând și aspru în același timp, iar corpul ei se arcu spre el, așa cum făcuse și trupul lui la atingerea ei.

– O, se auzi ea, neputincioasă, în fața senzației încântătoare. Eu...

Dar cuvintele îi pieriră de pe buze. El trecea de la un sân la celălalt, cu mișcări lente, experte. Exact când ea crezu că nu mai putea suporta nici un moment, el trecea de la un sân la altul, iar degetele aspre luau locul buzelor.

- Nu pot... nu pot... zise Roberta, iar acele mici ţipete se adunară în gâtul ei până când nu mai putu rămâne tăcută.

Nu putea...

- Roberta, pot să te sărut în alte locuri?

- Ce...

Degetele lui coborâră pe corpul ei.

- Doar ca să-ţi arăt, spuse el, iar degetele lăsau în urma lor o dâră de foc. Mi-ar plăcea să te sărut aici.

O atinse pe micuţa ridicătură de pe burta ei atât de diferită de a lui.

- Aici.

Pe şoldul ei.

- Aici.

Pe partea interioară a coapsei.

- Aici, zise el în final şi îşi puse un deget pe peticul de păr creţ, apoi îndreptându-l mai jos.

Roberta tremură ca un micuţ vlăstar în mijlocul furtunii. Degetul lui zăbovi acolo, alunecă mai adânc şi arătă corpului ei o plăcere pe care nu şi-o imaginase vreodată.

- Roberta?

Ea gemu în chip de răspuns, iar el îl interpretă ca pe unul pozitiv, pentru că un moment mai târziu urmă calea pe care o trasase mai devreme. Mintea Robertei fu inundată de un val de dorinţă. Buzele lui atinseră pielea moale de pe burta ei, iar ea icni. El se mişcă spre forma rotundă a coapsei ei, iar mâinile lui alunecară sub ea şi îi cuprinseră posteriorul.

- Cum te simţi? întrebă el.

Îşi dădu seama că de data aceea vocea lui exprima controlul total, şi că el preluase iniţiativa. Nu-i rămase nimic altceva de făcut decât să geamă. El nu-şi mişcă mâinile, dar îşi coborî buzele, care alunecară peste coapsa ei, o muşcară uşor, iar ea gâfâi... ceea ce în mod normal ar fi fost ruşinos, însă acolo nu era loc pentru o asemenea emoţie, nici măcar când el îi desfăcu picioarele şi se aşeză între ele asemenea unui om dedicat unei singure cauze. Plăcerea ei.

Din clipa în care limba lui o atinse, ea se predă. Poa că el nu ştia acest lucru, dar Roberta era pierdută într halucinaţie cu limbi de foc ce îi mângâiau trupul. Î încleştase mâinile în cearşafuri şi icnea în loc să resp când el se opri. Se opri!

– Am uitat să-ţi cer voie să te sărut *aici*, spuse el şi î trecu degetele prin acel loc foarte sensibil.

– Da, gemu ea.

Şi, o!, venea din nou, simţea că urca un munte spr ceva... El se opri..

– Îmi cer scuze, Roberta. Am uitat să menţionez l-cul ăsta.

Degetul lui mare atinse încă un pliu sensibil.

– O... *da!* ţipă ea.

În interiorul ei senzaţia deveni şi mai puterni precum calmul de dinaintea furtunii. Se răsucea s atingerea lui şi gâfâia. El îşi puse o mână pe sânul ei, ia furia se dezlănţui în venele ei, străbătând-o ca un tune El nu se opri... Continuă... Iar ea îşi arcui spatele şi ţip lăsă furtuna plăcută să o străbată din nou şi din no Îşi deschise ochii încet şi îl văzu pe Damon deasupra e în genunchi.

– Tu, spuse ea cu o expresie tâmpă.

– Ţi-a plăcut?

Ochii lui sclipeau, iar ea simţi un val format dintr emoţie pe care nu voia s-o catalogheze, o emoţie ca o făcu să-şi pună mâinile în jurul gâtului lui şi să-l tra în jos pentru un sărut. Corpul lui se lipi de al ei şi, pe-tru prima oară, îşi dădu seama că trupul unei femei es perfect pentru a-l primi pe cel al unui bărbat, şi că loc ei mătăsos şi cald era perfect pentru a primi tăria lu El era acolo... acolo...

– Roberta, spuse el cu o voce răguşită. Pot?

Ea nu se mai gândi la baie.

– Da, şopti şi îi cuprinse faţa în palme. Da.

Ochii lui deveniră mai închişi la culoare şi o săru în timp ce se împlântă în ea... Ceea ce însemnă că î captură ţipetele cu propria gură.

*

Damon nu mai simţise niciodată ceva asemănător. Deşi viaţa lui nu fusese lipsită de întâlniri senzuale, a face dragoste cu Roberta nu semăna cu nimic din ce trăise până atunci. Ea se agăţa de braţele lui ca şi cum el ar fi fost salvatorul ei într-un tărâm ciudat. Poate că ea se simţea întocmai.

Tot ce ştia el era că ea gâfâia din greu, ceea ce-i punea stăpânirea de sine la grea încercare. Chiar şi fără strângerea mătăsoasă a trupului ei. Dar trebuia să-şi păstreze controlul. Şi făcu întocmai. Se împinse în ea din nou şi din nou – cu putere, apoi încet, încercă una, ajustă alta, ascultă icnetele ei, apoi ţipetele ei şi, într-un final, rugăminţile ei.

Când ea începu să implore – Roberta lui cea mândră îl implora – îşi puse mâinile pe posteriorul ei frumos şi o trase în sus astfel încât coapsele lor se uniră cu pasiune. Pieptul îl ardea, întreg corpul se lupta pentru a ajunge la extaz, dar se abţinu, o ghidă spre culme şi urmări cum ea făcu ochii mari şi îşi încleştă degetele în părul lui. Îi admiră sânii care se arcuiră spre el în timp ce ea se mişca odată cu el, mai sus şi mai sus...

Şi tot nu-şi pierdu controlul, deşi avea dinţii încleştaţi şi gâfâia ca un armăsar după o călătorie lungă. Se opri însă şi-i lăsă trupul să se odihnească un moment... până când ochii ei se deschiseră din nou, iar ea îi zâmbi în timp ce chipul îi reflecta uimire şi o umbră de bucurie.

– Am uitat, spuse el.

– Ce-ai uitat?

Vocea ei era răguşită, ceea ce îl făcu să pulseze în ea şi fu nevoit să ducă încă o bătălie în interiorul lui.

– Am uitat să-ţi arăt ceva, zise.

Se strecură afară din ea – nu fără a geme în barbă – o ridică trupul inert, o întoarse şi o aşeză pe marginea patului, astfel încât degetele de la picioarele ei atinseră podeaua. Şi se apropie de ea pe la spate.

– O, făcu ea uimită.

Se lipi de ea şi pătrunse în adâncimile ei imposibil de mătăsoase.

– Ah!

Damon nu zise nimic. Nu mai putea. Era nevoie de fiecare dram de control pe care îl poseda ca să se împingă în ea în timp ce îi mângâia sânii și își desfăta ochii cu posteriorul ei în formă de inimă. Numără până la patruzeci, numără din nou până la patruzeci și într-un final, încet, ea începu să se miște spre el, arcuindu-se, și apoi – în sfârșit – ea începu să scoată acel suspin pe care el știa că-l va asculta toată viața.

Ea înțelesese mișcarea și se împingea înapoi spre el cu aceeași putere cu care el se împingea în ea și îi dădu tot până când ea se convulsionă și țipă încet. Și tot nu-și pierdu controlul, pentru că voia s-o vadă pentru prima oară, pentru prima oară cu adevărat.

Așa că o întoarse și se strecură înapoi în locul care era cel mai potrivit pentru el din toată lumea și se dezlănțui. Îi capturǎ gura într-un sărut la fel de sălbatic și de posesiv ca și mișcările lui. Mâinile ei se uniră în părul lui, iar el nu auzi nimic altceva decât zgomotele ca de tunet ale propriului puls, așa că rosti gâfâit numele ei și se împinse iar și iar. O umplu și se umplu pe sine – dacă ar fi avut cuvinte ca să descrie emoția care îl invadase.

Încăpere rămase multă vreme cufundată în tăcere.

– Te măriți cu mine.

Vocea lui era profundă și sigură pe ea. Roberta nu spuse nimic. Se ghemui lângă brațul lui puternic ce o înconjura și oftă fericită.

– Ca să știi, zise el.

Dar ea adormise.

capitolul 33

18 aprilie
A șaptea zi a partidelor de șah Villiers/Beaumont

Roberta se trezi singură. Se uită la perdelele din jurul patului și își dădu seama că ar fi trebuit să se gândească

subiecte serioase, precum căsătoria ei cu ducele de liers. Dar nu voia să gândească; voia să viseze despre mon... Despre felul în care mâinile lui mari îi cuprinseră sânii şi apoi se strecuraseră între picioarele ei şi... restul.

Reveni din nou brusc la realitate şi îşi dădu seama că ma îi bătea nebuneşte, sânii o gâdilau, iar servitoarea tea intra dintr-o clipă în alta ca să tragă perdelele. simţea prosteşte de fericită. Aproape poetică. Ceea ce îndeajuns de surprinzător ca s-o facă să-şi schimbe rerea despre poezie.

Coborî la micul dejun şi îl găsi pe tatăl ei acolo, aşe lângă Teddy. El îşi ridică privirea când ea intră.

– Doamna Grope s-a dus să-şi viziteze prietenii de la atru, îi spuse el. Conaşul Teddy îmi arată colecţia lui pietre.

Roberta se aşeză lângă Teddy. Acesta avea în faţa lui ai multe pietricele maro. Din cele murdare, care se seau peste tot.

– Foarte interesante, îi spuse ea lui Teddy.

El îi aruncă o privire exasperată, ce semăna cu a talui său.

– Pietrele nu sunt interesante, îi spuse el, locul de de vin ele este.

Ea aruncă din nou o privire spre ele şi încercă să icească.

– Persia?

– West Smithfield! spuse el triumfător.

– Da, vreau nişte ouă, mulţumesc, îi zise Roberta vaului. Şi ce e atât de interesant în West Smithfield?

– De acolo vine sirena. Şi pietrele astea tot de colo vin.

– Mulţumesc, spuse Roberta şi acceptă şi pâine ăjită.

Îi era neobişnuit de foame.

– Eu şi conaşul Teddy ne gândeam să mergem să veem sirena, spuse tatăl ei. Vrei să vii şi tu, draga mea? la Piaţa Smithfield, după cum zice Teddy.

– Eu n-am văzut niciodată o sirenă, deşi am citit aver-tismentul lui Homer despre atracţia lor periculoasă.

– Ea vorbeşte în versuri, aşa zice Rummer, interveni Teddy.

– Rummer zice că ea vorbeşte în versuri, îl corectă Roberta.

– O sirenă adevărată! Teddy făcu ochii mari. Sper că tata să se trezească curând. Ştiu că va fi foarte încântat.

Chiar în acel moment, Damon intră în încăpere. Inima Robertei bătu mai repede, iar ea simţi că roşeşte. El se aplecă şi îl sărută pe Teddy pe cap.

– De ce nu eşti la tine în cameră?

– Dădaca e bolnavă, raportă Teddy. Zice că i se întoarce stomacul pe dos, completă el şi păru supărat, şi zice că e vina mea!

– De ce? întrebă tatăl lui, părând surprins în timp ce se aşeză în stânga Robertei.

Când el se aşeză, chiar dacă nu se uită la ea, coapsa musculoasă a lui Damon se lipi de ea. Roberta gustă din nou din ouă. Nu avea să meargă. Nu putea supravieţui dacă inima îi bătea atât de repede; se simţea la fel de înfierbântată ca o gospodină care fierbea lenjeria.

Dar aşa fu toată ziua.

Plecară să vadă sirena poetă şi, deşi Damon nu îi acordă prea multă atenţie ca să nu atragă suspiciunea tatălui ei, el o atingea mereu. Ea se urcă în trăsură după Teddy şi o palmă caldă îi cuprinse posteriorul. Se aşeză lângă Damon şi, cumva, mâna lui rămase prinsă în spatele ei şi începu s-o mângâie pe spate.

Piaţa Smithfield era un loc aglomerat.

– Sunt foarte mulţi cai aici, spuse Damon vesel.

– Da? întrebă tatăl ei. Înseamnă că e o zonă bună pentru comerţul cu cai. Întotdeauna am crezut că Tattersall este locul cel mai bun.

– Şi aveaţi dreptate. Smithfield nu e un loc bun. Veţi găsi aici un cal cu părul vopsit şi cu un proprietar care promite că e un mânz.

– Pf, făcu tatăl ei şi o luă înaintea lor.

Roberta îşi deschise umbreluţa ca s-o apere de soare.

– Se vede sirena? întrebă Teddy.

– Marchizul o s-o vadă primul, spuse tatăl ei. Hai cu el!

Teddy ţâşni în faţă şi chiar în clipa aceea Damon o întoarse pe Roberta şi o sărută. Ea icni surprinsă, iar limba lui se strecură între buzele ei, autoritară. O sărută lent, posesiv, ca şi cum n-ar fi fost înconjuraţi de mulţimea de fermieri care îşi conduceau caii spre licitaţii.

– Ne poate vedea oricine! gemu ea şi îşi ridică privirea spre el.

– Mă dau în spectacol cu tine, spuse el vesel.

Ea clipi uimită şi apoi se uită în jur. Nimeni nu părea să dea atenţie unei perechi de nobili scrântiţi care se sărutau în bătaia soarelui. Şi simpla vedere a ochilor lui o făcu să simtă poftă. O poftă... ca şi cum n-ar mai fi contat câţi oameni se holbau la ea. Ca şi cum...

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută. Un bărbat trecu pe lângă ei şi le strigă peste umăr:

– Luaţi-vă un pat!

Damon râse, desigur, dar Roberta nici măcar nu tresări.

– Îmi vine să te sărut, şopti ea.

Ochii lui sclipiră, dar clătină din cap.

– Gata cu sărutările. Există spectacole şi spectacole. Iar eu am haine cu croială franţuzească.

Ea se uită la el încruntată, apoi îi urmări privirea... spre partea din faţă a trupului său. Avea o haină scurtă cu revere frumos croite, ce scotea în evidenţă cei doisprezece nasturi din perle ai vestei, pantalonii... şi altceva. Roberta deschise gura – dar Teddy apăru lângă ei ca o tornadă.

– Haideţi, ţipă el. Ce faceţi? Sirena e în barcă!

– O barcă? întrebă Roberta şi îi dădu voie s-o tragă. Dar suntem pe uscat.

– Ştiu, dar ea are barca ei.

Şi avea, într-adevăr, barca ei. Era un vas mic şi rotund, o căsuţă în formă de barcă. Era vopsită în albastru-deschis şi pe o laterală scria cu litere rotunjite: „Sirena versificatoare". Afară era o coadă mică de oameni care

aşteptau nerăbdători. Un individ robust cronometra rândul şi lăsa să intre câte o persoană la cinci minute.

– Unde se duc? întrebă Teddy.

– Ies pe uşa din spate, spuse tatăl lui.

Roberta se uită la coada formată numai din bărbaţi.

– Damon, du-te şi întreabă-l pe bărbatul acela din faţă dacă sirena este îmbrăcată potrivit pentru un băiet, spuse ea.

Damon se uită în jos la Teddy, care dansa într-un picior.

– Cred că glumeşti. Nu putem pleca nici dacă poartă un singur solz pe degetul mare de la picior.

– Ba da, zise ea pe un ton ferm.

Aşa că Damon se duse într-acolo, spre paznicul din faţă.

– Unde se duce tata? întrebă Teddy. Şi unde se duce tatăl tău?

Tatăl ei stătea în faţa unui cort pe care scria „Harry Hunks, ursul actor". El se întoarse şi zâmbi.

– Ursul acesta ştie să cânte la fluier şi să ţopăie, strigă el.

Teddy fu acolo într-o secundă, aşa că Roberta îi urmă în cortul răcoros. Mirosul de urs era copleşitor, aşa că dădu înapoi, lovindu-se de Damon. Braţele lui o cuprinseră pe la spate.

– Îmi place asta, zise el.

O trase mai tare spre el.

– Cum rămâne cu haina ta franţuzească? întrebă ea şi se dădu într-o parte.

– Există unele lucruri pe care un gentleman nu le poate controla, spuse el. Să mă fi văzut când eram mai tânăr.

– Da? Cum aşa?

– Când am avut paisprezece ani a fost un an foarte interesant.

– Nu a fost atunci când domnişoara Kendrick a început să-ţi trimită scrisori parfumate?

El încuviinţă.

- Dacă cineva doar ar fi menţionat cuvintele „Sirena rsificatoare“ gândul mi-ar fi zburat la sânii ei şi aş fi excitat o oră întreagă după aceea. Poate că noi doi putem juca de-a sirena mai târziu?

El rânjea pofticios. Ea zâmbi, dar spuse:

- Ce e cu sirena aceasta? E îmbrăcată în mod adecvat?

- O, da, spuse Damon. Bărbatul acela mi-a spus că ena a fost scoasă din apă în urmă cu douăzeci şi doi ani şi spune versuri de atunci. A fost puţin ofensat ideea că ea s-ar putea să nu fie îndeajuns de decentă ntru un copil, şi a zis că a fost fată de preot. Dacă aş o sirenă de treizeci de ani, m-aş acoperi cu nişte alge. propo, Teddy e înăuntru cu ursul?

- Şi cu mirosul, spuse Roberta.

Dintr-odată, se auzi vocea tatălui ei, tare şi limpede in ţesătura cortului:

- Domnule Clay, vreţi să-mi spuneţi că înfometaţi sul dacă nu se poartă aşa cum trebuie?

- Sare peste o masă, atâta tot, protestă o voce drept spuns. Şi aşa ştie că a făcut ceva greşit. Aşa face. a orice câine. Nici nu mai trebuie să folosesc biciul...

- Biciuiţi acest urs? întrebă marchizul ridicând vocea.

Bărbaţii aliniaţi în faţa cortului sirenei întoarseră capetele şi unii dintre ei se apropiară. Mâna Robertei se trecură în palma lui Damon, dar nu mai simţi senzaţia care era obişnuită, de groază şi de ruşinea provocată de ptul că tatăl ei se dădea în spectacol. O secundă mai târu, tatăl ei ieşi din cort, urmat de un individ bine făcut, o privire ameninţătoare – probabil domnul Clay.

- Nu mai pot suporta mirosul nici o clipă, spuse tatăl . Nici un moment. Şi când mă gândesc la ce îndură rmanul urs, domnule, din moment ce în mod normal ar trăi în vârful unui copac înalt şi n-ar mirosi nimic ceva decât cerul albastru!

Din reflex, îşi ridicară cu toţii privirea.

- Am făcut ce-am putut, behăi domnul Clay.

- Nu este de ajuns! zise marchizul. Vreau ursul acela eapărat.

Marchizul întrerupse vorbele domnului Clay și sc... se o mână de guinee din buzunar pe care le întin... proprietarului lui Harry Hunks.

– Vin să-l iau mâine, spuse marchizul. Și ar fi bine ... fii acasă cu ursul, domnule Clay, altfel pun potera ... urmele dumitale.

Domnul Clay părea fericit cu guineele pe care ... ținea în mână.

– Mă pot duce acasă cu astea, zise el. O să fiu ai... Domnia Voastră, și la fel și Harry.

– Îți mai dau din astea dacă găsești o căruță cu ... să-l duc pe Harry la reședința mea de la țară.

Damon se aplecă spre urechea Robertei.

– Câți urși aveți acasă?

– Nici unul, răspunse ea.

– Ah.

– Dar avem câteva căprioare care trebuiau să fie ela... însă s-a dovedit că aveau coarne lipite, o greutate terib... pentru căpșoarele lor, te asigur de asta. Și avem și ni... rățuște Greenland...

– Rățuște Greenland? întrebă Damon și pufni în r...

– Șșș! O să te audă tata. Sunt destul de ciudate și cr... dem că sunt corcite cu păsări exotice pentru că nu ș... să înoate. La început, tata le-a aruncat în lac și num... mișcările rapide ale unui îngrijitor le-a salvat viața.

Între timp, se întorseseră la barca sirenei. March... puse câteva monede în mâinile paznicului.

– E un pirat! zise Teddy uimit.

Damon își lăsă capul în jos în timp ce trecură p... ușa joasă a bărcii. Așezată într-un colț, era o sirenă. E... destul de drăguță, cu păr blond, lung, și chipul frum... Avea o coadă lucioasă și verde înfășurată într-un năv... și câteva scoici așezate artistic. Spre deosebire de tabl... rile cu sirene din adâncuri pe care el le văzuse, ea pu... un corset din țesătură albă, apretată, care se întind... până la începutul cozii. De fapt, chiar semăna puțin ... o fată de preot. Cu excepția cozii satinate, desigur.

Teddy se duse în fața ei și zise:

– Pot să vă întreb ceva?

Sirena dădu din cap spre Teddy și zâmbi.

– O să răspund pe cât de bine poate / Fata mării unui vlăstar din umanitate.

Marchizul începu să se legene înainte și înapoi pe călcâie – semn clar că se bucura.

– Sunteți prietenă cu peștii? întrebă Teddy.

– Peștii au fost prietenii pe care-i preferam. / Rechinul era amicul meu cel mai distins / Împreună ne jucam și ne distram, / Până ce barca Maiestății Sale l-a prins.

– Rechini! spuse Teddy care făcuse ochii mari. Credeam că sunt monștrii adâncurilor și că mănâncă tot ce le stă în cale.

– Ai întâlnit vreodată un rechin / O, tu, copil al nisipurilor? / Pentru că ignoranța nu-i o scuză pentru cei cu binecuvântarea picioarelor.

Teddy clătină din cap.

– Mi-ar plăcea să întâlnesc un rechin, spuse el și se apropie.

– De cât timp trăiești în această barcă, o, tu, fiică a mării? întrebă marchizul care stătea cu mâinile la spate și rânjea prostește.

– Tatăl tău pare să fie atras de abilitățile poetice ale sirenei, murmură Damon spre Roberta.

– Sau de ceva asemănător, spuse ea.

Mai văzuse privirea aceea extaziată pe chipul tatălui ei. Mai ales atunci când Selina țopăia pe scena trupei ei de teatru ambulant, și când o văzuseră pentru prima oară pe doamna Grope pe scena din Bath.

– Amintirea peșterii mele din adânc se șterge / Căci au trecut două decenii de când am înotat în apă / Și-am impresia că-mi crește un picior din coadă.

– Frumos spus, zise Damon.

Paznicul vârî capul pe ușă și mârâi:

– A trecut timpul. Mai sunt și alții care o așteaptă pe sirenă.

Marchizul se întoarse spre sirenă.

– Ar putea titlul unui gentleman să-mbie o sirenă, oare?/ Dacă aranjăm să nu fie nevoie să dea din aripioare?/

Și să vină într-o grădină, la un ceai fierbinte/ La a mea sinceră... rugăminte?

– Țțț, făcu Damon. Rima aceea finală cam lasă de dorit, milord.

Dar sirena zâmbi și păru că roșește puțin. Dar în loc să răspundă – un lucru destul de interesant – se uită la Roberta. Făcu un semn cu capul spre coadă și apoi spre Teddy. După o secundă, Roberta își dădu seama că ea întreba dacă Teddy ar fi fost supărat să afle că sirena chiar avea picioare.

Roberta îi zâmbi.

– E cald aici, spuse ea și se întoarse spre Damon. Cred că aș vrea să merg acasă. Și, Teddy, e timpul să ne luăm rămas-bun de la frumoasa sirenă.

Teddy se înclină solemn.

– A fost o încântare să vă întâlnesc.

Ea răspunse foarte serioasă:

– De un rechin pe nume Perth îmi amintești / Avea ochi frumoși ca ai tăi / O, copil al pământului ce ești.

Teddy se înclină din nou și o luă de mână pe Roberta în timp ce ieșiră prin spate.

– Mi-ar plăcea să fiu un rechin, zise el și vorbi atât de mult pe drumul de întoarcere în trăsură, încât observă abia acasă că marchizul nu era cu ei.

Roberta îi explică atunci că tatăl ei se dusese să facă aranjamentele pentru ca Harry Hunks să meargă acasă cu el.

– Vreau să-l mai văd pe Harry Hunks, spuse el melancolic.

– O să-l vezi, răspunse Damon și zâmbi spre Roberta peste capul lui. O să-l vezi.

capitolul 34

19 aprilie
A opta zi a partidelor de șah Villiers/Beaumont

Roberta se întinse și simți o durere plăcută în toate zonele corpului, apoi se așeză la loc ca să se gândească

Evident, trebuia să se gândească. Înfoie perna ca să îndepărteze dovezile că fuseseră două capete care dormiseră în pat şi gândul îi zbură la ducele de Villiers. „Logodnicul meu", îşi spuse ea. Era destul de tulburător să-şi dea seama cât de capricioasă era.

Ellen dădu buzna şi începu să se învârtă prin încăpere lăsând să pătrundă în urma ei o frântură de conversaţie.

- Un picnic? întrebă Roberta uimită la auzul acelui cuvânt. Cine?

Se părea că toată lumea mergea la acel picnic.

- Nu stăpânul, desigur, răspunse Ellen. El a plecat la birou acum multă vreme.

Roberta rămase pe gânduri. Un picnic pe râul Fleet părea o modalitate delicioasă de a evita problema spinoasă legată de logodnicul ei.

- Minunat, spuse ea şi îşi coborî picioarele peste marginea patului.

- Înălţimea Sa tocmai îşi joacă mutarea cu ducele de Villiers, zise Ellen.

Roberta înlemni.

- Ducele vine cu noi?

- Sigur că da, răspunse Ellen şi îi adresă un zâmbet călduros. Sunt sigură că nu ar pierde ocazia. A întrebat de dumneavoastră ieri, dar aţi fost plecată să vedeţi sirena. Câte ne-a povestit conaşul Teddy despre sirena aceea!

Picnicul implica nu numai o barcă cu fundul plat, ci o adevărată flotă. Roberta se urcă în ambarcaţiune fără dificultate, iar Teddy se înghesui lângă ea şi consideră de la sine înţeles că ei doi aveau să stea împreună.

- Am multe să-ţi spun, zise el. Am vorbit cu Rummer toată dimineaţa şi... asta o să te intereseze cu adevărat, Lady Roberta... Am aflat ce e un marţafoi irlandez!

Jemma aproape că avea nevoie de o barcă numai pentru ea ţinând cont de mărimea crinolinei şi se auziră câteva ţipete când bastonul ducelui de Villiers se prinse într-o parte a bărcii şi acesta căzu direct în poala Jemmei.

Roberta se concentră cu greu la marțafoi pentru i se păru că Villiers avu nevoie de cam mult ti ca să se ridice din poala Jemmei. De fapt, Roberta putu să nu se întrebe unde își petrecuse logodnicul noaptea. Oare partida de șah se transformase în ce mai intim?

Doamna Grope se urcă în barcă destul de tristă; hotărâtă să le spună tuturor că era obișnuită cu băr le mari, de agrement, cum erau cele ale Prințului Wales, cu care călătorise, deși Roberta se îndoia fo te tare că doamna Grope se aflase vreodată în acee ambarcațiune cu prințul.

– Am jucat un joc frumos de șarade la bordul tului Alteței Sale, o auzi spunându-i tatălui ei. Eu fetele chiar vorbeam despre asta seara trecută în sa nul verde...

Ea se uită melancolică în zare. Damon se așeză în fa ei, îi întâlni privirea și rânji.

– Șarade cu păpușele, șopti el.

Roberta nu se putu abține să nu râdă. Lumea era loc frumos când pleca într-o călătorie cu barca împre nă cu un bărbat frumos și relaxat, cu care făcuse lucr atât de delicioase cu o noapte în urmă... Ba chiar si o undă de aprobare față de Villiers și de părerea sa virginitatea era un concept antic. Avea dreptate!

Îi adresă un zâmbet larg lui Villiers, dintr-o barcă alta. El păru destul de surprins, dar dădu din cap.

– Prea demonstrativ, observă Damon. Nu îi poți zâ bi așa logodnicului tău. Zâmbete, cuvinte... acestea s pentru simpli muritori. Voi doi ar trebui să comunic numai prin semne din cap.

Ea își ridică nasul în aer la auzul remarcii proste Teddy era dornic să vorbească despre domnul Swart care purta deseori hârtie maro prinsă de ciorapii din mătase.

– Știi de ce face asta, Lady Roberta?

Teddy avea o seriozitate înduioșătoare. Iar bărbia era adorabilă. Era micuță și avea o gropiță care o im pe cea a tatălui său.

- N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Roberta. Eu nu mi-aș prinde hârtie maro de picioare; tu ai face-o?

- O face pe vreme rea, preciză Teddy. Și cântă *Frumoasă Dorinda* în cafenea, iar celor de acolo nu le place.

Pluteau pe râu în jos. Acesta era mai tulbure și mai liniștit în lumina soarelui.

- Apa sună ca gânguritul bebelușilor, spuse Teddy.

- Cred că o să te faci scriitor, îi spuse Roberta ascultând murmurele somnoroase ale bebelușilor apei.

El râse și își strecură mânuța umedă în palma ei înmănușată. Roberta se uită în jos la degetele lui grăsuțe, apoi își scoase mănușile și îl luă din nou de mână. Doamna Grope țipa pentru că o familie de rățuște se luase după barca lor. Pentru o clipă, ea nu observă ce se întâmpla, apoi își dădu seama că tatăl ei băgase mâna în coșul pentru picnic și arunca sandviciuri cu cașcaveți în apă.

Jemma și Villiers nici măcar nu se uitau spre apă; Villiers ținea o bucată de hârtie, iar ei notau ceva cu un creion și vorbeau. În timp ce se uita la ei, Jemma smulse hârtia și scrise ceva pe ea. Damon îi urmări privirea.

- Lucrează la o partidă de șah, zise el. Camera Jemmei este mereu plină de bucăți de hârtie acoperite cu partide imaginare.

- Cum naiba notezi un joc de șah?

- Printr-o serie de simboluri, explică el. De exemplu, NR4 înseamnă că cineva mută nebunul în al patrulea câmp din dreptul regelui.

- Azi înotăm? întrebă Teddy.

- Tu o să înoți, spuse tatăl lui. Phillips, care împinge cu prăjina barca în care se află marchizul, a fost drăguț și s-a oferit să te ducă în apă. O să vă lăsăm la malul mai jos.

Teddy sări de bucurie și, în haosul care se iscă, el clătină barca atât de mult, încât aceasta s-ar fi răsturnat dacă n-ar fi avut fundul lat. Câteva minute mai târziu, ei îi lăsară în seama unui valet vesel.

– Mergem până la capătul râului astăzi? întreb... Roberta când Damon se aşeză înapoi în barcă.

Fusese mai uşor când Teddy se aflase cu ei, dar ... clipa aceea se simţea ciudat pentru că erau singuri... si... guri cu excepţia unui valet şi a vocii vesele a tatălui ... care stătea în barca din faţa lor. Recita o poezie desp... peşti şi aripioare.

Damon se tolăni lângă ea, graţios şi cu trupul scu... tat, dar nu răspunse, apoi o luă de mână. Degetul ... mare îi mângâia încheietura, iar atingerea lui, acea mi... atingere, îi transformă sângele în aur lichid. Nici măc... nu se putea uita la el, aşa că privi drept în faţă, la umb... le care se scurgeau peste marginea bărcii şi se reflect... în apă, în sclipirile palide de lumină.

Purta o rochie din muselină roşie, una dintre ce... croite de doamna Parthnell, ceea ce însemna că aceas... era foarte simplă şi nu avea crinolină. Părul îi era pri... sus şi cădea sub formă de bucle; îşi colorase genele ... negru. Nu se simţise niciodată mai frumoasă.

– Ce faci toată ziua? întrebă ea, dintr-un impuls.

Voia să afle totul despre el – ce mânca la micul d... jun, cum o chema pe iapa lui şi unde îşi cunoscu... prietenii.

– Când nu fac dragoste cu tine?

Vocea lui era şoptită, astfel încât valetul să nu-l aud... Dar ea roşi ca şi cum s-ar fi ars brusc de la soare.

– Termină!

El chicoti, iar sunetul gutural o lăsă fără suflare.

– Deţin o mulţime de proprietăţi.

Ea dădu din cap, încercând să se concentreze asupr... lucrurilor cuviincioase. Sigur că deţinea multe propri... tăţi. Asemenea celor unsprezece piersici ai tatălui ei – probabil că Damon avea şi el piersici. Doar era cont... Gândul îi fugi din minte şi fu înlocuit de amintir... nopţii care trecuse, o amintire despre cât de neted ... de fierbinte fusese el în mâna ei.

– Vezi tu, spuse el, niciodată nu a reuşit să-mi pese d... piesele de şah, dar îmi place să mă joc cu banii.

– Hmm, rosti ea şi aruncă o privire spre el.

Pe chipul lui apăru un zâmbet.

- De ce crezi că nu ești interesată de trecutul meu financiar?

- Sunt interesată, zise ea repede.

Dar simți că roșeața i se întindea spre corsaj. Și mai jos, spre cordonul care separa corsajul de rochie.

- Dacă te mai uiți așa la mine, spuse el, o să te sărut.

Ea nu se putea abține. Ochii lui verzi o fascinau. O simplă privire pe care el i-o aruncă trimise un val de căldură între coapsele ei spre centru. Voia să chicotească și să gâfâie.

- La naiba, zise el și îi atinse pentru o clipă obrazul cu dosul palmei.

Apoi se întinse și își ridică brusc mâinile în aer. Valetul din spatele lor se balansa pe o mică platformă de la capătul bărcii și ținea în mâini o prăjină mare. Înainte ca Roberta să-și dea seama ce se întâmpla, văzu o frântură din livreaua stacojie și auzi un pleoscăit. Apa rece sări în barcă, atinse acoperișul din muselină și îi stropi rochia. Ea țipă, dar Damon era deja în picioare și se apleca peste margine.

- Nu pot să te trag sus, căci ne răsturnăm, țipă el la valetul care bătea apa și își dădea la o parte părul leoarcă de pe frunte. Mai bine înoată spre mal și du-te înapoi acasă.

Valetul gâlgâi ceva care părea a fi o încuviințare și reuși să manevreze prăjina spre mâinile lui Damon. Acesta sări pe micuța platformă și împinse barca din nou mai departe.

- Nu știam că știi să faci asta, spuse Roberta și schimbă locurile, cu fața la Damon și cu spatele la curent.

El împingea barca mai departe, cu mișcări sigure.

- Să împing valeții în apă sau să vâslesc?

Ea râse atât de tare, încât nu mai putu să respire. Celelalte două bărci, aflate în acel moment mult în fața lor, virară după un cot al râului și dispărură.

- Am stabilit un loc în care să ne întâlnim cu ei? întrebă ea.

- Nu.

Ea urmări mişcările lui relaxate şi puternice în tim ce împingea barca.

– Damon, cine este mama lui Teddy? întrebă ea dintr-odată. Ştiu de ce l-ai luat... dar cine era bunica, femeia care ţi l-a adus? Este copilul amantei tale?

– Nu am amantă, zise el şi îndepărtă o şuviţă de păr care îi căzuse pe faţă. N-am avut una în ultimii cinci ani.

– Iar Teddy are cinci ani, deci...

– Nu, Teddy are şase ani. I-am dat papucii amantei după ce Teddy a venit în casa mea, şi nu, nu ea era mama lui.

Ea se uită la el.

– Nu-ţi pot spune cine e mama lui, adăugă el într-un final. Am promis că nu voi spune nimănui.

– Ah, rosti Roberta dezamăgită. Mă pricep să ţin secrete.

El scoase prăjina din apă şi un arc de stropi căzu precum diamantele înapoi în râu.

– Dar, desigur, o să-i spun soţiei mele, completă pe un ton relaxat.

– Ah, zise Roberta din nou, dar cuvântul sunase diferit de data aceasta.

Se simţi o lovitură, iar ea ţipă.

– Ai atins fundul apei, strigă ea şi adăugă repede: Nu spun ca pe o critică.

Se opriseră chiar în dreptul ramurilor uriaşe şi protectoare ale unei sălcii care atârnau peste mal şi se revărsau în apă. Frânturi de lumină se strecurau printre acestea şi ascundeau barca în umbra frunzelor în formă de lance ale salciei.

Damon ghidă prăjina adânc pe fundul apei şi apoi trecu o frânghie peste aceasta. Roberta rămase tăcută. De fapt, tot râul părea că-şi ţinea respiraţia. Nu se auzea nici un sunet, cu excepţia susurului indiferent şi înfundat al apei şi a unui glas care cânta vesel, undeva în depărtare.

– Barca noastră, zise Damon şi îi aruncă o privire atât de sugestivă, încât ea roşi şi mai mult, a eşuat.

- Observ asta.

- Ce păcat. S-ar putea să trebuiască să mă dezbrac ca ă ne salvez de la înec.

- Da?

El își scoase haina. Roberta simți că nu avea să-și mai ate reține mult timp chicotele.

- Ce vrei să faci? întrebă ea.

- Mă dezbrac.

Privirea lui îi vorbea într-un limbaj pe care ea încă îl ăța, dar pe care observa că îl știa instinctiv.

- N-ar fi bine să faci și tu la fel? zise el și ridică din rânceană.

- Eu? răspunse Roberta. Eu? Să mă dezbrac într-o rcă cu fundul plat, pe un râu public?

- Fii fericită că nu e un alt gen de barcă, remarcă amon, care se așeză pe platforma micuță și își scoa-e cizmele.

- Doar nu vorbești serios, spuse Roberta știind sigur ce se referea el. Ar putea trece oricine pe aici.

- Prostii! Aproape nimeni nu e pe râul acesta, pentru ă nu duce nicăieri. În apropiere este încă o pășune. e aceasta chiar se află vaci și, probabil, balegi proas-ete. Deci este puțin probabil să găzduiască oameni flați la picnic.

- O logică impecabilă, murmură ea.

El își scoase cămașa. Era numai mușchi umbriți de runze și presărați cu picățele aurii de la razele soarelui, uternic... Ea întinse mâna fără să-și dea seama ce făcea, poi înlemni din nou.

- Nu pot face asta, spuse tare. Dacă ne vede cineva?

- N-o să ne vadă nimeni, răspunse el cu o voce amețitoare precum coniacul.

Era lângă ea și arunca pernele pe podeaua bărcii. Dar u se mai grăbi când îi desfăcu rochia, iar după o vreme a se lăsă în jos, în micuța încăpere umbrită și fermecătoare pe care o încropiseră sub salcie.

- Cred, șopti ea, că dacă ședem nu ne poate vedea imeni mai jos de talie.

– Dacă ne întindem, nu mai putem fi zăriţi deloc. Nu crezi că aşa se procedează tot timpul?

Aşteptă răspunsul ei cu sprâncenele ridicate.

– Nu! zise ea gemând.

Rochia dispăruse şi el nu părea să se obosească să-i scoată corsetul – degetele îi urcau pe picioarele ei, în căutarea acelei zone sensibile, iar corpul ei se arcui. El se culcă în barcă şi o trase mai aproape. Ea renunţă la luptă – care luptă? – şi căzu peste el cu un mic ţipăt în timp ce carnea ei moale se lipi de corpul lui tare, de muşchii lui, de tânjirea lui.

El îi desfăcea şireturile corsetului în timp ce o săruta, adânc şi apăsat, iar ea nu se putu abţine să nu se zvârcolească lângă el şi să gâfâie înspre buzele lui. Una dintre mâinile lui se afla între picioarele ei şi se mişca într-un ritm care se acorda cu sunetul apei. Ea nici măcar nu se simţea afară. Era ca şi cum ţipetele ei vlăguite şi sunetele guturale pe care el le scotea când îl atingea erau înghiţite în vasta nemişcare a apei, în lumina după-amiezii, iar bărcuţa lor era la fel de închisă şi de intimă ca o cameră. Doar ciocârlia trecu de pereţii acesteia şi continuă să cânte, învârtindu-se în spirală din ce în ce mai sus pe cer.

– Atinge-mă, îi ordonă el în timp ce gura lui găsi sfârcul ei care îl aştepta întărit.

Ea scoase un icnet şi îşi ridică mâinile orbeşte pe corpul lui, atingându-l peste tot, pe forma rotundă şi netedă a umărului şi pe muşchii ondulaţi ai spatelui. Dar nu se putea concentra, nu când el făcea ceea ce făcea, aşa că îşi lăsă corpul să se arcuiască lângă al lui, implorând.

– Acum atinge-mă, îi spuse el mai târziu, cu o voce răguşită.

Spusese acel lucru de două ori, iar înţelesul vorbelor lui începu să se contureze în creierul ei înceţoşat şi o făcu să deschidă ochii şi să-l privească.

– Vrei să...

- Atinge-mă. Îmi place la nebunie când mă atingi, Roberta. N-am mai simţit pe nimeni aşa cum te simt pe tine.

Ochii lui erau atât de închişi la culoare, încât nici măcar nu mai erau verzi; păreau negri în lumina care se strecura printre frunze. Roberta se dădu înapoi, se lăsă în genunchi şi se uită în jos la el. Stătea în faţa ei, ca un destin măreţ. Lemnul bărcii era maro-închis, netezit de trecerea anilor. Damon stătea acolo ca o sculptură în marmură, cald şi auriu - cu coapsele lungi şi puternice, abdomenul plat şi muşchii pieptului bine conturaţi. Ea începu din acel loc şi îl atinse cu degetul.

Îl încălecă apoi cu atenţie, iar mâinile îi alunecară de la un grup de muşchi la altul. El tremură când ea îi mângâie pieptul şi gemu tare când îl atinse cu limba. Se dădu înapoi şi se uită în jos...

- Nu, n-o face, spuse el cu o voce guturală. N-aş putea supravieţui, nu într-o barcă.

Ea chicoti şi râsul pe care îl reţinuse în interiorul ei se revărsă, rupând zăgazurile. Stătea în genunchi într-o barcă, doar într-o cămaşă din pânză subţire.

- Acum atinge-te, zise el şi îi urmări privirea spre pieptul ei.

Ea roşi.

- Ce vrei să spui?

Rânjetul lui era cel al unui diavol încântător.

- Unde ai vrea să te ating eu. Apoi adăugă, atunci când ea ezită: Te rog.

capitolul 35

Cele două bărci în care se aflau Jemma şi Villiers şi marchizul şi doamna Grope înaintau purtate de curentul leneş. Jemma şi Villiers nu dădeau însă nici o atenţie acestei. Lord Wharton compunea un cântecel marinăresc simplu, după aceste versuri: „Pe râul Fleet în jos / De un verde frumos, / Se bălăcesc lebedele / Sus codiţele!“

Nu pretindea că era o mare operă literară. Dar aceasta avea un ritm frumos şi cunoştea o anumită sirenă care ar fi găsit-o interesantă. Cântă pentru el, apoi pentru doamna Grope, cântă încă o dată şi apoi se apucă să lucreze la un nou vers.

Abia când poemul ajunse la şase strofe spenseriene, iar el inclusese în el raţe, răţoi, peştişori şi drepnele, își dădu seama că fata lui lipsea. Mai mult... lipsea cu acel frate fermecător al ducesei. Contele care citase un vers din poezia lui şi avea o expresie sinceră. *Acel* frate.

Nu spusese nimic la bâlci cu o zi înainte, dar nu era orb. Observase cum se uita fratele ducesei la fata lui. Poate că marchizul era nebun – cel puţin pentru minţile nerafinate – dar nimeni nu-l putea acuza că era prost. Într-o clipă se ridică şi strigă atât de tare, încât barca din faţa lor şi toată lumea de pe mal îi acordară atenţie.

– Fata mea, urlă el. A fost răpită!

S-ar putea crede că în zonă nu erau decât vacile care să audă strigătul de disperare al marchizului, dar de fapt, acesta era norocos. Bărcile ajunseseră atât de departe pe râu, încât se aflau în apropierea uneia dintre acele grădini de promenadă ce se întindeau până la mal, ce aparţinea unei anume doamne Trimmer, cunoscută la un moment dat drept Selina, în acel moment celebră bucăţică delicioasă a prinţului – când nu juca rolurile principale pe Drury Lane.

Selina sări în picioare în clipa în care auzi strigătul familiar. Stătuse întinsă pe iarbă împreună cu Prinţul de Wales şi îşi reveneau după un prânz generos *al fresco*. Prinţul băuse trei sticle de şampanie, iar Selina se gândea, destul de tristă, că probabil nu mai era capabil pentru un dans de după-amiază între aşternuturi, însă trebuia oricum să ajungă la teatru în mai puţin de două ore.

– Marcus! strigă ea şi alergă în jos, spre apă.

În spatele ei, prinţul se ridică în picioare, clătinându-se ca un bivol de apă care iese dintr-o baie plăcută de noroi.

- Ce? Hei! zise el şi flutură mâinile în aer.

Trei valeţi alergau unul în spatele celuilalt în jos pe pajişte către el şi îl sprijiniră. Între timp, Selina fugi direct pe pontonul de care era legată frumoasa ei ambarcaţiune, *Selina*. Îi fusese oferită de un amator de teatru care o adorase şi sperase că un dar scump îi va bătători calea către afecţiunea ei. Dar Selina fusese iubită de cei mai buni şi nu mai lua în calcul aspectele economice când îşi alegea partenerii de pat. Lord Wharton o învăţase acest lucru.

- Marcus! ţipă ea şi ţopăi pe marginea cheiului. Tu eşti! O, ce faci în Londra, şi pe apă?

- Îmi caut fata! strigă marchizul drept răspuns. Selina, dragostea mea!

El vântura mâinile în aer, către ea. Selina încă ţopăia când prinţul George apăru, acompaniat de o întreagă adunare de valeţi.

- Hei! strigă el.

- Maiestate, ţipă Lord Wharton.

- În barcă! strigă Selina. Nişte tâlhari au răpit-o pe fata lui Lord Wharton. Trebuie să plecăm imediat.

Prinţul se împletici în barca Selinei, urmat de grupul de valeţi.

- Vâsliţi repede! ţipă el spre ei. Unii dintre voi înotaţi până la bărcile acelea două şi faceţi-le să se mişte mai repede.

Fără nici o secundă de ezitare, patru valeţi plonjară în apă şi înotară spre bărci. Urmă o clătinare incontrolabilă când se căţărară la bordul bărcii lui Lord Wharton, mai ales când unul dintre ei fu nevoit să înoate înapoi la barca Selinei ca să ia nişte vâsle, dar într-un final toate trei ambarcaţiunile înaintau în aval, într-un ritm bun.

- O s-o găsim! strigă Selina. Micuţa Roberta!

- Îl cunoşti bine pe marchiz? întrebă prinţul cu o notă de dezaprobare în voce.

- Am fost bona încântătorului său copil, Roberta, spuse Selina. Ah, frumoasele zile ale tinereţii mele inocente!

– Ești la fel de tânără ca un trandafir, zise prinț George galant.

El era puțin verzui la față de la mișcarea bărcii. Dar s ținea bine, ținând cont de toate circumstanțele. Seli se ghemui lângă corpul lui destul de voluminos și zâm în sus, spre el.

– Ce ne-am face fără monarhul nostru care să n salveze?

– Prostii! răspunse el pe un ton aspru.

Captivați de o discuție aprinsă despre cele mai ma greșeli pe care le făcuseră vreodată într-o partidă d șah, nici Jemma, și nici Villiers nu spuseră nimic cân barca lor fu întoarsă în mod eficient de niște valeți u leoarcă și strunită cu viteză în jos pe râu. Într-un fin Villiers zise:

– Cred că aceasta este ceea ce se numește o interve-ție providențială.

Jemma se uită spre el și observă că zâmbea.

– Crezi că s-a întâmplat ceva cu Roberta și Damo Sau cu micuțul Teddy?

Buza de jos a lui Villiers se răsfrânse pentru u moment.

– Am uitat de copil, spuse el, și apoi se lumină la fa Probabil că l-au lăsat pe undeva.

– Damon a zis că Teddy învață să înoate.

Zâmbetul lui Villiers era cel al unui om care a rede-coperit credința în zeități.

Puțin mai departe, și din fericire încă după co râului și dincolo de privirile lor, Damon trase roch Robertei în jos peste capul ei și apoi o legă în față.

– Mă simt ca o meduză, spuse ea și oftă. A fo minunat.

O secundă mai târziu, ea își strecură tălpile în pap-cei și își prinse părul la spate, deși fără ajutorul un oglinzi arăta, fără îndoială, cumplit.

– Ce facem acum? Mă întreb unde e tata.

Chiar în acel moment trei bărci dădură colțul în za și se îndreptară cu viteză spre ei. Dar erau încă depart

iar ramurile grațioase ale salciei îi ascundeau bine, așa că Damon își trase pantalonii și cizmele cu o ignoranță veselă.

- Ce e cu zgomotul acela? întrebă Roberta.

Damon se întoarse, iar barca se clătină violent. Dar amândoi căpătaseră în ultima oră o abilitate iscusită de a se descurca cu ambarcațiunea nesigură, așa că nici unul din ei nu căzu în apă.

- La dracu'! zise el și își luă cămașa.

Dar abia apucă să și-o tragă peste cap înainte ca barca lui Lord Wharton să ajungă în dreptul lor.

- De ce râzi? icni Roberta. Sunt tatăl meu și Villiers... iar cine îi urmează în barca aceea?

Din locul în care stătea, Damon vedea mai bine decât Roberta. Orice bărbat s-ar fi simțit bucuros când regalitatea și destinul interveneau ca să aibă grijă de problemele mici și capricioase precum Villiers. El scoase prăjina din mâl și dădu avânt bărcii lor.

- O, nu, gemu Roberta când prova ieși dintre ramurile lungi și verzi și se ivi a treia ambarcațiune. Cine este...

- Prințul de Wales, răspunse Damon râzând în hohote.

Marchizul stătea în partea din față a bărcii ca o figură sculptată puțin cam prea dolofană, cu mâinile încrucișate și o privire foarte încruntată.

- Dă-mi fata, ticălosule! strigă el.

Roberta gemu din nou. Damon observă imediat că viitorul lui socru se distra nespus.

- Afișându-și talentul considerabil pentru melodramă, bombăni el spre Roberta, marchizul înfuriat se apropie cu ochii injectați.

- Cu ochii injectați? strigă Roberta, și apoi: Selina!

- Nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea ta, Gryffyn, zise Maiestatea Sa și se ridică în picioare. Doi valeți se așezară repede pe poziție ca să-l prindă în caz că s-ar fi înclinat spre râu.

- Maiestate, se apără Damon, am fost copleșit de frumusețea ei.

Roberta își îngropă fața în palme. Ea era copleș... de rușine.

– O să plătești pentru nebunia ta impetuoasă, sp... marchizul cu o magnifică emfază. Te vei însura cu ea.

– Nici nu vreau altceva, zise Damon cu ochii ... Roberta.

Villiers se hotărî că era portița lui de scăpare.

– Renunț la cererea mea în căsătorie, anunță el. E... liberă să se mărite cu cine dorește.

Urmă o mică scenă când doamna Grope își dă... seama cine se afla în barca de lângă ea. Se ridică în p... cioare, se clătină în euforia momentului și reuși să fa... o reverență adâncă, în ciuda crinolinei.

– Maiestate, strigă ea. Eu sunt!

– O, Doamne, zise prințul George uitându-se chio... spre ea. Nu-mi spune că e micuța și frumușica Rose?

– Ba da!

– O Desdemona mai fermecătoare decât ea n-ai vă... niciodată, îi spuse el Selinei, care părea să fi înțeles m... tivul pentru care doamna Grope se afla în barca marc... zului, și nu părea prea fericită.

– Trebuie să veniți cu toții acasă, ca să sărbăto... fericitul cuplu!

Villiers se ridică și se înclină, ținându-și fără ef... echilibrul în barcă.

– Mă tem că stupoarea mea va stăvili entuziasm... celebrării, spuse el. Cu permisiunea Alteței Voastre, ... voi întoarce acasă.

Prințul păru să observe pentru prima oară că era ... el acolo.

– Stupoare? întrebă el. Cum să stăvilească entuz... mul? Despre ce vorbești, Villiers?

– Ducele a vrut să se însoare cu fata mea, răspunse ... Lord Wharton, bucuros că logodna aceea se încheiase.

– Ai făcut-o, ei, Villiers? Nu știam că intraseși pe p... căsătoriilor, zise Maiestatea Sa. Nu contează. E mai b... să rămâi burlac. Uite cât de tare mă distrez eu! Se zgu... de râs și apoi redeveni serios. Voiam să te provoc l... partidă de șah zilele acestea, completă el. M-am p...

cum se joacă și câștig aproape fiecare partidă. Sunt gata să te provoc.

Villiers făcu din nou o plecăciune.

– Ar fi cea mai mare plăcere.

Apoi, când prințul își așeză posteriorul mare înapoi în barca Selinei, se întoarse spre Jemma.

– Vrei să li te alături celorlalți pentru celebrare?

– Da, aș vrea să-l felicit pe fratele meu, așa că o să accept invitația Maiestății Voastre, răspunse ea și apoi își coborî glasul. Mi-ar părea rău pentru tine, Villiers, dacă n-aș bănui că vei deschide sticla de șampanie când vei ajunge acasă.

– Doar ca să-mi înec amarul, o asigură el. Și, poate, ca să alung gândul la acea partidă de șah pe care am convenit-o. Uneori e mai greu să aranjezi un eșec decât să câștigi.

Valeții regali manevrară iute barca lui Villiers lângă cea a Selinei și, cu un minim de țipete, Jemma se urcă la bord și se așeză lângă prinț, care părea foarte încântat s-o cunoască pe ducesa de Beaumont.

– Am auzit multe despre Domnia Voastră, spuse acesta. Toate de bine!

Jemma nu se îndoia că reputația ei era un motiv de sărbătoare pentru acel viitor rege în special. Fără alte completări, cele două bărci conduse de valeți începură să înainteze pe apă, înapoi în amonte, în timp ce ambarcațiunea care îl purta pe ducele de Villiers se îndrepta în direcția opusă, spre ponton.

– Nu întârzia, Roberta! strigă marchizul cu mâinile făcute pâlnie la gură și uitându-se înapoi spre barca fiicei lui.

Ea nu îl văzu. De fapt, tot ce putea observa la ea erau vârfurile roșii ale urechilor ce se ițeau din spatele mâinilor.

Urmă un moment de tăcere în timp ce bărcile se îndepărtară în ambele direcții. Damon își vârî cămașa în pantaloni și își puse haina. Roberta încă nu se mișcase. El apucă prăjina, conduse barca înapoi sub salcie

cu o mișcare puternică și propti din nou ambarcațiunea. Într-un final, se așeză în fața ei.

– Roberta, la un moment dat va trebui să-ți ridici privirea, spuse el cu blândețe.

– Nu vreau.

Vocea ei se auzea înfundat, în spatele palmelor.

– N-am mai cerut până acum mâna cuiva, zise el. Cred că ar fi mai ușor dacă ți-aș vedea fața. Așa o să știu că, dacă pari dezgustată, pot să mă arunc repede din barcă și să pun capăt suferinței.

Ea își lăsă mâinile jos.

– *Te rog*, nu fi melodramatic! strigă ea. Nu este momentul pentru așa ceva.

Fața ei era de un rozaliu intens, iar în ochi îi licăreau lacrimile nevărsate.

– Mă prostesc doar, răspunse el, apoi se întinse și o apucă de mâini. Plângi pentru că Villiers te-a abandonat?

– Nu plâng, zise ea, deși chipul ei îi contrazicea vorbele.

Cu o mișcare lină, el se lăsă într-un genunchi.

– Roberta, vrei să te măriți cu mine?

– Tu mi-ai spus deja că *te vei însura* cu mine, zise ea, trăgându-și nasul.

El îi duse o mână la buze.

– Dar aceasta este o propunere așa cum se cuvine. M-am hotărât să mă însor cu tine la vreo douăzeci de minute după ce ne-am întâlnit, și am așteptat mult până să fac asta.

Ea rămase cu gura căscată.

– Sigur că tu nu te mai opreai din trăncănit despre Villiers, așa că n-am putut să-ți mărturisesc.

– Nu te cred!

– Roberta, dragostea mea, chiar credeai că ți-aș fi răpit virginitatea... și aș fi făcut dragoste cu tine cu fiecare ocazie... fără să plănuiesc să mă însor cu tine?

– Dar eram logodită...

– Te jucai cu ideea, spuse el. Dar, în același timp, mă te predai mie.

– Mă predam?

Mâinile ei erau din nou în dreptul gurii lui.

– Te predai, zise el hotărât. Ești a mea, Roberta. Doar a mea.

Observă o licărire de zâmbet în ochii ei, așa că o trase în brațele lui. Drept urmare, barca se clătină destul de violent, dar nici unul din ei nu clipi.

– Mie nu mi se pare că m-am predat, spuse ea.

Gura ei era trandafirie și atât de apetisantă, încât el uită o vreme ce voia să spună, revenind la subiect abia câteva momente mai târziu.

– Ce crezi că făceai? o întrebă el, iar gura lui alunecă în jos pe gâtul ei.

– Eu... eu...

Roberta nu-și mai putu aminti exact ce făcea. Villiers o enervase, așa că se hotărâse să-și piardă virginitatea... se purtase prostește.

– Câștigam experiență, zise cu fermitate.

– Ba mi te predai. Doar că n-ai vrut să vezi lucrurile așa, spuse el pe un ton și mai hotărât, apoi îi cuprinse fața în palme. Deci, vrei?

– Să mă mărit cu tine?

El clătină din cap.

– Te măriți cu mine. Dar o să te predai?

Ea își petrecu brațele după gâtul lui și lacrimile cele prostuțe se întoarseră în ochii ei.

– Cred, șopti ea, că deja am făcut-o.

capitolul 36

Era liber – motiv evident de sărbătoare. În clipa în care barca trase înapoi lângă pontonul de pe râul Fleet, Villiers țâșni în sus. Tocul îi fugi pe treapta alunecoasă, se clătină și căzu. În șezut. Auzi în spatele lui un mormăit necăjit din partea valetului său, care se întinse să-l salveze pe sărmanul duce care alunecase în noroi. Dar Villiers se ridicase deja. Căzătura stârni furia care clocotea în măruntaiele lui și aceasta izbucni în flăcări.

Se duse acasă, își scoase haina pătată de mușchi verde și noroi negru, se îmbăie și se îmbrăcă din nou, cu haine de seară. În timp ce-și trăgea pe el pantalonii frumoși, galben aprins, se gândi că, pe neobservate, și cu siguranță fără să fie de acord cu acest lucru, începuse să se gândească la el însuși ca la un bărbat aproape însurat. Timp de patruzeci și opt de ore, se luase în zeflemea.

Valetul lui îi strecură pe umeri o haină trandafirie; el o respinse pentru că nu se potrivea cu pantalonii. Bărbatul aduse o vestă galben muștar, iar Villiers îl înjură de-a dreptul. Într-un final, se hotărî asupra unui veșmânt cu croială de frac, cu o broderie țipătoare care reprezenta semnul său distinctiv – un desen cu frunze și trandafiri galbeni. Era, poate, puțin prea pompos, dar avea o agresivitate care îi era pe plac.

Valetul își drese glasul, destul de nervos.

– Cizme, Înălțimea Voastră? Sau pantofi cu catarame de argint?

– Tocuri roșii, se răsti Villiers. Mă duc la Parsloe și apoi la cina cu Lord Devonshire. Nu pot să mă prezint în cizme.

În locul bastonului, alese o spadă potrivită, care să se balanseze voinicește pe șold. În cele din urmă își puse o aluniță mare, chiar lângă ochi, ca să-i scoată în evidență genele. Aruncă o privire rece în jurul său, spre talmeș-balmeșul de haine respinse, eșarfe, pantofi și panglici care unduiau afară din sertar.

– Fă-te util și curăță aici, spuse el încet. Am de gând să aduc pe cineva acasă mai târziu.

– E un animal afurisit în seara asta, spuse valetul lui ceva mai târziu în bucătărie, la ceașcă de ceai calmant. De parcă n-aș face întotdeauna curat... Nu știu ce-i cu el.

– Doamna l-a respins, zise bucătăreasa ștergându-și mâinile pe șorț. Pun pariu pe o tartă cu mere marțea viitoare că l-a respins.

– Crezi că de-asta vine acasă cu o păpușică?

– N-are nimic de-a face cu asta. E într-o dispoziţie proastă. Şi n-a terminat la reşedinţa Beaumont, nu-i aşa? Se duce acolo de trei zile. Ascultă la mine: este din nou pe piaţă.

– Nu cred că a fost vreodată pe piaţă, rosti valetul cu îndoială în glas.

– Poate că nu e genul de bărbat care să se căsătorească, conchise bucătăreasa. Mai bine m-aş apuca să pregătesc câte ceva pentru prietena lui din seara asta.

– I-a dat papucii amantei săptămâna trecută, spuse valetul cu tristeţe. Şi acum soţia l-a lăsat baltă. E o cruzime, zic eu.

– Nu era încă soţia lui, şi asta e o binecuvântare, întări bucătăreasa. Avea opinii ferme cu privire la căsătorie, pe care unii nu le-ar fi considerat pozitive. Vrei să te dai din drum? Nu ajung la zahăr.

La Parsloe, ca în orice organizaţie de acel gen, exista ierarhia nescrisă a membrilor Clubului Londonez de Şah. Inteligenţa era la conducere. Şahul este un sport ciudat şi diferit de oricare altul – solicită şi creierul şi inima în acelaşi timp. Chiar şi un jucător slab poate face, uneori, un joc frumos, sau îl poate face pe un maestru să se poticnească, şi astfel ierarhia nu este niciodată bătută în cuie. Doar la vârf este inatacabilă.

Trăsura lui Villiers trase în faţă la ora opt fix. Era un vehicul mic, la fel de elegant şi de frumos ca şi stăpânul său, roşu-închis cu accente arămii. Uşa fu deschisă de valetul ducelui; alţi trei se alăturară şi rămaseră în picioare în faţa uşii, cu spatele drept şi livrelele imaculate.

Un toc de culoare roşie apăru din trăsură, urmat de o coapsă puternică, musculoasă, îmbrăcată în pantaloni galbeni. Ca de obicei, ducele nu purta nici un dram de pudră. Se îndreptă spre uşa edificiului imens care servea drept sediu clubului de şah, fără să se uite în stânga sau în dreapta. În timp ce urca treptele, un valet deschise larg uşa din faţă. Intrând, el îi dădu pălăria şi lăsă pelerina în grija altuia.

– Îmi păstrez sabia, îi spuse el lui Parsloe, care se înclina. N-am starea de spirit necesară pentru ucis în seara asta.

Regulile clubului de șah insistau să nu se poarte arme, dar ce putea spune Parsloe? Ducele avea întâietate. Și nu datorită titlului său.

Villiers intră în încăperea principală simțind mânia care mocnea în el ca un cărbune încins și râse în sinea lui. Nu-și dorise fata, iar acum era furios că n-o mai avea? Cât de proști erau oamenii.

Lord Woodword Jourdain își ridică privirea când îl auzi intrând.

– Villiers! strigă el. Ai venit la timp pentru a încerca noul meu joc de șah.

Villiers se apropie și se uită în jos la harababura de piese.

– Câte piese sunt în această versiune, Jourdain?

– Douăzeci și opt, răspunse bărbatul cu pasiune în glas. Zece rânduri și paisprezece coloane. A trebuit să fac o tablă de șah specială.

– Ce este piesa asta? întrebă Villiers și își puse degetul arătător cu manichiură frumoasă pe o piesă.

– Concubina, răspunse Jourdain.

– O piesă care nu poate fi capturată, fără îndoială.

– Doar ținută în șah de încă doi nebuni.

– Și astea?

– Turnuri cu coroană.

– Nu-mi place, zise Villiers și se întoarse. Sunt sătul de femei, concubine sau orice altceva... Uneori sunt foarte obositoare, nu-i așa?

Jourdain pufni enervat, dar vicontele de St. Albans își ridică privirea.

– Spune-ne, zise el cu sâsâiala caracteristică, dragostea adevărată s-a stins atât de repede?

– Ah, ce-i dragostea? răspunse Villiers.

Singura persoană care stătea la o masă de șah fără partener era Lord Gordon.

– Un joc, milord?

– Cu plăcere, Înălțimea Ta.

– Îţi ofer avantajul unui turn în plus, spuse Villiers blândeţe.

Pe chipul lui Lord Gordon nu apăru nici o grimasă răspuns la acea insultă, doar o mulţumire tâmpă, iar lliers simţi că nervozitatea i se accentua.

– „Ce-i dragostea, dacă nu-i veşnică“, zise St. Albans. ed că-i Shakespeare, dar chiar şi aşa, Înălţimea Ta, eastă experienţă amoroasă a fost remarcabil de scurtă. a trecut decât o zi de când am auzit că te-ai logodit.

– St. Albans, îţi ofer bucuria de a fi primul care află nu mai sunt logodit, zise Villiers.

– Încearcă măcar câteva dintre noile piese, spuse urdain care apăruse dintr-odată lângă umărul lui. ai idee cât de interesant devine jocul, Villiers. Ia conbina. Puse piesa jos în mijlocul tablei de şah. Uite a pentru tine, Gordon. Se mişcă în toate direcţiile, igur, ca şi regina. Poate să captureze două piese la nd, însă niciodată regele sau regina, spuse el şi chicoti n de entuziasm. Nu e genul acela de concubină.

– Cum?

Buzele roz ale lui Gordon se mişcau precum un peşte e ponton, îşi spunea Villiers.

– Nu putem juca cu o astfel de piesă.

– Joci cu astfel de piese tot timpul, zise Villiers cu as mieros. Nu pe tine te-am văzut aseară cu doamna utland?

Gordon îşi aranja din nou piesele şi nu-şi ridică privia. Villiers nu putea decât să spere că acesta îşi aducea minte cum se aşezau corect.

– Concubina se pune în faţa turnului regelui, îl inrui Jourdain. E deja în genunchi, înţelegi...

Nu că ar fi vrut să se însoare. Dar evenimentele din timele zile aduseseră cu ele ceva interesant, simţise făcea parte din ceva – o familie, probabil. Şi totuşi, era familia? Cine-ar fi vrut să se lege de marchizul ela ridicol? Evident, şi acesta simţise la fel în privin lui.

– Nu vreau să joc cu piesa asta nouă, spuse Gordo... Am deja şanse mai mari cu un turn în plus. Piesa as... va strica totul.

– Asta fac mereu concubinele, îşi dădu cu părer... St. Albans, care încălecase un scaun. Ar trebui să ... atent la doamna Rutland, Gordon. Soţul ei jura că se ... răzbuna seara trecută.

– Va avea probleme să-şi dea seama cu care bărbat s... se lupte, spuse Villiers distrat.

Nu se hotărâse dacă să joace sau nu cu concubin... Pe de-o parte, era o piesă tâmpită. Pe de alta, l-ar fi ene... vat pe Gordon, şi numai Dumnezeu ştia de ce se aşeza... în faţa acelui prost muribund.

– Doamna Rutland este o femeie demnă de laud... zise Gordon.

– Păi, tu ar trebui să ştii cel mai bine, replică Villier... Poţi începe, Gordon.

Puse concubina în faţa turnului regelui.

– O piesă destul de curajoasă, nu-i aşa?

– Poate să întoarcă soarta jocului, spuse Jourdain.

– Nu mă îndoiesc de asta. E rândul tău, Gordon.

Gordon împinse în faţă un pion şi spuse cu încăpă... narea caracteristică:

– Doamna Rutland nu este o concubină.

– Nimeni nu spune că este, replică Villiers.

Era rândul lui şi se hotărî să încerce concubin... cu care să captureze unul dintre pionii lui Gordon ... nebunul regelui. De ce nu? Gordon respiră greoi p... nas, revoltat.

– Uite ce-i, Jourdain, spuse el, cum putem juca u... joc ca lumea cu concubina aia îngrozitoare care ia toat... piesele?

– Aşa e şi-n viaţă, zise Villiers pe un ton meditat... Nu te-aş fi crezut în stare de aşa ceva, Jourdain.

Acesta roşi puţin.

– Haide, Gordon, îl îndemnă el. Gândeşte-te, omule...

Gordon nu mai era capabil să se gândească la nim... nici măcar la aventura lui cu doamna Rutland.

– Poate ar trebui să încui ușa data viitoare când îți lași pantalonii în vine în public, spuse Villiers exact când i se păru că Gordon începuse să se concentreze la o mutare. Soția ta ar fi fost foarte deranjată dacă ar fi intrat într-un salon și te-ar fi găsit „în timpul rutului".

– Rutland în perioada de rut, repetă vicontele râzând ironic și demonstrând că era un om care întotdeauna spunea lucruri evidente.

– Puțin îmi pasă de jocul tău de cuvinte, replică Gordon uitându-se în sus la Villiers.

Villiers simți un vag impuls de interes. În sfârșit, marea morsă îl asculta.

– Dar rutul evocă imagini atât de interesante, se plânse el.

Gordon împinse scaunul în spate cu zgomot și atrase atenția celor prezenți în mica încăpere. Parsloe se grăbi spre ei.

– Domnilor, să vă amintesc regulile de la Clubul Londonez de Șah? Interacțiunile fizice de orice fel duc la pierderea statutului de membru al celor implicați.

Gordon se opri. Villiers aproape că putea auzi rotițele care se învârteau în capul acestuia. Într-un final, se așeză la loc la masă și zise:

– Măcar eu n-am fost la un pas de a mă însura cu ea.

Villiers își ridică privirea foarte încet de pe tabla de șah.

– Din moment ce-mi dau seama că nu vorbești despre virtuoasa ta soție, vrei să explici mai clar?

Gordon se aplecă, gâfâi puțin și mută concubina lui înainte ca să captureze un pion, urmat de unul dintre nebunii lui Villiers.

– După ce am lăsat-o pe doamna Rutland la bal, am intrat întâmplător în bibliotecă. Dacă ar fi să ghicesc, Villiers, aș spune că ți-ai pierdut logodnica în fața contelui de Gryffyn. Sigur că n-aș păta reputația unei doamne spunând ceva despre... „perioada de rut".

Villiers știa foarte bine că valul de furie pe care-l simțea era lipsit de fundament și nepotrivit. Doar că Gordon o văzuse pe Roberta în bibliotecă împreună

cu Gryffyn – asta fusese *înainte* ca el să-i ceară mân înainte ca el să-i spună să-și piardă virginitat *înainte* să se hotărască să pună capăt logodnei l În acel moment, ea făcea tot ce putea ca să-l atr spre căsătorie.

Uneori, sentimentele iraționale sunt insuportab Simți un val de greață. Asta era... greață. Își ridică p virea și văzu ochii mici și avizi ai lui St. Albans fix asupra lui ca ai unui porc care vede un măr putre Albans căuta o frântură de emoție, știa acest lucru. jură că nu avea de gând să permită nimănui să cre că îi păsa.

– Reginele sunt foarte nestatornice, spuse el cu g mieros. Se mișcă pe tablă și uneori se transformă în co cubine chiar în fața ochilor tăi.

St. Albans râse. Gordon clătină din cap.

– Nu ești normal, Villiers. Chiar nu ești. Puțin pasă, nu-i așa?

Gordon mută un turn, iar Villiers îl captură.

– Șah.

– De unde? izbucni Gordon.

– Regina mea?

– Am un nebun.

– A, dar concubina mea va avea grijă de nebun, a cum se întâmplă de obicei, sublinie Villiers.

– S-ar putea crede că aceste concubine cuceresc tot c mișcă, zise St. Albans și râse zgomotos.

Villiers se dădu înapoi de la masă. Nu mai supor nici o clipă acea idioțenie.

– Domnilor, mă scuzați, spuse el și se înclină.

Gordon își ridică privirea încruntată de la tab de șah.

– N-ar fi trebuit să spun asta, zise el, iar ochii lui a bastru-deschis se făcură mari. N-a fost nimic acolo ca să presupună rutul. În bibliotecă, adică.

– Dar a fost în după-amiaza aceasta, spuse Villie pe un ton blând. Vezi tu, o concubină întotdeaun își va da arama pe față, iar eu sunt bucuros să o la

mâna lui Gryffyn. Noua ta piesă, îi zise el lui Jourdain, periculoasă.

Jourdain clătină din cap.

– Aveai nevoie de mai mulţi nebuni ca s-o ţii în şah.

Râsul vicontelui St. Albans spuse totul. Nu existau deajuns de mulţi nebuni încât s-o ţină pe concubină în şah.

capitolul 37

20 aprilie
A noua zi a partidelor de şah Villiers/Beaumont

De la Damon Reeve, conte de Gryffyn, pentru ducele de Villiers:

> *Descrierea dumitale referitoare la viitoarea mea soţie e pe buzele întregii Londre. Ţi-ai ales secunzii?*

De la ducele de Villiers pentru contele de Gryffyn:

> *Eşti un neghiob. Dacă mă omori, parfumul ei nu se va împrospăta, iar dacă te omor eu, în curând tu o să miroşi mult mai rău.*

De la contele de Gryffyn pentru ducele de Villiers:

> *Ce armă alegi?*

De la ducele de Villiers pentru contele de Gryffyn:

> *Floreta. În zori, parcul Wimbledon, lângă moara de vânt. Marţi. Am o partidă de şah programată cu Lord Bonnington mâine, şi nu mă pot ocupa de asta. Eşti un prost care se aprinde repede, şi care, în mod evident, nu cunoaşte importanţa femeilor (absolut nici una) şi nici a unui somn bun (mult mai de dorit). Cu toate acestea, mă voi resemna să te ucid.*

capitolul 38

21 aprilie
A zecea zi a partidelor de şah Villiers/Beaumont

Auzi un zgomot lângă patul ei, care o trezi.

– Mmm... mormăi Roberta şi întinse mâna, după care se trezi instantaneu. Teddy! Iar te-ai rătăcit, copile?

– Nu, răspunse el.

Stătea lângă pat ca o fantomă micuţă într-o cămaşă de noapte albă. Chipul lui, de obicei atât de vesel, era întristat.

– Ce s-a întâmplat? zise ea mijindu-şi ochii. Ai avut un coşmar?

– Putem să dormim cu tine? izbucni el.

– Noi?

Dar era prea târziu. Deja se cocoţau lângă ea un băieţel şi o pisicuţă, care sări repede la capătul patului şi se ghemui acolo, spre uşurarea Robertei. Avu nevoie de douăzeci de minute ca să smulgă informaţia pe care Rummer i-o dăduse.

– Sigur, tata o să câştige duelul, zise el în timp ce se ghemui în aşternut şi o apucă de mână. Tata câştigă întotdeauna, aşa zice Rummer.

– Rummer n-ar fi trebuit să-ţi spună despre duel, rosti ea pe un ton ferm.

Mintea îi era înceţoşată de teamă. Dacă Damon se lupta cu Villiers, o făcea pentru onoarea ei. Iar onoarea ei nu valora nici cât o ceapă degerată în comparaţie cu ceea ce simţea pentru Damon. Simţea ca şi cum o răceală ca de moarte îi învăluia inima şi îi prindea măruntaiele ca într-o menghină. Ce putea face?

Se gândi să-l ia pe Villiers deoparte când acesta sosea să joace şah cu Jemma şi să-l implore. Cu siguranţă n-ar fi refuzat-o, măcar datorită dramului de afecţiune care-l determinase să-i ceară mâna. Privi în întuneric ore în şir, plănui cuvintele, cântări propoziţiile, se rugă. În cea mai mare parte a timpului se rugă.

Adormi abia când lumina se iţi printre draperiile dormitorului. Adâncită într-un somn adânc provocat de un val de epuizare ca un plumb, nu-l auzi pe Teddy care se dădu jos din pat şi se întoarse în camera lui unde fu certat de dădacă. N-o auzi pe servitoare care intră tiptil şi se decise să n-o trezească în clipa în care-i observă chipul palid. Era atât de cufundată în somn, încât nu auzi uşoara agitaţie care se stârni odată cu sosirea ducelui de Villiers, ajuns acolo pentru mutarea piesei de şah. Dormi în continuare.

Când se trezi într-un final, observă înspăimântată că soarele era sus pe cer. Dar conta cu adevărat? Toată lumea ştia unde îşi petrecea Villiers timpul: la Parsloe, jucând şah. Chiar el îi spusese acest lucru. Avea să-l găsească acolo dacă era nevoie.

Se îmbrăcă cu o ţinută extrem de fermecătoare, din mătase uşoară brodată cu păsărele albastre. Dacă se gândea mai bine, aceasta semăna cu stilul lui Villiers. Se duse direct în apartamentul Jemmei şi dădu buzna în cameră, sperând că Villiers era acolo, dar nu văzu decât chipul palid al Jemmei când îi împărtăşi ce aflase de la Teddy.

- Villiers nu mi-a zis nimic de dimineaţă, spuse Jemma.

- Villiers a fost deja aici?

- A plecat acum o oră, răspunse Jemma şi înghiţi în sec. O, Doamne Dumnezeule, de ce n-ai putut sta departe de patul lui Damon cât erai logodită cu Villiers?

Roberta se aşeză într-un fotoliu.

- Nu ştiu, nu ştiu! O să mor din cauza vinei. Îl iubesc pe Damon atât de mult, încât mi-am pierdut capul. Nu am putut gândi.

Expresia Jemmei se îmbună.

- Să înţeleg că nu-l mai iubeşti pe Villiers?

- Am fost o proastă.

- Se întâmplă.

- O să mă duc să-l rog pe Villiers să renunţe, spuse Roberta. Crezi că o să am sorţi de izbândă?

– A pierdut în dimineaţa asta, zise Jemma deznădăjduită.

– A...

– A pierdut partida. Toată Londra va afla până după-amiază. A pierdut în faţa unei femei. În faţa mea.

Nu era nimeni în salonul pentru micul dejun. Fowle îi spuse că doamna Grope plecase din nou la teatru şi că tatăl ei ieşise. „La sirenă", îşi spuse Roberta. Damon îl luase pe Teddy la plimbare. „Ultima zi cu fiul lui", îşi spuse Roberta, şi se simţi atât de vinovată, încât abia putea respira. Îşi puse în gând să oprească duelul chiar dacă trebuia să-l omoare chiar ea pe Villiers. Din păcate, aşa cum se întâmplase şi cu şahul, omisese să studieze arta mânuirii sabiei.

– Aş vrea o trăsură, îi spuse ea lui Fowle.

Câteva minute mai târziu o aştepta o caleaşcă elegantă. Roberta îşi puse mănuşile. Îşi recăpătase calmul. Se ducea să oprească acea întâlnire monstruoasă înainte ca acesta să aibă loc.

Pentru Roberta, Parsloe era un loc destul de obişnuit, în ciuda atenţiei de care se bucura. Fu întâmpinată de un majordom care o întrebă dacă era membră a clubului de şah.

– Nu sunt, spuse Roberta uimită. Nu ştiam că sunt şi membre aici.

– Sunt, răspunse el şi făcu o plecăciune regală. Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?

– Aş vrea să-l văd pe ducele de Villiers, răspunse ea.

– Mă tem că e sus, în Camerele Membrilor, unde nu pot intra decât cei înscrişi.

– Trebuie să faceţi o excepţie, spuse Roberta.

Probabil că citi ceva în privirea ei, pentru că renunţă la aerul rigid şi se înmuie puţin.

– Desigur, sunteţi o lady, zise el.

– Nu sunt *orice* lady, îi spuse ea. Sunt logodită cu ducele de Villiers.

– În cazul acesta, răspunse el şi făcu un semn către trepte, după dumneavoastră, milady.

Ea urcă scara şi o clipă mai târziu se trezi într-o încăpere plină cu domni. Se uitau cu toţii la Villiers, ceea ce o ajută să-l găsească mai uşor. El era îmbrăcat spectaculos şi stătea la o masă, cu picioarele răsfirate. Avea un aer concentrat, elegant... şi periculos. Roberta se uită uluită la umerii lui puternici şi la atitudinea ameninţătoare ce răzbătea din felul în care punea jos fiecare piesă. Arăta ca un bărbat care era în stare să-şi ucidă adversarul cu aceeaşi emoţie cu care captura un pion.

– Înălţimea Voastră, zise ea şi se apropie de masă.

Celălalt bărbat îşi ridică repede privirea şi dintr-odată toţi cei din cameră fură în picioare, înclinându-se. Ea îi ignoră şi se uită fix la Villiers.

– Înălţimea Voastră, zise şi făcu o reverenţă. Am venit să discutăm ceva.

Privirea lui poposi asupra ei, rece, indiferentă. Cum de găsise odată ceva atrăgător la acel bărbat? În clipa aceea i se părea detestabil, un şarpe în toată splendoarea lui.

– Nu văd ce, zise el. Sunt în toiul unei partide, după cum vezi.

– Vă rog, Înălţimea Voastră, îl imploră ea.

Dar el îi aruncă o privire ce semăna cu ura.

– Dacă trebuie să-mi vorbeşti, vorbeşte aici. Se pare că în viaţa mea nu e loc de secrete... nu-i aşa, St. Albans?

Tânărul slab care stătea într-o parte ridică din umeri.

– Este destinul nostru, al tuturor celor care îşi văd chipurile în vitrinele de la Humphrey's.

Ochii lui zăboviră asupra ei, iar Roberta îşi dădu seama că ştia foarte bine cine era ea şi se gândea la ilustraţiile din revista *Rambler*, care se vindea la Humphrey's Print Shop. Se uită încet în jur, dar nu văzu ostilitate, ci faptul că ştiau cu toţii, ştiau că fusese desenată ca o femeie disperată după un soţ, implorând un valet să se însoare cu ea. Ştiau că îl părăsise pe Villiers pentru contele de Gryffyn.

Se uită înapoi la Villiers. Acesta stătea lângă scaun şi avea o privire lipsită de expresie. Făcu un pas spre

el şi apoi căzu în genunchi. Se auzi un geamăt general î
încăpere, creându-se zarvă. Roberta n-o luă în seamă.

– Vă rog, Înălţimea Voastră. Vă rog, nu vă duelaţi c
contele de Gryffyn. El este viitorul meu soţ şi n-aş pute
suporta să-l văd mort.

– Nu m-aş fi aşteptat la asta de la tine, zise el uitân-
du-se în jos la ea destul de uimit. Credeam că eşti difer-
tă de tatăl tău, Lady Roberta.

– V-aţi înşelat. Pe zi ce trece îmi dau seama că
semăn. Vă rog. Vă implor. Sunt disperată.

Se auzi un murmur general în încăpere şi din ce
ce mai multe şoapte.

– Ridic-o de jos, îi zise cineva lui Villiers. Nu este
decent.

Villiers înaintă. Întinse mâna, dar ea îşi scutur
braţul.

– Nu până îmi promiteţi.

– Nu pot promite.

Ea ar fi putut jura că văzuse în privirea lui rece
undă de compasiune.

– Nu mai e o chestiune legată de onoarea ta, ci de ce
a lui Gryffyn.

– Onoarea mea nu valorează nimic! ţipă ea.

El se aplecă şi o ridică.

– Curajul tău contează, Lady Roberta, zise el şi îi ţin
mâinile un moment. O să-mi cer scuze, adăugă. E tot c
pot face şi, din moment ce n-am mai făcut niciodată a
ceva, vei înţelege că scuzele mele înseamnă că îţi respec
onoarea mai mult decât o faci tu însăţi.

Îi dădu drumul la mâini şi se întoarse.

– Vă rog să mă scuzaţi, milady, avem un joc de şa
de încheiat.

O mână o atinse pe umăr şi Roberta se simţi tras
deoparte.

– Domnule Cunningham! spuse ea tristă. Nu v-am
văzut.

– Joc deseori o partidă în timpul după-amiezii, când
Înălţimea Sa este în Camera Lorzilor.

Nu zise nimic altceva, iar Roberta nu îndrăzni nici ea să spună mai multe. Aşa că el o însoţi acasă în tăcere.

Trebuia să fie de ajuns. Pur şi simplu... trebuia să fie de ajuns.

capitolul 39

22 aprilie

A unsprezecea zi: Partida de şah Beaumont/Beaumont continuă

Zorii se iveau deasupra parcului Wimbledon şi făceau ca roţile trăsurilor să dispară şi să pară că burţile lor grase se frecau de pământ.

– O să mi se facă rău, spuse Roberta printre dinţii încleştaţi.

– Deschide uşa trăsurii, zise Jemma fără s-o ajute.

Ea plângea. Nu spusese nimic, dar Roberta o văzuse ştergându-şi o lacrimă şi apoi încă una.

– Damon va fi bine, spuse ea mai mult pentru sine.

– Ştie să se dueleze? şopti Roberta.

Jemma se uită la ea încruntată.

– Sigur că ştie!

Unele după altele, trăsurile se opriră acolo până când şirul lor se dublă şi oamenii se împingeau de parcă veniseră să vadă o luptă de cocoşi.

– Villiers a zis c-o să-şi ceară scuze, spuse Roberta. A promis, adăugă ea cu pumnii încleştaţi. Să mă duc să-i aduc aminte, Jemma? ţipă ea. Să mă duc să văd ce se întâmplă?

Dar Jemma clătină din cap, cu ochii lipsiţi de expresie.

– Ai făcut tot ce-ai putut. Dacă-l faci de râs pe Villiers în faţa atâtor oameni nu se ştie ce s-ar putea întâmpla.

– Ce l-ar face de râs? întrebă Roberta disperată.

– Să intervii din nou. Şi l-ai face de râs şi pe Damon.

– Dar o să supravieţuiască!

– Da, spuse Jemma, însă expresia ei era de gheaţă.

– L-am implorat să nu se ducă, spuse Roberta. El a râs.
– Aşa e Damon.
În timp ce aşteptau, ceaţa se adună în centrul câmpului, însă nu se întâmplă nimic.
– Ce este o floretă? întrebă Roberta pronunţând cu greu cuvintele. Ştii?
– O lamă subţire, răspunse Jemma. Este preferată de francezi şi considerată foarte agilă, inteligentă şi suplă.
– Cum? zise Roberta neputând să se concentreze la toate acele adjective. Şi crezi că Damon ştie să lupte cu ea?
Jemma îşi întoarse capul şi făcu ochii mari.
– Ce te face să pui atât de mult la îndoială abilităţile lui Damon?
În clipa în care bărbaţii păşiră pe câmp, Roberta icni. Nu erau Villiers şi Damon, ci secunzii lor. Păreau să testeze iarba, ca să vadă dacă era alunecoasă de la rouă.
– Pentru că, răspunse ea, Villiers însuşi mi-a spus că jucătorii de şah sunt cei mai buni spadasini. Asta îl face pe el să pară cel mai bun spadasin din regat. Nu în legătură cu abilităţile lui Damon îmi fac griji. Ci ale lui Villiers mă înspăimântă.
Jemma râse, iar sunetul o izbi pe Roberta până în pântece.
– Ce te face să crezi că Damon nu ştie să joace şah?
– El nu... el...
– Este cel mai bun jucător de şah din Anglia, zise Jemma cu o voce inexpresivă. Tata ne-a învăţat pe amândoi şi, după părerea lui, Damon era mai bun decât mine. Lui Damon i se pare un joc plictisitor pentru că nu îl provoacă suficient de mult.
Roberta înghiţi în sec.
– Nu-l provoacă suficient? Atunci, ce-l provoacă mai mult?
– Voi n-aţi vorbit despre nimic cât timp aţi stat împreună în pat?
Roberta clătină din cap.
– Nu despre lucrurile obişnuite.

– Acțiunile. Se joacă cu ele, manipulează piața. S-a mutat la o tablă de șah mai mare; este la fel ca soțul meu la acest capitol.

– Chiar știe să se dueleze?

– Sigur că da, răspunse Jemma iritată. A luptat în cel puțin patru dueluri din câte știu eu.

– Le-a câștigat pe toate patru?

– Sigur că da.

– Mi-a spus azi-noapte că s-a hotărât să-l lovească pe Villiers în umărul drept.

– Atunci poți observa mentalitatea unui jucător iscusit, spuse Jemma. Philidor anunța deseori piesa cu care îmi va da șah.

– Dar și ceilalți adversari ai lui Damon erau maeștri la șah?

Urmă un oftat.

– Nu.

Într-o laterală a câmpului, Damon vorbea cu secundul lui.

– E așa de multă ceață, încât abia vezi în jur, spuse el nerăbdător.

Voia să termine mai repede și să se întoarcă la micul dejun cu Roberta. Știa că era acolo, sărmanul șoricel, cuibărită în trăsură alături de Jemma. Secundul se îndreptă repede spre secundul lui Villiers ca să discute cu acesta și apoi se întoarse în fugă.

– Înălțimea Sa dorește să vorbească un moment cu dumneavoastră, spuse acesta.

Damon își aruncă haina pe iarba udă. Avea să se lupte în vechile lui cizme și în cămașă, așa că își suflecă mânecile. Se mai uită o dată la floretă, o lamă frumoasă și lungă din Toledo. Aproape că îi dădea un avantaj necinstit s-o folosească. Totuși, o ridică și se duse la trăsura elegantă a lui Villiers. Ducele era în cămașă. Își îndoia lama și îi testa elasticitatea.

– Toledo, spuse Damon încântat. Excelent.

Villiers își ridică pleoapele grele și murmură:

– Un meci pe picior de egalitate este mereu de preferat.

Damon aşteptă un moment, dar Villiers părea să aibă probleme în a rosti ce voia să spună. Într-un final, zise aproape pe o voce străină:

– Vreau să-mi cer scuze.

– Cum?

– Să-mi cer scuze. N-ar fi trebuit să pătez onoarea Robertei.

Damon se încruntă.

– A venit la tine, nu-i aşa?

Villiers îşi ridică din nou privirea.

– Ce vrei să spui?

– Roberta. Ce-a făcut, mai exact?

– A căzut în genunchi la Parsloe, răspunse Villiers pe un ton plat. M-a implorat să nu mă duelez cu tine.

– Sună foarte dramatic, spuse Damon, căruia îi plăcea cum suna vestea.

– O, crede-mă, zise Villiers. A fost. S-a bucurat de o mare audienţă.

– Bine. Acum că am rezolvat asta, putem începe?

Villiers îi aruncă o privire.

– Şi scuzele mele?

– Şi eu aş fi acceptat orice mi-ar fi cerut ea, spuse Damon. Dar adevărul este, Villiers, că o să ne luptăm. Acum.

Villiers îşi ridică privirea spre conte şi observă un bărbat relaxat, un bărbat pe care, evident, nu-l înţelesese niciodată. Brusc, îl lovi un gând.

– Joci şah?

– Niciodată, răspunse Damon imediat. Mă plictiseşte de moarte. Singurul partener care a constituit o reală provocare a fost sora mea. Apropo, cum merge jocul cu ea?

Villiers făcu ochii mari. Gryffyn era netulburat de iminenţa duelului, la fel ca şi de cea a morţii. Pentru prima oară, simţi o uşoară tulburare. Un avertisment uşor în subconştient.

– Am pierdut, zise el. Am pierdut ieri partida.

Dar contele se îndrepta deja spre câmp şi îşi chema secunzii. Villiers înainta mai încet şi îşi organiza în cap mutările jocului. Trebuia să ucidă... sau să fie ucis. Văzuse la Gryffyn privirea unui bărbat care trebuia să spere onoarea profund afectată a viitoarei sale soţii şi era gata să moară pentru aceasta. Doar că era foarte clar că nu avea nici cea mai mică intenţie de a muri.

Două minute mai târziu, îşi dădeau târcoale, iar cizmele lor lăsau urme în iarba udă.

- Putem aştepta până când se usucă iarba dacă vrei, se oferi Gryffyn.

- Nu.

Villiers îşi aminti cum îi oferise lui Gordon un turn în avantaj. Începu să caute din priviri o breşă. Contele părea mulţumit să dea târcoale la nesfârşit. Villiers se năpusti, încercând o lovitură cu antebraţul în sus. Parată de Gryffyn. Încercă alte două mişcări de atac. Contele pară şi pară din nou. Într-un final, Villiers se retrase şi se hotărî să-l lase pe el să facă următoarea mişcare. Când atacul veni, acesta fu incredibil de lin, o jumătate de voltă răsucită ce păru să fi venit de nicăieri. Numai norocul făcu în aşa fel încât lama lui Villiers să prindă floreta adversarului şi să pareze lovitura.

Gryffyn se retrase şi îşi dădură din nou ocol. Dar era ceva diferit la el; bucuria prădătorului se reflecta în fiecare mişcare a acelor picioare lungi. Nu era nimic rău la asta, doar faptul că Villiers nu avea energia pe care i-ar fi conferit-o virtutea. Simţea că făcuse un lucru greşit. N-ar fi trebuit s-o numească pe Roberta concubină, nu după ce-i spusese să-şi piardă virginitatea. El fusese cel care o împinsese în patul lui Gryffyn şi apoi o acuzase că făcuse chiar asta. Şi mai era şi... Benjamin în subconştientul lui.

Chiar în timp ce para un atac sclipitor al contelui, se gândea la faptul că nimic nu mersese bine de când murise Benjamin. De vină era aroganţa lui infernală, asta era.

Contele încercă să blocheze lama; el o lovi într-o parte. Villiers simţi, în sfârşit, un val de furie ridicându-se

din străfundurile sale. Ce căuta pe un câmp în zorii răcoroşi, duelându-se cu un bărbat a cărui moarte nu-l interesa?

– Nu vreau să te omor, zise el gâfâind şi urmărindu-i mâinile contelui.

– Nici eu nu vreau să te omor, spuse acesta.

Părea că nici măcar nu respira greu, ceea ce era deranjant.

– Aş fi putut-o face, dar ţi-ai cerut scuze.

Îşi dădură din nou ocol.

– Nu pot s-o las pe Roberta să creadă că scuzele ei au fost în van, spuse contele. Umărul drept ar fi de-ajuns.

Villiers se încruntă, dar nici măcar nu zări mişcarea. Lama veni de sus şi şfichiui aerul cu o melodie mortală, se răsuci, se smuci în ultima clipă şi se strecură în ţintă, frecându-se îngrozitor pe lângă os.

Floreta lui Villiers căzu la pământ. Gryffyn îşi retrase floreta. Sângele lucea pe lamă. Villiers se aplecă, respirând greu. Gryffyn strigă:

– Avem nevoie de un medic aici!

Villiers auzi zgomot de paşi şi când îşi dădu seama, pentru întâia oară, cât de mult se apropiase cercul de spectatori se îndreptă de spate. Sângele îi şiroia pe mâna dreaptă şi, în mod ciudat, acesta i se părea rece, nu cald.

– Regret orice ofensă adusă onoarei doamnei dumneavoastră, zise el recurgând la limbajul folosit de bunicii lor.

– Sunt la dispoziţia dumneavoastră, răspunse Gryffyn.

Medicul ajunse la ei, îi oferi lui Villiers o sticlă cu coniac şi îi rupse cămaşa. Gryffyn plecă alergând – chiar alerga – spre trăsura ducelui de Beaumont. Villiers ridică sticla cu mâna stângă şi se uită la el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Se rugă să-l ferească Dumnezeu să fie vreodată atât de legat de o femeie. Sau ea de el. Numai gândul îl făcea să se cutremure. Ideea ca o femeie să îngenuncheze şi să implore pentru viaţa lui... Era mai mult decât dezagreabilă. Era chiar dezgustătoare.

Ridică din nou sticla.

capitolul 40

Se întoarseră la micul dejun şi găsiră casa plină cu gentlemeni, care îl felicitară cu entuziasm pe Damon, cu doamne, care suspinară pentru rănile ducelui de Villiers, şi servitori, care alergau dintr-o parte în alta cu pahare şi farfurii. Nimeni nu şi-ar fi putut da seama după chipul zâmbitor al ducesei de Beaumont că fusese palidă de teamă cu numai o oră înainte. Nimeni nu şi-ar fi putut da seama, văzând calmul imperturbabil al soţului ei, că şi el se plimbase prin încăpere neliniştit şi nu reuşise să se concentreze la ce avea de făcut.

Ea stătea cu vicontele de St. Albans, discutând despre probabilitatea ca Villiers să facă o infecţie.

– Se întâmplă în mai mult de jumătate dintre cazuri, spuse St. Albans. Dar a avut cel mai bun medic, iar acesta a înecat rana în coniac. Am văzut cu ochii mei. Nu *faci rabat de la coniac când e în joc viaţa unui om.*

Soţul ei o atinse pe umăr.

– Mă gândeam să ne jucăm partida, spuse Beaumont.

În ochii lui Elijah, soţia lui nu arăta deloc bine. Buzele ei erau cam palide. O luă de braţ, ceea ce nu făcuse niciodată. O urmări când se aşezară în faţa tablei de şah.

– Hai să stăm puţin jos, sugeră el. Deci Villiers are o rană adâncă?

Ea se cutremură vizibil.

– Nu suport să discut despre astfel de lucruri. Nu cred. Damon este foarte priceput şi se pare că a ştiut exact unde intenţiona să înfigă lama. Villiers n-ar trebui să aibă parte de complicaţii.

Elijah o urmări uitându-se fix la tabla de şah şi îşi dădu seama că era pentru prima oară când soţia lui nu se putea concentra la joc. Făcu mutarea şi zise:

– Şah.

Ea întinse mâna.

– Stai, zise el.

Avea de gând să mute turnul regelui, ceea ce l-ar fi ajutat să-i dea şah-mat. Ea îşi ridică privirea.

– Hai să stăm puţin. Sunt extrem de obosit.

Ea se încruntă uşor şi mâna îi căzu în poală.

– Chiar cred că ar trebui să munceşti mai pu Beaumont.

– *Uneori îmi spui Elijah, zise el, abia venindu-i creadă că spusese aşa ceva.*

Ea ridică din sprâncene, deci era la fel de surprinsă ca şi el.

– Elijah.

– Acum cum o să mai joci cu Villiers?

Ea înghiţi în sec.

– Presupun că ştii că am câştigat ieri primul joc din campionatul nostru, spuse ea şi îşi muşcă buza. După cum îl cunosc pe Villiers, va reacţiona groaznic la faptul că trebuie să stea în pat. St. Albans mi-a spus că medicul *i-a poruncit să stea două săptămâni în apartamen*tele sale.

Elijah simţi cum i se strânge inima. Deşi nu înţelegea de ce era atât de important pentru el.

În mod evident, Villiers pierduse partida, dar câştigase altceva.

– Presupun că acum trebuie să te duci tu la el, zise el pe un ton la fel de rece şi de controlat ca de obicei.

Ea îi aruncă o privire, apoi se uită din nou încruntată spre tabla de şah. Ridică mâna şi mută turnul.

– Şah-mat, zise el.

Jemma se holbă la tabla de şah de parcă n-ar mai fi pierdut niciodată. Beaumont avu senzaţia ciudată că trăiau amândoi aceeaşi experienţă.

Era bine că Roberta nu se mai temea să se dea în spectacol, pentru că nu se putea abţine să nu se agaţe de Damon. La un moment dat, tatăl ei o luă de braţ.

– Doamna Grope s-a hotărât să se întoarcă la teatru, zise el, fără să pară nici pe jumătate la fel de trist cum s-ar fi putut crede.

– La teatru? întrebă Roberta foarte uimită. Ca actriţă? Chiar aşa?

– Coafeză. Se pare că directorul de la Drury Lane a fost atât de impresionat de coafura ei gen Podul Londrei, încât a *invitat-o să facă peruci pentru piesele din sezonul următor. Sigur că îi voi da voie. Dar, draga mea, asta înseamnă că doamna Grope nu va mai face* parte *din viețile* noastre.

Damon părea pe punctul de a ieși din încăpere, iar Roberta nu voia să-l scape din vedere. La un moment dat se opri să discute cu Lord Corbin, așa că ea își întoarse atenția spre tatăl ei.

– Dar, tată, cum rămâne cu sirena?

– Ce-i cu ea? întrebă el pe un ton pe jumătate șiret, pe jumătate fericit.

– O să se întoarcă acasă cu tine?

– În *nici un caz! strigă el. Este o tânără* decentă, fiică de vicar din Somerset, ca să nu mai spun o poetă talentată, adăugă el și începu să se clatine înainte și înapoi pe călcâie. Știi, Roberta, că a început să joace rolul sirenei versificatoare când avea doar zece ani?

– Câți are acum? întrebă Roberta pe jumătate atentă.

– Cred că în jur de treizeci și...

Nu-l putea scăpa pe Damon din ochi, nu când inima ei încă bătea să-i spargă pieptul. Așa că își sărută tatăl pe obraz și se îndepărtă. Într-un final, Damon o trase în salonul galben și se oferi să joace cu ea un joc de domino cu păpușele, dar dacă ea îl lăsa să se ducă mai întâi la toaletă. Ea fu de acord.

Însă când el se întoarse, ea plângea din nou, și nu se putu opri nici când el o sărută, îi șterse lacrimile, râse de ea și într-un final o gâdilă.

– Credeam că te-am pierdut, zise ea printre sughițuri.

– Niciodată, răspunse el și îi cuprinse chipul în palme.

– Ai fi putut muri!

– Nu mai pot spune „niciodată“ când vine vorba de moarte. Dar, Roberta, când voi muri, îți jur că, numai dacă nu se întâmplă accidental, o s-o fac în patul meu, cu tine alături. Cu alte cuvinte, nu m-aș pune în pericol, nu când vă am pe tine și pe Teddy alături și...

El îi zâmbi, şi în ochii lui se citea ceva atât de frumos, încât începu din nou să suspine.

– ... s-ar putea să avem un bebeluş peste câteva luni, Roberta. Te-ai gândit la asta?

Ea îndepărtă acel gând ca şi cum l-ar fi amânat pentru o altă zi.

– De unde puteai şti că-l vei învinge pe Villiers? Totul a fost atât de brusc şi de violent.

– N-ai mai văzut niciodată un duel?

Ea clătină din cap.

– Sunt sigură că, de câteva ori, a fost pe punctul să te înjunghie direct în inimă.

Damon râse.

– Duelul cu săbii este obositor de previzibil, Roberta, iar dacă Villiers ar fi ales pistoale s-ar fi schimbat cu totul natura întâlnirii. Ştiam că Villiers este un spadasin excelent. Şi mai ştiam şi că eu eram mai bun decât el.

– De unde puteai şti că erai mai bun? strigă ea. Nu v-aţi mai confruntat înainte. Mi-a spus Jemma!

– O, tu, cea lipsită de credinţă! zise el şi o trase mai aproape. Pentru că eu exersez de câteva ori pe săptămână cu Galliano, de-aia. Este cel mai bun maestru de scrimă din toată Londra.

– Nu e că n-aş avea încredere în tine, zise ea cu vocea înfundată şi buzele lipite de pieptului lui. Dar...

El o îndepărtă puţin, doar cât să se poată uita direct în ochii ei.

– Am ştiut că o să câştig pentru că te iubesc.

– *Cum?*

– Pentru că te iubesc.

– N-ai fi... N-ai fi pierdut în faţa lui Villiers pentru că... pentru că...

El rânjea spre ea ca un prostuţ ce era.

– Pentru că te iubesc prea mult ca să pierd.

– Tu... Tu! ţipă ea şi se repezi spre el.

Dar dacă voia să-l lovească din cauza onoarei lui prosteşti sau din alte motive, asta nu avea să afle niciodată,

pentru că el o sărută cu atâta pasiune, încât gândul îi fugi imediat din cap.

– Şi tu? întrebă el puţin mai târziu, când ea se agăţa de umerii lui.

În colţul buzelor ei juca un zâmbet viclean.

– Dacă o să mă duelez pentru onoarea ta?

– Nu.

– Mă întrebi dacă te iubesc?

El nu spuse nimic. Roberta îşi dădu seama că era prima oară când observa o umbră de îndoială pe faţa acelui bărbat uriaş şi stăpân pe el, atât de relaxat, de zâmbitor, de modest în privinţa propriilor abilităţi. Şi se desfătă cu sentimentul. Pentru scurtă vreme.

– Sigur că te iubesc, şopti ea şi îi cuprinse chipul în palme. Pentru totdeauna.

– Chiar şi dacă mă apuc de poezie şi scriu poeme dedicate degetului tău de la picior?

– Da.

– Chiar şi dacă mă las în genunchi pe stradă şi te implor să mă duci înapoi în pat?

Ea începu să zâmbească, dar spuse:

– Da.

– *Sunt* în genunchi, Roberta. Te *implor.*

Un valet care trecu pe-acolo auzi râsetele care veneau din salon şi clătină din cap. Reşedinţa Beaumont se schimbase cu adevărat de când ducesa se întorsese de la Paris. Fusese un loc respectabil. Dar acum... Stai să afle Fowle ce voia să facă franţuzoaica aceea pe nume *Mademoiselle* Caro la următorul bal. Toate femeile dezbrăcate aveau să poarte pene de păun la spate, după cum auzise el.

Oftă şi închise uşa salonului, astfel încât să nu vadă cineva, întâmplător, ceva ce n-ar fi trebuit să vadă nimeni.

epilog

Când partidele de şah Villiers/Beaumont deveniseră amintiri îndepărtate

– Cred, zise Roberta, că ai fi putut să mă laşi să câştig partida.

– Cine te crezi, însuşi Maiestatea Sa?

– A fost foarte frumos din partea ta că i-ai permis prinţului să câştige aseară, admise ea.

Soţul ei dădu la o parte tabla de şah care fusese aşezată între ei, pe pat.

– Acum ştii să joci. Ar trebui să încercăm altceva. Mie îmi place foarte mult să joc domino.

– Ţi se pare plictisitor să fii partenerul meu? îl întrebă ea zâmbind.

– Nimic la tine nu mi pare plictisitor, poate doar cum joci şah, răspunse el şi o sărută pe ureche. Sunt multe alte lucruri mai interesante de făcut.

– Cum ar fi? murmură ea şi se trânti pe perne.

El îi acceptă invitaţia într-o secundă, se rostogoli deasupra ei şi se rezemă în coate.

– Cum ar fi să te sărut, spuse el şi făcu întocmai.

– Dar, zise ea, dacă ţi-aş face o surpriză? Te-ar interesa?

– Mai pot exista şi alte surprize după ce-am auzit că tatăl tău s-a însurat cu o sirenă?

– După ce a curtat-o aşa cum se cuvine, îi reaminti ea.

– Da, dar după ce aduci un peşte în familie, cine ştie ce se mai poate întâmpla. Are legătură cu Teddy? Pentru că am senzaţia că se va transforma chiar el într-un peşte. Dădaca lui mi-a spus că ieri a stat la râu ore în şir.

– Ce-ai zice de un bebeluş? şopti ea.

El încremeni o secundă şi apoi aproape că se ridică levitând de pe trupul ei.

– Te-am rănit? icni el.

Ea se ridică în şezut şi râse.

– Damon!

El se întoarse în pat, se aşeză lângă ea şi îşi întinse mâinile uriaşe pe burta ei, iar pe chipul lui se citea o combinaţie între tandreţe şi dragoste.

– Eşti sigură?

– Da.

– Burta ta e la fel de plată ca de obicei.

Ea începu să chicotească.

– Bebeluşii au nevoie de timp, Damon. Mai vorbim despre burţi plate peste câteva luni!

El se aplecă şi o sărută pe burtă fără să spună nimic.

– Damon?

Şi apoi, când el rămase în continuare tăcut...

– Dragul meu?

Într-un final, el îşi ridică capul. Ochii lui erau plini de lacrimi.

– Dar... tu nu plângi niciodată, spuse ea, nevenindu-i să creadă.

– Sunt fericit. Mă faci atât de fericit.

Ea îşi petrecu mâinile în jurul lui şi îl trase înapoi deasupra ei.

– Fericirea te face să plângi?

El zâmbi.

– Întotdeauna am câştigat lucrurile destul de uşor, Roberta.

Ea încuviinţă.

– Partide de şah, de scrimă...

– Bani.

– Eşti norocos.

– Până ai apărut tu şi mi-ai spus că eşti îndrăgostită de Villiers şi că voiai să te măriţi cu el. Şi că nu voiai să te măriţi cu mine. Şi apoi el ţi-a cerut mâna şi, pentru prima oară în viaţa mea, am avut senzaţia că un lucru important îmi scăpa printre degete şi că puteam pierde. Nici măcar atunci nu înţelesesem că tu eşti *singurul* lucru important, spuse el fără să-i fie ruşine de lacrimile care-i inundau ochi.

– O, prostuţule, şopti ea. Sunt *a ta* acum, aminteşte-ţi. Te iubesc. Sunt soţia ta.

– Nu mai joc şah pentru că nu există nici un joc care să conteze în comparaţie cu tine, Roberta.

Ea îl reduse la tăcere cu un sărut. Puţin mai târziu, contele şi contesa de Gryffyn stăteau ghemuiţi unul lângă altul, cufundaţi într-un somn liniştit ce se poate întâmpla numai după-amiaza, după cele mai frumoase intimităţi conjugale.

Dar în pântecele contesei, micuţul bebeluş era treaz. Ea făcu câteva cercuri acrobatice şi exersă înotul, o activitate iubită de copii, de sirene şi de fraţi mai mari. Apoi, ridică mâinile într-un gest dramatic. Şi, într-un final, guriţa ei se arcui într-o formă ce semăna a zâmbet, doar că bebeluşii atât de mici nu pot zâmbi. Cel mai mult semăna cu tatăl ei... ceea ce însemna că bucuria avea s-o însoţească pentru tot restul zilelor. Mai ales când se îndrăgostea.